

Câu Chuyện Tình Cũ Rích

Contents

Câu Chuyện Tình Cũ Rích	2
1. Chương 1: Gặp Lại Mỗi Tình Đầu	2
2. Chương 2: Bạn Tốt	4
3. Chương 3: Tôi Không Chiều Hắn	7
4. Chương 4: Top Lưu Lượng	11
5. Chương 5: Giật Cả Mình	13
6. Chương 6: Bùng Nổ Rồi!	17
7. Chương 7: Không Dám Uống Say	20
8. Chương 8: Sợ Tôi Ăn Cậu À?	22
9. Chương 9: Đừng Sợ	25
10. Chương 10: Tối Thăm Nhà Bạn Cũ	33
11. Chương 11: Không Có Nếu Như	34
12. Chương 12: Điểm Danh Cuồng Ma	38
13. Chương 13: Cậu Đừng Dọa Tôi!	43
14. Chương 14: Cậu Không Nhảy Thì Chết À?	46
15. Chương 15: Không Có Gì Là Bất Biến	49
16. Chương 16: Đừng Dễ Dàng Bỏ Qua	52
17. Chương 17: Muốn Đánh Tôi À	55
18. Chương 18: Cậu Giỏi Nhi?	58
19. Chương 19: Nhảy Dựa Vào Thực Lực	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21: Giả Vờ Giả Vặt	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24: Đừng Đùa Ông Đây!	83
25. Chương 25: Chúng Ta Nói Chuyện Đi!	88
26. Chương 26: Chúng Tôi Bắt Đầu Lại!	92
27. Chương 27: Nắm Tay!	96
28. Chương 28: Hint Cái Quái Gì!	100
29. Chương 29: Anh Ngậm Miệng Lại Cho Em!	105
30. Chương 30	110
31. Chương 31: Nói Hay Lắm Để Anh Thương Em Nào!	112
32. Chương 32: Tặng Em Một Bài Thơ Sến Súa!	116
33. Chương 33: Thì Muốn Hôn Em Đó!	119
34. Chương 34: Tôi Có Điên Đầu!	125
35. Chương 35: Bắn Tim	130
36. Chương 36: Anh Sai Rồi!	134
37. Chương 37: Đáng Đời	137
38. Chương 38: Anh Nhón Rồi!	140
39. Chương 39: Hahahahahaha	146
40. Chương 40: Anh Sai Rồi!	150
41. Chương 41: Ma Mới Tin Anh	154

42. Chương 42: Đứa Bé Ngoan!	160
43. Chương 43: Tắt Sắt Kỳ	165
44. Chương 44: Sợ Quá Đi À!~	170
45. Chương 45: Cấn Tôi!	173
46. Chương 46: Nhấn	178
47. Chương 47: Đừng Tức Đừng Tức Nữa	183
48. Chương 48: Em Muốn Anh Cút Đi!	191
49. Chương 49: Chủ Nhân Gia Đình	196
50. Chương 50	201
51. Chương 51: Phiên Ngoại 1	208
52. Chương 52: Phiên Ngoại 2	211
53. Chương 53: Phiên Ngoại 3	214

Câu Chuyện Tình Cũ Rích

Giới thiệu

Editor: MuốiThế loại: Hiện đại, tình cũ không rủ cũng tới, hoan hỉ oan gia, hài, cường cường, minh tinh x giảng viên, .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-tinh-cu-rich>

1. Chương 1: Gặp Lại Mỗi Tình Đầu

Về nước được một tuần, tôi tham dự một buổi họp mặt bạn bè.

Buổi họp mặt nói dễ nghe thì là mở tiệc đón gió tẩy trần cho tôi, thực tế chỉ là một cuộc thi bốc phét tám nhảm.

Nói được một lúc, đề tài vòng tới tôi.

“Phương Hoài à, sao ông không thay đổi gì vậy trời?”

“Phải đó, ông mà mặc đồng phục học sinh vào là giống hệt ngày xưa.”

“Mặt búng ra sữa danh bất hư truyền mà...”

“.....”

Với mấy lời trêu ghẹo của bạn cũ, tôi đều chỉ cười trừ đáp lại.

Mọi người đều đã trải qua bốn năm đại học, đã công tác một năm, làm việc ở đủ mọi cương vị, lúc bấy giờ đeo chiếc mặt nạ bản thân lựa chọn, kiếp người lặn lội giữa những cay đắng ngọt bùi chốn trần gian khổ ải, phức tạp đến thế.

Những nhân, sự, vật ngây ngô hồn nhiên trong quá khứ đã bị thời gian chôn vùi từ lâu.

Ai có thể vực nó lên, phải đi lớp bụi thời gian, để tất cả về với dáng vẻ vốn có?

Không thể.

Tất cả đều đã xói mòn loang lổ theo tháng năm.

Đề tài kéo tới chuyên ngành của tôi, lại nhắc đến nguyên nhân tôi về nước, ai nấy đều hóa thân thành Sherlock Holmes, tò mò tra hỏi.

Tôi đặt cốc rượu xuống, hỏi xin lớp trưởng một điều thuốc.

“Thưa các anh các chị, đừng hỏi nữa, không có nguyên nhân gì phức tạp đâu,” Tôi châm lửa, trả bật lửa lại cho cậu ta, nở nụ cười dịu dàng, “Chỉ là muốn về thôi.”

Chuyện giữa tôi và mối tình đầu, không có người ngoài biết.

Trong mắt thầy và bạn, tôi chỉ có một cậu bạn thân như hình với bóng, bên cạnh không có bạn bè khác giới.

Mọi người đều cho rằng tôi cù lần, cách điện với yêu sớm.

Bởi vậy nên khi họ nghe tôi nói vậy, chỉ cho rằng tôi nhớ nhà, chứ không liên tưởng vẫn vợ.

Lớp trưởng tiên phong cầm cốc rượu đứng lên nói, “Được rồi được rồi, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, chào mừng bạn Phương Hoài về nước!”

Vừa dứt lời, còn chưa kịp cụng cốc, cửa phòng bị đẩy ra.

Có bóng người cao lớn đứng ngoài cửa, công cả vàng sáng sau lưng, không trông rõ đường nét, khí chất mạnh mẽ rắn rỏi toát lên đầu tiên.

Trong đám đông vang lên tiếng trầm trồ kinh ngạc, “Là Hoắc Thời An!”

Theo đó cả căn phòng trở nên nhốn nháo.

Tôi không khỏi cảm khái trong lòng, nửa tiếng trước lúc tôi tới, mọi người còn chẳng chào đón nhiệt tình như vậy.

Quả nhiên đại minh tinh vẫn cứ là đại minh tinh.

Ra nước ngoài chứ không phải trôi dạt ra vũ trụ, ít nhiều gì tôi cũng chú ý tới tình hình trong nước.

Hai năm trước, Hoắc Thời An gia nhập giới showbiz.

Hai năm trôi qua, hắn đã đứng đầu top lưu lượng ở showbiz rồi.

Không phải tôi đặc biệt quan tâm tới hắn, chỉ là sức ảnh hưởng của Hoắc Thời An thực sự rất lớn, từ lúc xuống máy bay về tới nhà, đâu đâu cũng treo biển quảng cáo của hắn, gần như trải dài suốt cả dọc đường.

Tôi đứng trong góc nhỏ, nhìn cách một hàng người.

Khẩu trang, mũ lưỡi trai, một thân một mình, điệu bộ đi gặp mặt bạn cũ.

Hoắc Thời An trở thành tiêu điểm trong phòng, đám bạn học cũ tranh nhau giành lời ôn chuyện với hắn, không ít người xin chụp ảnh ký tên.

Tâm tình hắn có vẻ rất tốt, đáp ứng mọi yêu cầu.

Chỉ là lần nữa không tháo khẩu trang xuống.

Tôi không muốn gặp lại mối tình đầu trong tình huống âm ỉ như vậy.

Lớp trưởng bảo rằng liên lạc với hắn mấy lần đều không được trả lời, cho rằng tất cả tài khoản mạng xã hội của hắn đã được giao cho ekip quản lý, không đọc được.

Cũng bởi vậy nên tôi mới nhận lời tới đây.

Không phải tôi nhát gan, chỉ là gặp mặt rồi, hai đứa lại lúng túng chẳng nói được gì.

Đúng là gặp mặt không bằng nhớ nhung hoài niệm.

Lớp trưởng gọi tên tôi, theo bản năng tôi muốn tìm chỗ trốn.

Ngẫm lại thấy không cần thiết, năm đó tôi không cảm sùng Hoắc Thời An, chỉ là đứng giữa ngã tư nhân sinh, tôi và hắn rẽ sang hai hướng khác biệt.

Ừ, đúng, là như vậy, chỉ là rẽ hướng rồi, càng đi càng xa, ai rồi cũng bình an.

Không ai phản bội ai.

Nghĩ vậy rồi, tôi thấy hắn là mình có thể thản nhiên chấp nhận năm tháng xoay vần.

Thế là một tay tôi cầm điều thuốc, tay kia nâng cốc rượu, bước từng bước vững chãi, hướng về tiêu điểm của đám đông, mỉm cười nói với hắn: “Đã lâu không gặp.” Tác giả có lời muốn nói:

Đó giờ vẫn luôn muốn thử viết ở ngôi thứ nhất, dạo gần đây suy nghĩ này tăng lên, thực sự không nhịn được, liền mở một cái hồ để thỏa mãn bản thân một chút.

Chắc là không dài đâu, cứ viết vậy thôi, chẳng mấy lại kết thúc ấy mà.

2. Chương 2: Bạn Tốt

Dường như Hoắc Thời An nhìn tôi một chút, lại dường như là không phải.

Ánh sáng trong phòng hơi mờ tối, tôi không dám chắc nữa.

Nhưng tôi có thể xác định một điều, hắn không muốn trả lời tôi bằng bốn từ “Đã lâu không gặp”.

Hắn không muốn để ý tới tôi.

Dường như những thứ thời gian có thể làm phai mờ nhiều hơn tôi tưởng tượng thì phải?

Mọi người đều biết tôi và Hoắc Thời An là bạn thân, hai đứa lớn lên cùng nhau, chỉ thiếu điều xỏ chung một quần, cho rằng chúng tôi gặp lại sau năm năm xa cách, tuy không nước mắt lưng tròng, nhưng cũng nên ôm ấp nhau một chút.

Dù có không khóc, cũng không ôm, thì cũng không đến nỗi không chào hỏi lấy một lời, mặc kệ nhau như vậy chứ.

Đại minh tinh vẫn luôn hòa nhã với bạn học cũ, thế mà lại vênh váo trước mặt bạn thân à?

Giờ xảy ra tình huống này, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Bầu không khí vốn náo nhiệt rõ ràng lắng xuống hẳn.

Lớp trưởng nói với mọi người, “Thôi mình uống rượu đi, để hai bạn Phương Hoài và Hoắc Thời An ôn lại chuyện xưa.”

Hoắc Thời An lạnh nhạt lên tiếng, “Không cần.”

Điều thuốc tôi vừa đưa lên miệng run lên, một nhúm tàn thuốc rơi xuống.

Ánh mắt của các bạn học cũ lia vèo vèo về phía tôi, nụ cười trên gương mặt tôi dần trở nên gượng gạo, vẻ mặt dường như sắp suy sụp.

Mọi người lúc thì nhìn tôi, lúc lại nhìn sang Hoắc Thời An, con ngươi đảo tới đảo lui.

Tôi lúng túng rời đường nhìn khỏi đôi mắt hắn, đặt cốc rượu xuống nói, “Tôi đi vệ sinh một chút.”

Cái cớ vụng về mà lại cũ rích.

Bởi vậy nên tôi gần như rời đi trong ánh mắt thương hại của các bạn học cũ.

Tôi ra khỏi phòng bao, từ từ bước xuyên qua hành lang, đứng trước cửa kính nhìn màn đêm của thành phố này.

Chẳng bao lâu, phía sau vang lên những tiếng bước chân, từ xa tới gần, rồi dừng lại sau lưng tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, là Hoắc Thời An.

Không biết khẩu trang đã được tháo xuống từ lúc nào, lộ ra đường nét còn rõ ràng sắc nét hơn cả hình trong biển quảng cáo.

Tôi nhìn mỗi tình đầu của mình qua làn khói lượn, năm mươi chín tuổi hắc đẹp trai kiểu thiếu niên, ngây ngô gọn gàng, đến năm hai mươi tuổi lại toát lên vẻ đẹp thanh thực lạnh lùng của đàn ông.

Tóm lại đều rất đẹp trai.

Điện thoại trong túi quần đổ chuông, tôi lấy ra nhìn thông báo, là Miêu Miêu gọi tới.

Cô bé là bạn thời đại học, về nước sớm hơn tôi một năm, là một cô bé rất thú vị, sống chết không chịu vào công ty gia đình, nằng nặc đòi tự mình bươn chải, muốn theo đuổi âm nhạc.

Cô bé thành lập một ban nhạc với mấy đứa bạn cùng chung chí hướng, đi diễn khắp thế giới, khoảng thời gian trước tới đây, biểu diễn trong một quán bar dưới lòng đất.

Điện thoại nổi máy, giọng nói tủi thân của Miêu Miêu vang lên, “Hoài Hoài à, tôi gửi tin nhắn qua wechat cho ông, sao ông không trả lời tôi?”

Tôi nói mình không thấy.

Miêu Miêu không hỏi tôi ở đâu, chỉ bảo, “Mười một giờ bắt đầu, ông tới đi.”

Tôi biết hôm nay là kỷ niệm một năm thành lập ban nhạc của cô, rất quan trọng, liền cất cao giọng hỏi, “Ở đâu vậy?”

“BLUE.”

Không biết người bạn nào của Miêu Miêu gào lên ở đầu dây bên kia, “Tiên sư ông, không thấy bà đây đang gọi điện thoại à? Ầm ỉ cái quái gì? Phấn đi!”

Dứt lời không dừng lại đã bảo, “Hoài Hoài thân mến à, tôi gửi địa chỉ cụ thể qua wechat rồi đấy, nhất định phải tới đấy nhé, nếu không tôi “mần” ông.”

“.....”

“Biết rồi, Miêu tiên nữ à, cúp máy nhé.”

Tôi cúp máy, hút một hơi, sau đó tìm thùng rác để gảy tàn thuốc, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng từ phía sau lưng vang lên, “Bạn gái à?”

Câu hỏi không đầu không đuôi làm tôi phân tâm, hơn nữa điều thuốc rơi vào thùng rác.

Tôi không nói gì mấy giây, bình tĩnh thề như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hoắc Thời An trưng bản mặt như người chết ra lặp lại câu hỏi với tôi.

Nói thật là, nghe hắc hủi hết lần này tới lần khác như vậy, trong lòng thấy hơi bực dọc.

Người khác không biết tôi không có hứng thú gì với con gái, chẳng lẽ hắc cũng không biết?

Cố ý gây sự à?

Tôi tức rồi thì thể hiện rõ ra mặt, giọng điệu cũng không được ôn hòa, “Là bạn khá tốt thời đại học.”

Cuối cùng Hoắc Thời An cũng nhìn về phía tôi, ánh mắt sâu thẳm thẳm, lại có vẻ phiêu dạt, không biết phiêu tận đâu, “Sao lại trở về?”

Tôi lấy bao thuốc ra, rút điều thuốc thứ hai trong túi nay.

Vì sao từ khi tôi về nước đến giờ, chỉ cần là người trước đây quen biết, ai cũng hỏi tôi câu này vậy?

Chẳng lẽ xuất ngoại rồi thì không thể về nước nữa à?

Hay là với họ mà nói, tôi trở về là chuyện ngạc nhiên ngoài ý muốn?

Tôi thực sự không hiểu ẩn tình trong đó, bị hỏi quá nhiều, thành thử mất kiên nhẫn, “Muốn về thì về thôi.”

Hoắc Thời An đột nhiên nghiêng đầu cúi xuống, nhìn tôi đăm đăm.

Ánh mắt kia thật khiến người ta e dè, giống như trước khi xuất ngoại tôi đã gây chuyện tày đình gì với hắn không bằng, tôi đang định nói, lại chợt nghe thấy hắn nhoẻn cười, “À.”

Hoắc Thời An cởi mũ lưỡi trai xuống, hờ hững vuốt tóc ra đằng sau hai lần, “Cậu luôn như vậy.”

Mấy chữ kia như lưỡi dao sắc lẹm, cắt đứt dây thần kinh nào đó trong tôi, đau nhói, lại không rõ đau ở đâu.

Tôi cầm điều thuốc hỏi hắn, “Tôi luôn như vậy là sao?”

Hoắc Thời An không nói lời nào.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế cơn nóng giận, bình tĩnh ôn hòa hỏi, “Nói rõ chút đi, cậu nói tôi luôn như vậy, là thế nào hả?”

Hoắc Thời An vẫn không nói lời nào, mắt to trừng mắt nhỏ với tôi, thể hiện, phân cao thấp.

Thời gian như ngược về quá khứ, chúng tôi vẫn là chúng tôi thời thơ ấu.

Tôi đưa điều thuốc lên đến miệng, vừa mới ngậm vào, bên trái vang lên tiếng hét chói tai, “A –”

Điều thuốc thứ hai trong đêm nay lại rơi xuống.

“.....”

“Hoắc Thời An! Là Hoắc Thời An thật đó! Aaaaaaaaaa!”

Không biết vì sao lại xuất hiện một nhóm các bạn trẻ, nhìn bộ dạng dường như là vừa mới ra khỏi thang máy, tới liên hoan.

May mắn gặp được đại minh tinh sống sờ sờ, vừa la hét vừa kêu ầm ĩ, cứ như cần phải thuốc kích thích, mắt không chế hoàn toàn.

Người chỉ xuất hiện trên tivi nay đứng ngay trước mặt, giấc mơ trở thành sự thật, khó tránh khỏi kích động, tôi cũng có thể hiểu được, nhưng vấn đề là, đây là lần đầu tiên tôi thấy cảnh tượng này, còn đáng sợ hơn lúc ở trong phòng riêng nhiều.

Tôi không nhặt được điều thuốc, đứng đần ra tại chỗ.

Hoắc Thời An có vẻ đã quen với cảnh tượng hỗn loạn như vậy, hắn thông thả đội mũ lưỡi trai lên, sửa lại vành mũ, vẫy tay với nhóm người kia.

Tiếng hét lại càng thêm chói tai, tiếng hét khiến hành lang như muốn sụp xuống, trần nhà như bị thốc tung lên.

Mi mắt tôi rướn lên nhìn quanh, muốn bỏ chạy.

Tuần sau tôi bắt đầu giảng dạy ở đại học A.

Nhất định trong trường có rất nhiều fan của Hoắc Thời An, tôi không thể cùng xuất hiện với hắn trên mạng được.

Đến khi hoàn hồn lại, tôi phát hiện thế mà mình không bỏ chạy, chỉ núp đằng sau lưng Hoắc Thời An.

Làm cái quái gì vậy? Tôi phỉ nhổ mình trong lòng.

Hoắc Thời An quay lưng về phía tôi, không biết về mặt hắn thế nào, tôi nghe thấy hắn gọi điện thoại, không nói gì nhiều, chỉ báo số tầng.

Rất nhanh, tôi thấy quản lý dẫn theo bảo vệ hoảng loạn chạy lên, cố gắng tách ra một con đường cho chúng tôi.

Vừa vào thang máy, tôi hoảng hồn, đôi chân như nhũn ra, thở hổn hển.

Không biết Hoắc Thời An lên cơn gì, hắn đề thấp giọng, gần lên với tôi, “Cậu có thể yên tĩnh được không hả?”

Tôi đàn mặt chẳng hiểu mô tê gì, hình như này giờ tôi có ho he tiếng nào đâu?

3. Chương 3: Tôi Không Chiều Hấn

Sau khi về nước tôi không mua phương tiện giao thông, cũng không tính tới chuyện đó.

Trường học cung cấp chỗ ở cho giảng viên, không cần phải mua xe.

Tối nay tôi bắt xe bus tối, cả dọc đường dừng lại hai mươi mấy trạm, ngồi ẽ cả mông.

Không phải tôi muốn tiết kiệm tiền, do nửa tiếng không bắt được chiếc xe nào, lại vừa khéo có xe bus đi tới đây, liền móc lấy hai xu ngồi xe.

Tôi còn chưa kịp tải phần mềm bắt xe trong nước về, chẳng nhớ ra.

Trong vòng một tuần, còn chẳng đủ để sắp xếp lại những dòng ký ức ngổn ngang theo thành phố ủa về, đâu thể nghĩ tới những chuyện khác.

Thang máy tiếp tục đi xuống tầng dưới.

Tôi nhìn các con số không ngừng đếm ngược, trong lòng thầm nghĩ lát nữa phải bắt xe về, hy vọng có thể bắt được, trên đỉnh đầu vang lên giọng Hoắc Thời An, hấn đang nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia hình như là người quản lý của hấn, chỉ nghe giọng thôi cũng biết nhất định đối phương đang nổi đóa.

Tôi đoán quản lý và phòng làm việc của Hoắc Thời An không đồng ý cho hấn tới đây, giờ danh tiếng của hấn quá lớn, một đồng paparazi mất ăn mất ngủ theo đuổi, truy tìm hành tung của hấn, muốn tìm một tin giật gân.

Chỉ cần mấy tin vớ vẩn thôi, cũng đủ để đưa hấn lên hot search chỉ trong một giờ.

Chuyện tối nay, chỉ e cả phòng làm việc của hấn sẽ phải làm việc suốt đêm, không biết bao nhiêu người phải thức đêm vì hấn, tức giận ầu cũng là lẽ thường.

Tôi liếc nhìn Hoắc Thời An qua khoeo mắt, trong lòng hơi buồn bực, rõ ràng trước khi xuất ngoại tôi và hấn cao gần bằng nhau, thế mà sau khi về nước hấn lại cao hơn tôi cả nửa cái đầu.

Là do tôi lớn quá chậm, hay do hấn ăn phải chất kích thích tăng trưởng?

Cửa thang máy mở ra, tôi đi thẳng ra ngoài, đi về phía cánh cửa.

Hoắc Thời An cúp máy, sải bước đuổi theo tôi, trưng bản mặt cứng nhắc, mặt không cảm xúc nói muốn ôn chuyện với tôi.

Tôi không nể mặt hấn, không chiều hấn giống như trước đây, giọng điệu như gây sự, “Nói không cần cơ mà?”

Về mặt Hoắc Thời An như bị người ta tống băng ngập miệng, nhần nhó cả lại, sau đó lại giãn ra trong nháy mắt, còn nở nụ cười bạn tốt với tôi, “Bây giờ cần.”

Tôi liếc mắt nhìn hấn một cái, tên bệnh.

Hai đứa tôi không đi được bao xa, không biết có một anh mập từ đâu đi tới, gào lên với Hoắc Thời An, “Thời An, khẩu trang cậu đâu?”

Hoắc Thời An sừng sốt một chút, sau đó liền gắt gỏng khẽ chữi thề một tiếng, “Đệch!”

Lúc bấy giờ tôi mới phát hiện, từ lúc hấn đi ra tới bây giờ, vẫn luôn cầm khẩu trang trong tay, mà quên đeo.

Người từng trải trong giới showbiz, sao lại bất cẩn như vậy?

Tôi nghe anh mập nổ một tràng, biết kia chính là người quản lý mà Hoắc Thời An gọi điện thoại trong thang máy.

Vóc dáng không mấy cao, cơ thể phát triển bề ngang, mặc một cây đen, trên cổ đeo một chiếc vòng ngọc Phật bự chẳng, tay lại đeo mấy chuỗi vòng quý giá, như đại lão xã hội đen.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, anh quản lý vốn đang giơ chân trước mặt Hoắc Thời An, tức đến bể phổi mà không đánh được, bộ dạng sắp thổ huyết bỏ mình, đột nhiên đôi mắt sáng lên nhìn tôi đau đầu, làm tôi hết sức căng thẳng.

Một giây sau, anh quản lý liền bước những bước nhỏ, dáng đi lặt lặt như chim cánh cụt đi về phía tôi, “Cậu trai, có muốn đóng phim không?”

“????”

Tôi nhìn sang Hoắc Thời An, mặt hắn bây giờ đen như đáy nồi rồi.

“Không muốn.”

Tôi vốn chỉ định nói mình không có hứng thú với giới showbiz, nhưng vừa mở miệng lại thành ưỡn ẹo huênh hoang, tôi bảo: “Đó giờ giới showbiz không phải chiến trường nơi em thuộc về.”

Đương nhiên anh quản lý không bị tôi làm cho khó xử, “Cậu trai à, không thể nói trước được gì đâu, tôi thích cậu rồi đó.”

Anh ta nói vẻ nghiêm túc lắm, “Ngoài Thời An ra, cậu là người thứ hai tôi vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy hợp với con đường này, được ông trời thưởng cho cơm ăn.”

(Ông trời thưởng cho cơm ăn: chỉ một người rất có thiên phú về mặt nào đó, được ông trời ưu ái)

Tôi không mấy may động lòng.

Mấy năm qua tôi liệu sống liệu chết đắm đầu vào học, tốt nghiệp trước thời hạn, thi được giấy chứng nhận, cò cảm giác tồn tại với các giáo sư, cống hiến rất nhiều, được lọt vào danh sách giảng viên đề cử ở đại học A.

Nếu năm đó tôi không xuất ngoại, sẽ cùng Hoắc Thời An tới đó học.

Bây giờ cảnh còn người mất.

Tình cảm vẫn còn.

Mục tiêu của tôi chỉ có đại học A, tự mình đa tình rằng nó vẫn luôn ở đó đợi tôi.

Anh quản lý vô cùng đau lòng trước phản ứng của tôi, lắc đầu thở dài thườn thượt, mới nhớ ra hỏi quan hệ của tôi với Hoắc Thời An.

Tôi nói, “Chúng em là bạn học cũ.”

Hoắc Thời An nói cùng lúc với tôi, “Bạn cũ.”

Tôi bình tĩnh đổi giọng, “Ừ đúng, em với cậu ấy là bạn cũ.”

Hoắc Thời An cũng sửa lại, vẫn nói cùng lúc với tôi, “Bạn học cũ.”

“.....”

“.....”

Anh quản lý đáng thương, bị hai đứa tôi làm cho bối rối.

Cả người Hoắc Thời An toát ra khí áp thấp, hắn chắn sau lưng tôi, nói với anh quản lý, “Tối nay em về khách sạn.”

Nói rồi bỏ đi luôn.

Thấy tôi không đi theo, Hoắc Thời An lại quay trở về, túm lấy cánh tay tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn quản lý của hắn, muốn lịch sự chào tạm biệt đối phương.

Đối phương còn đang nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

“.....”

Tôi vừa lên xe của Hoắc Thời An liền nhắm mắt dưỡng thần.

Hoắc Thời An không nói lời nào, hắn là người chậm nhiệt, ở bên ngoài có vẻ rất lạnh lùng.

Mấy cái đó đều là giả bộ cả.

Thực ra trong lòng hắn là một tên trẻ trâu, một con quỷ ấu trĩ.

Rất thích gây sự với tôi, ép tôi phải ra tay với hắn.

Tôi ngồi ở ghế sau, mơ hồ cảm nhận được có ánh mắt từ phía trước quét tới, dịch chuyển tới lui trên gương mặt tôi.

Cứ chốc chốc lại có, mà tôi vẫn luôn nhắm nghiền đôi mắt.

Có lẽ Hoắc Thời An muốn tìm xem tôi thay đổi bao nhiêu, đếm từng chút từng chút.

Cuối cùng hắn sẽ phát hiện ra, cả tôi và hắn đều trưởng thành rồi.

Không rõ qua bao lâu, xe dừng lại, phía trước vang lên tiếng mở cửa, theo đó là giọng nói của Hoắc Thời An, “Xuống xe.”

Tôi thấy Hoắc Thời An đưa tôi tới một con con phố xưa.

“Ở đây yên tĩnh.”

Dường như Hoắc Thời An đang giải thích hành động của mình với tôi, còn bổ sung một câu, “Tôi là nghệ sĩ, không tiện xuất hiện ở nơi đông người.”

Tôi liếc mắt dòm hắn, mãi đến khi hắn sắp xù lông tới nơi mới cất tiếng, “Tôi không nghĩ nhiều.”

Về mặt Hoắc Thời An nghiêm túc, hắn đeo khẩu trang, không trả lời tôi dù chỉ một từ.

Con phố xưa vẫn giữ cái tên cũ, chỉ là trong đó xen lẫn rất nhiều thứ đang thịnh hành thời buổi này, toát lên cảm giác khác lạ.

Nó không giống con phố trong trí nhớ của tôi một chút nào.

Tôi có hơi buồn lòng.

Quá khứ đã qua rồi.

Đã sắp mười giờ rồi, mà con đường vẫn tấp nập như trước, những tiếng huyền não từ đầu phố vọng tới cuối phố.

Tôi hỏi Hoắc Thời An, “Hắn là yên tĩnh?”

Hoắc Thời An giả làm kẻ điếc, không đếm xỉa tới tôi.

Đi rồi biết, Hoắc Thời An dừng bước, tôi nhìn theo tầm mắt hắn, về mặt ngẩn ngơ.

Không phải tất cả đều đã thay đổi.

Quán quen này vẫn còn ở đó.

Tôi và Hoắc Thời An tiến vào quán, cùng đi về một phía, tự nhiên ngồi xuống chiếc bàn trước đây chúng tôi thường ngồi.

Chẳng ai cảm thấy có gì bất thường.

Bà chủ đưa thực đơn bóng nhẫy cho tôi, ngạc nhiên thấy rõ, “Ôi nhóc, là cháu hử!”

Tôi còn tưởng bà chủ chỉ giả vờ quen thôi, không ngờ bà chủ lại hỏi, “Mấy năm rồi không thấy cháu, trông vẫn giống hệt trước kia, sao không thay đổi một chút nào hử, thế cậu bạn tốt đâu rồi?”

Bạn tốt? Tôi liếc nhìn Hoắc Thời An ngồi đối diện, hắn cũng đang nhìn tôi.

Đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang.

Ánh mắt tôi dò hỏi, “Cậu như vậy ăn kiểu gì?”

Hoắc Thời An khoanh tay, không lên tiếng, như một pho tượng Phật.

Tôi hỏi hần, “Muốn ăn gì? Mì Dương Xuân nhé?”

Hần mở to mắt nhìn tôi, không nói ăn, cũng không nói không ăn.

Tôi có cảm giác như ngồi trước mặt mình đây là thiếu niên mặc đồng phục xanh lam, để mái tóc ngắn cũn năm nào.

Hoắc Thời An như nhìn ra được gì đó trong đôi mắt tôi, gập đầu ngón tay gõ xuống mặt bàn, vẻ như đang nói, nhìn đủ chưa hả?

Tôi bình tĩnh lại, nói với bà chủ, “Hai bát mì Dương Xuân ạ.”

Bà chủ không đi ngay, lấy cái ghế dưới gầm bàn ra, ngồi xuống nói chuyện với tôi, thi thoảng ánh mắt lại lướt qua Hoắc Thời An.

Khí chất mạnh mẽ, ăn mặc gây chú ý, lại không chịu cho nhìn thấy mặt, thật khiến người ta tò mò, tôi thấy bộ dạng bà chủ như vậy, rất muốn kéo cái khẩu trang trên mặt Hoắc Thời An xuống.

Tôi tán gẫu với bà chủ một lúc, liếm liếm môi, uể oải nói, “Cô ơi, cô đi nấu mì trước đi, tối nay cháu còn chưa ăn đâu.”

“Ôi xem trí nhớ cô này, đợi một lát, một lát là xong.”

Bà chủ vội vã cầm thực đơn đi.

Hoắc Thời An nhìn tôi rồi kéo vành mũ thấp xuống, vẻ mặt ẩn hoàn toàn trong bóng tối, cả người lạnh như băng.

Tôi lấy điện thoại ra lướt weibo, vừa liếc mắt liền thấy Hoắc Thời An, quả nhiên hần đã đứng đầu hot search.

Top lưu lượng lại kết hợp với ekip chuyên nghiệp, tôi chắc lưỡi, hiệu suất phòng làm việc của Hoắc Thời An cao dễ sợ.

Giờ mới biết ghê gớm thế nào, họ nghĩ ra sách lược thuận theo dòng nước, làm một thiết lập không quên tình xưa nghĩa cũ cho hần.

Tôi không ấn vào hot search, lướt xem các tin tức khác.

Chẳng mấy chốc mì được bưng lên, hương vị mê người.

Tôi cầm lấy đôi đũa dùng một lần, gõ cọc cọc lên mặt bàn.

Đây là thói quen từ nhỏ đến lớn của tôi, bị tôi mang ra nước ngoài, lại theo tôi trở về nước.

Đôi mắt sâu thăm thẳm của Hoắc Thời An nhìn tôi mấy giây, chế giễu tôi, “Càng lớn càng tệ, còn tưởng mình mới mười tám à?”

Tôi thấy hần gầy hành trong bát mì ra ngoài, động tác ghét bỏ giống hệt ngày xưa, liền đáp trả lại, “Chứ không phải như nhau cả à?”

Dứt lời, cả tôi và hần đều sững sốt.

4. Chương 4: Top Lưu Lượng

Hoắc Thời An không ăn được bát mì Dương Xuân kia, bởi vì hắn bị khách trong cửa hàng phát hiện ra.

Mọi chuyện xảy ra giống như trong phim vậy, gào thét, hỗn loạn, chen chúc, người ngã ngựa đổ.

Tôi nghĩ chắc bà chủ không muốn gặp lại tôi nữa đâu.

Chỉ thiếu điều liệu cái mạng già mới quay trở lại xe được, tôi thở dốc từng ngụm từng ngụm một, “Đáng sợ quá.”

Hoắc Thời An cúi kính, bộ dạng muốn bịt miệng tôi lại, “Đừng thở hổn hển nữa được không hả?”

“Tối nay tôi bị dọa liên tục mà.” Dòng suy nghĩ của tôi không vì hắn mà thay đổi, than vãn với hắn theo bản năng, “Ban này bị giẫm lên chân nhiều lắm, mịa nó, đau chết đi được.”

Hoắc Thời An bỗng nhiên trầm mặc.

Tôi không để ý sau khi mình nói xong câu đó, Hoắc Thời An liền nhìn xuống đôi chân mình.

Khó có thể hình dung được tâm tình tôi lúc này.

Lúc đó Hoắc Thời An chỉ để lộ một đôi mắt, còn có bóng vành mũ che lại, nửa sáng nửa tối, tôi cứ ngỡ chỉ mình tôi mới có thể nhận ra được hắn trong bộ dạng này, không ngờ người khác cũng có thể nhận ra.

Có lẽ fans của hắn có kỹ năng đặc thù để nhận ra thần tượng.

Trước tối nay, tôi không có bất cứ khái niệm gì về giới showbiz, chỉ cảm thấy đó là một thế giới xa lạ.

Không phải thế giới của yêu thương ngọt ngào, mà là thế giới của những ánh đèn flash hào nhoáng.

Nhờ phúc của Hoắc Thời An, tôi may mắn thấy được sức ảnh hưởng của một ngôi sao, tác động lớn tới thế giới quan của mình.

Tôi nhìn con phố càng lúc càng mơ hồ khuất khỏi tầm nhìn, không chút nghĩ ngợi nói, “Ông đi tới chỗ nào thì chỗ đó tắc nghẽn, liệu duyên người qua đường có tệ không?”

Hoắc Thời An nghe tiếng tôi, nghiêng đầu nhìn, bộ dạng khó dò.

Tôi đưa tay lên vuốt chóp mũi theo bản năng.

Đây là thói quen những khi bản thân không được thoải mái.

Hoắc Thời An đánh tay lái, ánh mắt nhìn về con đường phía trước, khóe mắt liếc nhìn tôi, làm như tùy ý hỏi, “Tìm được việc chưa?”

Tôi hơi sững ra.

Hoắc Thời An nhìn tôi qua gương chiếu hậu một chút, “Không phải nói là bạn học cũ với chẳng bạn cũ hay sao? Hỏi đôi câu cũng không được à?”

Tôi nói tôi muốn tới đại học A giảng dạy.

Đột nhiên xe phanh gấp, đỗ lại ở ven đường.

Cơ thể tôi đổ về phía trước theo quán tính, màng nhĩ bị tiếng va đập dội vào có chút đau, giọng điệu không được dễ chịu hỏi Hoắc Thời An, “Cậu làm cái gì vậy?”

Hoắc Thời An không trả lời, hắn cởi dây an toàn xoay người nhìn tôi, hắn không nói lời nào, cứ nhìn tôi như vậy, làm tôi sồn tóc gáy mới mở miệng, “Cả nước nhiều trường đại học như vậy, sao cứ phải là đại học A chứ?”

Tôi gạt tóc rối trước trán, “Dù nói từ phương diện nào, thì đại học A cũng đều phù hợp với lý tưởng của tôi.”

Hoắc Thời An mặt không cảm xúc nhìn chòng chọc tôi hỏi, giọng khàn khàn, “Thế à?”

Tôi nói ừ.

Lỗ mũi Hoắc Thời An phát ra tiếng xùy khe khẽ, không chút lưu tình đâm mũi tên vào trong trái tim tôi, “Nếu đã thích như vậy, sao năm đó không đi?”

Còn không đợi tôi trả lời, Hoắc Thời An đã mở cửa xuống xe, vòng sang phía tôi, dùng sức lớn kéo tôi ra khỏi ghế phó lái, đóng sập cửa lại, nghênh ngang rời đi.

Tôi đứng ở ven đường, ngược đầu lên nhìn bầu trời đêm, không có vì sao nào.

Sao năm đó không đi?

Giờ lời chuyện này ra nói, thú vị lắm à?

Cũng đã nói là năm đó rồi mà.

Lúc tôi đến Blue, còn năm phút nữa là đến mười một giờ.

Miêu Miêu thay đổi phong cách hiphop bình thường, cô nàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cùng chiếc quần jean bạc màu, chân đi sneaker, gương mặt cũng không trang điểm đậm, có vẻ rất tự nhiên, toát lên ngũ quan thanh tú.

Chủ đề của ngày kỷ niệm một năm là —— Bất vong sơ tâm, vừa mới được bắt đầu.

(Bất vong sơ tâm: đừng quên tâm nguyện thuở ban đầu)

Tôi nhìn Miêu Miêu, nhớ tới dáng vẻ cô bé lần trước gặp ở sân bay, hơi ngẩn ra, “Nói từ bao giờ vậy?”

“Hồi chiều.” Miêu Miêu hất mái tóc dài, “Sao hả? Trông có giống thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp không?”

Tôi bảo, “Trông không lạnh lợi như khi tóc ngắn.”

Miêu Miêu, “.....”

Tôi ngồi xuống trước quầy bar, nhìn Miêu Miêu rót rượu cho mình, chiếc khuyên trên tai cô bé lấp lánh tỏa sáng, “Có phải bà nên lên sân khấu rồi không?”

Miêu Miêu bảo, “Lên bây giờ đây.”

Cô nàng như dùng ảo thuật biến ra một thỏi son, tô lên đôi môi mình, sau đó kéo cà vạt của tôi, in lên đó dấu hôn điểm lệ, giành lời trước tôi, “Cứng à, trông cứng ngon miệng quá, để để phòng cứng bị người ta ăn sạch, chế đóng dấu cho cứng.”

Dứt lời còn ụ hiếp, “Cấm được lau!”

Miêu Miêu vừa đi, cậu nhân viên pha chế trêu tôi, “Chị Miêu Miêu lo là đúng, anh à, anh vừa mới vào, cả bar nhao nhao cả lên.”

Tôi không ngạc nhiên khi cậu ta gọi thẳng tên Miêu Miêu, đều là đồng nghiệp với nhau cả.

Cậu nhân viên pha chế có vẻ thần bí mà ghé người tới, “Anh à, anh là cái kia hả.”

Cái kia? Cách nói chuyện cổ lỗ khiến tôi ngẩng đầu lên, liếc nhìn cậu nhóc da mỏng thịt mềm, “Bao lớn?”

Không biết cậu pha chế hiểu lầm cái gì, nhất thời ngượng ngùng đáp, “Mười chín.”

Tôi bảo, “Trẻ nhỉ.”

Nụ cười ngượng ngùng trên môi cậu chàng trở nên thấy gớm, như một tay lõi đời từng trải, cậu ta đẩy rượu tới cho tôi, “Anh à, em mời anh ly rượu này.”

Tôi liếc nhìn chất lỏng bên trong ly, “Không bỏ thuốc cho tôi đấy chứ?”

“Sao có thể,” Cậu chàng oan ức nói, “Anh là người của chị Miêu Miêu, em đâu có dám.”

Tôi uống một ngụm rượu, vì ngon ngọt, sau khi nuốt xuống, lại có cảm giác đắng chát kì dị lưu lại nơi cuống họng, “Nó tên là gì?”

Cậu chàng pha chế nói, “Mối tình đầu.”

Tôi đoán nhất định về mặt mình bây giờ chẳng dễ coi tạo nào, bằng không cậu nhóc kia đã chẳng nhìn tôi đầy sững sốt như vậy.

“Rượu không tôi.”

Dứt lời, tôi cầm ly rượu rời khỏi quầy bar, tìm một góc vừa kín đáo vừa tiện để nghe hát rồi ngồi xuống.

Nhân vật chính đêm nay, ban nhạc “Popping Candy” lên sân khấu, Miêu Miêu là giọng ca chính, là ngôi sao sáng nhất.

Ban nhạc được đặt tên khi Miêu Miêu ăn Popping Candy.

Đến tận bây giờ tôi vẫn thấy mờ mịt.

Ca khúc đầu tiên Miêu Miêu hát là một ca khúc với giai điệu chậm rãi, tên là “Sắc màu thứ tám”.

Nhạc và lời đều do cô nàng viết, là bài hát nói về hy vọng, cô nàng là một thiên tài âm nhạc, nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ và thật hot trong giới âm nhạc, không ngừng tiến bước vì giấc mộng của mình, trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ như vậy.

Miêu Miêu là em gái tôi, tôi hy vọng con bé được sống cuộc sống mình mong muốn, gặp được mối tình giản đơn và an bình, luôn hạnh phúc.

Ánh đèn trong quán bar đổi màu, thành những sắc xanh lam, có vẻ u buồn lắm.

Tôi gạt hết những dòng suy nghĩ do đêm nay tình cờ gặp Hoắc Thời An gọi tới ra sau đầu, lắc lư theo giai điệu, ngón tay gõ nhẹ xuống đùi theo nhịp, thả lỏng lại ngâm nga đôi câu, tỏ vẻ thoải mái thả lỏng.

“Cậu nhóc, có để ý anh ngồi đây không?”

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói, giọng nói xa lạ mà giàu từ tính, tôi nhìn về phía âm thanh cất lên, thấy một anh trai tuấn tú, ánh chừng mới ba mươi.

Tôi cúi đầu nhìn dấu son môi dễ thấy trên cà vạt mình, chẳng có tác dụng gì.

Anh ta khẽ cười, “Anh thấy rồi.”

Ánh mắt tôi dò hỏi.

Anh ta chỉ về phía cà vạt tôi, lại chỉ Miêu Miêu đang hát trên sân khấu, ánh mắt trêu ghẹo.

Tôi duỗi đôi chân vốn đang vắt chéo ra, “Tôi để ý.”

Anh ta làm như nghe không hiểu, “Gì cơ?”

Tôi cười bảo, “Tôi nói tôi để ý anh ngồi ở đây.”

Anh ta ngạc nhiên trong thoáng chốc, chau mày cười thành tiếng, bộ dạng nào nề lắm, “Thế phải làm sao bây giờ, đây là quán bar của anh.”

Tôi, “.....”

5. Chương 5: Giật Cả Mình

Tôi không thể nào liên hệ được người trước mặt với ông chủ quán bar, phản ứng đầu tiên của tôi là anh ta lừa mình.

Dường như anh ta nhìn ra tâm tư tôi, bèn gọi một cậu bồi bàn tới.

Cậu bồi bàn kia khom lưng cúi đầu, thái độ kính nể gọi, “Anh Diễn.”

Tần Diễn chỉ tay về phía tôi, “Lấy một ly “Pha lê tình yêu” tới cho cậu bạn nhỏ này.”

Bồi bàn đáp, “Vâng anh.”

Tần Diễn ngồi vào ghế sofa, giơ tay nói lỏng cổ áo sơ mi, nói với tôi, “Mỗi tình đầu uống vào vị ngọt mơn man, nhưng sau đó lại đắng chát khiến con người ta buồn nôn.”

Tôi đồng tình với lời này, bởi vì bây giờ tôi rất muốn ới.

“Quán bar của anh không phải “mỗi tình đầu” thì cũng là “pha lê tình yêu”, tên rượu gì mà tục thế?”

Tần Diễn mỉm cười, “Gần gũi mà.”

Tôi, “.....”

Tần Diễn vắt chân trái lên chân phải, một tay gác lên lưng ghế sofa, tư thế lười biếng tùy ý, “Cô nhóc bình thường quá.”

Tôi bênh vực, “Con bé nó mà bình thường thì trên đời chẳng có gì đẹp đẽ nữa.”

“Có chứ.” Tần Diễn nhìn tôi, ánh mắt bị sắc đèn xanh lam chiếu xuống vừa có vẻ thâm thúy lại toát lên sự thần bí, “Gần ngay trước mắt.”

Tôi đen mặt quay đầu về phía sân khấu, chăm chú nghe Miêu Miêu hát.

“Giọng rất tốt, hát có phong cách riêng, nhưng không thể nói là độc nhất vô nhị, gây ngạc nhiên tốt độ.” Tần Diễn day day hai bên thái dương, “Anh chọn cô bé và ban nhạc của cô bé, là vì coi trọng sự theo đuổi kiên trì của họ với âm nhạc.”

Trong lúc nói chuyện, bồi bàn đưa rượu tới, anh ta lười biếng đẩy rượu về phía tôi, “Ném thử mùi vị đi.”

Chất lỏng bên trong ly rượu kia không rực rỡ ngũ sắc như “Mỗi tình đầu”, mà có màu sắc long lanh trong vắt nhìn là thấu, trong ly thoảng ra hương hoa quả không rõ tên gọi.

Tôi không hề bị lay động.

Tần Diễn đánh giá tôi một lúc, trầm ngâm nói, “Xem ra cậu không thích tiếp xúc với những thứ mới mẻ, lưu luyến thứ cũ.”

“....”

Tôi thấy anh ta đi về phía tôi ngồi xuống, liền đứng bật dậy, “Anh làm cái gì vậy?”

Tần Diễn bị phản ứng của tôi chọc cười, bờ vai anh ta run lên, cười ha hả, “Cậu bạn nhỏ, đừng căng thẳng như vậy, trong quán bar nhiều người như vậy, anh sẽ không ăn thịt cậu.”

Tôi toan đổi vị trí.

Tần Diễn nhìn ra được ý đồ của tôi, đường cong bên khóe môi vẫn còn chưa thu lại hết, dáng vẻ đại ca thân thiện dễ gần, nói rằng, “Đừng đi, cứ ngồi ở đó đi, đây là chốn phong thủy đắc địa ở chỗ anh.”

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của tôi, anh ta như một thân sĩ thanh nhã, nói với tôi đầy thân thiết, “Đây là lần đầu anh gặp cậu bạn nhỏ này, cậu là thu hoạch ngoài ý muốn trong đêm nay của anh.”

Cái quỷ gì đây? Thế anh ta vốn là ngư lang à? Khóe miệng tôi giãn giật nhìn theo bóng anh ta rời đi.

(Ngư lang: chỉ những người đàn ông bồi khách hàng uống rượu, giúp quên đi những áp lực trong cuộc sống, không bán thân thể)

Ban nhạc Popping Candy biểu diễn tới tận một giờ rưỡi, kết thúc đêm mừng kỷ niệm một năm, chào đón năm thứ hai với lòng nhiệt tình và bao sự chờ mong.

Tôi nhìn Miêu Miêu và mọi người trong ban nhạc ôm nhau, tuy thân thể rất mệt mỏi, nhưng linh hồn vẫn hưng phấn như trước.

Có hy vọng, có mục tiêu, cuộc sống vui vẻ biết nhường nào.

Trong quá trình theo đuổi mục tiêu, mỗi phút mỗi giây đều là hường thụ.

Miêu Miêu lao xuống sân khấu, như nàng chim nhỏ được thả tự do hân hoan chạy như bay về phía tôi, tôi dang đôi tay đón lấy cô nàng, bị nguồn lực của cô nàng đẩy lùi mấy bước.

“Cổ họng tôi đau quá.” Miêu Miêu làm nũng với tôi, “Hoài Hoài, cổ họng tôi khản khò luôn rồi.”

Nói thì nói vậy, nhưng trên gương mặt cô nàng là nụ cười thỏa mãn, ngay cả giọng nói cũng cất cao lên.

Tôi vuốt mái tóc dài của cô nàng, “Mai nghỉ không?”

“Nghỉ chứ!” Miêu Miêu kéo tôi ngồi xuống, ám muội thốt lên, “Hoài Hoài à, ai gọi ‘pha lê tình yêu’ cho ông vậy?”

Tôi nói, “Ông chủ của bà.”

Miêu Miêu liền biến sắc, cô nàng kích động đứng bật dậy, xoa eo đi tới đi lui trước sofa, “Đậu xanh! Ảnh là gay đó!”

Sau đó cô đột nhiên ngồi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt tôi, “Hoài Hoài, tôi quên mất ông cũng như vậy.”

Tôi đang định nói chuyện, liền bị cô nàng phát tay cắt đứt, “Sau này đừng tới đây nữa, ông già kia lợi hại lắm, dựa vào cái miệng thóa đầy ông mặt mà đi khắp thiên hạ, ông không đấu lại được đâu.”

“Ông già?” Tôi chau mày, “Không phải mới khoảng ba mươi sao?”

Miêu Miêu cắt lời, “Mịa, bốn mươi đến nơi rồi.”

Tôi hơi ngạc nhiên, “Giữ sắc tốt thật đấy.”

“Ông nghe lời tôi đi, lần sau gặp phải ông già kia, trốn xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu,” Miêu Miêu nắm chặt tay tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt mẹ già thăm thiết, “Không tránh được thì hô cứu, ông đẹp trai như vậy, kiểu gì cũng có anh hùng cứu mỹ nhân, yên tâm đi.”

“....”

Có người gọi Miêu Miêu, cô nàng vỗ vai tôi, “Tôi đi một chút, ông đừng có mà chạy lung tung đấy.”

Tôi ngáp dài một cái, sáng nay dậy sớm, cầm cự đến giờ, sắp không xong rồi.

Điện thoại trong túi rung rề rề, tôi lấy ra nhìn, là dãy số của Hoắc Thời An, không khỏi có chút bất ngờ.

Số điện thoại này lớp trưởng gửi tin nhắn riêng cho tôi, từ đáy lòng cậu ta hy vọng tôi có thể ôn lại chuyện xưa với cậu bạn tốt Hoắc Thời An của mình.

Lớp trưởng cảm thán, cậu ta nói tôi với Hoắc Thời An là tình bạn đẹp nhất mà cậu ta từng thấy, đừng để bại trước năm tháng, bại trước dòng thời gian.

Cậu ta còn nói, không có chuyện gì mà một điều thuốc không giải quyết được.

Nếu như có, thì thôi quên đi.

Thế rồi cậu ta còn gửi mặt cười đến mức hên hên khỏi xác, nói là chỉ trêu tôi thôi, một điều thuốc không giải quyết được, có nghĩa điều thuốc này không hợp vị, đổi sang điều khác thôi.

Chỉ cần có tâm, thì có thể đổi đến khi cả hai người cùng hài lòng mới thôi.

Tôi hoàn hồn lại, ấn vào nút nhận điện thoại, đầu dây bên kia không lên tiếng.

“Alo?” Tôi dùng mu bàn tay lau đi nước mắt sinh lý rỉ ra, giọng nói có chút buồn ngủ, bộ dạng phờ phạc, “Có việc gì?”

Hoắc Thời An lạnh lùng nói, “Gọi nhầm số.”

“Thế..”

Tôi còn chưa kịp nói hai chữ tạm biệt, hắn đã hỏi tôi, “Cậu đang ở cái nơi quỷ quái nào vậy?”

“Quán bar.”

“Đã mấy giờ rồi hả?”

Hoắc Thời An gào lên với tôi, gào rất tự nhiên, có lẽ sau đó hẳn cũng nhận ra mình lên cơn, lập tức im bật. Thế như điện thoại có vấn đề vậy.

Rõ ràng vô thanh vô tức, nhưng lại có thể mang tới hiệu quả kinh thiên động địa.

Mấy giây sau, tôi nghe thấy những tiếng tút tút, Hoắc Thời An cúp máy.

Đêm nay gặp lại sau bao năm xa cách, từng chuyện từng chuyện một xảy ra, khiến đầu óc tôi trở nên hỗn loạn.

Cũng quên mất phải hỏi Hoắc Thời An, sao hẳn lại biết số của tôi.

Tôi đặt điện thoại xuống, rũ bờ mi, muốn quay về ngủ quá.

..

Miêu Miêu đi vào hậu trường rồi trở về, tóc trên đầu như dựng thẳng hết cả lên, một tay gác lên bả vai tôi, tay kia cầm điện thoại, sau đó gào ầm lên, “Đậu xanh đậu xanh đậu xanh! Hoài Hoài, ông lên hot search rồi!”

Tôi lập tức đẩy điện thoại sắp dán sát vào mặt mình ra.

Trên hot search là ảnh chụp tốt nghiệp của Hoắc Thời An, group wechat ầm ĩ suốt cả buổi tối.

Trong lúc chán ngán tôi lật lịch sử nói chuyện trong nhóm, biết lúc Hoắc Thời An mới nổi, trong những bức ảnh sinh hoạt bị lộ ra ngoài có bức ảnh chụp tốt nghiệp kia.

Hoắc Thời An đẹp trai từ nhỏ, không có ảnh dim hàng nào, bởi vậy nên không gây lên sóng gió gì.

Lần này bức ảnh chụp tốt nghiệp lại bị đào mộ, cùng với bức ảnh tôi với hắn bị chụp trong nhà hàng.

Tôi không hiểu nổi, tôi không phải con gái, thế mà cũng tạo thành đề tài bàn tán với các cư dân mạng được.

Blogger này rất nổi, đêm hôm khuya khoắt, thức đêm, viết một bài.

Tôi không lo cho phía Hoắc Thời An, hẳn có một ekip và công ty quản lý xuất sắc, lại thêm những fans hâm mộ yêu mến hắn.

Quan trọng nhất là hắn rất ưu tú.

Tôi chỉ lo cho thân tôi thôi.

Hy vọng công việc dạy học của tôi không bị ảnh hưởng.

“Hoài Hoài ơi Hoài Hoài.”

Miêu Miêu gọi tôi, hừ một tiếng, “Ông nói với tôi ông là gay, nhưng không nói với tôi ông có bạn học là đại minh tinh Hoắc Thời An.”

Tôi không nói gì.

Hoắc Thời An gia nhập giới showbiz là chuyện mà dù tôi có nghĩ nát óc cũng không nghĩ được ra.

Cái giới kia, có người theo đuổi hào quang, có người theo đuổi tiếng tăm, có người vì giấc mộng.

Không biết hắn theo đuổi vì cái gì.

Miêu Miêu lướt di động, đột nhiên đôi mắt sáng lên nhìn tôi, “Ông có quan hệ gì với Hoắc Thời An? Mấy năm qua có liên lạc gì không?”

Tôi có linh cảm không được tốt, “Làm gì hả?”

“Mời anh ấy tới Blue uống một ly có được không?” Miêu Miêu liếc mắt đưa tình với tôi, “Bọn tôi muốn dựa vào sự nổi tiếng và độ hot của anh ấy, một chút thôi ấy mà.”

“Ông cũng biết xã hội rất tàn khốc, không có cơ hội thì giấc mơ chỉ là giấc mơ, Hoài Hoài à, cưng à, ông giúp tôi hỏi anh ấy một câu có được không?”

Tâm tình tôi phức tạp.

Miêu Miêu kéo tay tôi, lắc trái, lại lắc phải, kéo dài giọng gọi, dùng cả tính mạng để bán manh, “Hoài Hoài à

”

Tôi run người, da gà da vịt nổi hết cả lên, “Không phải nhóm bà đã đăng ký tham gia cuộc thi ca hát gì rồi hay sao?”

“Không liên quan, nếu được thì thêm gắm thêm hoa mà ông.” Miêu Miêu nghiêm mặt nói, “VẬY ĐI, anh ấy đến, tôi tự pha rượu cho anh ấy, kiểu gì tôi cũng có thể pha được.”

Tôi thốt lên, “Cậu ấy dị ứng cồn.”

Trực giác phụ nữ của Miêu Miêu bắt đầu login, cô nàng không biến sắc ậm ừ, “Thế nước hoa quả thì sao?”

Có lẽ đầu óc tôi rớt mất một góc rồi, thế mà lại không để ý cái miệng mình, “Cậu ấy không thích uống nước hoa quả, thích nước lọc thôi.”

Miêu Miêu nheo mắt lại, vẽ mặt “Giờ ơi ra xem con phát hiện ra cái gì đây này” một lời khó nói hết.

6. Chương 6: Bùng Nổ Rồi!

Miêu Miêu như hóa thành nàng mèo mà nhìn tôi chăm chú, cứ nhìn tôi chăm chú như vậy, thể như mèo đánh hơi thấy mùi cá, đôi mắt phản kích xanh lên, thật sự rất đáng sợ.

Tôi có cảm giác mình sắp tiêu đời rồi.

“Hoài Hoài,” Miêu Miêu đột nhiên nháy mắt về phía tôi, “Đừng nói là ông yêu thầm Hoắc Thời An đấy nhé?”

Tôi, “.....”

Miêu Miêu thấy tôi không nói lời nào, liền tỏ ý đã hiểu, cười toe toét an ủi tôi, “Lúc còn trẻ ai mà chẳng thầm thương trộm nhớ mấy soái ca chứ, bình thường bình thường thôi mà.”

Tôi nói, “Không phải như vậy.”

Miêu Miêu nhìn tôi, “Không sao đâu, tôi hiểu mà.”

Tôi day ấn đường, “Không phải như vậy thật mà.”

Miêu Miêu vỗ vai tôi, “Tôi hiểu thật mà.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, đang định nói chuyện, Miêu Miêu đã nói nhanh hơn, “Hoài Hoài à, ông tốt như vậy, nhất định sẽ gặp được bạn trai nâng niu ông trong lòng bàn tay.”

Tôi bảo, “75 cân, không nâng nổi.”

Vẽ mặt Miêu Miêu nghiêm túc lắm, “Đừng đùa, tôi thật lòng mà.”

Tôi không nói gì.

Miêu Miêu nhìn tôi một chút, thở dài, lại nhìn tôi thêm chút nữa, thở dài thườn thượt, “Hoài Hoài à, mấy năm qua ông đều một mình, mới đầu tôi còn tưởng ông không thích nhiều lông, sau đó có mấy du học sinh tới trường mình, chơi với chúng ta, trông cũng đẹp trai đáo để, lông lại không nhiều, người ta bám lấy ông,

thế mà ông vẫn thờ ơ như không, tôi lại đoán chắc ông không thích mấy người nhiệt tình quá, thích mấy người có vẻ trầm tĩnh hơn.”

Cô nàng bĩu môi, “Hóa ra trong lòng ông có người rồi.”

Trán tôi sắp nổi gân xanh đến nơi, “Muộn lắm rồi, tôi đưa bà về trước nhé.”

Có lẽ là sắc mặt tôi không dễ nhìn một chút nào, Miêu Miêu không nói thêm nữa.

Mới ra khỏi quán bar, Miêu Miêu đã không nhịn được hỏi tôi, “Hoài Hoài này, ông với Hoắc Thời An giống như trên mạng nói, là bạn từ tiểu học đến cấp ba à?”

Tôi không hiểu điều này có gì mà hot được, nửa buổi “ừ” một tiếng.

Miêu Miêu ôm lấy tôi như gà mẹ ôm gà con, “Thằng bé đáng thương, đã bao nhiêu năm như vậy rồi, thôi buông xuống đi, đối tốt với bản thân một chút, ông còn trẻ, còn năm dài tháng rộng mà.”

“.....”

Tôi không biết nên nói với Hoắc Thời An chuyện quán bar thế nào, hấn nổi như vậy, nhất định lịch trình đã được đặt kín.

Hướng hồ, tôi cảm thấy hấn không thích hợp đột ngột xuất hiện ở đó.

Cần phải tìm cơ hội vừa khéo lại vừa hợp, nhiều thứ lắm.

Tôi chẳng thể ngờ hấn lại tự chạy tới.

Chuyện này xảy ra vào buổi tối ngày thứ ba, Miêu Miêu gọi cho tôi, qua điện thoại cô nàng nói năng lộn xộn, kích động đến mức không ngậm được miệng, “Mịa nó! Cả bar nhao nhao hết cả lên, Hoài Hoài, ông biết không, nổ rồi, nổ hết, cả bar bùng nổ hết cả!”

Tôi tin lời cô nàng nói, bởi vì cô nàng cũng ‘nổ tung’ luôn rồi, “Hoắc Thời An đi một mình à?”

“Không.” Miêu Miêu nói với tôi, “Còn có trợ lý của anh ấy.”

Tôi thở phào, xem ra tôi nghĩ nhiều rồi.

Miêu Miêu ở đầu bên kia hỏi tôi, “Hoài Hoài, ông nói với Hoắc Thời An à? Ông nói thế nào vậy?”

Tôi cuộn chân lại ngồi trên giường, “Không phải tôi nói.”

Miêu Miêu ngẩn ra, “Thế nhất định là trời xanh nghe thấy tiếng lòng tôi, cảm tạ ông trời, cảm tạ vận mệnh, cảm tạ tôi mỹ lệ thiện lương suốt hai tư năm trong quá khứ.”

“....”

Tôi hỏi cô nàng, “Thế bây giờ Hoắc Thời An đi rồi à?”

“Đi từ lâu rồi.” Miêu Miêu lại kích động, “Hoài Hoài, ông không thấy đấy thôi, cả quán bar chật kín, Tần Diễn cũng không chen vào được, hahahahahaha, nhìn ổng hài lắm, tôi kể ông nghe..”

Miêu Miêu nói chuyện lộn xộn, nghĩ đến đâu thì nói đến đó, tôi phải tự hình dung.

Nói chuyện xong, tôi lên mạng tìm tin tức về quán bar, mở video có lượng click vào nhiều nhất.

Tôi quên điều chỉnh âm lượng, tiếng gào khản giọng như kim thép đâm xuyên qua màng nhĩ.

“Hoắc Thời An —— em yêu anh —— em yêu anh ——”

Suýt chút nữa tôi bị hù chết.

Là tiếng gào của một fanboy, từng tiếng từng tiếng so ra càng thảm thiết hơn, không biết là do nhập tâm quá sâu, hay là do trúng độc quá nặng.

Video này tương đối dài, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được sự hỗn loạn, thế mà tôi cũng xem được hết.

Tôi phát hiện ra Tần Diễn vội vàng chạy tới, trước khi ra ngoài dường như đang tắm rửa, mái tóc vẫn còn ướt nhẹp, đến khuy áo sơ mi cũng chưa cài hết, lộ một mảng cơ ngực.

Thế nhưng điều này không làm ảnh hưởng tới gương mặt đẹp trai của anh ta một chút nào, trái lại càng toát lên vẻ bất kham.

Bởi vậy nên không có gì ngạc nhiên, anh ta nổi.

Còn nổi hơn cả “Popping Candy”.

Tần Diễn trở thành người thắng lớn trong chuyện này, chỉ cần anh ta đồng ý, có thể debut bất cứ lúc nào.

Tuổi tác không thành vấn đề, nam nhân bốn mươi mốt vẫn còn tươi, là lúc giàu mị lực nhất.

Tôi không vào xem trang cá nhân và trang phòng làm việc của Hoắc Thời An, cũng không vào xem super topic(1) của hắn, chỉ lật qua lật lại ở mục hot search.

Tất cả đều là fans của hắn đang điều khiển bình luận.

Không biết tôi từng nghe ở đâu câu nói như vậy, fans làm thần tượng gánh, cũng may mà lần này không xảy ra hiện tượng giẫm đạp lên nhau.

Nếu không dù ekip của Hoắc Thời An và fans có cố gắng đến đâu, thì hắn cũng dính một vết nhơ, cạy kiểu gì cũng không tốt được.

Tôi ngồi trên giường, gọi điện thoại cho Hoắc Thời An.

Không biết Hoắc Thời An nhầm tôi với ai, giọng điệu rất khó chịu, có vẻ vô cùng thiếu kiên nhẫn, “Tôi đang lái xe, có việc gì để mai nói đi.”

“Tôi đây.” Tôi ho khan một tiếng, “Thế cậu lái xe đi, tôi cúp máy trước.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng phanh gấp, sau đó là giọng nói không toát lên tâm tình gì của Hoắc Thời An, “Đỗ xe ở ven đường rồi, cậu nói đi, có chuyện gì.”

Tôi gãi gãi gáy, “Tôi xem tin tức rồi.”

Hoắc Thời An trầm mặc trong chớp mắt, nói một câu không đầu không đuôi, “Đi làm một chén đi, gặp ở chỗ cũ.”

Tôi ngẩn người về phía điện thoại đã cúp máy, quán mì ở phố cũ thực ra không được coi là chỗ cũ, mãi đến cấp ba tôi và Hoắc Thời An mới tới đó, cũng chỉ tới những khi trong túi có tiền, có thể tiêu pha.

Chỗ cũ thật sự trong hồi ức không chỉ có một chỗ, Hoắc Thời An đang ám chỉ chỗ nào?

Một lúc sau, tôi lại gọi tới.

Vừa nói máy giọng điệu trào phúng của Hoắc Thời An đã vang lên, “Cậu xuất ngoại cũng xóa sạch trí nhớ luôn rồi à, đến chỗ cũ cũng quên rồi?”

Tôi biết đêm nay hắn rất buồn phiền, không dám làm loạn với hắn, “Có mấy chỗ, tôi không biết cậu chỉ chỗ nào.”

Đầu bên kia không lên tiếng.

Tôi từ trên giường bước xuống, đi về phía phòng khách.

Ở một mình, rất tùy tiện, đến dép cũng không xỏ, bước chân trần như vậy.

Hoắc Thời An không trả lời mà hỏi lại, “Có những chỗ nào?”

Tôi vừa đi vừa nói, “Sân bóng rổ ở phía bắc siêu thị Tô Quả.”

Hoắc Thời An nói, “Giờ chỗ đó là trung tâm thể dục cho người lớn tuổi rồi.”

Bước chân tôi chậm một nhịp, “Thế đập chứa nước bên cạnh nhà một tầng thì sao?”

Hoắc Thời An nói, “Năm ngoái phá rồi.”

Tôi dừng lại, đứng trong phòng khách tối thui, có cảm giác mờ mịt khó kiềm chế nổi.

Hoắc Thời An hồ hững nói, “Cậu học thành ngữ “Thay đổi trong nháy mắt” rồi chứ, cậu đi năm năm rồi, còn muốn cái gì cũng tốt đẹp, giống như trước đây, đợi cậu trở về à?”

Tôi nhẹ giọng đáp, “Tôi chưa từng nghĩ như vậy.”

Hoắc Thời An lại lên cơn, chửi chằng cấn lý do, “Mịa.”

Tôi ngồi xuống sofa, “Không còn chỗ nào à?”

Hoắc Thời An tàn nhẫn nói cho tôi hay, “Đúng, không còn chỗ nào cả.”

Tôi thất vọng “ồ” một tiếng, mới chợt nhớ ra điều gì đó, đứng bật dậy, “Không đúng, thế sao ban nãy ông nói gặp tôi ở chỗ cũ?”

Hoắc Thời An, “.....”

Tôi không nhận được phát hỏa với hắn, gọi tên hắn lần đầu tiên kể từ khi về nước, “Hoắc Thời An, ông giỡn mặt tôi!”

Hoắc Thời An cười gằn, “Ồ, nhớ ra tên tôi rồi đó hả, còn tưởng đầu cậu bị đập hỏng rồi chứ.”

Còn không đợi tôi cãi lại, hắn đã nói, “Vẫn còn công viên nhỏ phía sau trường học, tôi đợi cậu ở đó.”(1)
Super topic: Siêu thoại – siêu cấp thoại đề. Hiểu nôm na như group mở ở facebook, nơi mà mọi người có thể chia sẻ tin tức với nhau và thảo luận về chung một đề tài. Có nhiều đề tài siêu thoại, minh tinh là một trong số đó. Hạng mục siêu thoại có xếp hạng.

7. Chương 7: Không Dám Uống Say

Tôi đi tới công viên nhỏ phía sau trường học.

Càng tới gần, những ký ức trên con đường trưởng thành càng trở nên rõ ràng, rõ mồn một ngay trước mắt, thể như tất cả mới xảy ra ngày hôm qua.

Công viên vừa cũ lại vừa nhỏ, thùng rác nghiêng ngã dựa vào thân cây, bia, khói thuốc, bạn trai cũ.

Những thứ này dần dần phóng to trong tầm mắt, bước chân tôi dần chậm lại, dừng lại ở khoảng cách không xa cũng chẳng gần.

Hoắc Thời An ngồi trên băng ghế nghe thấy tiếng bước chân, hắn cứ như vậy khom lưng, nghiêng đầu nhìn lại, hai chúng tôi nhìn nhau giữa buổi tối trời thu.

Trên cao là vầng trăng lưỡi liềm cong cong, vừa mông lung lại vừa mềm mại.

Hoắc Thời An thấy tôi đứng bất động, nửa buổi rồi mà vẫn chẳng nhấc bước chân, cũng không lên tiếng, chân mày đen như mực khê chau lại, “Cậu đứng đần ra đó làm gì? Đợi tôi mời cậu tới à?”

Tôi đi tới, bỏ tay ra khỏi túi quần, nhấc một lon bia lên, ngón tay bật nắp lon, “Phụt” một tiếng, nắp lon bật ra, ngửa đầu uống hai ngụm.

Vẫn là hăng bia cũ, nhưng mùi vị đã thay đổi rồi, không còn nguyên chất như ngày xưa.

Thế giới này đúng là chẳng có thiện ý chút nào.

Hoắc Thời An khom lưng hút điều thuốc, không màng tới tôi, một mình trầm lắng.

Nếu đổi lại là trước đây, khi chúng tôi còn là anh em tốt, tôi thấy hắn như vậy, sẽ vỗ cái túi rủng rinh tiền xu của mình, ôm lấy cổ hắn, nhe răng kéo hắn đi chơi game.

Sau năm mươi tám tuổi, hai chúng tôi đều trưởng thành, từ anh em thuận theo tự nhiên mà trở thành người yêu, trông thấy hần như vậy, tôi sẽ dí ngón trỏ lên mũi, tự biến mình thành đầu hoe, bắt chước heo kêu ừ ừ, chọc hần đến khi vui lên.

Hần vẫn luôn buồn khác với những đứa bạn đồng trang lứa, nhưng tôi vẫn luôn có cách giúp hần xua tan những nỗi muộn phiền kia đi.

Giờ tôi lại không làm được điều gì, chỉ ngồi bên cạnh uống Đại Bạch Lê.

(Đại Bạch Lê: tên bia)

Gió thu tự mình đa tình chạy mơn man trong lồng ngực, tôi xua mãi không đi, trong lòng có chút muộn phiền, Hoắc Thời An gọi tôi đến đây, lại không nói lời nào, không biết hần đang nghĩ gì.

Lúc lon bia sắp cạn, tôi đột nhiên tỉnh người, không thể uống thêm nữa.

Tửu lượng tôi không tốt, không muốn uống say trước mặt Hoắc Thời An, trở thành bộ dạng say khướt.

Hoắc Thời An thấy tôi đặt lon bia xuống băng ghế, điều thuốc khê run lên, buông mi hỏi tôi, “Nước ngoài có được không?”

Tôi nói, “Cũng được.”

Hoắc Thời An không chịu buông tha, “Cũng được là thế nào?”

Tôi hít mùi khói thuốc hần phả ra, cơn nghiện thuốc lập tức dâng lên, miệng lưỡi khô khốc, “Cũng được là cũng được.”

Hoắc Thời An cười “xùy”, còn lắc lắc đầu, “Muốn đi thì đi, muốn về thì về, Phương Hoài à, cuộc đời cậu đúng là tùy tiện thật đấy.”

Tôi không thích Hoắc Thời An nói chuyện với mình bằng giọng điệu như vậy, “Cậu gọi tôi đến, là để nói những điều này à?”

Hoắc Thời An không trả lời, một tay hần cầm điều thuốc, tay kia chống lên ghế tựa, nửa người hơi ngả về phía trước, không chớp mắt nhìn tôi, dáng vẻ nghi hoặc không rõ, “Sao cậu không thay đổi chút nào? Giống hệt năm mươi tám, uống thuốc trường sinh bất lão à?”

Trước sự hài hước khó chịu của hần, nhất thời tôi nín lặng.

Hoắc Thời An đưa điều thuốc lên miệng, bàn tay xoa gương mặt, “Tôi thì già rồi.”

Tôi nhìn hần, nói thật lòng, “Không già.”

Hoắc Thời An còn tranh cao thấp với tôi, “Già rồi.”

Tôi vô thức lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười, “Được rồi, già rồi.”

Hoắc Thời An lập tức trưng ra bộ dạng hung thần ác sát mà lườm tôi.

“....”

Tôi cố gắng kiềm chế thói quen muốn gào lên của hần, không chút nghĩ ngợi nói, “Ông lẫn lộn trong showbiz lâu như vậy, sao vẫn y như trẻ con thế?”

Dứt lời, tôi nhăn mặt, muốn tự đánh mình, không nói được câu nào tử tế thì ngậm miệng đi.

Ngạc nhiên là Hoắc Thời An lại chẳng tức giận, chỉ dựa vào lưng ghế hút thuốc, mi mắt nhắm lại, trầm mặc không nói lời nào.

Hần lại trưng ra bộ dạng thâm trầm.

Thế như ôm một bầu tâm sự vậy.

Trong công viên nhỏ chỉ có tôi và hần, không có người ngoài ngang qua, lặng lẽ như vậy.

Kể từ sau cuộc họp lớp, cuộc sống không hề diễn ra theo hướng tôi đã vạch sẵn, không biết rốt cuộc nó muốn hướng đi đâu.

Tôi cảm thấy bầu không khí quá trầm lắng, bèn tìm đề tài, “Tôi ra nước ngoài gặp không ít ngôi sao trong bar, đáng lý giới showbiz trong nước cũng không kém là bao chứ, bình thường vào bar với bạn bè cũng không có gì..”

Hoắc Thời An cắt ngang lời tôi, “Vào bar chơi vui lắm à?”

Tôi nói, “Tôi chỉ đi tụ tập.”

Giọng Hoắc Thời An ghét bỏ, “Àm muốn chết.”

Tôi nhìn về phía hắn, “Thế sao ông còn đến Blue?”

Hoắc Thời An hút thuốc, đường nét anh tuấn thành thực bị làn khói che mờ, “Trợ lý tôi muốn đi.”

Tôi tiếp tục nhìn hắn, muốn thổi bay làn khói vương vấn trên gương mặt hắn đi.

Hoắc Thời An nhìn tôi, “Nhìn cái gì?”

Tôi thu tầm mắt lại, “Ban nhạc của Miêu Miêu chủ yếu chơi nhạc dân gian với nhạc nhẹ, không âm ỉ, nghe vào có thể khiến lòng người lắng lại.”

“Popping Candy đúng không?” Hoắc Thời An gảy tàn thuốc, hờ hững nói, “Tôi nghe họ hát rồi, không tồi, lần này họ nổi tiếng thêm, sẽ có người liên lạc với họ.”

Tôi gãi gãi chóp mũi, “Dính độ hot của ông.”

Hoắc Thời An không coi đó là chuyện gì to tát.

Điện thoại trong túi tôi đột nhiên vang lên, làm tôi giật mình, là tiếng chuông báo thức tôi đặt, nhắc nhở nên đi ngủ rồi.

Chỉ là giờ tôi lại ngồi ở đây.

Tôi với Hoắc Thời An như hai ông già, câu được câu chăng nói chuyện với nhau, thi thoảng lại không chịu thua thiệt mà đấu võ mồm.

Thực tế chúng tôi vẫn còn rất trẻ, cuộc sống mới bắt đầu, con đường tương lai vẫn còn dài lắm.

Những lúc chúng tôi không nói gì, bốn bề yên tĩnh, thời gian như dừng lại.

Tôi lấy làm kì quái, Hoắc Thời An là nhân vật chính trong cơn bão đêm nay, sao điện thoại lại yên tĩnh như vậy.

Nghĩ vậy rồi tôi liền hỏi hắn.

Hoắc Thời An liếc mắt nhìn tôi, điều thuốc bên mép run lên, vẻ mặt ngạo kiều mà tôi có chút quen thuộc, “Tắt máy rồi, không được à?”

Tôi, “.....”Tác giả có lời muốn nói:

Viết ngôi thứ nhất khó hơn tưởng tượng nhiều [về mặt hút thuốc tang thương]

8. Chương 8: Sợ Tôi Ăn Cẩu À?

Tôi xin Hoắc Thời An một điều thuốc.

Dường như Hoắc Thời An cho rằng tôi có thể tự nhiên hóa ra lửa mà châm thuốc, nửa buổi vẫn không có ý định đưa bật lửa cho tôi.

Tôi làm bộ phiền muộn và đáng thương mà thở dài thườn thượt, “Haizz.”

Hoắc Thời An không phản ứng lại, bộ dạng thờ ơ không mấy may động lòng, thế là tôi lại thở dài, kéo dài giọng ra, “Haizzzzzzzz”

Cuối cùng hần cũng ném bật lửa qua, nghiêm mặt, bộ dạng chê tôi phiền lắm.

“Tanh tách”

Tôi nhấn bật lửa, một ngọn lửa xanh lam bật lên, mùi thuốc cháy lửa vào khoang mũi, có phần sặc.

Vị không dịu như nhãn hiệu thuốc lá tôi thường dùng.

Giọng Hoắc Thời An vang lên bên tai tôi, “Cậu tới đại học A dạy cái gì?”

Tôi còn đang tập thích ứng với mùi khói nồng đậm, không tập trung, không nghe thấy lời hần nói.

Hoắc Thời An gầm lên với tôi, “Phương Hoài!”

Tôi giật mình, sững ra nhìn hần, “Sao cơ?”

Điệu bộ Hoắc Thời An như “tôi cũng bị cậu làm cho tức chết rồi”, cắn răng nói, “Tôi hỏi cậu, cậu định tới trường đại học A dạy cái gì?”

Tôi nói, “Lập trình.”

Hoắc Thời An chau mày, “Sao không đi làm dự án?”

“Làm rồi,” Tôi dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng khuyết trên cao, “Quá mệt mỏi.”

“Nói ra chắc cậu không tin, năm ngoái tôi theo giáo sư làm dự án, mỗi ngày làm mười mấy tiếng liền, ngoài ăn uống ngủ nghỉ ra, thời gian còn lại đều cắm mặt vào máy tính, đầu vừa chạm gối là ngủ được luôn.”

“Tôi không tin.” Hoắc Thời An nhếch khóe môi mỏng lên, “Phương Hoài mà tôi biết là cái đứa cả ngày chỉ muốn nằm ườn.”

Không đợi tôi trả lời, hần rất quá đáng mà nói tiếp, “Không có trách nhiệm, không có mục tiêu, không có tư tưởng, mãi mãi muốn đi thì đi, cho chút ánh mặt trời liền xán lạn, không tim không phổi, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa.”

Tôi nghe xong, không muốn đáp trả, chỉ khẽ cười, “Kia vẫn còn ưu điểm mà.”

Bấp thịch Hoắc Thời An co giật.

Tôi hút một hơi thuốc, vẫn không thể thích ứng với mùi vị này, không nhận được mà phải nhở với Hoắc Thời An, “Thuốc của cậu khó hút thế, miệng đắng vãi.”

Hoắc Thời An liếc nhìn tôi, “Chút đắng ấy có thấm vào đâu?”

Tôi thấy ánh sáng mơ hồ không rõ hàm xúc trong đôi mắt hần.

Có lẽ bởi ánh trăng quá mờ mông lung, khiến tôi sinh ra ảo giác.

Tôi kẹp điều thuốc trên tay, để nó cháy trong gió thu, quay trở lại đề tài phía trước, “Tôi thấy dù sao làm giảng viên cũng nhẹ nhàng hơn một chút, lúc có thời gian có thể làm mấy nghiên cứu học thuật.”

“Nếu có dự án thích hợp tìm tới tôi, tôi sẽ cân nhắc.”

Hoắc Thời An nghiêng đầu, không nói lời nào nhìn tôi, đôi mắt hần sâu thăm thẳm, cứ nhìn tôi như vậy, khiến tôi cảm thấy dường như hần có trăm ngàn điều muốn nói với mình.

Nhưng mãi mà hần không lên tiếng.

Tôi nhắc nhở hần, “Thuốc sắp đốt phồng tay rồi.”

Hoắc Thời An mặc kệ điều thuốc, hần tiếp tục nhìn tôi, giống như tôi là đứa trẻ hần một tay phân một tay nước tiểu chằm bằm nên người, không nói ra được là vui mừng hay là thất vọng.

“Thậm chí ngay cả cậu cũng lớn rồi.”

Tôi còn đang định nói, hần đã cướp lời trước mà thở dài, “Tôi cứ đinh ninh rằng cậu vẫn chưa trưởng thành.”

“.....”

Tôi dở khóc dở cười, “Sao tôi lại chưa trưởng thành được? Tôi là Thiên Sơn Đồng Mỗ chắc?”

(Thiên Sơn Đồng Mỗ: Nhân vật trong TLBB, trong lúc luyện công bị sư muội của phá đám, nên từ đó, Thiên Sơn Đồng Mỗ có ngoại hình giống một cô bé con 12 tuổi)

Những ưu tư trong đôi mắt Hoắc Thời An đã biến mất không thấy tăm hơi, hần chế nhạo, “Thiên Sơn Đồng Mỗ đáng yêu hơn cậu.”

Tôi, “.....”

Hoắc Thời An khi trưởng thành còn càng ấu trĩ, vui buồn thất thường hơn, mới ban nãy còn tốt, bây giờ lại bày đặt xa cách với tôi, “Về đi.”

Tôi lấy điện thoại ra gọi xe.

Hoắc Thời An nhìn thấy, vẻ mặt nhất thời trở nên khó coi, “Sợ tôi ăn thịt cậu à?”

Tôi đến là phục hần rồi, tính tình lúc thế này lúc thế khác, rốt cuộc mấy năm qua hần sống kiểu gì chứ?

“Tôi mà phải sợ à?”

Hoắc Thời An cười nhạo, sau đó liền gầm lên, “Thế sao cậu còn gọi cmn xe?”

Tôi bị hần chọc đến xù lông, cũng bắt đầu nổi đóa mà gào lên theo, lời nói lộn xộn mất kiểm soát, “Mẹ kiếp, chứ không phải tôi nghĩ chắc đêm nay cậu bận, có nhiều việc cần phải xử lý, nên không dám làm phiền cậu à?”

Hoắc Thời An xoay người bỏ đi.

Tôi ngồi trên băng ghế hút thuốc, hút từng hơi từng hơi một, vị đắng xộc trong cuống họng, ủa vào phổi tôi, cổ ý muốn tôi ném đủ.

Cuối cùng tôi cũng hút xong điều thuốc này, khê nôn khan mấy tiếng.

Mẹ kiếp, Hoắc Thời An hút thuốc gì không hút, sao lại chọn loại đắng ngắt như vậy?

Tôi cũng thật là, đã biết đắng rồi mà còn hút.

Một thằng hai thằng, gặp lại sau mấy năm, đều lên cơn dở người.

Tôi ra khỏi công viên nhỏ, thấy Hoắc Thời An đút tay vào túi quần dựa bên thân xe, cúi thấp đầu xuống, ánh trắng kéo dài bóng hần.

Dừng lại một chút, tôi bước tới, chạm vào cái bóng hần, theo bản năng giày xéo hai cái.

Đột nhiên có cảm giác mọi thứ quay trở lại lúc ban đầu.

“Đi thôi, đưa tôi về đi.” Tôi thấy Hoắc Thời An mở to mắt nhìn mình, liền nói, “Tôi không gọi xe nữa.”

Hoắc Thời An đứng thẳng dậy, đột ngột nói một câu, “Tiện đường thôi đấy.”

Tôi nói như vỗ về, “Rồi rồi, biết rồi.”

“Cậu thì biết cái gì?” Hoắc Thời An lầu bầu nói, “Cậu chả biết cái đéch gì cả.”

Tôi không nói gì mấy giây, “Tôi không biết, thế cậu nói cho tôi đi.”

Hoắc Thời An giữ động tác mở cửa xe cho tôi, dừng lại phải đến năm phút liền, đột nhiên nổi đóa lên với tôi, “Cậu bị ngu à? Sao không tự tìm tôi, tự tìm đáp án cho mình đi?”

“.....”

Tôi chỉ muốn đập hần một trận.

Từ buổi họp lớp tối hôm đó đã bắt đầu có ý nghĩ này, theo mỗi lần gặp mặt nó lại càng trở nên mãnh liệt. Hấn trắng trợn không chút kiêng dè mà chọc tôi, sớm muộn gì tôi cũng phải tấn cho hắn một trận, đây là chuyện không sớm thì muộn mà thôi.

Sáng mừng ba tôi tới trường đại học A, sau khi xong quy trình liên loanh quanh trong trường học một vòng. Đi được mấy vòng, tôi dừng lại selfie trước thư viện, đăng lên vòng bạn bè, viết là — Đại học A, xin chào. Hoắc Thời An lập tức nhắn cho tôi, “Ảnh chụp xấu quá, caption thì dị hợm.”

...

Tôi chỉ muốn kéo hắn vào blacklist.

Với lại, đại minh tinh không cần làm việc à?

9. Chương 9: Đường Sợ

Tôi không trả lời Hoắc Thời An.

Áng chừng nửa giờ sau, hắn gửi một video tới.

Video quay cảnh ngồi nhâm nhi trà chiều của hắn, cả một bàn ăn rất phong phú, nhìn trông rất ngon miệng, màn hình quay cận cảnh vào một đĩa tart trứng, dường như mới làm xong, màu sắc rất mê người.

Trong video không có Hoắc Thời An, người khác không xuất hiện, thế nhưng tôi nghe thấy hắn cố ý nhai chóp chép.

Ấu trĩ khiến tôi muốn túm lấy hắn.

Tôi cất điện thoại vào trong túi, quay trở về chỗ ở.

Tài xế là một chú chừng bốn mươi, tính cách rất nhiệt tình, tán gẫu về tình hình giao thông với tôi, kể đường nào bị chặn, đường nào không dễ đi, nhiều ngã rẽ, nói tiếng phổ thông mang theo âm địa phương.

Tôi nghe thấy rất thân thiết, thi thoảng cũng nói chuyện đôi câu.

Xe bật radio, dẫn chương trình đang pha trò, cười hỉ hả suốt chặng đường.

Lúc đến nơi, thái dương tôi như muốn nổ tung, không thể đợi được nữa mà mở cửa xuống xe, còn quên cả trả tiền.

Tài xế gọi tôi mấy tiếng, tôi mới chóng mặt trả tiền, bàn tay lau văng trán, ướm nhẹp mồ hôi.

Đi không được bao xa, tôi tìm một chỗ ngồi xuống mà ới quên trời quên đất.

Có người đàn ông đi qua tôi, trong tay cầm điện thoại, mở nhạc mà không đeo tai nghe, giọng ca sĩ khàn khàn theo tiếng nhạc vọng ra bên ngoài, “Thành phố này sao mà hoang tàn, hồi ức này sao mà tàn độc...”

(T/N: Bài hát Không Thành (Thành phố hoang tàn) – Dương Khôn)

Dạ dày tôi cuộn cuộn một hồi, lại ới thêm mấy lần nữa.

Mẹ kiếp, mấy năm rồi không say xe.

Buổi tối tôi nhận được điện thoại của nữ sĩ Chân, mẹ hỏi tôi đã ăn cơm chưa.

Tôi nói con đang ăn đây.

Đầu bên kia nữ sĩ Chân yên lặng, vọng lại tiếng thở dài xót xa, “Mẹ xem tin tức rồi.”

Bàn tay tôi run lên, thức ăn vung vãi ra ngoài, lặng im đợi lời nói tiếp theo.

“Thằng Hoắc nó lớn rồi, con cũng lớn rồi, hai đứa có công việc khác nhau, lĩnh vực khác nhau, mạng lưới giao thiệp cũng khác nhau, không còn giống như hồi còn đi học nữa.” Nữ sĩ Chân dừng lại đúng lúc, “Hoài Hoài, hai đứa không thể quay lại được như trước, con hiểu không?”

Tôi nuốt miếng cơm trong miệng xuống, “Mẹ à, có phải mẹ nghĩ nhiều rồi không?”

“Ai bảo sau khi con chia tay nó, không qua lại với ai?” Nữ sĩ Chân bắt an cất cao giọng nói một tràng dài, “Con xem con đây, không thích con gái thì thôi, sao cứ tâm tâm niệm niệm thằng nhóc kia chứ? Cái vòng cổ kia là sao hả?”

Tôi tìm trong chiếc hộp nhựa dùng một lần món nắm mình yêu thích.

Nắm đó Hoắc Thời An cổ lỗ viết thư tình cho tôi, không cẩn thận bị mẹ tôi phát hiện, tôi bị ép come out, bây giờ nhớ lại một chút thấy thật đáng sợ.

Tôi tìm được cây nắm, bỏ vào miệng, nói chuyện không rõ, “Mẹ biết mà, con ở nước ngoài vì tốt nghiệp sớm mà cấm đầu vào học một chết đi được, tốt nghiệp lại theo các giáo sư làm việc, làm gì có thời gian để yêu đương chứ.”

Ăn nắm xong, tôi lại bổ sung một câu, “Chuyện tình cảm cứ tùy duyên thôi.”

Tôi định ninh rằng mẹ sẽ giận mà nói một câu “Tùy duyên tùy duyên, anh ở một mình năm sáu năm nay rồi”, không ngờ mẹ lại bảo, “Con à, con nói đến tùy duyên, mẹ lại sợ.”

Nghe vậy, tôi ngẩn ra, “Sợ gì chứ?”

“Sợ con đi một vòng, lại quay về với Hoắc Thời An.”

Nữ sĩ Chân thở dài, “Mẹ kêu Tiểu Lưu điều tra rồi, giờ nó là đối tượng vàng của giới giải trí được người nâng kẻ đỡ, là đại lưu lượng trong giới showbiz, không biết bao nhiêu đơn vị truyền thông đổ theo, fangirl của nó cũng nhiều đến mức dọa con, không chỉ có số lượng đông đảo, mà sức chiến đấu cũng rất mạnh, nếu con dính vào nó, có thể bị mấy đứa ăn không còn sót lại cặn.”

Tiểu Lưu là thư ký của mẹ tôi, là một chị gái, không phải kiểu người nói mạnh miệng.

Tôi buông đĩa xuống.

Nữ sĩ Chân nói lời ý tứ sâu xa, “Được hay không mẹ không nói với con nữa, con phải biết, giờ thằng Hoắc nó là người của công chúng rồi, con thì là giảng viên, mọi việc phải giữ đúng mực, nhớ suy nghĩ, cân nhắc cẩn thận sau đó hẵng làm.”

Tôi khẽ vâng một tiếng, “Mẹ giữ sức khỏe nhé.”

Cúp máy rồi, tôi nhìn thức ăn ngoài trước mặt, đột nhiên thấy ngấy, không còn chút khẩu vị nào.

Tôi vào nhà bếp bật bếp lên, đun nước nấu bát mì.

Sáng ngày mừng năm, tôi đi dạy, đám sinh viên dùng cả trăm câu hỏi về Hoắc Thời An để chào đón tôi.

Tuy rằng tôi đã được diện kiến độ đáng sợ lưu lượng của Hoắc Thời An, cũng biết lần trước hắn lên hot search rất lâu.

Mà tôi làm bạn học cũ, là bạn thân cùng hắn lớn lên, là bạn của minh tinh trong truyền thuyết, ở trong trường học ít nhiều gì cũng được đãi ngộ đặc biệt.

Thế nhưng tôi không ngờ các sinh viên lại nhiệt tình đến vậy.

Để có thể hỏi nhiều một chút, mà làm bài tập thật nhanh, chỉ lo trí nhớ mình vấp phải vấn đề, quên mất câu hỏi nào mình đã biết, lại quên mất câu mình muốn hỏi.

Hỏi thì thôi, lại còn quay video.

Con người tôi ấy à, tính tình có những lúc rất tốt, cũng có những lúc rất tệ, lúc bấy giờ tính tình tôi vòng qua chuyển lại giữa hai cái, cứ vòng qua vòng lại.

“Ở trường học, tôi là giảng viên của các em, không phải bạn học cũ của anh Thời An của các em, có vấn đề gì thì các em lên mạng tìm, đừng hỏi tôi nữa, hôm nay thì thôi, nhưng không có lần sau.”

Tôi đã nói như vậy rồi, mà không ai sợ cả.

Tôi biết nguyên nhân là do đâu, do gương mặt này của tôi không có lực sát thương, cha mẹ ban cho, cũng hết cách rồi.

Dù tôi có mặc bộ đồ sẫm màu thành thực nghiêm túc tới đâu, trông vẫn có vẻ trẻ măng.

Có nữ sinh cười nói, “Thầy Phương à, thế thì thầy đúng là bạn học cũ của anh Thời An rồi.”

Những người khác nhao nhao cả lên.

Tôi mặt không biến sắc đứng trên bục giảng, coi lời nói tựa gió bay.

Đội đám sinh viên cười đùa xong, tôi làm như không có gì mà bắt đầu giảng bài, đồng thời.. thi thoảng lại gọi người lên trả lời câu hỏi.

Bầu không khí trong phòng cuối cùng cũng giống như đi học một chút.

Hết tiết học, tôi không ra ngoài, an vị trên ghế, vẻ mặt nghiêm túc, vẫn cứ nghiêm túc thận trọng như vậy.

Có em sinh viên kéo bạn tới, “Thầy Phương à.”

Tôi, “Sao?”

“Có thể cho em xin hai bức ảnh có chữ ký của anh Thời An không thầy?” Nữ sinh kia cười ngượng ngùng, “Bọn em hứa không nói với ai đâu.”

Về mặt cô bạn đi cùng cũng nghiêm túc lắm, “Đúng vậy, em hứa không nói với ai đâu.”

Nếu tôi mở lời với Hoắc Thời An, nhất định có thể xin được chữ ký, nhưng tôi không thể nhận lời này.

Mấy lời hứa hẹn từ đám sinh viên thời nay, tôi không tin chút nào.

Thế là tôi nói, “Thầy không xin được.”

“Thầy đừng lừa bọn em mà, thầy là bạn của anh Thời An từ tiểu học lên cấp ba mà,” Nữ sinh kia hâm mộ nói, “Đã tìm ra được nguyên nhân lần trước anh ấy tham gia buổi họp mặt bạn cũ, chính là để đón gió tẩy trần cho thầy, điều này nói rõ điều gì?”

Bạn cô nàng nói, “Nói rõ rất tôn trọng tình bạn giữa hai người.”

“Đúng vậy,” Nữ sinh kia nói, “Sao thầy lại không xin chữ ký được.”

“Không xin được, thầy vừa tốt nghiệp trung học đã xuất ngoại, ở đó mấy năm liền, trong lúc đó cũng không liên lạc với bạn bè trong nước, một người cũng không, dạo gần đây mới trở về, ôn chuyện với họ, xem ai bị đời chặt chém ác nhất, tụ tập xong ai bận việc người nấy, không có thời gian gặp mặt, mấy đứa đừng bở não nhiều.”

Tôi nghiêm mặt xoa xoa tay, “Vào giờ rồi, về chỗ ngồi đi.”

Hai sinh viên nhìn tôi một lúc, thở phà phò bỏ đi.

Buổi trưa, Miêu Miêu gửi wechat cho tôi, nói trên weibo có video tôi đi dạy, còn nói tôi nổi tiếng rồi.

Tôi hỏi cô nàng, “Bà đang làm gì thế?”

Miêu Miêu uể oải, “Ở phòng thu âm, đối quá đi à.”

Tôi nhớ ra, nhóm Miêu Miêu đã ký hợp đồng với một công ty âm nhạc không tệ lắm, nói là muốn cho họ luyện tập, cho họ ra album.

“Có bánh quy gì không? Ăn lót dạ đi.”

Miêu Miêu ra vẻ chững chạc mà thở dài, “Không dám ăn, sợ ảnh hưởng tới cổ họng.”

Tôi, “.....”

“Hoài Hoài à, thầy giáo gọi tôi, giờ tôi không nói chuyện với ông được.” Miêu Miêu bận rộn nói, “Có thời gian thì đi uống rượu đi.”

Tôi nghe tiếng tút dài, trầm nghĩ, e là càn về sau càn không có thời gian.

Một ban nhạc từ luyện tập đến lên sàn, còn cần phải mài giũa.

Đến khi lên sàn rồi, có thể thành công ngay từ lần đầu tiên hay không, còn phải xem thực lực và vận may, thiếu một cái cũng không được.

Trong nhà Miêu Miêu có công ty riêng, ở mức trung bình, nếu theo nghiệp hát không được, nhất định sẽ phải quay về làm việc.

Luôn có đường để đi.

Tôi xem video Miêu Miêu nói, chau mày gọi cho Hoắc Thời An, lúc này hẳn không bắt máy.

Công ty giải trí muốn kiếm tiền, phải thiết lập quy tắc, lên điều khoản cho nghệ sĩ, Hoắc Thời An đang là đại lưu lượng, làm người đại diện cho rất nhiều nhãn hàng, có rất nhiều điều cần chú ý, cũng có rất nhiều hạn chế, có lẽ phía hắn sẽ tạm thời không thả hắn ra.

Tôi đang nghĩ như vậy, điện thoại liền đổ chuông, Hoắc Thời An gọi tới, không đợi tôi nói, hắn đã hỏi, “Trưa nay cậu ăn gì?”

“Bông cải xanh.” Tôi cảm cốc nước lên uống, “Còn có rau xanh nữa.”

Hoắc Thời An rõ là ghét bỏ, “Sao toàn là đồ chay thế, thịt đâu?”

Tôi nói, “Không có thịt.”

Hoắc Thời An rất có ý kiến với bữa trưa của tôi, hắn gắt gỏng, “Cậu giảm cân à?”

Tôi không thèm để ý tới hắn.

Không biết Hoắc Thời An đang ăn món gì, giọng mơ hồ không rõ, “Thiếu tiền à?”

Tôi vẫn không muốn phản ứng, bởi vì chỉ nghe giọng điệu của hắn thôi, đã biết vẻ mặt hắn bây giờ ngứa đòn đến thế nào.

Tật xấu từ nhỏ đến lớn.

Hoắc Thời An đổi sang giọng điệu “À tôi biết rồi”, “Thế chắc đang bầu bí hả?”

Trán tôi nổi một sợi gân xanh luôn rồi, “.. Cúp máy đây.”

Hoắc Thời An như bị tôi giẫm vào đuôi, lông xù bông cả lên, “Cúp cái rắm, cậu đang chơi tôi đấy hả? Không có việc gì thì gọi cho tôi làm gì? Tôi đang chụp quảng cáo đấy, điện thoại đột nhiên kêu rè rè, mọi người trong phòng đều quay ra nhìn tôi, còn tưởng tôi bị làm sao.”

Tôi hoảng hốt ngồi chờ ra ghế.

Không phải thường nói hai người yêu nhau rồi chia tay, không thể làm bạn, cũng không thể đối đầu, chỉ có thể làm người xa lạ quen thuộc nhất hay sao?

Thế tôi và Hoắc Thời An là loại nào? Một loại khác?

Tôi vô thức cắn khước môi, dường như từ khi tôi về nước đến giờ, cách chúng tôi ở với nhau từ buổi họp mặt có chút mê man lúng túng, sau đó bắt đầu rất tùy tiện.

Tùy tiện giống như là.. tôi chưa xuất ngoại, năm năm kia chưa hề trôi qua, chỉ mới là năm ngày thôi.

Tôi và hắn không chia tay, chỉ là cãi nhau thôi.

Hoắc Thời An ở đầu dây bên kia vẫn còn mắng tôi, tôi thấy phiền quá, tức đến bẻ phỉ chặn họng hắn, “Ai bảo cậu làm việc không để chế độ yên lặng?”

Hắn ăn trái đắng, lại hùng hù hỏ hỏ, không biết đang mắng cái gì.

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi dạy.” Tôi nặng nề thở hắt, tỏ rõ vẻ phiền muộn, còn có cảm giác mất mát bị đả kích, “Vừa vào phòng học đã bị sinh viên vây lấy, má nó chứ toàn phải trả lời mấy cái ăn uống ngủ nghỉ của cậu.”

Hoắc Thời An hớn hử lắm, “Thật à?”

Tôi day day thái dương, nghe hắn hỏi với giọng điệu hỏ hỏ hóng trò vui cứ như không liên quan đến mình, “Không ai nhờ cậu xin ký tên lên ảnh chụp à?”

“Đoán xem?” Một tay tôi chống đầu, có chút bất lực, “Bị tôi cản lại hết rồi, phía sau có thể chống đỡ được hay không thì khó mà nói được, thời đại này thay đổi nhiều quá, năm năm trước còn chưa có wechat với vòng bạn bè, khi đó người dùng weibo cũng không nhiều, chỉ lưu hành blog, đâu có giống như bây giờ, có quá nhiều phương tiện để trao đổi, chỉ cần xuất hiện ở trên đó, giống như bị lôi ra cho người ta nhìn ngó chỉ trỏ, sao cậu có thể thích ứng được?”

Hoắc Thời An không nhây nữa, cũng không nói gì, nửa buổi sau mới thấp giọng nói, “Không sao đâu, đừng sợ.”

Hắn nói lời này là để an ủi tôi, nói vừa tự nhiên lại vừa không quen.

Đã rất lâu rồi không nói, khó tránh khỏi không được trôi chảy, như có một nút thắt.

Tôi không nói gì.

Hoắc Thời An gắt gỏng, giọng điệu kiên quyết lạnh lùng, “Sau này mấy topic liên quan tới tôi đều không dính lấy cậu nữa, không dính một chút nào, xóa cậu sạch sành sanh, nếu như có ai mua hot search, tôi sẽ nghĩ cách để chuyển hướng về phía bên tôi.”

Tôi vẫn không lên tiếng.

Hoắc Thời An phân cao thấp với tôi, qua gần hai phút, cuối cùng hắn cúi đầu trước, “Tôi đảm bảo đấy.”

Lúc này tôi mới lên tiếng, “Cậu nói rồi đấy.”

“Ừ, tôi nói rồi.” Hoắc Thời An phát ra tiếng hừ hừ từ lỗ mũi, “Tôi quay quảng cáo tiếp đây, ban ngày đừng gọi điện thoại cho tôi, buổi tối hãy gọi, mà thôi, tùy cậu đấy, cậu muốn gọi lúc nào thì gọi, móa nó chứ, không biết hôm nay làm đến mấy giờ mới xong.”

Nói rồi cúp máy.

Tôi nhìn điện thoại, nhớ tới những câu nói kia của Hoắc Thời An, lại cảm thấy muộn phiền.

Sao vậy nhỉ, mãi mà chưa yên.

Tôi đứng lên đi bộ vài vòng, quay trở lại ghế, ngồi yên bất động, một lúc sau lại đứng lên đi bộ, sau đó quay trở lại chỗ ngồi, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cả tuần nay đều dạy tiết buổi sáng, buổi chiều thì không có tiết.

Tôi cảm thấy có lẽ mình đã quen với guồng quay bận rộn, đột nhiên rảnh rỗi, lại có gì đó sai sai.

Tìm chuyện gì để làm vậy.

Tôi giặt quần áo, đánh giày, quét phòng một lần, ra ngoài đi mua đèn bàn.

Đại học A ở một khu tập trung các trường đại học, cách nội thành rất xa, tôi có bóng ma trong lòng với lão MC lảm nhảm trong radio lần trước, xoắn xuýt giữa ngồi xe bus một lúc, quyết định chọn về sau.

Nhưng khi đi tôi liền hối hận, bởi vì tôi bị xem như khỉ trong vườn thú.

“Bà xem xem hộ tôi cái, có phải anh ấy không?”

“Chính anh ấy.”

“Đúng là anh ấy rồi! Chà ưi, tôi muốn xin anh ấy số của anh Thời An quá à.”

“Đạ mẩu!”

“Này tôi bảo, bà nhìn ảnh xem, baby boy luôn nhá, trông đẹp trai như vậy, anh ấy mà debut đảm bảo còn nổi hơn nam thần nhà bà.”

“Đậu xanh!”

...

Tôi vờ như không nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán xung quanh, chăm chú nhìn đường phố của mình.

Cái gọi là tâm thái này rất kỳ diệu, khi bạn cho rằng nó vẫn ổn, nó lại đột nhiên vỡ òa, vỡ mà không kịp chuẩn bị, cũng không thể chống đỡ được.

Nhưng khi bạn cho rằng nó chực tan vỡ, nó lại rất ổn.

Nắng cuối thu vẫn gắt như vậy, trong xe vừa oi lại vừa nóng, tôi đứng suốt chặng đi, sau khi xuống xe liền mua cho mình một cốc trà hoa nhài có đá, uống vào liền sáng khoái.

Tôi thỏa mãn thở dài, “Phê quá.”

Vai bị vỗ bộp một cái, tôi run lên, cầm cốc trà nhài nhìn ra đằng sau, nhất thời muốn chửi thề.

Hai tay Tần Diễn dút trong túi quần tây, eo hơi cong, bên khoe môi treo nụ cười, “Em giai, anh nhìn em một lúc lâu rồi, sao mà ngơ thế không biết?”

Tôi nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lượt, mặc đồ rất nhàn nhã tùy ý, không đeo kính râm và khẩu trang, gương mặt giàu mị lực đầy rạng rỡ lộ ra bên ngoài, “Không phải anh đang hot hay sao?”

“Vẫn ổn, anh có phải siêu sao gì đâu.” Tần Diễn tao nhã nhún vai, “Anh cùng lắm chỉ là...”

Tôi nói, “Chú già hot trên mạng.”

Cơ mặt Tần Diễn giãn giãn, “...Có thể bỏ chữ già kia đi không?”

Tôi lại nhìn anh ta, trên weibo nói là ba mươi tư tuổi, còn cách bốn mươi mấy năm liền, Miêu Miêu cũng làm tròn tuổi tác anh ta quá.

“Em giai, nhìn em cứ như con lai ấy nhỉ.”

Tôi hoàn hồn lại, thấy Tần Diễn đứng sát mình quá, giữa đường phố như vậy mà chẳng sợ ai chỉ trỏ.

Hơi thở của Tần Diễn phả lên gương mặt tôi, ầm ầm áp áp, xen vào đó là hương nước hoa nhàn nhạt, tôi bài xích lui về phía sau mấy bước, vòng qua anh ta đi về phía trước.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, theo đó là Tần Diễn gặng hỏi, dường như anh ta rất có hứng thú với việc tôi có phải con lai hay không.

Tôi mất kiên nhẫn nói, “Không phải.”

“Không phải thì thôi, nổi nóng làm cái gì? Cứ như con mèo con ầy.” Tần Diễn từ từ nói, “Bởi vì cậu bạn của nhóc, mà bar của anh ngừng kinh doanh đến giờ đấy.”

Tôi quay đầu, nhìn anh ta như nhìn quái vật, không phải lúc này nên tranh thủ độ hot mà kiếm lời hay sao?

Tần Diễn lấy ví tiền trong túi ra, lười biếng gạt sợi tóc rủ trước trán, “Anh không thiếu tiền mà.”

Tôi, “.....”

“Mở bar là để bản thân có chỗ uống rượu.” Tần Diễn nói, “Giờ đang hot trên mạng, nhiều người, ầm ĩ quá, đợi bao giờ hạ nhiệt hẳn thì anh cho bar hoạt động lại.”

Tôi không giải thích được đường vân não của mấy tay nhà giàu.

“Hôm nay bạn anh khai trương chi nhánh nhà ăn mới.” Tần Diễn chỉ cho tôi xem, “Đó, cái nhà đằng đó đó, anh qua đây thử món mới, lúc này gặp phải cậu.”

Tôi nhìn theo hướng anh ta chỉ, là một nhà hàng đồ Tây.

Tần Diễn ghé vào bên tai tôi khẽ cười, “Nhóc à, chú mời nhóc uống cafe nhé?”

Tôi nghiêm mặt nói, “Không cần.”

Tần Diễn hừ một tiếng, “Cậu bạn này đúng thật là... Rõ ràng còn trẻ măng, lại cứ thích giả vờ già dặn.”

Tôi đi tới siêu thị mua đèn bàn.

“A Diễn!”

Bên tai truyền tới tiếng gọi, tôi tò mò liếc mắt nhìn xem, đó là một cô gái tóc dài, mặc chiếc đầm màu đỏ, đôi chân đi giày cao gót đen, chân vừa trắng vừa dài, đường cong vô cùng thu hút.

Tôi liếc mắt về phía Tần Diễn, phát hiện trên gương mặt anh ta là nụ cười biếng nhác, nhưng không có chút tình ý miên man hay mập mờ gì.

“Cô ấy chính là người bạn mà anh nói đấy.” Tần Diễn vươn tay ra, “Vạn Lộ.”

Vạn Lộ đi tới trước mặt anh ta, “Nhân viên nhà hàng nói anh đột nhiên đi ra, em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì chứ.”

Nói đến về sau, chị ta quay đầu nhìn về phía tôi, nở nụ cười phong tình vạn chủng, lại không rõ ý tứ.

“A Diễn, không giới thiệu một chút à?”

Tôi có cảm giác bầu không khí này có gì đó sai sai, cứ như tôi và Tần Diễn có một chân với nhau vậy.

(Có một chân: chỉ quan hệ không đứng đắn)

Có trời chứng giám tôi và anh ta mới chạm mặt nhau có hai lần, không thân thiết chút nào.

Đừng nói là có một chân, đến một cộng lông chân cũng không có.

Hơn nữa rõ ràng trên người tôi không có gay khí mà.

Miêu Miêu thường nói tôi không phải gay ngoài mặt mà gay trong lòng.

Đến tận bây giờ, người biết tôi không lên được với gái, ngoài mẹ tôi, Hoắc Thời An, cũng chỉ có Miêu Miêu, không có người ngoài.

Cho tới Tần Dịch, anh ta có vẻ là một tay lão luyện tình trường, bộ dạng đã từng trêu chọc không ít bạn nhỏ, có lẽ thông qua kinh nghiệm phong phú đánh hơi ra được điều gì đó, nhưng chắc chắn vẫn có khác biệt.

Tôi cướp lời trước Tần Diễn, tùy tiện hỏi thăm một chút rồi bỏ đi, rảo bước qua khúc ngoặt.

Hình như Tần Diễn có gọi tôi lại, tôi không chắc nữa.

Mà có phải thì tôi cũng mặc kệ, ánh mắt chị gái kia như tia X-quang, khiến tôi hơi sợ hãi.

Qua mấy bữa, cuộc sống và công việc của tôi cũng tạm coi là hài lòng như ý.

Hoắc Thời An xuất ngoại, đóng phim.

Chuyện này tôi biết qua vòng bạn bè của hắn, hình như hơn một tuần mới về nước.

Sáng thứ sáu, khoảng chừng bảy giờ, tôi ngồi trên bệ xí, theo thói quen cầm điện thoại lướt xem tin tức, nhất thời hứng trí ấn vào mục giải trí, trông thấy đưa tin về Hoắc Thời An.

Vẫn là một dải đào tơ.

Nhà gái là Trần Lâm Lâm, xem tuổi còn khá trẻ, trông xinh xắn đáng yêu, cùng lắm mới đôi mươi, cũng là phái lưu lượng, rất nổi.

Admin gọi đó là CP lưu lượng, CP quốc dân.

Có rất nhiều bình luận, tôi lướt xem một lượt, cảm thấy rất thô tục, không văn minh.

Có một bình luận nói ca ca nhà mình là mẫu thai solo, tôi không biết câu này có ý nghĩa gì, sau khi tra mới biết là không yêu đương.

Tôi lên xem bài văn, Trần Lâm Lâm và Hoắc Thời An cùng tham dự một dạ hội, hát ca khúc “Đại Trung Quốc”, cứ như vậy CP ra đời.

Tôi xem mấy trang phía dưới, xem rồi thì không dừng lại được, ngồi trên bệ xí nửa tiếng trời.

Sau đó tổng kết tin tức là, Hoắc Thời An có mấy cô bạn gái, đều là cư dân mạng tìm cho hắn, đợi hắn nhận về.

Chỉ cần hắn nhận một người trong số đó, fans của mấy cặp kia sẽ kết thành liên minh.

Tôi lui ra khỏi mục tin hot, đột nhiên phát hiện một tin dữ, tôi táo bón rồi.

“.....”

Thời gian ngồi bệ xí phá kỷ lục, thời gian lướt tin mới cũng phá kỷ lục, tôi ôm tâm tình phức tạp xả nước, rửa tay, ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Mặt táo bón không lệch đi đâu được.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, “Thầy Phương à, có đó không?”

Tôi nghe thấy tiếng đồng nghiệp, lập tức ra mở cửa, đập vào mắt là quần áo đen xì của anh ta.

Thầy Lưu nhích mình qua khe cửa nhỏ, cũng không tìm vị trí ngồi, dựa ngay bên cạnh cửa.

“Thầy Phương à, tôi có việc muốn nhờ thầy giúp.”

Tôi nhìn cái lưng gù của anh ta, muốn vỗ lên đó hai cái, “Anh nói đi.”

“Chuyện là thế này.”

Thầy Lưu xoa xoa tay, “Là thế này, chính là, là như vậy, như vậy đó.”

Về mặt tôi hiện rõ dấu chấm hỏi, như vậy như vậy là sao?

Dường như thầy Lưu vừa hạ quyết tâm, trông như sắp khóc đến nơi, “Tôi có đứa em gái, nó theo đuổi thần tượng.”

Tôi nghĩ mình đã đoán được đại khái có chuyện gì rồi.

“Từ khi con bé biết cậu là đồng nghiệp của tôi, ngày nào cũng làm phiền, tối qua tôi khất khoải không ngủ được.”

Thầy Lưu vén tóc mái trên trán lên cho tôi xem, đáng vẻ bị năm tháng tàn phá, “Thầy Phương à, tôi thật sự hết cách rồi nên mới tìm cậu, cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc đầu tôi hói luôn mất.”

Tôi nghĩ bụng, anh hói đầu có khi còn đỡ ấy chứ, vành mắt đen xì thế kia kìa.

Thầy Lưu cười khổ khẩn cầu, “Thầy Phương à, nhất định cậu phải giúp tôi việc này.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã vội nói, “Tôi biết cậu bị sinh viên làm phiền, cậu yên tâm, tôi không nhờ cậu tìm bạn học cũ ký tên vào ảnh đâu, chỉ là muốn cậu hỏi cậu ấy một vấn đề, cậu ấy và Trần Lâm Lâm có qua lại không thôi?”

Tôi khó xử nói, “Thầy Lưu, thầy xem chuyện này, đây là việc riêng tư, hỏi cũng không tiện, nghệ sĩ sẽ không tùy tiện tiết lộ vấn đề tình cảm của mình với người khác.”

“Cũng đúng, thầy Phương nói rất có lý.”

Có lẽ là về mặt táo bón của tôi quá nghiêm trọng, thầy Lưu không đành lòng, than thở nói, “Thế tôi kêu là không biết vậy, em gái tôi nó là fan CP bạn học cũ của cậu với Trần Lâm Lâm, thấp hươu bái Phật cầu họ bên nhau đây.”

Tôi một lời khó nói hết tiền thầy Lưu ra về, đứng sững người trong phòng khách.

Tôi và Hoắc Thời An giống như không phải trời sinh đã gay, sau đó không biết vì sao lại cong.

Là hắn cong trước.

Cong giống như có thể truyền nhiễm, hần cong rồi, tôi cũng cong theo.

Giờ tôi vẫn còn cong, không thẳng nổi.

Tôi xoay người thu dọn quần áo trên sofa, không tự chủ ngâm nga, “Mười tám cong, chín vòng tròn, cong cong tròn tròn, tròn tròn cong cong, đều lượn quanh sông và núi thổ gia nhân...”

Lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Tôi còn tưởng vẫn là thầy Lưu, sau khi mở cửa, lời đến bên miệng liền im bặt.

Hoắc Thời An đứng ngoài cửa tháo khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt râu ria lởm chởm.

Tôi ngẩn ra, “Không phải cậu đang đóng phim ở nước ngoài hay sao?”

“Trở về tham dự một hoạt động.”

Hoắc Thời An vừa đẩy tôi vào trong cửa, vừa cất bước đi vào, không cho tôi từ chối, “Bụng tôi đánh trống biểu tình đến nơi rồi, cậu mau nấu gì cho tôi ăn đi, không muốn mì.”

Hần không biết xấu hổ nhấn mạnh, “Tôi không muốn mì.”

Tôi nghe vậy liền đẩy hắn ra ngoài cửa, “Cảm phiền xuống dưới tầng mà gọi.”

10. Chương 10: Tới Thăm Nhà Bạn Cũ

Cả người Hoắc Thời An vạm vỡ trắng kiết, bộc phát sức mạnh một cái, tôi đẩy quanh năm cầm mặt vào máy tính không đẩy nổi hắn, chỉ biết trơ mắt nhìn hắn tóm lấy cổ tay mình, nhẹ nhàng đẩy sang một bên như đẩy thẳng nhóc con, đóng cửa, ngồi xuống sofa, chân dài duỗi ra, chờ cơm dâng tới.

Một loạt động tác được thực hiện lưu loát liền mạch.

Bộ dạng hắn như vậy trông rất giống một chú chó lớn, tôi không nhịn được muốn ném cho hắn một thau cơm.

Hoắc Thời An dùng ánh mắt giục tôi làm nhanh một chút.

Tôi mở cửa nhìn hành lang, rất yên tĩnh, ban nãy hắn tới đây chắc không bị ai chú ý.

Hoắc Thời An nhìn ra được sự căng thẳng của tôi, “Tôi đeo khẩu trang.”

Tôi đóng cửa lại, vò đầu mấy cái, “Thì làm sao? Lần trước ở phố cũ, cậu lộ ra hai con mắt thôi còn bị fans nhận ra còn gì?”

Hoắc Thời An nghẹn lời, hắn không tìm được từ để cãi lại, dựa vào lưng ghế sofa, giày da nhàn nhã giậm xuống đất thành nhịp điệu nghe rất ngứa đòn.

Tôi chợt thấy chiếc áo sơ mi hôm nay mình định mặc đang bị bàn tọa của hắn đè lên, mi mắt nhất thời giãn giật, nhảy một, ba, năm bước lao tới cứu áo sơ mi của mình.

Hoắc Thời An ngồi như bà cụ.

Tôi đá cái chân hắn, “Dịch cái mông cậu ra một chút thì chết người à?”

Hoắc Thời An cúi đầu nhìn nửa đoạn áo sơ mi bị tôi kéo trong tay, chau mày lại, “Tôi muốn đồ ăn.”

“Nóng, phải có canh.” Hắn một lần nữa nhấn mạnh, “Không muốn mì gói.”

Tôi lườm hắn, “Cậu có còn mặt mũi nữa hay không hả? Có ai to xác như cậu sáng sớm ngày ra chạy tới nhà người ta đòi ăn không hả?”

“Không phải cậu nói chúng ta là bạn cũ hay sao?” Hoắc Thời An không e thẹn một chút nào, lại còn làm như tôi sai ấy, “Bạn cũ tới nhà, còn phải đòi cậu đồ ăn, cậu còn không biết chủ động hỏi thăm, không thấy xấu hổ à?”

Tôi trợn trắng mắt, bạn cũ cái đầu cậu ấy!!

Trong tủ lạnh có cà chua, có trứng gà, tôi nấu cho hấn bát mì trứng cà chua, bỏ vào đó rất nhiều hành.

Hoắc Thời An cầm đĩa gấp hành ra, gấp nửa buổi, hấn tức giận quăng đĩa đi.

Tôi ngồi đối diện hấn, làm như không nhìn thấy, dù sao thì tôi cũng sẽ không như trước đây, chỉ cần hấn không vui, liền kéo cái đầu chó của hấn vào lòng mà xoa mà vuốt.

Hoắc Thời An nhìn tôi bằng ánh mắt sát nhân, tôi thì bình bình thản thản, hấn thấy tôi mặc xác hấn như vậy, lại nghiêm mặt đối hờn, sau lưng như có từng luồng từng luồng khí đen bốc ra bên ngoài.

Tôi biết với cái tính của hấn, không đối nổi năm phút đâu.

Đúng như dự đoán, còn chưa được bao lâu, Hoắc Thời An đã không nói lời nào cầm đĩa gấp mì lên ăn, kết quả không cần thận ăn phải hành, mặt mũi tái mét.

Tôi nhìn hấn phồng mang trợn má, bộ dạng như muốn nổ ra, lập tức vỗ bàn một cái, hung dữ ra lệnh, “Mì ống tôi mua là loại đắt nhất trong siêu thị, tốn rất nhiều tiền, cậu ăn cho tôi.”

Hoắc Thời An, “.....”

Hấn trợn trừng tôi đầy oan ức, chặt vật nuốt mì xuống, cổ nổi gân xanh.

Tôi nhìn chòng chọc yết hầu Hoắc Thời An, xác định hấn đã nuốt xuống, không có khả năng phun ra ngoài làm ngộ thương mình, liền hỏi vấn đề vẫn luôn quần quanh trong đầu mình, “Sao cậu biết tôi ở đây?”

Bàn tay cầm đĩa của Hoắc Thời An khẽ run lên không dễ phát hiện ra, hấn cúi đầu không lên tiếng, đột nhiên giả làm kẻ điếc.

Tôi sẽ không buông tha cho hấn, nếu không sau này sẽ không có biện pháp.

Thế là tôi chống khuỷu tay xuống mặt bàn, nửa người nghiêng về phía trước, mỉm cười, cố ý kéo dài giọng điệu buồn nôn, “Thời An ca ca?”

“Xoạt ——”

Hoắc Thời An kinh hãi quá độ, đôi đĩa trong tay rơi xuống. Tác giả có lời muốn nói:

Truyện cũng như tên, kể về một câu chuyện tình yêu cũ rích, rất cũ kỹ đời thường, các bạn tùy ý xem ha.

11. Chương 11: Không Có Nếu Như

Tôi nhân lúc Hoắc Thời An còn đang ngẩn người, trí thông minh giảm xuống, sức chiến đấu cũng giảm theo, lập lại hỏi hấn, “Sao cậu biết?”

Hoắc Thời An nhìn tôi một chút rồi cúi đầu nhìn bát mì trứng cà chua, bộ dạng như cô dâu nhỏ.

Lông mi hấn được di truyền từ mẹ, vừa dài lại vừa rậm, còn hơi cong lên, đẹp lắm.

Tôi nhìn hàng mi dài của Hoắc Thời An chăm chú theo bản năng, làm thế nào cũng không nhớ nổi hôn lên đó có cảm giác gì, có tâm tình ra sao.

Thời gian đúng là ma quỷ.

Bầu không khí trên bàn ăn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có phần không hiểu nổi vì sao, lại khiến trong lòng người thấy hốt hoảng.

Tôi không biết liệu Hoắc Thời An có thấy hoảng hay không, nhưng tôi thật sự hoảng loạn.

Vì sao câu hỏi kia luẩn quẩn trong đầu vài vòng mới bị tôi phải đi? Giống như bản thân vẫn còn đang do dự.

Hỏi xong, tôi hoàn toàn không có cảm giác khoan khoái như trị được cơn táo bón.

Trái lại càng thêm bực bội.

Tôi giữ tư thế nằm nhòai ra bàn, tay bưng gương mặt giữ dáng vẻ bình tĩnh uy phong mà một người thẩm vẫn nên có.

Dù trong lòng bối rối hoang mang lắm, thì tôi cũng không thể chịu thua.

Khiến tôi phải thất vọng là, Hoắc Thời An không hề trở nên yếu thế bất lực trước người thẩm vấn này, hẳn bình tĩnh ăn mì, giọng nói mơ hồ, “Tôi tìm người hỏi xem ký túc giáo viên ở đâu.”

Tôi bắn như súng máy, “Vậy sao ông biết tôi ở tầng nào, phòng nào?”

Hoắc Thời An rất mất kiên nhẫn, “Không phải đã nói là hỏi rồi hay sao?”

Tôi truy hỏi, “Hỏi ai?”

Hoắc Thời An chau mày nhìn tôi, thể như nhìn một đứa nhỏ đang gây sự, “Cứ hỏi tới hỏi lui câu này, có ý nghĩa gì chứ?”

Tôi không nói lời nào, cứ nhìn Hoắc Thời An, cứ nhìn hẩn như vậy, khiến từng lỗ chân lông trên người hẩn bùng nổ, gào lên âm ỉ với tôi, “Không biết ai, ông đây không quản đây là ai, không hỏi tên tuổi, thích tin hay không thì tùy!”

Tôi chặc lưỡi, “Muốn quay lại cái đức hạnh ban nãy của cậu để đăng lên mạng quá, cho fans của cậu xem.”

Bộ dạng Hoắc Thời An như xem ai sợ ai.

Tôi không hỏi gì nữa, bực bội ngồi trở lại ghế, nhìn Hoắc Thời An bằng ánh mắt đầy phức tạp và kì dị.

Một giây, hai giây..

Đến giây thứ tư, Hoắc Thời An lại xù lông, “Cậu rảnh háng à mà nhìn tôi làm gì? Có thể thu mắt cậu lại hay không hả?”

Tôi cất tiếng hỏi hẩn, cũng như hỏi chính bản thân mình, “Hai chúng ta từng qua lại, cậu không thấy lúng túng chút nào à?”

Biểu cảm trên gương mặt Hoắc Thời An dường như đóng băng lại.

Tôi lộ ra vẻ mặt hòa ái, ánh mắt nhìn hẩn như người cha già nhìn con, trong đôi mắt ngập sự khích lệ và chờ mong.

“Có gì mà lúng túng chứ.” Hoắc Thời An chớp mi mắt, hờ hững nói, “Yêu đương hơn hai năm, nhưng làm anh em mười mấy năm, có gì mà phải lúng túng.”

Tôi á khẩu không trả lời được.

Đột nhiên Hoắc Thời An nổi giận đùng đùng, “Tránh sang một bên, đừng nằm bò trước mặt tôi, ảnh hưởng tới khẩu vị.”

Tôi đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy hẩn nói một câu, “Sau này đừng kéo dài giọng buồn nôn như vậy được không?”

“Kéo dài giọng buồn nôn?”

Tôi nhắc nhở đại minh tinh này, “Đó là biệt danh fans của cậu đặt cho cậu mà.”

Hoắc Thời An hất cằm, “Mấy đứa nó gọi không giống cậu.”

“Tôi thì sao?” Tôi cười hỏi, “Chẳng lẽ tôi không nói tiếng Trung à?”

Hoắc Thời An không nói ra được lý do, nghèo từ, hần nín một lúc rồi mới mở miệng, giọng nói khàn khàn, “Thì.. thì cứ gọi như trước đây đi.”

Hần đột nhiên nói lắp khiến tôi hơi đứng hình, hai chúng tôi bằng tuổi nhau, sinh nhật chỉ cách nhau có hai ngày, trước đây tôi đều gọi hắn là Thời An, phía sau không có hai chữ “ca ca”.

Bình thường lúc xuất hiện hai chữ kia, hoặc là khi chúng tôi ân ái, sến sẩm, trêu đùa hần, hoặc là khi tôi làm hỏng việc gì, muốn làm nũng.

Lại nói, lần cuối cùng tôi gọi hắn như vậy, là cái ngày chia tay.

Tôi nhếch môi, “Thế cậu cũng phải đáp lễ, gọi tôi như ngày trước đi.”

Hoắc Thời An nhăn nhó mặt mày, “Đại ca à, cậu hơn hai mươi rồi, không còn là trẻ con nữa, tôi gọi cậu điệp âm, cậu không thấy kì quái, không thấy ngại à?”

Hần kiên quyết nói, “Tôi không gọi đâu!”

Khóe miệng tôi không ngừng co giật, không gọi thì thôi, sao phải trưng ra bộ dạng đáng thương như phải chịu nỗi oan thấu trời không bằng vậy?

Được lắm.

..

Hoắc Thời An ăn hết bát mì, lại từ tốn cầm đũa vớt trong nước lèo, đến một cọng mì nhỏ xíu nát tan cũng không buông tha.

Tôi thay đồ xong đi ra, hần vẫn còn ngồi ở đó vớt.

“Cậu tự rửa bát đi, đừng để nước bắn tung tóe, tôi đi ra ngoài mua đồ ăn sáng đây.”

Hoắc Thời An lấy giấy ăn lau miệng, “Tôi cũng muốn.”

Tôi khom lưng xỏ giày, “Cậu ăn một bát mì còn chưa đủ à, còn muốn cái quái gì nữa?”

Hoắc Thời An trả lời một nẻo, “Cho tôi một suất bánh rán, không muốn hành, không muốn tương ớt, không muốn xúc xích hun khói.”

Lời lọt vào tai trái, lại trôi ra tai phải, lúc mở cửa, hai tai trống rỗng.

Hoắc Thời An nói phía sau lưng tôi, “Cậu mà không mua cho tôi, tôi xuống mua với cậu luôn đấy.”

Tôi không coi đây là việc gì to tát.

Hoắc Thời An cười như không cười, “Không đeo khẩu trang.”

“...” Tôi lạnh lùng quay đầu lại, “Hoắc Thời An, cậu càng ngày càng vô sỉ!!”

Hoắc Thời An mỉm cười với tôi, mang theo vẻ đê tiện, cũng toát lên cảm giác trẻ con thời niên thiếu.

Tôi bật thốt lên, “Sao cậu tới chỗ tôi mà cứ như phóng thích bản năng vậy? Bình thường ra ngoài nhịn gần chết à?”

Gương mặt tươi cười của Hoắc Thời An lập tức đông cứng lại.

Có lẽ hần bị tôi đoán trúng, người của công chúng không thể làm chuyện này chuyện kia, có quá nhiều ràng buộc.

Nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy Hoắc Thời An thật đáng thương.

“Bánh rán à, đợi nhé.”

Tôi ra ngoài hành lang, đứng ngăn người giữa những cơn gió loạn.

Thương hần làm gì?

Rồi ai thương cho tôi đây? Tôi vừa mới lên làm giảng viên, lại vô duyên vô cớ kiêm thêm nghề tay trái.

Không chỉ riêng đại học A, mà fans từ các trường học xung quanh cũng đều đổ về chỗ tôi, có người đã đi làm, còn có cả học sinh trung học.

Phạm vi tuổi tác fans của Hoắc Thời An trải rất rộng.

Tôi vuốt mặt, ăn gì cái đã, ăn xong rồi, ăn no rồi, hôm nay lại là một ngày tươi đẹp.

Sáng nay tôi có hai tiết cuối, không vội, tôi ung dung đi tới một cửa hàng ăn sáng.

Có mấy nữ sinh ngồi xuống bàn bên cạnh, bàn tay tôi run lên, chiếc thìa suýt chút nữa chọc vào mũi.

Đó chỉ là mấy nữ sinh bình thường tới ăn, ánh mắt nhìn tôi không có vẻ cuồng nhiệt khi nhìn thấy “Bạn học cũ của Thời An ca ca”, chỉ có vẻ ngượng ngùng và tò mò khi thấy một soái ca.

Tôi không khỏi thở phào một hơi, lại cảm thấy buồn cười, không ngờ nhanh như vậy đã có bóng ma trong lòng.

Trừ khi Hoắc Thời An hết nổi, nếu không không biết đến bao giờ tôi mới có thể nghỉ cái nghề tay trái này.

Theo như tôi thấy, hy vọng hần hết nổi, không bằng tự mình thích ứng với công việc này.

Lắp đầy bụng rồi, tôi mang bánh rán trở về.

Vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong phòng bếp, tôi không nhin được mà nhân cơ hội chọc hần, “Ông vừa rửa bát vừa tắm đấy à?”

Hoắc Thời An thế mà không giật chân, có gì đó sai sai, tôi cảnh giác đặt bánh rán xuống bàn mà đi vào nhà bếp, lại thấy hần đang mở vòi nước, đứng đực người không nhúc nhích.

Sống lưng hơi cong, tóc xòa trước trán che đi gương mặt, râu ria lởm chởm, vẻ mặt ngác ngơ, như một kẻ ngốc không biết từ nhà ai chạy tới.

Tôi ngạc nhiên trong thoáng chốc, vội vã đi vào khóa vòi nước.

Hoắc Thời An hoàn hồn lại, chân mày nhướng lên, “Cậu làm gì vậy?”

“Cậu hỏi tôi làm gì á? Tôi còn muốn hỏi cậu đang làm gì đây? Tiết kiệm nước là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa đấy.”

Tôi đẩy hần ra, nhanh tay cầm lấy bát trong bồn rửa, không chút nghĩ ngợi nói, “Trên tường phòng nước ở trường viết, hồi cấp ba ngày nào cậu cũng lải nhải bên tai tôi, quên rồi à?”

Nói đoạn, tôi tự nhiên đưa bát cho Hoắc Thời An, hần cũng đưa tay đón lấy theo thói quen.

Tay chúng tôi chạm nhau, giống như cùng bị phỏng, hoảng hốt rút tay về.

“Choang!” Tiếng bát rơi xuống đất, lạnh lạnh mà tàn nhẫn khiến tôi đau thấu tim gan.

Chiếc bát tôi chạy mấy con phố để mua giờ vỡ tan tành ngay trước mặt, mẹ nó chứ, đột ngột không kịp trở tay, tôi không phản ứng lại.

Hoắc Thời An cũng vậy, hần ngăn người ra, tôi cũng ngăn người.

Phòng bếp trở nên ngột ngạt.

Tôi nhìn mảnh vỡ dưới chân, trong lòng ngū vị tạp trần.

Xem xem, đúng thực là đã mấy năm trôi qua, chứ không phải mấy ngày.

Hơn nữa đã thật sự chia tay, chứ không phải một trận cãi vã.

Trước đó là ảo giác, tất cả đều là ảo giác mà thôi.

Thân thể không đối gặt được.

Trước đây tôi và Hoắc Thời An hận không thể lúc nào cũng dính lấy nhau, bây giờ không cần thận chạm tay cũng không quen, bứt rứt rồi tỉnh rồi mù.

Hình thức chúng tôi bên nhau, ngoài mặt dường như không có khe hở, nhưng bên trong vẫn có vết nứt.

Thời gian như ma quỷ, phải từng chút từng chút đi.

Vết nứt kia như một lời nhắc nhở, chúng tôi đã chia tay từ lâu rồi.

Tôi chợt nhớ câu nói cũ kỹ rất nổi năm đó.

—— Tình yêu đắt đỏ, nhưng tình bạn càng đáng giá hơn.

Nếu như tôi và Hoắc Thời An không yêu nhau, vẫn là anh em tốt, lúc này đây sẽ thế nào..

Não bắt đầu hoạt động, tôi lại nhớ tới một câu chuyện cũ rích khác, nhưng tiếc là ở đời không có cái gọi là nếu như.

Từ lúc tôi và hắn quyết định đến với nhau, thì đã không thể làm anh em nữa.

Chẳng có ai lại đi hôn anh em mình, cũng chẳng có ai lại muốn đi thăm dò chân lý nhân sinh anh em của mình, bởi vậy nên tôi và hắn không phải là anh em.

Tôi thở dài trong lòng, mình đang nghĩ gì vậy? Có thể bình tĩnh lại hay không?

Hoắc Thời An thấy tôi dần mặt ra đó, bèn trầm mặc ra ban công lấy chổi và xẻng hót rác tới, “Cậu đứng sang một bên.”

Tôi vô thức nghe theo.

Hoắc Thời An quét mảnh vỡ, kêu tôi, “Chân.”

Tôi không nhúc nhích.

Hoắc Thời An bắt đắc dĩ, “Nhắc chân lên tổ tông ơi.”

12. Chương 12: Điểm Danh Cuồng Ma

Tôi bỏ Hoắc Thời An ở lại bếp quét rác một mình, tự về phòng mình nằm chợp mắt.

Không biết qua bao lâu, tôi mơ màng nghe thấy tiếng thầy Lưu gọi, “Thầy Phương à, có đó không?”

Tôi nhảy bật lên như con cá chép, cào đầu mấy cái rồi đi ra.

Không biết Hoắc Thời An đi từ lúc nào, nếu không phải trong sọt rác có một đồng mảnh vỡ, tôi còn tưởng mình vừa nằm mơ.

Thầy Lưu lại gọi, “Thầy Phương à?”

“Đây, ở đây, anh chờ em một chút.”

Tôi lập tức mò chiếc áo sơ mi trên ghế sofa lên, phát hiện chiếc áo không nhãn một tí nào, sưng sốt một chút mới thay.

Chàng tiên ốc làm việc xong rồi biến mất.

Thầy Lưu hết tiết quay trở về, quần mắt vẫn còn đen thui, dưới cằm râu ria vẫn lởm chởm, trông tiêu tụy vô cùng, anh ta đưa chiếc túi trong tay ra, “Cho cậu cái này.”

Tôi cúi đầu nhìn, trong túi là mấy quả cam.

Thầy Lưu nói, “Là nhà thầy Trần trồng, phát trong văn phòng, phần này là của cậu, tôi mang về cho cậu.”

“Cảm ơn anh.”

Tôi nhận lấy chiếc túi, hỏi, “Thầy Lưu à, cái đó, tháng sau thầy Trần cưới, chúng ta đi bao nhiêu?”

Thầy Lưu nói, “Trước kia đều đi một ngàn.”

Tôi “Ồ” lên một tiếng, “Khi đó các anh kêu em đưa cùng nhé.”

“Ừm được.” Thầy Lưu thở dài, “Tháng sau nhiều đám cưới quá, tôi nhận ba cái thiệp mời rồi đấy.”

Tôi cười cười, “Phải đi không ít nhỉ.”

Thầy Lưu vuốt mặt, cảm giác như sắp khóc tới nơi, “Đi tiền vẫn còn đỡ, cùng lắm tháng kia bớt một chút, chỉ là hằng năm cứ đến thời gian này, đi đường nhiều xe hoa, mẹ tôi nhìn lại cần nhân với tôi, một lời khó nói hết thầy Phương ạ.”

“.....”

Tôi vỗ vỗ vai anh ta, không tiếng động an ủi cho người đồng bào của mình.

Thầy Lưu hít sâu một hơi, “Thầy Phương à, trong nhà có giục cậu không?”

Tôi lắc đầu, “Em mới hai tư mà.”

Về mặt thầy Lưu đầy hăm mộ, “Hồi hai tư nhà tôi đã coi tôi như trai ế rồi.”

Khóe miệng tôi giàn giụa, lại vỗ vai anh ấy, ánh mắt nhìn anh ấy như đang nhìn một anh già bị năm tháng tàn phá, “Thầy Lưu à, đừng lo lắng, đã có bánh mì rồi, rồi sẽ có tình yêu thôi.”

Thầy Lưu là một người cảm tính, nghe vậy liền sụt sịt, không biết chọt nhớ ra điều gì đó, đột nhiên liếc mắt nhìn, “Phải rồi, sáng nay tôi đi dạy, thấy có người ra khỏi nhà cậu, ài vậy?”

Mặt tôi không biến sắc, “Một người bạn.”

“Dáng cao nhỉ.” Thầy Lưu lẩm bẩm, “Bóng lưng trông quen quá, không biết từng gặp ở đâu rồi..”

Anh ta ồ một tiếng, “Phải rồi, sao bạn cậu còn đeo khẩu trang?”

Tôi tiếp tục mặt không đổi sắc, “Mặt mọc mụn.”

Thầy Lưu ngạc nhiên nói, “Mọc mụn á?”

Tôi, “Ừm.”

Thầy Lưu lại liền thoáng hỏi, “Mọc mụn gì? Có nghiêm trọng không? Bao lâu rồi?”

Tôi, “.....”

“Giờ đang chuyển mùa, sáng tối thì lạnh, mà buổi trưa lại nóng, dễ sinh bệnh.”

Thầy Lưu lại ồ một tiếng, sau lưng tôi dựng tóc gáy, đối mặt với ánh mắt dò hỏi.

“Bạn cậu mặc đồ hiệu nước ngoài à.”

Về bình tĩnh trên gương mặt tôi sắp nứt ra, “Chắc là nhái, bạn em đi làm công ăn lương bình thường thôi mà.”

“Chắc cậu bị bạn lừa rồi, tôi có thể khẳng định đó không phải là đồ nhái.” Thầy Lưu nói, “Trước khi em tôi là fan CP bạn học cũ của cậu với Trần Lâm Lâm, con bé là fan bạn học cũ của cậu thôi, trong nhà có nhiều tạp chí về cậu ấy lắm, bạn cậu mặc đồ hãng bạn học cũ cậu làm đại diện, tôi không nhìn lầm đâu.”

Tôi có một dự cảm xấu.

Không quá ba giây, tôi phát hiện ra ánh mắt thầy Lưu nhìn tôi có gì đó sai sai, giọng anh ấy cũng thay đổi, “Thầy Phương, người bạn mà cậu nói không phải là bạn học cũ Hoắc Thời An đấy chứ?”

Không đợi tôi trả lời, anh ta tự mình phủ định, “Không đúng, Hoắc Thời An đang ở nước ngoài, trong lịch trình tôi có hoạt động, hơn ba giờ chiều mới bay về mà.”

Tôi véo ngón tay, Hoắc Thời An lén lút bỏ về à?

Vì sao chứ? Vì để tới nhà tôi ăn trực một bữa thôi sao?

Hắn không bị quản lý đập chết đấy chứ?

Thầy Lưu thấy tôi không nói lời nào, tưởng rằng tôi không tin, thầy cười gượng nói, “Em gái nói với tôi trong wechat, con bé nói mấy cái này nên tôi mới biết nhiều một chút.”

Tôi nhìn gương mặt thật thà của anh ta, “Em gái anh làm nghề gì?”

Thầy Lưu nói, “Tháng bảy mới tốt nghiệp, vẫn đang ở nhà, chưa tìm việc.”

Về mặt tôi ngạc nhiên, “Thế cô bé lấy tiền đâu ra theo đuổi thần tượng?”

Thầy Lưu nói, “Thì thoả sẽ mượn tôi.”

Về mặt tôi từ ngạc nhiên trở thành một lời khó nói hết, “Chiều quá rồi?”

Thầy Lưu thở dài, “Tôi chỉ có mỗi một đứa em gái, không chiều nó thì chiều ai?”

Tôi là con một, không giải thích được, bởi vậy nên không tiện nói gì.

Thầy Lưu bắt đầu dĩ bốp vai, “Em gái tôi còn nói trên vòng bạn bè, nói là nếu bạn học cũ của cậu thành đôi với Trần Lâm Lâm, con bé sẽ tặng mỗi người một bộ make up.”

Tôi nói đùa, “Chắc không ai coi là thật đâu nhỉ?”

Thầy Lưu không cười nổi, “Nhưng bản thân nó không nghĩ như vậy.”

“...” Tôi nói, “Chắc cô bé không cần mua đâu.”

Thầy Lưu không nghe rõ, “Gì cơ?”

“Không có gì.” Tôi xua xua tay, liếc nhìn điện thoại nói, “Thầy Lưu à, em phải đi dạy rồi.”

Thầy Lưu hoàn hồn lại, “Phải rồi, đúng là nên đi.”

Anh ta gọi với sau lưng tôi, “Thầy Phương à, sao lại xách cam đi? Không cất ở nhà à?”

“Hơn nữa cậu đi sai hướng rồi, không phải nên đi thang máy hay sao? Sao lại đi về phía ban công? Còn có thư của cậu này, cậu không cầm thư à?”

“....”

Tôi mãi lướt wechat tìm Hoắc Thời An hỏi thăm tình huống, quên hết những chuyện khác, lúng túng đến mức gương mặt đỏ như đất nặn.

Sau khi về nước, tôi vào đại học A làm giảng viên, gặp lại Hoắc Thời An.

Tình cảm và hồi ức đều được tôi vỗ về, đáng lẽ những ngày này phải rất bình thản.

Nhưng hiện thực lại lao nhanh về hướng ngược lại, tám con trâu cũng không kéo lại được.

Lúc tôi đến phòng học, còn cách giờ học mấy phút nữa.

Có thể làm không ít việc, ví dụ như gửi wechat.

Tôi cầm điện thoại suốt cả một đoạn đường, ở wechat hỏi Hoắc Thời An chuyện đổi giờ bay.

Hoắc Thời An gọi điện thoại cho tôi.

“Có phải cậu bỏ thuốc vào bát mì trứng gà không?” Hắn ở đầu dây bên kia lăm bắm như đứa trẻ, “Sao tôi đau bụng thế?”

Tôi hỏi hắn, “Cụ thể ở đâu?”

Hắn nói ở chỗ rốn.

Tôi chau mày lại, “Tự mình xoa đi, xoa theo chiều kim đồng hồ.”

“Không biết xoa.” Hoắc Thời An buồn bực nói, “Hậu trường hoạt động buổi tối chán quá, tìm cậu chơi game này.”

Tôi nhìn đám sinh viên đang ríu rít trong phòng học, cảm thấy tuổi trẻ thật tốt, “Tôi không chơi game.”

“Lừa ai vậy?” Hấn gào lên quát tôi, “Mẹ kiếp năm đó cậu vì chơi game mà ăn uống ngủ nghỉ trong quán net, ông đây dài nắng dầm mưa đưa cơm cho cậu, có lúc còn phải bón từng miếng một, chỉ thiếu điều nhá cơm đưa vào miệng cậu, giờ cậu lại không chơi game với tôi nữa, đầu óc bị sâu gặm à?”

Tôi khẽ giật tóc, “Năm đó là năm đó.”

Hấn không lên tiếng.

Một lát sau mới hỏi, “Không chơi thật à?”

Tôi mất tập trung nói, “Ừ, không chơi.”

Lúc này Hoắc Thời An im lặng lâu hơn, lạnh lùng thốt lên một câu, “Thay đổi nhiều quá.”

Tôi day day ấn đường, “Đều đã thay đổi rồi.”

Hấn “hừ” một tiếng, “Tôi thay đổi không nhiều bằng cậu, chẳng ai thay đổi nhiều như cậu cả, có mỗi cậu là thay đổi nhiều nhất, ngoài gương mặt không thay đổi gì ra, bên trong đều biến dạng hết rồi.”

“Bên trong biến dạng kiểu gì hả? Không phải chỉ là lục phủ ngũ tạng thôi sao.” Tôi đứng lên nói, “Tôi phải lên lớp rồi.”

Trước khi tôi cúp máy Hoắc Thời An gào lên, “Buổi tối chơi game với tôi đi!”

Tôi đặt điện thoại xuống bàn giáo viên, ngấm lại để an toàn, vẫn là cất vào trong túi, chợt bình tĩnh, cái tên Hoắc Thời An kia không nói với tôi chuyện đổi lịch trình.

Hấn đánh trống lảng, dời đề tài.

Với những gì tôi hiểu về hấn, chắc là bị quản lý kêu ca nhiều quá, không muốn nói với tôi, cảm thấy mất mặt.

Từ nhỏ đến giờ đức hạnh hấn chết bầm như vậy.

Vừa lên lớp, tôi bắt đầu điểm danh, lúc tan học, tôi lại điểm danh một lần nữa.

Người ta là “Nhất chiến thành danh”, tôi thì “Nhất điểm thành danh”.

(Nhất chiến thành danh: đánh một trận chiến đã thành danh)

Tôi được đồng nghiệp nhắc nhở, lên mạng của trường nhìn một chút, phát hiện đám sinh viên đã thân thiết đặt biệt danh cho tôi, gọi là “Điểm danh cuồng ma”.

(Cuồng ma: Hình dung người đam mê cuồng nhiệt thứ gì đó đến cảnh giới nhập ma)

Xem ra tôi giao ít bài tập quá rồi, tôi nghĩ đến quốc khánh phải giao nhiều bài một chút.

Sáu giờ tối, Hoắc Thời An tìm tôi, kêu tôi chơi game cùng hấn.

Tôi lười đôi co với hấn, bèn hỏi chơi trò nào, tải xuống rồi chơi cùng hấn.

Kết quả lại bị thực tế tàn khốc đập sừng mặt.

Giọng điệu Hoắc Thời An như sắp bị tôi làm cho tức đến hộc máu tới nơi, “Đại ca à, cậu chạy lung tung đi đâu vậy, không biết xem bản đồ à?”

Tôi làm tổ trong sofa, nhai khoai chiên rôm rốp, lười biếng nói, “Tôi đã nói với cậu là không chơi rồi, cậu cứ đòi tôi chơi cơ, không chuẩn bị tâm lý à?”

Hoắc Thời An thở hổn hển, “Không phải ngày trước cậu trâu bò lắm sao?”

Tôi ăn no rồi lấy giấy lau tay, hơi hợt nói, “Đã mấy năm rồi tôi không động vào game, cảm giác và thao tác không tốt, với cả trò này tôi chưa chơi bao giờ mà.”

“Mịa.”

Hoắc Thời An thấp giọng mắng một tiếng, giọng nói mơ hồ, “Không được thì chơi nhiều vào, chơi một chút là được, chơi một chút là trâu bò ngay thôi.”

Tôi trở mắt ra nhìn, hấn muốn làm gì vậy? Muốn tôi quay trở về như trước đây à?

Vô nghĩa quá rồi? Tôi đâu phải Tôn đại thánh, có thể biến tới biến lui.

Sau đó tôi chơi thua, đẩy Hoắc Thời An tới biên giới sắp bùng nổ.

Hoắc Thời An không tức giận, hấn vô cùng bình tĩnh, “Trước mắt như vậy đi, tối nay lại chơi tiếp, tôi phải đi vào rồi.”

Chắc tôi ăn no rửng mỡ, thế mà lại lên weibo xem trực tiếp hoạt động này.

Vừa mở video, đập vào mắt là một loạt bình luận chạy trên màn hình, thi nhau gọi Thời An ca ca, tôi nhìn mà hoa mắt chóng mặt, vội vàng tắt bình luận đi.

Không bao lâu sau, Hoắc Thời An mặc một bộ âu phục màu lam đậm dắt đỏ xuất hiện trong màn hình, mái tóc rối bởi được gội sạch, vuốt gọn lại, râu ria cũng được cạo sạch sẽ, quần thâm dưới mắt cũng được che lại.

Nghiêm nhiên mang dáng vẻ tràn đầy sức sống, như một vì sao lấp lánh tỏa sáng.

Tôi uống tách cafe vừa pha, ôm cảm giác mới mẻ lạ kỳ xem trực tiếp, cảm thấy người trong màn ảnh và người xuất hiện trước mặt tôi không phải cùng một người.

Một người tao nhã, đẹp trai, lạnh lùng, một kẻ ấu trĩ, ấu trĩ và ấu trĩ.

Hoắc Thời An ký tên mình lên bảng chữ ký, sau đó máy ảnh chụp tanh tách, tôi đi vệ sinh quay trở lại, hấn đã đi thăm đồ xong, vào sân khấu ngồi xuống, thi thoảng ống kính còn quay về phía hấn.

Tôi trầm nghĩ, lúc này các ngôi sao đang nghĩ gì nhỉ?

Không tiện lướt điện thoại, không tiện ăn đồ ăn, chỉ có thể ngồi, còn phải giữ tư thế ngồi đẹp đẽ, ngoáy mũi cũng không được.

Tôi nhìn MC hồi hộp đọc tên người nhận giải, lúc xướng tên Hoắc Thời An, nhìn hấn ung dung từ vị trí đứng dậy, sửa sang lại âu phục, xoay người giờ tay.

Khoảnh khắc ấy, cả hội trường vang lên những tiếng reo hò hoan hô của fans hâm mộ.

Tôi có cảm giác tự hào con mình đã lớn rồi.

Nhận giải cùng hấn là một nữ diễn viên cao gầy, hai người đứng bên nhau trông rất xứng đôi.

MC trình độ rất cao, không để bầu không khí trở nên khó xử mà lấy họ ra trêu chọc.

So với nữ diễn viên cảm động nói một tràng cảm ơn, Hoắc Thời An chỉ nói một câu, rất ngắn gọn, rất cũ kỹ.

Hấn nói là, cảm ơn người đã yêu thương hấn, và những người hấn yêu thương, cảm ơn.

Tôi hắt hơi một cái, chợt nhớ đến một chuyện, giáo sư còn đang chờ tôi trả lời mail, hy vọng tôi làm phân tích báo cáo cho dự án thầy mới tiến hành, thế mà tôi lại ngồi xem trực tiếp.

“...”

Sau hôm đó, ngày nào Hoắc Thời An cũng tìm tôi chơi game.

Lịch trình của hấn rất thất thường, dường như phải cố gắng tranh thủ thời gian.

Không giống như tôi, không có tiết thì rảnh rang, chỉ có thể viết báo cáo, xem phim, làm những việc muốn làm.

Hai ngày trước ngày mười một, Miêu Miêu tới thăm tôi, tay xách nách mang.

Tôi nhìn qua, tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn.

Miêu Miêu vừa vào cửa liền khoác vai, đòi hỏi với tôi, “Hoài Hoài à, tôi muốn ăn vịt hầm.”

Tôi đẩy tay cô nàng ra, “Trong nhà không có ớt.”

“Xoạt xoạt xoạt ——”

Miêu Miêu như làm ảo thuật mà biến từ trong balo của cô nàng ra một cái túi trắng, “Xem trong này có gì đi.”

Cô nàng chớp mắt, tôi mở miệng kéo dài giọng, “Ớt.”

Về mặt Miêu Miêu nghiêm túc như đang dạy trẻ con tập nói, nói từng chữ từng chữ, “Không đúng, đây là vịt hầm ớt.”

Tôi đen mặt.

Vịt được làm rồi, cũng được chặt ra làm hai nửa, tôi liền bỏ vào trong nồi, đun nước.

Miêu Miêu dựa vào bàn gặm quả táo, “Hoài Hoài à.”

Tôi cầm củ tỏi, bóc vỏ từng chút, “Hả?”

Miêu Miêu nhìn tôi một chút, lại nhìn tôi thêm chút nữa, “Có chuyện này, tôi không biết có nên nói ra hay không.”

Mi mắt tôi đột nhiên nhảy, “Không nên nói.”

Miêu Miêu vừa ăn táo vừa nhìn tôi, cứ như không quen biết nhau, cứ nhìn chòng chọc như vậy, “Có lẽ tôi nói ra, ông không làm vịt hầm cho tôi nữa.”

Tôi cố gắng ngăn cản, “Thế thì đừng có nói.”

Miêu Miêu muốn nói rồi lại thôi, “Nhưng mà tôi...”

Tôi phát tay lên, “Không có nhưng mà.”

Miêu Miêu hít sâu một hơi, xỏ một tràng dài, “Hoắc Thời An có một quảng cáo dầu gội, từ lâu rồi, trong đó anh ấy mặc một chiếc sơ mi trắng, người ướn nhẹ, lộ ra chiếc vòng cổ trước ngực, bị fans điên cuồng tìm kiếm, giờ trên mạng đang có một bài phân tích, hôm qua tôi vô tình nhìn thấy, cảm thấy đồ trang sức kia cứ giống giống cái ông đeo trên cổ, tôi mò xem suốt đêm, phát hiện thực ra hai món đồ giống nhau như đúc! Hồi trước tôi từng hỏi ông, ông bảo ông tự tay làm.

Nói một tràng dài như vậy mà rất lưu loát, vừa nhìn đã biết cô nàng luyện nói trong lòng nhiều lần.

Tôi ném tỏi trong tay xuống thớt, xoay người mỉm cười, “Nữ sĩ Miêu thân mến, tôi chính thức thông báo với bà, con vịt hầm ngày hôm nay bà không ăn được rồi.”

Miêu Miêu, “.....”

13. Chương 13: Cậu Đứng Dọa Tôi!

Tôi rửa sạch tay ra khỏi nhà bếp, Miêu Miêu không gặm táo nữa, vội vàng vàng đuổi theo sau, kéo lấy cánh tay tôi.

“Hoài Hoài, không làm vịt hầm cho tôi nữa thiệt hả? Dạo này tôi đói gần chết, đều dựa vào ý muốn ăn nó, tôi...”

Tôi xoay người cắt ngang lời cô nàng, “Bà muốn làm gì? Muốn tìm đường chết à?”

Miêu Miêu tội nghiệp nói, “Công ty kêu tôi béo quá, bảo tôi giảm cân.”

Về mặt tôi không thể tin, “Bà 1m65, còn chưa tới 47 cân, quá béo?”

Miêu Miêu nói, “Giờ chỉ có 45 cân thôi.”

“.....”

Tôi nhìn bộ dạng nhợt nhạt vàng vọt của cô nàng, lặng lẽ quay trở lại bếp tiếp tục chuẩn bị, thái gừng thành lát rồi ném vào trong chảo dầu nóng, nhanh tay đảo mấy lần, đổ ớt đỏ được cắt nhỏ trong chén bên cạnh vào, tiếp tục đảo chảo.

Vị cay xè không ngừng khuếch tán ra khỏi chảo, chỉ trong thời gian ngắn đã xộc lên khắp bếp.

Miêu Miêu vừa sặc, vừa chạy ra ngoài thoát thân, sau đó lương tâm lên tiếng cô nàng lại chạy về, cùng tôi chịu hoạn nạn, cùng bị sặc ớt.

Tôi bỏ con vịt vào nồi, đợi đến khi màu vàng óng thì kêu, “Nước tương.”

Miêu Miêu vội vàng lấy từ trên giá xuống cho tôi.

Tôi đổ một ít, sau đó trả lại nước tương cho cô nàng, “Rượu nấu.”

Miêu Miêu nhanh nhẹn lấy.

Tôi chú ý tình huống trong nồi, đợi đến khi gần cạn thì nhắc ấm siêu tốc lên, đổ một nửa ấm nước vào trong nồi, bật lửa thật to cho cháy, sau đó đổi thành lửa nhỏ.

Miêu Miêu đưa khăn lau cho tôi, tôi lau những vết dầu mỡ bắn xung quanh bếp gas, “Miêu Miêu, bà là ca sĩ, không phải người mẫu, chuyện giảm cân này bà xem có thể thương lượng với công ty một chút không, dinh dưỡng không đầy đủ, sẽ ảnh hưởng tới hơi.”

Bộ dạng Miêu Miêu chăm chú nghe giảng, “Vâng vâng.”

Tôi chau mày, “Còn gây ra hạ đường huyết, thiếu máu, mất cân bằng nội tiết tố gì đó.”

Miêu Miêu thành thật nói, “Vâng vâng vâng, thầy Phương nói gì cũng đúng cả.”

Tôi gõ đầu cô nàng, “Bà đấy, nhớ chú ý một chút đi.”

Miêu Miêu khẽ cười hai tiếng, vươn đầu ra nhìn bữa ăn thịnh soạn của mình cách một nắp vung, “Thím bán vịt nói đây là vịt già, có phải nấu lâu một chút mới có thể như không?”

Tôi nói, “Khoảng một tiếng.”

Miêu Miêu nở nụ cười đầy ám muội với tôi, “Thế chúng ta tiếp tục đề tài trong bếp đi?”

Tôi nhếch môi, bị lừa rồi.

Vịt hầm gì chứ, thôi tắt bếp đi.

Miêu Miêu giữ tôi lại, không cho tôi tắt bếp, “Hoài Hoài, từ lượng ông không tốt, tôi vẫn rất để ý, có một lần ông uống say, cứ kêu mãi mấy chữ, tôi còn tưởng là thời gian, thực ra chính là Thời An trong Hoắc Thời An chứ gì, Thời An Thời An, thời, gian, lúc nói không rõ thì nghe như một, có đúng không? Có đúng không?”

Tôi đi ra ngoài hút thuốc.

Miêu Miêu lập tức cầm bật lửa cho tôi, “Ông biết mà, qua không giờ đêm, hiệu suất làm việc của tôi rất cao, đêm qua tôi không ngủ cả đêm, sưu tập rất nhiều bằng chứng, nên mới nói với ông, bây giờ tôi đã nằm xuống hồ rồi, chỉ cần ông lấp một ít đất cho tôi..”

Tôi quay đầu, Miêu Miêu nháy mắt với tôi, “Là tôi có thể nhắm mắt.”

“...”

Tôi ngồi trên sofa hút từng hơi từng hơi thuốc một.

Miêu Miêu ngồi yên một chỗ, đợi tôi lấp đất cho cô nàng, tôi thì đang suy tư.

Cụ thể suy nghĩ cái gì, thực ra tôi không rõ lắm, chỉ là tôi cảm thấy lúc này cần phải suy nghĩ.

Điện thoại trên bàn trà đột nhiên rung lên, tôi và Miêu Miêu cùng đưa mắt nhìn sang.

Trên màn hình hiển thị “Mao Mao”. (Lông Lông)

Đây là tên tôi đặt cho Hoắc Thời An.

Bởi vì hần nhiều lông.

Hồi dậy thì, không biết vì sao mọi người lại so lông với nhau.

Ai nhiều lông nhất thì đưa đẩy ‘men-li’ nhất.

Tôi được di truyền từ mẹ, dậy thì rất trắng, lại ít lông, rõ là thảm.

Khoảng thời gian đó tôi rất tự ti, mùa hè không dám mặc áo cộc tay, toàn lấy ống tay áo che lại.

Mà tên nhãi Hoắc Thời An lại là vua lông, đặc ý ra mặt, còn suốt ngày phe phẩy khoe khoang trước mặt tôi.

Tôi vừa nhìn thấy hần như vậy, liền giựt mấy sợi lông trên tay hần xuống.

Điện thoại di động vẫn còn rung.

Miêu Miêu nhìn tôi, tôi nhìn cô nàng, hai đứa tôi nhìn nhau, một giây sau tôi liền cầm điện thoại lên đi tới ban công.

Hoắc Thời An ở đầu dây bên kia ngả ngón nói, “Tôi tới tìm cậu chơi game, tôi muốn xem cậu chơi kiểu gì mà cùi bắp như vậy.”

Tôi bóp sống mũi, “Đừng đến.”

Hoắc Thời An lập tức nổi đóa, “Cậu đỡ chứng gì hả? Không phải hôm qua vẫn còn tốt hay sao?”

Tôi nghe giọng điệu này của hần, cứ như tôi là kẻ bội tình bạc nghĩa, không phải dạng tốt đẹp gì, “Miêu Miêu đang ở chỗ tôi.”

Hoắc Thời An cười nhạo, “Thì làm sao? Cô ta ở đây thì tôi không thể tới à?”

Cổ họng hần phát ra những tiếng khò khè cứ như động vật bị chọc giận, “Luận thời gian quen biết lâu hơn, có tôi ở đây, còn tới lượt cô ta à?”

Tôi không nói gì mấy giây, “Cậu nghĩ gì vậy?”

“Phương Hoài à,” Đột nhiên hần gọi tôi, “Tôi đến rồi.”

Phía sau dường như vang lên âm hiệu, có vui không, có ngạc nhiên không?

Huyệt thái dương tôi co giật một cái, “Đùa à? Thật hay giả vậy? Cậu đừng dọa tôi, Miêu Miêu đang hỏi tôi với cậu có quan hệ gì đây.”

Hoắc Thời An cười gằn, “Quan hệ gì à, bạn học cũ, bạn cũ ấy.”

Tôi thở dài, “Con bé nó phát hiện ra chuyện đây chuyện rồi.”

“Đây chuyện?” Hoắc Thời An kéo dài giọng, “À, nhớ ra rồi, cái.. cái thứ xấu xí cậu làm có cho chó nó cũng chẳng thềm ấy hả?”

Tôi cúp máy.

Điện thoại di động lại đổ chuông, Hoắc Thời An biết tôi không nhận máy của hần, liền gửi tin nhắn wechat: Tôi đứng ngoài cửa, mở cửa hộ cái, tôi muốn đi vào.M: Đoạn gọi Miêu Miêu kể Hoài Hoài gọi tên Thời An là “thời gian”, thực ra trong bản gốc gọi là Thiểm Sơn (Shan shan). Còn Thời An đọc là Shi an. Vì khi dịch ra nghe không giống, cũng không ảnh hưởng nhiều tới nội dung nên mình để là “thời gian”.

14. Chương 14: Cậu Không Nhây Thì Chết À?

Tôi đọc wechat xong về phòng khách, tiếp tục cùng Miêu Miêu mắt to trừng mắt nhỏ.

Hôm nay ở chỗ tôi chỉ cần không phải Miêu Miêu, đổi lại là ai trông thấy Hoắc Thời An đi vào, cũng chỉ cho rằng đại minh tinh tới nhà bạn cũ ăn cơm.

Cùng lắm cảm thán một phen, hóa ra đại minh tinh cũng là người.

Nhưng Miêu Miêu thì không được.

Dù cô nàng không phát hiện ra chuyện dây chuyền, thế nhưng chỉ cần tận mắt chứng kiến tôi ở với Hoắc Thời An, qua mấy phút là có thể phát hiện ra những điểm dị thường qua lời nói và cử chỉ của tôi.

Bởi vì cô nàng đã quá quen với tôi rồi.

Năm đó tôi xuất ngoại, trong lúc còn mù tịt về xung quanh thì gặp được cô nàng, lúc đó cô nàng đã sống ở đó tám, chín năm rồi.

Cô nàng giúp tôi làm quen với thành phố ấy.

Nếu như Hoắc Thời An là người bạn cùng tôi lớn lên, từ ấu thơ đến niên thiếu, rồi lại cùng nhau thành thiếu niên.

Thì Miêu Miêu là người bạn đồng hành cùng tôi từ thiếu niên trở thành thanh niên.

Hơn năm năm, đầu tiên là bạn học, bạn bè, rồi trở thành anh em, người thân.

Sao có thể không thân thuộc được cơ chứ.

Nói chính xác hơn thì, Hoắc Thời An quen thuộc con người tôi trong quá khứ, mà Miêu Miêu quen thuộc tôi ở hiện tại.

Qua mười mấy giây, tôi bình tĩnh nói: “Hoắc Thời An ngoài cửa.”

Miêu Miêu còn bình tĩnh hơn so với tôi, “Đó giờ tôi vẫn cảm thấy mắt nhìn người của mình rất chuẩn, nhưng khi đặt trên người ông thì lại không.”

“Lúc mới quen, tôi đinh ninh ông thẳng, không ngờ ông lại nói với tôi ông không thẳng, sau đó tôi nghĩ ông không thích nhiều lông, khoảng thời gian trước tôi phát hiện vấn đề không phải lông nhiều hay ít, mà là ông đã có người thâm thương, ông đeo sợi dây chuyền.”

“Hai phút trước, tôi xác định 100% ông không phải đơn phương, Hoắc Thời An là bạn trai cũ ông còn vẫn vương.”

Cô nàng dừng lại một chút, vẻ mặt một lời khó nói hết nói ra trọng điểm, “Hơn nữa anh ta nhiều lông.”

“.....”

Tôi dập thuốc, đứng dậy ra mở cửa.

Miêu Miêu ở sau lưng tôi đứng dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa.

Tôi hỏi cô nàng, “Bà làm gì vậy?”

“Đương nhiên là chạy rồi.”

Miêu Miêu hạ thấp giọng, “Ông biết mà, tôi chủ yếu viết tình ca, nghiên cứu rất thâm sâu chữ “tình” này, sau này ông có thể tâm sự chuyện tình xưa cùng với tình huống lửa lại bén với tôi, tôi có thể đứng ở góc độ người ngoài cuộc tư vấn cho ông.”

Cô nàng đội chiếc mũ bóng chày trắng lên đầu, “Giờ tôi không làm bóng đèn nữa.”

Khóe miệng tôi khẽ nhếch lên, “Không ăn vịt hầm nữa à?”

“Không ăn đâu, hai người giữ lại mà ăn trưa, lại uống hai chai Đại Bạch Lê, hồi tưởng lại thời thanh xuân của hai người.”

Miêu Miêu ngửi mùi vịt thơm nồng, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, “Tôi phải chạy mấy con phở mới mua được Đại Bạch Lê đấy, đừng không uống, mấy món khác tôi mua, hai người giữ mà ăn tối.”

Tôi còn định nói gì đó, tiếng gõ cửa vang lên, cứ cộc cộc cộc cộc, như tiếng búa đòi mạng.

Miêu Miêu kéo vành mũ xuống, ra hiệu tôi mau ra mở cửa.

Tôi vừa mở cửa, Miêu Miêu liền len qua khe hở mà bỏ chạy, khung xương cô nàng nhỏ, không tốn chút sức lực nào.

Cô nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Thời An đứng ngoài cửa một chút nào, chạy vèo ra thang máy.

Hoắc Thời An đen mặt: “Tôi là quái thú à?”

Tôi không phản ứng lại, hần nhận ra tôi không vui, liền trầm mặc vào nhà đóng cửa lại.

Hoắc Thời An ném balo xuống sofa, cởi khẩu trang và mũ ra, ngửi mùi hương đi vào nhà bếp, mở nắp vung ra xem con vịt bên trong, “Cậu hầm cho cô ta à?”

Hần ném nắp vung đi, u ám đi ra, “Tôi muốn cậu nấu cho tôi bát mì, cậu không chịu, phải để tôi uy hiếp, cuối cùng cũng nấu cho, nhưng bỏ vào một đồng hành, đến lượt cô ta thì hầm cả một con vịt, dựa vào đâu cơ chứ?”

Tôi mở to mắt nhìn sắc mặt của hắn từ quang đang chuyển sang âm u, mưa gió mịt mù.

Hoắc Thời An nhìn chòng chọc tôi nằm trên ghế sofa, ánh mắt am hiểu sâu xa, hần cào đầu nửa buổi mà mái tóc không chịu vào nếp, “Cậu lo cô ấy nói ra à?”

Tôi dựa lưng vào ghế, “Con bé là em gái tôi.”

Hoắc Thời An chau mày, “Thế cậu lo cái gì?”

“Vấn đề không phải ở đây, vấn đề nằm ở cậu.”

Tôi nhìn vẻ mặt ngây thơ của hắn, gân xanh nổi lên, cảm giác sắp nổ tung, “Lần trước cậu tới đây, bị đồng nghiệp tôi bắt gặp, anh ta nghi ngờ rồi tự mình dẹp đi, nhưng không thể lần nào cũng may mắn như vậy được.”

Hoắc Thời An xem nhẹ, “Nhận ra tôi thì làm sao? Tôi không thể tới ăn một bữa cơm với bạn học cũ à?”

Tôi ngồi bật dậy, nhắc chân đạp xuống bàn trà, “Cậu không nhây nữa thì chết người à?”

Hần nheo mắt lại, “Cậu nói gì cơ?”

Tôi dựa lưng vào sofa, cố gắng giải thích lời sâu xa với hắn, “Cậu đến chỗ tôi càng nhiều lần, thì tỉ lệ quãng thời gian ngày xưa của hai chúng ta bị đào bới càng cao, nếu như bị lộ ra ngoài, cậu không ngóc đầu trong giới showbiz được.”

Hoắc Thời An trừng mắt nhìn qua đây, ánh mắt quái lạ khó miêu tả.

Tôi bị hắn trừng mắt như vậy cũng không dễ chịu.

Đột nhiên hắn bật cười ha hả, “Phương Hoài, cậu lo cho tôi à?”

Tôi nhìn hắn cười như một đứa trẻ, không dám được sự quan tâm dành cho hắn xuất phát từ tâm can, “Thời An, giờ không còn là thời đi học nữa, không đơn giản được, không thể nào đơn thuần như trước được, cậu là người của công chúng, tôi thì là giảng viên, có quá nhiều thứ phải lo lắng.”

Đường cong bên khóe môi của hắn đóng băng trong thoáng chốc, “Cậu cảm thấy tôi mang đến phiền phức cho cậu à?”

Tôi làm tổ trong sofa, nửa buổi không nhúc nhích.

Hoắc Thời An đi tới trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống gặng hỏi, “Có đúng không?”

Tôi khép hờ mi mắt, “Cậu muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Mẹ!”

Hắn khẽ chữi thè một tiếng, đặt mông ngồi xuống bên cạnh tôi, hai tay chống đùi, khom lưng cúi xuống, “Nói thật đi, nói đi.”

“Ngày đầu tiên đi dạy đã ầm ĩ như vậy, còn không phiền được hả?”

Tôi nặng nề nói ra câu này, dừng lại hồi lâu, “Chỉ là so với tôi, cậu càng gặp phiền phức hơn rất nhiều, rất nhiều lần, kiểm chế một chút đi.”

Áp suất trên người hắn lập tức bay sạch, “Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu.”

Tôi khẽ nhếch khóe miệng, “Đại ca à, cậu tưởng tôi mù, không biết giờ cậu nổi tiếng thế nào à?”

Hoắc Thời An quay đầu, tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Không phải đã nói với cậu rồi hay sao? Không nghiêm trọng như vậy đâu.”

Hắn chau mày, thấp giọng nói, “Nếu như chuyện hai chúng ta bị đào bới ra, thì để tôi chống đỡ.”

Tôi không nể nang hắn, đồng thời rất không biết phong tình mà nói, “Cậu không chống đỡ nổi đâu.”

“Không chống được cũng phải chống, cố gắng chống đỡ, tôi sẽ dốc toàn lực.” Hoắc Thời An nhìn thẳng về phía tôi, “Dẫu trời có sập xuống cũng có tôi chống lên.”

Cuối cùng còn cười đến ngứa đòn bổ sung một câu, “Dù sao bây giờ tôi cũng cao hơn cậu nửa cái đầu.”

Tôi ân cần đáp lễ, “Dạo gần đây cậu có bị quản lý đánh không?”

“.....”

Tôi vào bếp xem con vịt hầm thế nào.

Hoắc Thời An như chú chó lớn bám theo sau mông tôi, hỏi chuyện tôi và Miêu Miêu.

Chuyện này xoay quanh mấy năm tôi và hắn chia tay.

Hắn không tham dự vào.

Tôi vừa mới bắt đầu, hắn đã buồn bực cắt ngang, nói là không muốn nghe.

“Vịt đã ăn được chưa? Tôi đói rồi.”

Tôi để hắn tự xới cơm, “Miêu Miêu giúp tôi rất nhiều, từ cuộc sống tới học tập, lúc ở nước ngoài còn giúp tôi ngăn cản rất nhiều chuyện quấy rối.”

Hoắc Thời An phát ra một tiếng qua lỗ mũi, “Một cô bé rất tốt, xinh đẹp thiện lương biết làm người.”

Tôi, “....”

Hoắc Thời An xới cơm rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, “Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi chơi game.”

Tôi cạn lời, “Các ngôi sao khác cũng như cậu, mê chơi game à?”

“Mấy người không quen thì không rõ, nhưng mấy người tôi quen đều chơi, bọn tôi còn có cả một group game.”

Hoắc Thời An nhún vai, “Không thể tùy ý ra ngoài, chỉ có thể chơi game.”

Tôi nghe hắn nói vậy, liền vớt một cái đùi vịt từ trong nồi lên, bỏ vào bát của hắn, “Ăn đi.”

Hoắc Thời An nhìn cái đùi vịt, nhìn tôi, nhìn cái đùi vịt, lại nhìn tôi thêm chút nữa, cứ như sợ tôi đòi lại, cầm bát lên bỏ chạy.

“.....”

15. Chương 15: Không Có Gì Là Bất Biến

Bữa ăn ngày hôm nay mới là bữa ăn gặp mặt chân chính của tôi và Hoắc Thời An.

Lần trước ở quán mì, hai bát mì được đưa đến trước mặt, tôi ăn rồi, mà hân thì chưa kịp ăn đã bị fan hâm mộ quấy rầy, hồng bét.

Mấy năm trôi qua, đây là lần đầu tiên kể từ khi chia tay, chúng tôi cùng ngồi xuống ăn một bữa tử tế với nhau.

Là một bữa ăn rất tử tế, không đấu võ mồm.

Tôi ăn xong bát cơm, nhìn hân ngồi đối diện mình, cúi đầu gặm cánh vịt, miệng dính đầy dầu mỡ.

Không biết là áo sơ mi hiệu nào, ống tay áo bị xắn một cách tùy ý, bên cao bên thấp, không có chút hình tượng nào.

Như vậy vẫn tốt hơn, không giống như trên chương trình trực tiếp, cũng không giống như trong các clip phỏng vấn trên mạng, khi ấy hân như đeo một chiếc mặt nạ, cùng một đồng nhân mác dát vàng trên người, vừa khiêm tốn lễ độ lại lạnh lùng xa cách, cứ như bị dập khuôn, dù cách một lớp màn hình cũng khiến tôi cảm thấy xa lạ, có khoảng cách.

Tôi đợi hân ăn xong, bèn nói, “Cậu rửa bát đi.”

Động tác lau miệng của hân dừng lại, tôi thấy hân sắp bạo phát, liền cướp lời trước hân, “Gạo tôi vo, cơm tôi nấu, vịt tôi hầm, bếp của tôi, gas cũng là của tôi, bảo cậu rửa bát thì làm sao?”

“Rửa không thành vấn đề, chỉ là...” Hoắc Thời An hơi dừng lại, từ tốn nói, “Lần trước làm vỡ một cái bát, trông cậu đau đớn như vậy, nhờ lần này lại làm vỡ, tôi sợ cậu thổ huyết mất.”

Tôi gác chân lên, “Cậu không nói suýt chút nữa tôi quên mất, cái bát lần trước, ba trăm sáu.”

Hoắc Thời An liếc nhìn tôi, “Một cái?”

Tôi hất cằm về phía hân, “Có cần tôi lấy hóa đơn ra không?” Thực ra không có.

Nhất thời Hoắc Thời An ném tôi ánh mắt như đang nhìn một tên phá gia chi tử, “Chỉ một cái bát sứ mà cũng bỏ ra mấy trăm, cậu nghĩ gì vậy? Để quên nào ở nhà à?”

Tôi chột dạ theo bản năng, “Thích nên mới mua.”

Nói đoạn tôi nghĩ, bát tôi mua, tiền do tôi khổ sở kiếm ra, sao phải chột dạ như thế?

Hoắc Thời An nhìn chòng chọc tôi mấy giây, lẩm bẩm một câu “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, móc ví ra, lấy mấy tờ đưa tôi, “Không cần trả lại bốn mươi.”

Tôi ngó về phía ví của hân.

Trông bộ dạng hân như sợ ánh mắt tôi có móc, câu tiền và thẻ của hân đi không bằng, nhanh chóng cất ví đi.

Tôi và hân ngồi ngây ra, bỏ lại bát đũa trên bàn còn chưa rửa, bộ dạng như hai ông cụ ngồi uống trà chiều.

Mấy phút sau, hân hỏi một câu không đầu không đuôi, “Có tìm ai không?”

“Bận quá, không có thời gian để nghĩ mấy chuyện ấy.” Giọng tôi tùy ý hỏi, “Cậu thì sao?”

Hoắc Thời An nói, “Tôi cũng vậy.”

Hân lại bổ sung thêm một câu, “Không có thời gian.”

Chúng tôi một hỏi một đáp tìm hiểu về đời sống tình cảm đối phương mấy năm chia xa, kết quả là, mấy năm qua đều không tìm ai nữa, không phải vì đặc biệt chờ ai đợi ai, chỉ là không có thời gian.

Không phải không muốn tìm, chỉ là không có thời gian.

Lý do độc thân như vậy, ngang tài ngang sức.

Hoắc Thời An thu dọn bàn, rửa sạch bát đĩa, trưng ra bộ dáng “Tớ làm nhiều việc quá đi à, cậu mau khen tớ đi nào” đi tới trước mặt tôi.

Khóe mắt tôi giãn giãn, trước đây hẳn trưng bộ dạng này ra, là đợi tôi khen ngợi.

“Đợi đợi, tôi đi vệ sinh đã.”

Hoắc Thời An cau có mặt mày, hắt túm lấy cánh tay tôi, “Nhanh lên còn ra chơi game với tôi, một rưỡi tôi có phỏng vấn, không có nhiều thời gian nữa đâu.”

Tôi cạ lời, “Thế còn chơi game cái cứt gì?”

Hắn không túm tôi nữa, đổi thành đẩy tôi về phía nhà vệ sinh, “Đã đến đây rồi, không chơi khác nào trắng tay ra về? Cậu nhanh nhanh lên!”

“.....”

Tôi ra khỏi nhà vệ sinh, suýt chút nữa va vào Hoắc Thời An đứng ngoài cửa, “Cậu làm cái quái gì, ngửi mùi à?”

Hắn không nói gì, híp mắt nhìn tôi, vẻ mặt khó đoán.

Tôi không biết hắn đang làm cái quỷ gì, hay là muốn giở trò quỷ gì nữa, liền đi qua người hắn ra rửa tay, sau lưng vang lên giọng nói khàn khàn của hắn, “Phương Hoài à, có phải cậu đăng một topic lên mạng không? Còn sửa lại một phần nữa?”

Không đợi tôi trả lời, hắn đã đưa điện thoại qua, “Tự xem đi.”

Tôi lau tay vào khăn lông, nhận lấy điện thoại nhìn một chút, hơi trố mắt ra nhìn.

Nội dung trong topic kia rất dài, nội dung tổng thể khiến tôi cảm thấy quen thuộc.

Chủ topic kể lại câu chuyện tình yêu của mình, cô ấy kể rằng mình và mối tình đầu quen biết khi còn trẻ, đến khi tốt nghiệp trung học thì chia tay, không có phần bội, chỉ là xốc nổi, mê man, sau đó liền chia tay.

Chủ topic xin ý kiến các cư dân mạng, không biết nên làm gì với những chuyện xảy ra sau đó.

Cô ấy và mối tình đầu gặp lại nhau sau mấy năm xa cách, lúc này hai người đều độc thân, muốn thử quay lại một lần nữa.

Nhưng họ e sợ khi bên nhau, lại phát hiện ra cả hai đã không còn mang dáng dấp quen thuộc trong trí nhớ, người mình từng yêu thích chỉ là thiếu niên trong quá khứ.

Muốn ở bên nhau lần nữa chẳng qua là ảo giác hồi ức đẹp đẽ khi bên nhau gây ra.

Cuối cùng không thể không chia tay.

Đến khi ấy, chia tay rất khó coi, thậm chí cả đời không quay lại với nhau được, không bằng duy trì như hiện tại, giữ lại những hồi ức trong treó hồn nhiên đó.

Đáng lẽ tôi không nên đọc bài viết này, vừa đọc lại xúc động như có công tắc nào trong mình bị mở ra, những chuyện trong quá khứ không ngừng ủa về.

Từ nhỏ tới lớn, Hoắc Thời An rất chiều chuộng tôi, sau khi yêu nhau, hắn lại càng chiều tôi đến mức cảm giác như không thể sống một mình.

Thần kinh hắn hơi nhạy cảm, cứ thi thoảng lại đỡ chứng, tôi cẩn thận che chở, nhường nhịn.

Khi đó tôi chiều hắn, hắn chiều tôi, hai chúng tôi chiều chuộng lẫn nhau.

Có một lần tôi lấy nước sôi ở phòng nước, bị bỏng, tôi không khóc, nhưng Hoắc Thời An thì khóc, hắn vừa khóc vừa công tôi về phía phòng y tế.

Thực ra khi đó tôi bị bỏng tay, chứ không phải bỏng chân.

Khoảng thời gian đó Hoắc Thời An cẩn thận từng chút một, tôi cứ như ở cũ.

Có người anh em còn đùa, bảo rằng Phương Hoài à, ông mà không có Hoắc Thời An thì không sống nổi mất.

Tôi dần câu hỏi kia trong lòng, tự hỏi bản thân, rời xa Hoắc Thời An liệu mình có sống nổi không?

Cái tuổi mười tám mười chín, nóng tính xốc nổi, tôi tự hành mình.

Tôi muốn sống muốn chết kiên trì hơn một tuần, cuối cùng ừ rừ chạy về bên cạnh Hoắc Thời An.

Hắn vừa mắng tôi, vừa dúm hết đồ ăn vặt, đồ chơi tích góp lại vào lòng tôi.

Sau đó ra nước ngoài, tôi nghĩ rất nhiều về quá khứ, thực ra sự kiện đó vẫn khắc khoải chưa nguôi.

Nó trở thành một vết sẹo trong lòng tự ái của tôi, không đậm không nhạt, vừa vằn thành khúc dạo đầu cho chúng tôi chia tay.

Trước khi chia tay, đếm ngược kỳ thi đại học, tôi thi thử không tốt, bị mẹ phát hiện ra chuyện của tôi và Hoắc Thời An, tôi một mình come out, bà ngoại thì sinh bệnh.

Mà phía Hoắc Thời An, ba mẹ hắn cãi nhau ly hôn, tiêu chuẩn cử đi học của hắn bị người ta giành trước.

Khi đó cả hai chúng tôi đều quá non nớt, không chịu được những áp lực khủng khiếp, đã sụp đổ.

Hậu quả của việc sụp đổ là, hai chúng tôi ở cuối thời thanh xuân xốc nổi, đã bùng nổ, không màng tới việc chăm sóc tình yêu nhỏ bé non nớt của mình.

Buổi tối ngày kết thúc kỳ thi đại học, hai chúng tôi ngồi lại uống Đại Bạch Lê, than thở với đối phương những buồn phiền tuổi dậy thì của mình, sau khi than thở, tôi nói tôi muốn du học, hắn nói thế thì chúc em tiền đồ như gấm.

Chính là đáng về chia tay.

Lúc bắt đầu thiên thời địa lợi nhân hòa, đến khi chia tay cũng thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tất cả đều diễn ra rất tự nhiên, bao gồm cả cách bên nhau khi gặp lại.

Dẫu có dằn vặt thế nào, trong câu chuyện tình yêu cũ rích của hai chúng tôi, từ đầu tới cuối chỉ có tôi và hắn, không có người thứ ba xen vào.

Suy cho cùng, khi đó chia tay, là do không đủ trưởng thành nên đã gây họa.

Sau khi thu hồi tâm tư, tôi đọc xong bài viết, phát hiện hai nhân vật chính sau khi chia tay vẫn còn ở chung một thành phố, không giống như tôi và Hoắc Thời An, cách cả Thái Bình Dương.

Mấy năm ấy, hoàn cảnh sinh hoạt của chúng tôi rất khác biệt.

Tôi ra phòng khách tìm Hoắc Thời An, trả điện thoại cho hắn, “Bài viết này không phải do tôi đăng.”

Ánh mắt Hoắc Thời An tràn đầy nghi vấn, “Thế sao có nhiều điểm giống như vậy?”

“Nhiều à?” Tôi cầm quýt lên bóc vỏ, “Bình thường mà, có mấy đâu.”

Hoắc Thời An đột nhiên lên cơn đòi tôi nói mấy điểm kia ra cho hắn, “Thế mấy cái giống cậu nghĩ là gì, nói tôi nghe coi.”

Tôi bóc vỏ quýt của mình, “Có chơi game nữa hay không? Không chơi thì tôi đi ngủ trưa nhé.”

Hắn thấy tôi đánh trống lảng, tức giận mắng, “Chơi!”

Xong còn lăm bắm một mình, “Hồi trước cậu thích chơi game như vậy, sao giờ kém tầm thế?”

Tôi bóc vỏ quýt, khéo mắt liếc nhìn hắn, tiếp tục bóc vỏ quýt của mình.

Bóc xong, tôi ném vỏ quýt vào thùng rác, “Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, kể từ khi hai chúng ta gặp lại đến giờ, tôi đã nói với cậu dăm ba lần rồi, cậu cứ không chịu đối mặt với hiện thực, cứ nhất định phải so sánh.”

Hắn đang bận mở game, không nghe rõ, “Sao cơ?”

“Tôi nói là.” Tôi bỏ mũi quýt vào miệng, giọng mơ hồ, “Thời An à, có phải cậu hi vọng người ngồi trước mặt cậu bây giờ, là tôi của quá khứ không?”

Hoắc Thời An đột nhiên ngẩng đầu lên.

Tôi ăn một mũi quýt xong, lại bỏ vào miệng mũi nữa, nói một câu.

Nói là cho hắn nghe, không bằng nói cho chính bản thân mình nghe, tôi bảo, “Đừng cứ tìm hình bóng của quá khứ nữa, con người không phải máy vi tính, không có chức năng khôi phục, thay đổi là thay đổi.”

Hoắc Thời An giống như vịn cột sống mà cúi lưng xuống, cau có mặt mày túm lấy cổ áo tôi, kéo tôi tới trước tầm mắt.

16. Chương 16: Đừng Dễ Dàng Bỏ Qua

Hoắc Thời An có đôi mắt một mí, đuôi mắt vừa nhọn lại hẹp dài, còn tôi thì mắt hai mí, lại tròn vo, sắp bằng cả hai mắt hắn cộng lại.

Hai chúng tôi bây giờ chính là mắt to trừng mắt nhỏ.

Tôi làm động tác nuốt nước miếng.

Khoảng cách quá gần rồi.

Gần đến mức tôi vừa thở ra, hắn lại hít vào bụng, hai chúng tôi trao đổi qua lại, bầu không khí bốn phía đều trở nên ứ đọng, khiến người ta khó chịu mà không cào không gãi được, muốn làm chút gì đó.

Tôi khàn giọng cất tiếng, “Cậu... tránh xa tôi ra một chút đi?”

“Ừ.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cử động thì trái lại, như trúng tà mà dán mặt về phía tôi, chớp mũi chạm lên gương mặt.

Có sợi dây nào trong đầu tôi thoáng run rẩy, như mùa hè năm tôi mười chín tuổi ấy, giường đơn gác lửng, cứ lung lay lung lay, lung lay suốt cả buổi chiều.

Dường như hồi ức này cũng truyền tới hắn.

Bởi vì ánh mắt hắn nhìn tôi như kẹo mạch nha được đun trong nồi, dính dính, kéo ra sợi kẹo vừa ngọt ngào lại nóng ran.

Sự phẫn nộ muốn giết chết tôi đã không thấy tăm hơi từ lâu.

Tôi thấy Hoắc Thời An bắt đầu nghiêng đầu về phía bên trái, biên độ rất nhỏ, nhưng rất kiên định, đây là động tác hắn muốn hôn tôi, hồi hai tôi còn bên nhau, mỗi lần hắn hôn đều như vậy.

Giờ vẫn như thế, không thay đổi.

Tôi nhìn hơi thở của mình với Hoắc Thời An đan bên, như bị ném vào một xoáy nước, không phân rõ ký ức với hiện thực.

Ngay khi chúng tôi sắp hôn nhau, điện thoại công tác hắn dùng lại vang lên.

Mọi giác quan và năng lực hoạt động của tôi đều dần khôi phục lại như cũ, chỉ là có hơi thoát lực, nhất thời không xốc được sức lực lên, chỉ có thể dựa vào sofa khẽ thở phào.

Hoắc Thời An nghe thấy tiếng tôi thở phào, sống lưng cứng lại, hắn rảo bước sang một bên nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia là quản lý của hắn, như gào thét lên, hỏi hắn đang ở đâu, có phải muốn lật trời hay không.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt u ám, sâu không thấy đáy, không biết đang nghĩ gì, mang tai đỏ ửng lên, nói đơn giản với người quản lý, “Em quay về ngay, cúp máy đây.”

Cú điện thoại này như cơn lốc xoáy, cuốn đi mọi mập mờ và xao động trên sofa.

Hoắc Thời An bắt đầu đội mũ và đeo khẩu trang lên, nhét hai chiếc di động vào túi phía sau, không nói lời nào đi tới cửa, trước khi mở cửa hắn không quay đầu lại nói, “Phương Hoài, hồi trước tôi giảng đạo lý với cậu, cậu chê tôi phiền, chê tôi lải nhải lắm điều, bây giờ tôi không nói, tôi sửa tính, thì cậu lại bắt đầu giảng đạo lý, còn lải nhải nhiều hơn tôi, cái bóng quái gì chứ, mẹ nó.”

Hắn cười không rõ ý vị, dừng lại một chút, trầm giọng nói, “Tôi rủ cậu chơi game cùng, không phải vì muốn biến cậu thành nghiện game như trước đây, chỉ là muốn có một đề tài chung với cậu, không muốn lúc chúng ta bên nhau, ngoài quá khứ ra thì không có gì để nói chuyện, như vậy quá sốt ruột.”

“Tốt xấu gì chúng ta cũng quen nhau mười mấy năm, cùng nhau lớn lên, đừng coi mấy năm như mấy đời không gặp vậy, nếu như cậu có chuyện gì cảm thấy hứng thú, cũng có thể nói với tôi, tôi có thời gian sẽ nghiên cứu một chút, lập trình thì thôi bỏ đi, tôi không muốn còn trẻ đã phải đối diện với nguy cơ hói đầu.”

Dứt lời cũng mở cửa bỏ đi.

Tôi còn chưa kịp tiêu hóa lời hắn nói, đã nhận được wechat của hắn: Tôi chơi game! Phía sau còn có một biểu cảm cười mỉm.

Không biết vì sao, tôi cảm thấy vẻ mặt đó rất ngứa đòn.

Tôi nhớ tới chai Đại Bạch Lê Miêu Miêu mua ở trong túi quên lấy ra, liền tìm một chai uống hai ngụm.

Ôi.

Thế mà vẫn là mùi vị ban đầu.

Lúc chập tối, Miêu Miêu gọi điện thoại cho tôi.

Tôi vừa đặt chai Đại Bạch Lê lên giá làm bảo vật trưng bày, vừa kể cho cô nàng nghe về mối tình đầu của tôi.

Có lẽ đã sớm đoán được hướng đi, nên cô nàng phá lệ không hỏi nọ kia, chỉ cho tôi nghe một ca khúc, cô nàng viết vào năm ba đại học, tên là “Một nửa ngôi sao xa”, nói tối nay lại gọi cho tôi.

Hơn bảy giờ tối, tôi nhận được điện thoại của cô nàng, hỏi rằng sau khi nghe xong bài hát đó tôi có cảm giác gì.

Tôi đặt điện thoại lên khay trà, tung hứng quả lựu trong tay, bỏ vào miệng một cái, giọng mơ hồ nói, “Thì rất thê lương.”

Miêu Miêu nói, “Thế ông nghe tiếp đi.”

Tôi dùng đầu lưỡi đẩy hạt lựu trong miệng, giọng mơ hồ, “Nghe nữa cũng có cảm giác ấy, không vui lên được.”

Cô nàng không chịu buông tha, “Ông nghe nhiều thêm một chút đi, nghe nhiều một chút nhất định có thể nghe ra được cảm giác, bài hát ấy rất giống với tâm tình ông.”

Tôi nhả một hạt lựu ra, đen mặt nói, “Chị gái à, linh cảm của chị đến từ một con mèo hoang.”

Miêu Miêu đáp trả một câu, “Ông không thấy giống mình à?”

“Giống cái gì cơ? Mèo hoang á?” Tôi tiếp tục bóc lựu của mình, “Tôi lang thang lúc nào?”

Miêu Miêu nói, “Ông vẫn luôn mang tới cho tôi cảm giác ấy.”

Tôi dừng động tác bóc lựu lại.

Miêu Miêu nhẹ giọng nói, “Hoài Hoài, bây giờ ông giống như con mèo hoang không có nhà để về, nhưng điểm khác biệt giữa ông và nó là, ông không quên đường về nhà, ông biết con đường ấy đi thế nào, chỉ là không dám đi.”

Cô nàng giải thích rõ phép so sánh ấy với tôi, “Nhà ông ở trong lòng Hoắc Thời An, ông sợ lúc ông về tới cửa nhà, lông trên người bây giờ dài rồi, không còn trắng toát như trước đây, người ta mở cửa không nhận ra được ông, không cho ông vào nhà.”

“.....”

“Tình yêu rất thần kỳ.”

Miêu Miêu nghiêm túc hẳn lên, trong giọng nói tự mang theo chút u buồn lúc này đây có vẻ an bình lắm, “Nó giống như quả đào vậy, cho dù bề ngoài trông bình thường, thực ra bên trong đã có sâu, hỏng rồi, có quả bên ngoài thì bầm dập, trông rất nghiêm trọng, nhưng bên trong rất khỏe mạnh, không hư hỏng chút nào, tình huống của ông và Hoắc Thời An thuộc về sau.”

Tôi đặt quả lựu xuống, thở dài nói, “Tôi biết bà vẫn luôn viết tình ca, viết rất hay, nhưng không cần nhấn mạnh với tôi đâu.”

Miêu Miêu không vừa ý với lời tôi nói, nổi giận dùm dùm bảo, “Tùy ông vậy, dù sao đường do ông tự đi, nhà do ông tự về.”

Sau đó giọng hòa hoãn lại, “Hoài Hoài à, cuộc đời ngắn ngủi rất tàn khốc, còn có thể thì quay lại, có gì đâu mà, nếu như ông có cơ hội, đừng dễ dàng bỏ cuộc.”

Tôi lâu bầu nói, “Mặc dù quay đầu lại đến bạn cũng không làm được?”

Miêu Miêu ban nãy còn từ tốn giảng giải, lúc này đây không nói lời nào.

Tôi cúp máy, một mình ăn xong một quả lựu to, tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi trong phòng lập trình.

Còn chưa được một tiếng, tôi đẩy bàn phím về phía trước, dựa vào ghế châm điếu thuốc.

Điếu thuốc cháy được một nửa, tôi cầm điện thoại lên tìm weibo phòng làm việc của Hoắc Thời An, lướt qua loa, thực ra tôi cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ là muốn lướt một chút.

Sau khi lướt một lúc, tôi vào dạo trong mấy super topic cặp đôi của hần, thấy fans đăng lịch trình làm việc của hần, phát hiện lịch làm việc của hần đã xếp kín tới hai tháng sau, ngày nào cũng có công việc, bay tới bay lui, rất bận rộn.

Tôi với lấy chiếc gạt tàn trên bàn, gạt một đồng tàn thuốc xuống, day day hai bên thái dương, bộ dạng như mệt mỏi lắm.

Còn chưa đánh được mấy cái, hần đã đi ngủ, hại tôi với hần bị đồng đội mắng như heo.

Ngày thứ hai kỳ nghỉ quốc khánh, tôi đi bộ trên phố, mua hai bộ đồ thu, đựng vào một đoàn phim.

Tôi cũng không rõ là đoàn phim nào, cũng không muốn tham gia vào quần chúng vậy xem.

Ngay khi tôi chuẩn bị đi, không biết từ đâu vang lên bốn chữ “Thời An ca ca”, dây thần kinh tôi run lên, hoàn toàn là kinh hãi.

Khoảng thời gian trước tôi không cẩn thận bị kéo vào nhóm mấy em gái của “Thời An ca ca”, gây ảnh hưởng tâm lý nghiêm trọng.

Xung quanh có rất nhiều người, âm ỉ lắm.

Tôi căng thẳng nuốt nước miếng một cái, tuy rằng tôi từng xem lịch trình trong phòng làm việc của Hoắc Thời An, biết hần có bộ phim mới.

Nhưng tôi không biết đoàn phim lấy bối cảnh ở đây.

Tôi chỉ chân chừ hai giây, liền quay đầu bỏ đi.

Kết quả không cẩn thận va vào một người, trên người đeo thẻ làm việc, là nhân viên của đoàn làm phim, thẻ mà lại nhận ra tôi, không nói lời nào mà có vẻ rất thân thiết kéo tôi về một phía, “Anh An ở đó, để em dẫn anh đi.”

Tôi bất đắc dĩ giải thích, “Cậu à, không phải, tôi..”

“Anh Phương, anh gọi em Tiểu Trương là được rồi, sao anh đến đây mà không đeo khẩu trang? Tuy rằng anh không phải người của công chúng, nhưng là bạn học mấy chục năm của anh An, fans hâm mộ và truyền thông đã quen mặt, đeo khẩu trang vẫn an toàn hơn.”

“Tôi không tới để tìm cậu ấy, tôi đang đi dạo phố.”

“Anh Phương cứ thích đùa, anh tới thăm đoàn mà đứng không, em biết mà, ở kia kìa, này Tiểu Lưu, cậu mau đi nói với anh An một tiếng, bạn học cũ của anh ấy tới đây này.”

“.....”

17. Chương 17: Muốn Đánh Tôi À

Hoắc Thời An đang nói chuyện kịch bản với đạo diễn, nghe nhân viên thông báo bạn học cũ của hắn tới, còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã thấy tôi, liền sững ra tại chỗ.

Đạo diễn ném kịch bản đi, “Quay trở lại làm một lần, dựa theo những gì chúng ta vừa nói.”

“Vâng.” Hoắc Thời An sững sờ quay người lại, “Đạo diễn Vương, ông vừa nói gì cơ?”

“.....”

Đạo diễn Vương lặp lại một lần nữa.

Cả quá trình Hoắc Thời An cứ nhìn tôi, nước đổ đầu vịt, hắn tự giận mình mà hai tay ôm đầu, cào tóc, “Thật ngại quá đạo diễn Vương à, để tôi suy nghĩ một chút.”

Về mặt già nua của đạo diễn Vương giàn giụa, “Thế cậu suy nghĩ một chút đi.”

Tiểu Trương thấy đã đến thời cơ, liền kéo tôi qua, cười hớn hở nói, “Đạo diễn Vương, đây là bạn học cũ của anh Thời An, tới để thăm đoàn.”

Tôi lễ phép chào hỏi, “Đạo diễn Vương.”

Đạo diễn Vương trăm công nghìn việc, rất bận rộn, ông lấy mũ xuống gỡ gỡ đầu, tùy ý liếc nhìn tôi một chút, xem như lịch sự đáp lại, sau đó đôi chân ngắn bước lạch bạch về phía máy quay.

Vị trí này tuy không phải ở giữa đám đông, nhưng cũng không yên tĩnh, xung quanh vẫn có rất nhiều ánh mắt dõi theo.

Tôi có phần dè dặt.

Hoắc Thời An nhìn ra được, hắn đợi nhân viên đi rồi hỏi, “Sao cậu lại tới?”

Tôi một lời khó nói hết thở dài, “Đi ra ngoài dạo phố, bị hiểu lầm là thăm đoàn làm phim.”

Hắn trưng ra cái bản mặt người chết, “Thế oan cho cậu quá.”

Tôi không để ý lời tên đồ người này, liền nhìn người đứng trước mặt mình, trên người hắn mặc một chiếc áo phông trắng, phối với chiếc quần bò bạc màu, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, mái tóc không bị vuốt keo, trông mềm mại tự nhiên.

Gió khẽ thổi qua, toát lên vẻ thiếu niên.

Tôi hơi bần thần, “Thời An, cậu đóng phim gì vậy, sao mặc đồ trông như học sinh thể?”

Hoắc Thời An vẫn trưng ra bản mặt bí xì, không biết trong đầu đang nghĩ gì, không dễ chịu hừ hai tiếng, còn nhăn nhó với tôi, nửa buổi sau mới nói. “Diễn vai một học sinh.”

Tôi ừ một tiếng, “Nhìn vậy trông cậu vẫn rất trẻ.”

“.....”

Hắn hơi nheo mắt lại quét một lượt, khẽ hừ bảo, “Đã có người chú ý tới cậu rồi, đành để cậu oan ức một chút, giả vờ như thăm đoàn phim đi.”

Tôi phỉ nhổ một tiếng, “Cậu nói chuyện nghe ngứa đòn nhỉ.”

Hắn chau mày, “Muốn đánh tôi à?”

Tôi nói, “Ồ.”

Hắn cười với tôi, “Kiềm chế đi.”

Tôi muốn đập hắn theo bản năng, nhưng bất chợt phát hiện ra fans hâm mộ của hắn đang nhìn mình, làm tôi sợ đến mức chân duỗi ra được nửa chừng rồi, lại làm như không có chuyện gì xảy ra mà thu chân về.

Để biểu hiện cho chân thực, tôi còn vịn eo.

Vạt áo phía sau bị kéo, tôi nhảy bật lên như chim sợ cành cong.

Hoắc Thời An chau mày, “Cậu làm cái gì vậy?”

Tôi không trả lời mà hỏi lại, “Tôi còn đang muốn hỏi cậu đang làm gì đây?”

Về mặt hắn rất khó coi, “Eo cậu bị lộ ra, tôi kéo áo cho cậu, còn bị dọa đến mức này à?”

Khóe mắt tôi đảo quanh bốn phía, tức giận nói: “Có nhiều fan của cậu nhìn như vậy, cậu còn kéo áo cái nỗi gì?”

“Mịa.”

Hoắc Thời An khẽ chữi thề một tiếng, “Bạn học cũ thôi mà, kéo áo giúp bạn thì làm sao? Cậu thần kinh à?”

“Tôi không thần kinh được chắc?” Tôi day day ấn đường, “Sao cậu không nghĩ một chút, tôi chính là vết đen lớn nhất của cậu.”

Hắn ồ một tiếng, “Dọa chết tôi rồi.”

Tôi, “.....”

“Không bị chụp đầu,” Hoắc Thời An hiểu suy nghĩ của tôi, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Dù có trốn vào xó xỉnh nào bị chụp được, thì cũng chẳng sao cả, hai chúng ta là bạn cũ, quen nhau mấy chục năm rồi, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cùng mặc chung yếm mà lớn lên, tình cảm như thế nào chứ, tình sâu như biển.”

“Phương Hoài, trong lòng có quỷ thì mới sợ.”

Hắn nhìn tôi đăm đăm, “Trong lòng cậu có quỷ à?”

Tôi mấp máy môi, không lên tiếng.

Hắn lia ánh mắt lạnh lùng khẽ gầm, “Không có quỷ thì thoải mái ra cho tôi, đừng có tỏ vẻ đức hạnh rởm trước mặt tôi!”

Tôi mím chặt môi.

Giới giải trí rất phức tạp, lúc này có bao nhiêu con mắt nhìn vào, ngoài nhân viên, người qua đường, fans, còn có truyền thông cá nhân, có cả paparazi, rất hỗn loạn.

Không phân rõ địch hay bạn.

Tôi không muốn trở thành con dao đâm Hoắc Thời An bị thương, “Tôi đi đây.”

“Thăm đoàn là thăm đoàn, cậu vừa đến đã đi, còn có thể gọi là thăm đoàn à?”

Hoắc Thời An ỷ vào bản thân mình cao mà nhìn tôi từ trên xuống, “Truyền thông thường đăng tin câu like, dựa vào mấy bức ảnh để chém gió, tôi nói thử một cái cho cậu nghe, cậu tới thăm tôi, hai chúng ta cãi vã,

cậu ăn nói khép nép, tôi vênh váo đắc ý, lấy bức ảnh kéo áo kia đi, nếu như trong tin câu like, sẽ là tôi ra tay với cậu, giật title là tôi nổi tiếng lên bắt đầu vênh váo, nhân phẩm rác rưởi.”

Tôi chau mày, “Hoắc Thời An, cậu đừng lừa tôi.”

Hắn rút tay vào túi, chơi trò im lặng với tôi, không để ý tới.

Tôi bó tay toàn tập, “Thế theo ý của cậu, tôi phải đợi bao lâu mới được? Cậu nói đi.”

Hắn phất tay xuống dưới, mí mắt nhắm hờ nói, “Thăm đoàn làm phim chính là ở đoàn phim, đợi mọi người ghi hình xong, cùng nhau ăn một bữa.”

Sắc mặt tôi tối sầm lại, tạm biệt cậu.

Chuyên gia trang điểm tới muốn dặm lại lớp trang điểm cho Hoắc Thời An, hắn phất tay một lần nữa, cúi đầu hỏi tôi, “Cậu ra phố mua gì hả?”

Tôi nói, “Đồ mùa thu.”

Hắn tắc lưỡi, miễn cưỡng nói, “Hôm nay tôi xong việc sớm, cậu đợi tôi, đến khi đó tôi đi với cậu, đúng lúc tôi cũng cần mua.”

Thấy tôi trờng mắt, hắn liền nghiêm mặt nói, “Sao vậy, tôi không thể mua quần áo à?”

Tôi muốn tẩn hấn, “Cậu có thể chú ý tới bộ mặt cậu bây giờ không hả? Không biết từ đầu tới chân đều bị người ta dùng kính lúp soi à? Chưa nói ngày mai báo chí đăng tin, bản thân lên hot search không xuống được, còn kéo theo tôi nữa.”

Hắn vốn đang giữ vẻ mặt dửng dưng như không, sau khi tôi nói mới thu lại, ra dáng xem kịch bản.

Chuyên gia trang điểm dặm lại phần cho Hoắc Thời An, tôi an vị ở chiếc bàn cách đó không xa, ngồi trên ghế lướt xem di động.

Mới đây thôi đã có tin tức rồi, trên weibo có tin tức tôi tới thăm đoàn làm phim.

Bức ảnh và tin tức mới được đăng lên, các fan hâm mộ cũng bình luận rất năng nổ, trong đó còn có sinh viên của tôi, không chỉ có một đứa, tất cả đều vui vẻ tự giới thiệu.

Lúc chuẩn bị tắt máy, tôi thấy Tần Diễm lên hot search, ban này còn chưa có, cứ như pháo xuyên trời, chưa gì đã lên top ba, chẳng mấy mà đứng đầu.

Lần trước Tần Diễm lên hot search là khi Hoắc Thời An tới quán bar của anh ta, anh ta lập tức thành hot boy trên mạng, mọi chuyện ăn uống ngủ nghỉ đều có người quan tâm.

Bởi vậy nên mới có chuyện lần này lên hot search, ông chủ quán bar Blue là người đồng tính.

Tôi không click vào, mấy chuyện về đồng tính xưa giờ vẫn bị bình luận quá nặng nề, nhất định trên mạng càng không có gì hay ho để xem.

Tốt nhất đừng để bản thân thêm ngọt ngào.

Tôi cảm thấy Tần Diễm không giống như thịt viên, sẽ không tùy tiện để mặc người ta giày vò, anh ta có chiêu.

Chẳng mấy chốc sẽ xuống thôi.

Tôi vuốt mặt, Hoắc Thời An, đồng tính, tôi, ba điểm này nếu bị cư dân mạng đào bới ra, không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa.

Giờ hắn không nghe lời tôi, tôi nói không có tác dụng gì cả.

Nếu cứ gây chuyện, sớm muộn gì cũng bực chết mất.

Không bao lâu sau, trợ lý của Hoắc Thời An đưa một cốc trà sữa tới, nói là hắn gọi cho tôi.

Tôi thấy là vị khoai môn, sưng sốt một chút, thuận miệng hỏi, “Mua ở tiệm gần đây à? Sao tôi không tìm thấy.”

Trợ lý nói quanh đây không có, “Anh An vẫn hay uống trà sữa vị này, bọn em đều mang đồ pha theo người, theo ekip.”

Tôi còn chưa phản ứng lại, liền nghe thấy cậu ta nói, “Anh Phương cũng thích uống trà sữa à?”

“Thì thoảng uống một chút.” Đầu óc tôi phản ứng, nói lung tung, “Không uống thường xuyên, không uống như vậy được, không thích lắm.”

Trợ lý là trai thẳng, không đánh hơi ra điều gì bất thường làm tôi cũng ngại, cậu ta nói với tôi mấy câu rồi bận việc mà đi.

Đều là người bạn rạn.

Tôi uống một ngụm trà sữa, hút một viên trân châu, nhai nhai cắn nuốt, ánh mắt xuyên qua đám đông tìm tới người Hoắc Thời An, hắn đang đứng dưới bậc thang, hai tay dứt túi quần, vừa kiên cường vừa anh tuấn.

Trên bậc thang là diễn viên đóng với hắn, mặc đồ công sở, xem ra là tình chị em.

Vị trí máy móc đã được chuẩn bị kỹ càng, nhân viên hô to, “Ba hai một, bắt đầu!”

Tôi nhìn Hoắc Thời An bước một bước lên cầu thang, rút ngắn khoảng cách với diễn viên nữ.

Chính là khoảng cách chỉ cần em cúi đầu xuống, tôi ngẩng đầu lên, hai chúng ta có thể hôn nhau.

Có lẽ là bầu không khí không đủ mập mờ, đạo diễn Vương không hài lòng hô cắt, chạy lạch bạch từ sau máy quay ra chỉ cách diễn, còn kéo nhân viên của mình ra diễn cùng.

Tôi phát hiện lúc mấy người Hoắc Thời An thảo luận, nữ diễn viên không đứng sát bên hắn nữa, gần như vừa hô cắt đã tách ra, năng lực cầu sinh rất mạnh mẽ.

Trợ lý chạy tới chỗ tôi, hạ thấp giọng nói, “Anh Phương à, anh An bảo em đưa anh lên xe.”

Ánh mắt tôi dò hỏi.

Dường như trợ lý so với tôi còn không hiểu gì hơn, liền nói những thứ mình biết cho tôi nghe, “Đạo diễn Vương bảo anh An vuốt tóc chị Tinh Tinh một chút, anh An bảo dựa theo kịch bản là được rồi, đạo diễn Vương bảo thử vuốt tóc để xem hiệu quả, sau đó sắc mặt anh An không được tốt.”

Tôi có thể tưởng tượng ra hình ảnh lúc Hoắc Thời An xụ mặt xuống, bầu không khí xung quanh như ngưng đọng lại, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì anh An tới tìm em, bảo em đưa anh lên xe, anh ấy còn bảo đừng cho anh xuống.”

Trợ lý nói xong, vẻ mặt chờ mong tôi có thể giải thích cho cậu ta.

18. Chương 18: Cậu Giỏi Nhỉ?

Tôi nhìn về phía Hoắc Thời An một chút, cũng đúng lúc hắn nhìn sang đây.

Tầm mắt vừa giao nhau, hắn lập tức quay đầu đi.

Bộ dạng lúng túng chột dạ như đã làm sai điều gì, sợ bị phụ huynh mắng mỏ.

Tôi không biết những fan hâm mộ của hắn có thấy được hay không, chỉ ít với tôi mà nói, có thể thấy hắn như vậy rất rõ ràng.

“Chắc là sợ anh chán quá ấy mà.” Tôi uống nốt chỗ trà sữa còn lại, “Cậu ấy vẫn luôn chăm sóc bạn bè.”

Trợ lý dạ một tiếng, “Anh An trọng tình trọng nghĩa.”

Tôi còn chưa kịp thở phào, liền nghe thấy cậu ta hỏi, “Thế sao lại bảo em đừng để anh xuống xe nhỉ?”

“.....”

Này được rồi đây, cậu là trợ lý, không phải đứa trẻ tò mò, làm theo lời anh An của cậu nói là được.

Giữ lại quần cho anh ấy đi, nếu mà tụt xuống thật, tiền thưởng của cậu chỉ là chuyện trong mơ thôi đấy.

Trợ lý còn muốn hỏi tôi mấy câu nữa, anh An của cậu ta lia ánh nhìn chết người qua đây, làm cậu ta sợ hãi vội vàng đưa tôi lên xe.

Không gian trong xe lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, bàn trang điểm, phòng vệ sinh, tivi tủ lạnh đầy đủ mọi thứ, xem phim nghe nhạc uống cafe chuyện gì cũng có thể.

Còn có một chỗ ngủ đơn.

Trợ lý vịn cửa xe, sửa sang lại dây đeo balo, “Anh Phương à, trong tủ lạnh có đồ ăn đồ uống, anh cứ dùng tùy ý, em đi làm đây.”

Cửa xe đóng được nửa chừng, cậu ta lại ló đầu vào trong thân xe, buồn bực nói, “Không biết vì sao em cứ cảm thấy anh Phương trông quen mắt lắm, giống như hồi trước từng gặp anh ở đâu rồi.”

Tôi đột nhiên nhấc mắt lên.

Trợ lý gãi đầu, cười ngây ngô, “Anh Phương mới về nước không lâu, sao em có thể gặp anh được.”

Tôi chỉ mỉm cười không nói gì.

Sau khi trợ lý đi rồi, tôi kéo mành, trong xe rơi vào bóng tối.

Như vậy rất thích hợp để ngủ.

Bởi vậy nên không bao lâu sau tôi đã vào giấc.

Tôi mơ một giấc mơ.

Trong mơ là ngày Hoắc Thời An tỏ tình với tôi, dọc đường về nhà sau khi tan học, trời xanh tươi, gió ấm áp, hân vừa mong đợi vừa căng thẳng nhìn tôi, ánh mắt trong vắt.

Qua đôi mắt ấy tôi thấy được trái tim của hân, vừa hồn nhiên lại vừa tươi đẹp.

Đó là tuổi mười tám của chúng tôi.

Sau đó hình ảnh đổi thoát một cái, Hoắc Thời An bớt đi nét thơ ngây, từ thiếu niên trở thành thanh niên, đường nét vừa ngây ngô trở nên lạnh lùng rắn rỏi, quần áo từ đồng phục học sinh đơn giản thành hàng hiệu đắt tiền.

Hân đứng trước mặt tôi, đánh giá tôi từng chút từng chút một, chân mày càng nhíu chặt lại, “Phương Hoài, tôi không thay đổi nhiều như cậu, chẳng ai thay đổi nhiều như cậu cả, có cậu là thay đổi nhiều nhất, ngoại trừ gương mặt không có gì thay đổi ra, bên trong đều thay đổi hết rồi.”

Tôi ở trong mơ nổi quạu với hân, hỏi còn đi học cậu chê tôi phiền, chê tôi như trẻ con, lớn lên rồi tôi không dám lười biếng lấy một ngày, cậu lại thấy tôi xa lạ, chê tôi thay đổi quá nhiều, sợ ở bên tôi thì ngoài quá khứ ra không có gì để nói nữa, đầu óc cậu ầm IC rồi à? Không phải tôi vẫn là tôi hay sao?

Dù tôi có thay đổi thế nào đi chăng nữa, thì vẫn là Phương Hoài, sẽ không thành Trương Hoài Lý Hoài.

Trong mơ màng, tôi cảm thấy Hoắc Thời An đang nhìn mình, trong đôi mắt hân có nhiệt độ mà tôi rất quen thuộc.

Tôi vừa mở mắt ra nhìn, quả nhiên là hân.

Không biết hân vào từ khi nào, đang an vị kế bên tôi, nghiêng đầu nhìn, thấy tôi tỉnh rồi cũng không chút hoang mang.

“Tôi lấy làm kỳ quái, cậu đang là giáo viên nghỉ phép, sao còn mệt mỏi hơn tôi?”

“Giáo sư nhận một dự án, hy vọng tôi giúp thầy.” Tôi ngáp, “Tối hôm qua tôi không ngủ.”

Khóe môi Hoắc Thời An nhất thời xụ xuống, hần nói mỉa, “Có phải một ngày nào đó tôi sẽ đọc được tin thầy giáo nào đó ở đại học A đột tử không?”

Tôi cúi đầu, tay vùi vào trong mái tóc cứ chốc chốc lại cào đầu.

“Có tiền thù lao.”

Hoắc Thời An kéo dài giọng “ồ” một tiếng, “Nguyên nhân thầy giáo nào đó đột tử là vì điên cuồng viết lập trình, vì kiếm tiền mà đánh mất cái mạng nhỏ, thật đáng thương đáng tiếc.”

Khóe miệng tôi không ngừng co giật.

“Đây là đầu gọi đầu tôi làm đại diện.” Hần giơ màn hình điện thoại qua cho tôi xem, “Ngăn ngừa rụng tóc, cũng có hiệu quả kích thích mọc tóc, muốn tôi gửi cho cậu hai chai không?”

Tôi lia mắt, sau đó cào đầu mình, “Không cần, cảm ơn.”

“Lại còn khách sáo với tôi nữa.” Hần duỗi dài chân ra cười, “Cứ nhận một hộp là được, dùng từ từ.”

Tôi thả tay xuống, hất mặt về bên cạnh mà gào lên một câu, “Đủ rồi!”

Hần đập lên chiếc ghế ngồi đối diện, “Mẹ kiếp cậu бат mạng kiếm tiền không muốn sống, còn muốn gào lên với tôi à?”

Tôi dựa vào ghế, “Chỉ chịu có một đêm thôi mà.”

“Chỉ có một đêm?”

Hần lặp lại hai lần như cái máy đọc, cũng dựa vào lưng ghế như tôi, hần nhắm mắt lại, trong mũi phát ra tiếng hừ nhẹ, “Được rồi, cứ chịu đi, khi nào cậu nghèo, tôi chỉ coi cậu như cái rắm, để cậu tản theo gió bay.”

Tôi dùng đầu ngón tay day day ấn đường mấy lần, thực ra sau khi về nước tôi rảnh rang hơn nhiều, bây giờ còn có phần không quen.

Ở nước ngoài quá căng thẳng bận rộn, khi đó mới thật sự là бат mạng.

“Mỗi năm tôi đều khám sức khỏe định kỳ, không có bệnh gì to tát.”

Hoắc Thời An hờ hững nói, “Thế may cho cậu.”

“....”

Tôi cúi đầu nhìn ngón tay, thở dài, “Cũng không phải làm chỉ vì tiền, tôi cũng thích mà, tôi thích lập trình, rất hưởng thụ cảm giác ấy.”

Mi mắt hần giãn giãn, “Ra nước ngoài, đến giấc mơ cũng thay đổi, hồi trước cậu còn nói với tôi muốn làm con sâu lười.”

Tôi thốt lên, “Đó là nói đùa thôi mà.”

“Nói đùa à...”

Hoắc Thời An lại lặp lại một lần nữa như cái máy đọc, đột nhiên ngồi dậy mắng tôi, “Thế mà mẹ kiếp ông đây lại coi là thật, còn nghĩ thích làm sâu lười thì cứ làm đi, chẳng qua là sau này cố gắng kiếm tiền, sau khi hai chúng ta chia tay, tôi còn bị chuyện này làm ám ảnh suốt mấy năm!”

Hần cười lạnh, “Giờ cậu lại nhẹ nhàng nói chỉ là một câu nói đùa, cậu giỏi thật, giỏi thật đấy.”

Có lẽ tôi bị hần chọc tức, mặt đỏ tía tai muốn tính toán món nợ xưa cũ, “Thế lúc trước ai cứ lải nhải bên tai tôi, bộ dạng đau xót như ông cụ sờ tóc tôi hỏi, Phương Hoài à, bao giờ em mới có thể trưởng thành lên hả? Tóc trên đỉnh đầu tôi sắp bị cậu sờ rụng luôn rồi đấy!”

Hai chúng tôi bực dọc mắng mỏ lẫn nhau, như hai con gà trống đấu đá phân thắng bại, cậu nhỏ tôi một lông, tôi nhỏ lại của cậu, vừa khó coi lại chật vật.

Chẳng ai thắng cả.

Chuyện đã qua rồi, cứ nhất định phải lôi ra mắng chửi, thú vị lắm à?

Vô vị.

Chỉ có thể tự phỉ nhổ, sao trước đây tôi ngây thơ như vậy? Sao lại ngớ ngẩn như thế?

Không biết qua bao lâu, trong xe vang lên giọng nói bình ổn của Hoắc Thời An, hắn không nhắc tới đề tài kia nữa, đổi sang chuyện khác, “Trước giờ tôi không nhận kịch bản tình cảm, giờ nhận là vì nể ân tình thôi.”

Hắn đột nhiên giải thích như vậy, tôi trở mắt nhìn sang, hắn không nhìn tôi, vẫn nhắm mắt.

“Trong kịch bản không có cảnh hôn đâu.” Hắn mím môi mỏng, “Hậu kỳ cũng sẽ không thêm vào, trước khi quay đã ký hợp đồng rồi.”

Vị trà sữa khoai môn ngọt ngào vẫn còn quần quanh trong khoang miệng, tôi nuốt nước miếng một cái, “Xong việc rồi à?”

Hoắc Thời An nói, “Ừ, xong rồi.”

Dòng suy nghĩ của hắn chạy rất nhanh, “Đi mua quần áo trước, hay là đi ăn trước?”

Tôi kéo màn xe, để hắn xem tình huống bên ngoài thế nào, “Fans của cậu muốn bám theo xe đẩy đại ca ạ.”

“Còn có quản lý, phòng làm việc của cậu nữa, họ sẽ cho cậu thời gian rảnh, để cậu tùy ý đi chơi à?”

Bộ dạng hắn uể oải ngồi ở đó, “Mấy chuyện đó cậu không cần phải lo, tôi xử lý, cậu có đi hay không.”

19. Chương 19: Nhảy Dựa Vào Thực Lực

Ngoài xe âm ỉ khắp nơi, mà trong xe lại hoàn toàn yên tĩnh.

Một cánh cửa xe như ngăn cách ra hai thế giới.

Tôi lấy bao thuốc ra, còn châm một điếu thuốc, vừa đưa lên miệng, cửa xe bị kéo ra, có mấy người đi vào.

Đều là trợ lý theo Hoắc Thời An.

Tôi chỉ quen cái cậu Tiểu Trần theo hắn lâu nhất, chính là cậu trai đưa trà sữa tâm sự đôi câu với tôi, những người còn lại không quen biết.

Còn chưa tới một phút, họ đã tìm xong vị trí của mình, đợi xuất phát.

Ghế tài xế phía trước cũng có người ngồi vào, là một ông bác bốn mươi tuổi, bác nhanh nhẹn khởi động xe, loáng một cái đã lẩn vào dòng xe cộ.

Tất cả đều vô cùng nhanh chóng.

Điếu thuốc bên mép tôi run lên, quay đầu nhìn về phía Hoắc Thời An, thế là.. đi rồi?

Hoắc Thời An lia mắt nhìn về phía tôi, xong việc, đói bụng.

“.....”

Có những người khác ở đây, tôi và hắn không thể nói chuyện, chỉ có thể như trước.

Nhân viên trong ekip không khuếch đại chút nào, không chỉ fans của Hoắc Thời An và truyền thông, đến ekip của hắn cũng coi tôi như người quen, quen mặt rồi, không thấy tôi ngồi bên cạnh hắn có vấn đề gì.

Cũng không bao lâu sau, mọi người trong xe nghiêng trái đổ phải, đều ngủ rồi, ai cũng mệt không chịu được.

Tôi liếc mắt về phía bên cạnh, Hoắc Thời An buông rèm mi, bộ dạng mơ mơ màng màng như đã ngủ, từ góc độ này nhìn sang, hàng mi dài của hắn được dịp khoe mình.

Xe dừng ở giao lộ, cô gái ngồi phía sau tôi ho khụ một tiếng, tôi dập điều thuốc, tiếng ngáy quen thuộc vang lên bên tai.

Cả chiếc xe, ngoài bác tài xế ra, chỉ có mình tôi tỉnh.

Tôi liếc nhìn gương chiếu hậu, bác tài xế cũng đang nhìn tôi, tầm mắt giao nhau.

Một hai giây sau, tôi thuận miệng nói, “Mọi người có vẻ đều rất mệt mỗi.”

“Mệt, mệt quá rồi.” Bác tài vừa lái xe vừa nói, “Dù là làm nghệ sĩ hay là làm nhân viên, đều rất mệt mỗi, mỗi người lại mệt một kiểu.”

Tôi ló đầu nhìn ra ngoài ô cửa, “Nghề nào cũng đều mệt.”

Bác ấy nói, “Cậu Phương đây là thầy giáo, có nghỉ đông nghỉ hè, còn có nghỉ lễ, thế còn đỡ hơn nhiều, như thầy Hoắc đây này, cả năm không nghỉ, chúng tôi theo cậu ấy cũng không nghỉ ngơi, chạy đi khắp nơi.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Cả năm không nghỉ sao? Liều mạng như vậy?”

Bác tài đánh tay lái, “Liều mạng thật, thầy Hoắc cũng mới bắt đầu nghỉ khoảng tháng tám năm nay, chứ mấy năm trước không có đâu, ốm sốt đều chống chọi, không chỉ riêng gì thầy Hoắc, các nghệ sĩ khác cũng như vậy.”

Tôi câu được câu chẳng tán gẫu với bác tài, mọi người trong xe đều không tỉnh, ngủ say sưa.

Dường như bác tài biết họ ngủ sâu giấc, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Bác ấy có tính cách đặc trưng của thế hệ đi trước, rất coi trọng tình anh em, cảm thấy tôi và Hoắc Thời An quen nhau hai mươi năm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đó là giao tình quá mệnh.

Bởi vậy nên bác ấy thật lòng nói với tôi không ít, còn bảo tôi khuyên nhủ Hoắc Thời An, muốn tìm dịp nghỉ ngơi, làm chuyến du lịch xuất ngoại gì đó.

Ánh hoàng hôn phản chiếu lên kính xe, sắc vàng rực rỡ, tôi hí hóp mắt nhìn ánh chiều tà vương khắp trời, bờ vai trĩu xuống, người bên cạnh dựa vào.

Bác tài qua gương chiếu hậu xem phía sau, trong mắt viết bốn chữ in hoa, cảm tình thật tốt.

Dây thần kinh vốn căng ra của tôi thả lỏng lại, cái danh bạn học cũ này tốt hơn so với tưởng tượng của tôi.

Không biết Hoắc Thời An mơ thấy thời điểm nào trong quá khứ, hần gác tay lên người tôi, tôi lập tức đẩy ra, nghe thấy hần lẩm bẩm bằng âm mũi, có chút oan ức, “Hoài Hoài..”

Khóe mắt tôi đột nhiên giãn giãn.

Bác tài thì lái xe, không nghe thấy, mọi người trong xe đều đã ngủ, chỉ có tôi sống sờ sờ đến mức mồ hôi lạnh túa thành dòng, lo lắng đề phòng, muốn túm lấy tên đầu sỏ này mà tấn cho một trận.

Phía sau có xe chạy theo cả dọc đường tới khách sạn.

Những fan hâm mộ trong xe chạy ừa xuống như ong vỡ tổ, hưng phấn chờ thần tượng, có người thậm chí còn đã chuẩn bị kỹ càng tiền thuê phòng, dự định ở lại khách sạn.

Bác tài bắt đắc dĩ thở dài, “Mấy đứa nhỏ này đúng thật là, đã nói đi theo xe rất nguy hiểm rồi, mà không chịu nghe.”

Tôi đang định nói chuyện, lại nghe thấy tiếng của Hoắc Thời An, “Tiểu Trần cậu lái xe đi về phía trước, những người khác quay về khách sạn đi.”

Mọi người đều không nghi ngờ chút nào mà nghe theo.

Bạn học cũ ăn cơm, hành trình riêng tư, chỉ để một trợ lý đi theo, bình thường mà.

Các fan hâm mộ thấy cửa xe mở ra, tranh nhau chạy lên, kết quả chỉ thấy có mỗi trợ lý, không có thần tượng, nhất thời mất mát mà nghị luận sôi nổi.

Tôi hạ cửa sổ xe xuống còn một nửa, để các cô nàng thấy rõ tình huống trong xe, tránh cho họ bỏ não quá nhiều.

Người thường cũng sẽ như vậy, khi được tận mắt chứng kiến biết đã xảy ra chuyện gì rồi, sẽ mất đi hứng thú nghiên cứu, khi không biết tình huống thì phát huy tối đa sức tưởng tượng.

Những tiếng tách tách vang mãi không ngừng, đèn flash chói mù mắt tôi.

Ngược lại, Hoắc Thời An mặt không cảm xúc ngồi bất động, hần rất ngại xe đi theo, phòng làm việc đã nói rõ, bản thân cũng thông báo với nhân viên, giải thích với fans như vậy nguy hiểm thế nào, nhưng vẫn có những fan theo tới khách sạn không nghe lời.

Có fan nhét thư vào trong xe, sau đó có người vúi lấy cửa sổ xe, nường theo tiếng hỗn loạn, cảm giác kính xe có thể bị bể xuống bất cứ lúc nào.

Tôi co mình dựa vào ghế bên.

Đây là phản ứng mà tôi hề biết xử trí thế nào.

Hoắc Thời An chau mày, nhếch khóe môi hướng về phía mấy fan đang vúi lấy cửa xe để họ bỏ tay xuống mà dặn, “Đã tới trạm sau rồi, mấy đứa đừng đi theo nữa, về sớm nghỉ ngơi một chút, chú ý an toàn.”

Nói rồi cũng kéo cửa sổ lên.

Xe lái đi rồi, tôi thấy các fan hâm mộ chạy theo đằng sau, bộ dạng không muốn sống, rất điên cuồng, thế là bật thốt lên, “Mấy cô bé mê gì ở ông nhỉ?”

Hoắc Thời An lấy điện thoại ra tìm tòi gì đó, đưa cho tôi, “Tự xem đi.”

Thực ra tôi không muốn nhận, nhưng có trợ lý của hần ở đây, tôi không thể không lấy tư thái của bạn học cũ ra xem, nội dung trên điện thoại về cơ bản giống như những gì tôi tưởng tượng, tất cả đều là những lời khen có cánh của truyền thông và công chúng.

Gì mà đáng người, nhan sắc, nhân phẩm, bằng cấp, tài hoa, hàm dưỡng, cái gì có thể khen đều khen, không thiếu gì cả.

Xem xong, tôi còn phải lấy thân phận bạn học cũ của mình để trả lời, nếu không thì không phải đạo lý.

Theo phát triển bình thường, hần là tôi nên trêu chọc một chút, vấn đề là tôi không tìm được từ thích hợp, ghen nửa ngày cũng không nói được câu hoàn chỉnh, tôi lấy tay che mặt, cứ thi thoảng lại vuốt mặt, bộ dạng rất trầm trọng.

Cơ mặt Hoắc Thời An khê giật không dễ dàng phát hiện ra, hần lười biếng cười giải vây giúp tôi, “Người anh em à, nhìn ra rồi chứ, tôi dựa vào mặt để kiếm cơm.”

Tôi, “.....”

Tiểu Trần lái xe phía trước, “.....”

Trong xe lắng xuống, bầu không khí vì điệu bất đầu lan tràn.

Tôi lướt điện thoại, Hoắc Thời An cũng lướt điện thoại, hần gửi wechat cho tôi, hỏi tôi muốn đi đâu ăn.

Dường như lần trước hần hỏi ý tôi đi đâu đã là chuyện kiếp trước rồi.

“Anh An, đi đâu đây?” Tiểu Trần nhìn hướng đường, “Bốn mùa xuân à?”

Hoắc Thời An đợi tôi trả lời wechat, qua hồi lâu cũng không đợi được, mặt dài ra, “Đi tới Tiểu Gia Viên.”

Tiểu Trần ngạc nhiên nói, “Vị trí cách khá xa đấy, sắp tới thành phố C luôn, đi mất gần hai tiếng.”

Hoắc Thời An nhắm mắt, “Cứ đến đó đi.”

Bầu không khí trong xe lại một lần nữa rơi vào yên lặng.

Tôi lên mạng tìm Tiểu Gia Viên, không có nhiều thông tin, dường như thiên địa vị, tính riêng tư khá cao.

Đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi tới, tôi thấy là mẹ mình, lo lắng mẹ đề cập tới những vấn đề kia, lại bị người trong xe nghe thấy, bèn cúp máy.

Không đợi tôi gửi wechat hỏi tình huống, mẹ lại gọi điện thoại tới, có chuyện rồi, tôi cẩn thận bắt máy, nghe mẹ nói, “Hoài Hoài, ngày kia mẹ tới chỗ con công tác.”

Tôi không phản ứng lại, “Dạ?”

“Dạ cái gì.” Nữ sĩ Chân nói, “Tôi khi đó mẹ qua chỗ con ở hai ngày, làm đồ ăn ngon cho con.”

Tôi hỏi, “Xe chuyển mấy giờ ạ, để con đón mẹ.”

Nữ sĩ Chân hùng hù hỏ hỏ, “Mẹ lái xe đi.”

Tôi không yên lòng chau mày, “Quãng đường bảy tám tiếng, mẹ không lái được đâu, mẹ dẫn thư ký Lưu đi, để cô ấy lái.”

Nữ sĩ Chân tự động ngó lơ lời tôi nói, “Hoài Hoài, con với thằng Hoắc Thời An...”

Tôi vội vàng cắt ngang, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Đang ở với nhau đây, buổi chiều con tới xem cậu ấy làm việc, giờ hai đứa con chuẩn bị đi ăn đây, còn có trợ lý của cậu ấy.”

Hoắc Thời An nhẩy hoàn toàn dựa vào thực lực, lúc này hắn không chịu yên lặng, còn chủ động chào hỏi với mẹ tôi, “Cô à, cô đã ăn tối chưa?”

20. Chương 20

Đầu dây bên này đổi người nghe, nữ sĩ Chân không lập tức lên tiếng, không cầu nhanh miệng, chỉ cầu an ổn.

Đối tượng đổi máy có nhiều thân phận, vừa là thằng nhóc bà nhìn nó từ nhỏ tới lớn, cũng là bạn thân, bạn học, người anh em tốt, còn là... mối tình đầu của con trai bà.

Giờ thì là bạn trai cũ.

Hai đứa chia tay năm, sáu năm, rồi lại dây dưa.

Không biết dây dưa mấy lần rồi buông ra, rồi sẽ mỗi người một ngã, hay là càng ngày càng bám chặt lấy nhau.

Dù là về trước hay về sau, người làm mẹ cũng không làm được gì, xem ý trời đi.

Nữ sĩ Chân nghĩ tới đây, cũng không xoắn xuýt nhiều như vậy nữa, người mẹ này nói ra một câu, “Tiểu Hoắc đó à.”

Hoắc Thời An cầm điện thoại của tôi, “Vâng, cô à, con đây, dạo gần đây sức khỏe cô có tốt không ạ?”

Tôi nghe hắn nói chuyện điện thoại với mẹ mình, vừa nói vừa cười, không xấu hổ một chút nào, càng không thể nói là xa lạ, vẫn giống thiếu niên ngày mừng một đầu năm ngồi dưới ánh dương, cắn hạt dưa nói chuyện với mẹ.

Mẹ tôi bây giờ là bà chủ của một công ty, tôi đã tiết lộ với mẹ tình huống bên đây, biết có người thứ ba là trợ lý của hắn ở đây, mẹ sẽ chú ý đúng mực, không nói nhiều.

Bởi vậy nên tôi không phải lo về mẹ.

Tôi lo là lo Hoắc Thời An, hắn mà nhẩy lên thì đúng là...

Trước đây hắn cũng nhẩy lắm, nhưng ở bên ngoài đều là nhẩy ngầm, cứ mập mờ lén lút, những hành động mờ ám người ngoài không thấu, chỉ mình tôi hiểu.

Không giống như bây giờ tác oai tác quái.

Bây giờ không biết làm sao, sắp nhảy đến độ lòi dom ra rồi.

Chẳng lẽ trong giới giải trí có quá nhiều ràng buộc, không cho phép duỗi ra một chút, vừa nhìn thấy là chặt đứt, khiến mấy năm qua hần nghẹn gần chết?

Trong lúc tôi thất thần, Hoắc Thời An đã cọ cảm giác tồn tại với mẹ tôi xong rồi.

Hần trả điện thoại lại cho tôi, “Cô muốn nói chuyện với cậu này.”

Tôi len lén lườm hần một cái, làm như không có chuyện gì mà nhận lấy điện thoại, “Alo, mẹ à, vâng vâng được rồi, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút, chú ý giữ gìn sức khỏe, vâng, mai con gọi lại cho mẹ.”

Cúp máy rồi, tôi lau lau trán, bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Hoắc Thời An lười biếng vắt chéo chân, mũi giày da còn hất hất một thoáng, bộ dạng thích ý như ông tướng nọ.

Tôi nhìn bộ dạng này của hần, lại nghĩ tới việc trán mình đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thấy rất bất bình.

Nhân lúc Tiểu Trần đang lộ đầu xem đường, tôi nhanh tay chọc vào chỗ nhột ở eo hần, không những nhanh còn rất chuẩn xác.

Hần rất sợ nhột, nhất là ở vùng eo, vừa chạm vào liền khùng lên.

Này thì khùng này.

Một giây trước Hoắc Thời An còn thích ý lắc lư mũi giày, một giây sau thì cười run lên hả hả như bị rút gân.

Tiểu Trần ngồi phía trước thấy sợ, “Anh An à?”

Gương mặt Hoắc Thời An cau có rồi lại nhăn nhó, nhếch khóe miệng nói, “Tôi đang suy tư.”

Tôi ngồi bên cạnh, “.....”

Suy tư cái đầu cậu ấy.

Có lẽ Hoắc Thời An không phải bị rút gân, mà là trúng tà, một lúc sau, bờ vai hần run lên cười mấy tiếng.

Không biết nhớ ra cái gì, bộ dạng rất ngu si.

Tôi đen mặt nghiêng đầu nhìn ra ngoài ô cửa, nghe thấy Tiểu Trần hỏi, “Anh An à, anh đang nghĩ cái gì mà vui vậy?”

Tiểu Trần vừa dứt lời, lỗ tai tôi không nhịn được vểnh lên.

Hoắc Thời An nói, “Nhớ tới con mèo trước đây anh nuôi.”

Có lẽ Tiểu Trần nghĩ tới tuổi thọ của loài mèo, và cả sinh mệnh yếu đuối của chúng, muốn nói rồi lại thôi, “Con mèo kia bây giờ..”

Hoắc Thời An cười, “Nó khỏe lắm, ăn được ngủ được, còn có thể nhảy nhót tưng bừng, giờ móng về phía anh không chịu thua chút nào, cái móng to bự sắc lẹm, cào anh tróc da tróc thịt mới buông ra.”

Hần liếc nhìn tôi qua khóe mắt, lại nói, “Với cái bộ dạng không tim không phổi của nó, nếu một ngày anh không ở đó, nhất định nó vẫn sống nhăn răng.”

Tôi nghe lời hần nói, trong lòng như có một thùng nước nóng đang nghiêng ngả, tôi có phần không chịu được, tâm tư cũng trôi xa.

Có một lần tôi và hần cùng xem một bộ phim, cảm động khôn cùng.

Hoắc Thời An xúc động bảo rằng sau này già đi, nhất định phải đi trước tôi, hần nói không muốn nhìn thấy bộ dạng tôi miệng méo mắt lác, không thể tự gánh vác cuộc sống, đến đại tiện tiểu tiện cũng không khờ chế được.

Lúc đó tôi tức giận nhảy dựng lên, gào lên với hắn, em cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng chết tiệt đây của anh, em sẽ đi trước anh.

Hắn âm ỉ với tôi, hai chúng tôi mắng chửi lẫn nhau, mắng cả ngày trời, không có kết quả.

Tôi hoàn hồn lại, phát hiện Tiểu Trần và Hoắc Thời An đang nói tới chuyện bản thân nuôi mấy con chó con mèo.

Ban này Hoắc Thời An chỉ nói đùa, sao mà hắn biết cách nuôi chó mèo chứ, không bao lâu liền chán, “Chú ý lái xe của cậu đi.”

Tiểu Trần vẫn chưa thấy đã, nói một mình mấy câu rồi yên tĩnh lại.

Đến nơi cần đến rồi, tôi xuống xe đuổi tay đuổi chân.

Hoắc Thời An đeo khẩu trang và mũ chuẩn bị cho mình tinh, nhìn tôi như nhìn con khỉ, “Ồ trong xe dám cù eo tôi, giỏi lắm.”

Tôi đá đá chân, liếc mắt nhìn ba chữ bảng hiệu “Tiểu Gia Viên”, hạ thấp giọng mắng hắn, “Đến nơi xa như vậy để ăn, cậu có hỏi ý kiến tôi không?”

“Không hỏi á?” Hoắc Thời An nheo mắt lại, “Phương Hoài, cậu dám chắc là tôi không hỏi chứ?”

Cơn giận của tôi bị giọng điệu này của hắn khơi ra, “Cậu như vậy mà là hỏi à?”

Bộ dạng hắn như quý ngài tử tế lắm, “Tôi như vậy không phải hỏi thì là cái gì? Cậu nói cho tôi nghe một chút?”

“Gọi là trêu tôi.” Tôi “hừ” một tiếng, “Dắt chim đi dạo chứ gì.”

Hoắc Thời An cũng hừ một tiếng, giọng còn to hơn cả tôi, rõ là lưu manh, “Cậu thì chim cái quái gì chứ, cùng lắm cũng chỉ là con sê.”

Tôi khinh bỉ hừ lại, “Con sê không phải là chim à?”

“.....”

Gương mặt Hoắc Thời An dưới lớp khẩu trang xanh lét.

Tiểu Trần xuống xe ở một bên khác không nhìn thấy, lúc tôi và anh An của cậu ta chuyện trò, cậu ta không làm phiền bạn học cũ ăn cơm với nhau, tự giải quyết vấn đề ẩm no của mình.

Tôi theo Hoắc Thời An tiến vào “Tiểu Gia Viên”, hắn là khách hàng cũ, là người quen.

Ông chủ khách sạn dẫn chúng tôi rẽ góc nọ, ngoặt góc kia, sau đó rẽ vào một phòng bao lịch sự.

Tôi lớn lên ở thành phố, không biết nhiều về chốn này, nơi đây dựa vào núi, bên cạnh sông, phong cảnh đẹp đẽ, so với hình ảnh trên mạng còn đẹp hơn, quan trọng là yên tĩnh, không có tiếng ồn ào.

Hoắc Thời An tháo khẩu trang xuống, ném menu cho tôi, “Tự gọi đi.”

Tôi ném trả lại cho hắn, “Tôi không có khẩu vị gì, ngắm phong cảnh là đủ rồi, cậu tự gọi cho cậu đi.”

“Lại thích già mồm với tôi đúng không?” Hắn khoanh tay, cười lạnh nói: “Đi rõ xa tới đây, không gọi đồ ăn, lại chỉ ngắm phong cảnh, cậu tưởng mình là tiên đồng đấy à, đợi lát nữa tìm chỗ ngồi xuống, hấp thu linh khí à? Hay là muốn tôi đi chuẩn bị cho cậu vài giọt nước sương tới đây?”

Tôi nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã sắp tám giờ rồi, ăn cơm trở lại là mười một giờ, mẹ kiếp, đi xa như vậy mà không ăn gì thì đúng là có lỗi với bản thân.

Nghĩ như vậy, tôi liền cầm thực đơn lên, “Ai thèm già mồm với cậu.”

Hắn lười biếng không xương dựa vào lưng ghế, “Ồ, giờ cậu là thèm mà không được, là cậu giai hai tư to xác rồi.”

“.....”

Giá cả của nhà hàng không hợp với tên nhà hàng một chút nào, Tiểu Gia Viên khiến người nghe cảm thấy ảm áp, có cảm giác gia đình, nhưng giá cả ở đây không ảm áp một chút nào.

Tôi gọi hai món ăn, còn lại đều là Hoắc Thời An gọi, xếp đầy khắp một bàn, hai người vốn ăn không hết.

“Biết cậu bây giờ có tiền rồi, cần gì phải phô trương lãng phí chứ.”

Hoắc Thời An không động đũa, hắt tào nhả châm trà cho mình, “Tôi cũng không nói bữa này mời cậu.”

Tôi nhướn chân mày, “Thế thì sao, muốn 5050 à?”

Hắn thổi thổi lá trà trong tách, “Không phải nước ngoài xem trọng như vậy hay sao?”

Tôi nhìn những món ăn trên bàn, cộng với giá cả trên thực đơn, “5050, một người cũng phải hơn một ngàn.”

Hắn lười nhác hừ một tiếng từ lỗ mũi, “Hừ.”

Tôi cầm lấy đôi đũa, theo thói quen gõ lạch cạch trên bàn hai cái, thấy hắn nhìn chòng chọc mình, liền nói: “5050 thì 5050, sau đó đũa nào không 5050 đũa đấy là con chó.”

Hai bên thái dương Hoắc Thời An nổi gân xanh, “Cậu nói cậu đấy, nhảm con mợ nó chán.”

Tôi không nể nang mặt mũi mà cãi lại, “Cậu còn nhảm ruồi hơn tôi, trêu tôi thì tăng thêm hai cân hay sao?”

Hắn kéo hết mấy món tôi thích ăn về phía mình, bộ dạng gọi đôn nhìn tôi, “Có thể giúp tôi ăn nhiều hơn hai bát.”

Tôi lại kéo chiếc đĩa về phía mình, nhanh tay gấp một viên thịt, lần đầu tiên không gấp được, lần thứ hai vẫn không xong.

“.....”

Tôi không chịu thua, mang theo hy vọng tràn trề thử lại lần thứ ba.

Kết quả tôi làm rơi thịt viên xuống bàn.

Hoắc Thời An cười ha hả trên nỗi đau khổ của tôi, “Thầy Phương à, thầy sao vậy, sao mấy năm trôi qua rồi, mà não của thầy vẫn chưa phát triển hoàn toàn à.”

Tôi gấp những món ăn khác, coi hắn như rắm thối.

Hắn nhìn bàn tay cầm đũa của tôi, lấy giọng điệu cụt non ra dạy dỗ, “Tôi bảo cậu này, cậu cầm đũa không đúng cách, tôi đã dạy cậu N lần rồi, nhưng cậu vẫn không chịu nghe, không thay đổi, bêu xấu mặt mũi khắp nơi, bây giờ bộ dạng vẫn cứ như con nít.”

Tôi đập “cạch” đũa xuống bàn, hắn không ho he nữa.

Chưa đầy một phút, trong bát tôi có thêm một viên thịt, sau đó là hai viên, ba viên, bốn viên, năm viên, bên tai vang lên giọng nói của hắn, “Được chưa hả?”

“Được rồi.”

Nói xong tôi cúi đầu ăn thịt viên.

Hoắc Thời An mới thật sự không có khẩu vị gì, hắn uống trà, ngắm phong cảnh, nhìn mấy món ăn trên bàn, “Cá kia ngon kia.”

Tôi ăn đồ của mình.

Hắn đẩy xuống, “Cậu thử một miếng đi.”

Tôi không phối hợp, “Tôi không thử.”

Hắn trưng ra bộ mặt “Cậu không ném thử thì thiệt thòi lớn”, “Thử một miếng đi mà.”

Tôi dùng đũa xẻ một miếng thịt trên bụng cá bỏ vào miệng, nhai nhai nuốt nuốt, nghĩ một đằng nói một nẻo, “Chẳng ra làm sao cả.”

Hắn lườm một cái, “Còn đĩa gà ở bên tay trái cậu nữa.”

Trong miệng tôi còn có vị cá, không nhịn được mà làm theo lời hắn nói, đưa đĩa về phía chiếc đũa gà.

Sau đó hắn như bếp trưởng vậy, bảo tôi nếm món này, thử món kia, tôi bất tri bất giác nếm thử hết cả bàn ăn.

Món ăn ở Tiểu Gia Viên đúng là rất xứng với cái giá của nó, đây là kết luận sau khi tôi thử hết các món ăn, xem ra đẳng cấp ngang hàng.

Hoắc Thời An nghịch chiếc mũ bóng chày màu đen trong tay, “Lần đầu tiên tôi tới đây ăn cơm là đi cùng với đoàn phim, lúc đó tôi nghĩ, chỗ này thật tốt, phong cảnh đẹp, đồ ăn cũng ngon, sau này nhất định tôi phải kiếm được nhiều tiền, rồi đưa cậu tới đây, để cậu ôm đùi tôi chảy nước miếng, xin tôi mời cậu ăn.”

Tôi vốn đang chờ dẫn, nghe được câu nói cuối cùng kia, lập tức hoàn hồn lại.

Hoắc Thời An vẫn còn đang nghịch mũ, mi mắt nhắm hờ, che ánh nhìn đi, “Phượng Hoài, cậu nói xem, nếu không thì hai chúng ta..”

Ngoài phòng khách vang lên tiếng gõ cửa, phục vụ hỏi hắn có cần thêm trà không.

Tôi nói không cần, sau đó hỏi Hoắc Thời An, “Gì cơ?”

Hắn vút chiếc mũ sang ghế bên cạnh, vò đầu mấy cái nói, “Cùng đi vệ sinh?”

“.....”

Tôi đứng dậy, nói với Hoắc Thời An còn đang ngồi trên ghế, “Không phải đi vệ sinh sao? Đi thôi.”

Hoắc Thời An chậm rề rề.

Hắn giương mắt nhìn tôi, không biết vì sao, sắc mặt lập tức tối xuống trong thoáng chốc, hung dữ quá, “Cậu liếm môi làm gì hả?”

Đầu óc tôi mê man, “Động tác vô thức thôi, cậu quản cả cái này nữa à?”

Hắn hùng hùng hổ hổ sải chân dài đi phía trước, không đợi tôi đã mở cửa đi ra ngoài.

Tôi theo sau đi vào nhà vệ sinh, còn chưa kịp kéo quần xuống, bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân, nghe tiếng nói chuyện, là giọng nói từ tính quen thuộc.

Đậu xanh, sao Tần Diễn lại ở đây?

Không phải anh ta đang lên hot search hay sao? Còn có thể ra ngoài đi dạo à?

Tiếng bước chân đã tới cửa phòng vệ sinh, đến khi tôi phản ứng lại, đã kéo Hoắc Thời An vào trong buồng riêng.

Tần Diễn ở bên ngoài, anh ta không đi vệ sinh, chỉ gọi điện thoại, không biết đang tán gẫu với ai, có lẽ là bạn trai cũ, nghe giọng điệu của anh ta có lẽ đối phương chưa dứt tình, muốn quay lại.

Trong không khí nồng mùi đàn hương, tôi và Hoắc Thời An tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, không biết hơi thở vẩn vút với nhau từ lúc nào.

Tôi dời tầm mắt qua chỗ khác, ánh nhìn bất chợt rơi xuống đôi chân của tôi và hắn.

Tròng mắt tôi đảo vòng, cuối cùng khóa chặt trên bôn cầu.

Còn chưa được hai giây, tôi dẫm chân lên, chân còn lại không nhấc lên, tôi liền thu cái chân đang dẫm trên nắp lại.

Không ổn, nếu như nắp vỡ, chẳng phải chân tôi sẽ thọt xuống hay sao?

Hoắc Thời An nhìn tôi nhảy tưng tưng, liền giữ lấy cánh tay tôi, ánh mắt dò hỏi, “Cậu đang làm gì vậy?”

Tôi mấp máy miệng, “Tôi cũng muốn biết mình đang làm gì đây.”

21. Chương 21: Giả Vờ Giả Vặt

Người bình thường sẽ không ngồi xổm ở cửa phòng vệ sinh, đếm bên trong có mấy cái chân.

Thế nên tôi làm gì vậy?

Má nó chứ tôi kéo Hoắc Thời An vào buồng riêng, lại lo lắng Tần Diễm phát hiện bọn tôi ở đây có tận bốn cái chân, hết giẫm chân lên nắp bồn cầu lại sợ mình giẫm nát, tất cả đều là lo cuống lên.

Rõ ràng là bộ dạng trong lòng có quỷ.

Trước đó còn luôn miệng nói chẳng có quỷ quái gì cả, bây giờ thì tự vả mặt rồi, còn vả đến là đau, sợ nào như bị dùng sức đập một cái, làm đầu óc tôi đảo điên, sau đó nghe thấy tiếng sóng đánh ào ào.

Tôi đẩy cánh tay Hoắc Thời An cầm tay mình ra, con mắt lia sang bên cạnh.

Hoắc Thời An không giữ tôi lại, hắn buông mi mắt, mặt không cảm xúc nhìn sang, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian lặng lẽ trôi trong tiếng hít thở và tim đập đều đều của chúng tôi, thì thoảng xen lẫn tiếng Tần Diễm hờ hững nói chuyện ở bên ngoài.

Hoắc Thời An vẫn luôn nhìn tôi.

Tầm mắt hắn như chiếc mạng nhện, lập tức bao bọc lấy tôi, tôi kẹt trong đó, giấy giữa sắp chết, sau lưng dần nóng ướt.

“Phương Hoài à,” Hoắc Thời An đột nhiên mấp máy môi với tôi, “Nốt ruồi bên khóe mắt cậu đâu?”

Tôi sửng sốt.

Không biết đầu óc tôi hỗn loạn xoay bao nhiêu vòng, có lẽ chỉ trong nháy mắt đã xoay vùn một trăm tám mươi vòng, xoay đến mức đầu óc choáng váng, bết dính lại.

Khóe mắt trái bị chạm vào, tôi vẫn còn lo lắng, theo bản năng nhìn cánh môi mỏng nhạt màu đang mím lại của hắn, như một cậu học trò chăm chú nghe giảng, muốn biết tiếp theo thầy giáo sẽ mấp máy môi nói gì với mình.

Chỉ sợ mình bỏ qua điều gì đó, bị thầy giáo phê bình.

Hắn vừa lấy ngón trỏ vuốt nhẹ lên khóe mắt tôi, vừa dùng khẩu hình hỏi, “Nốt ruồi, ở đây? Đầu mắt rồi?”

Tôi hoàn hồn lại lùi về phía sau một bước, chân vấp phải bồn cầu, cơ thể ngã ra đằng sau theo quán tính.

Một giây sau chính là cảnh tượng cũ rích trong phim thần tượng.

Hoắc Thời An kịp thời kéo lấy tôi.

Thế nhưng giữa hai chúng tôi cũng không xuất hiện cảnh tượng môi chạm môi ôm ấp lãng mạn.

Do ảnh hưởng chiều cao, đầu tôi chạm vào mũi của hắn.

Khoảnh khắc ấy, dường như tôi thấy hắn khóc.

Hoắc Thời An dựa lưng vào ván cửa, ôm mũi cúi người xuống, bộ dạng đau đến tuyệt vọng.

Tôi muốn xoa đầu hắn, bàn tay đưa đến giữa không trung thì dừng lại, đổi thành vỗ vai hắn, biểu đạt sự quan tâm trong lặng thầm.

Hắn ưỡn thẳng eo, đôi mắt đỏ ngầu, mũi cũng ửng hồng, trông vô cùng đáng thương.

Sau đó hai chúng tôi quay trở lại trạng thái tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi trước đó.

Trong buồng vệ sinh riêng chỉ lớn chừng ấy, có hai người đàn ông trưởng thành đứng với nhau, hơn nữa giữa họ còn có cái quan hệ gọi là đã không rõ lại còn loạn.

Hồ hấp không thuận, nhịp tim cũng chẳng bình thường, vừa buồn bực lại vừa chịu tội.

Ngay trước khi hai đứa tôi biến thành cảnh chọi gà, lại nghe thấy Tần Diễn ở bên ngoài khẽ chửi thề một câu, sau đó là tiếng bước chân anh ta rời khỏi nhà vệ sinh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, trên đầu vang lên tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Hoắc Thời An, “Sao trán cậu cứng như thép thế?”

Hắn thấy tôi muốn mở cửa ra ngoài, chân dài đuổi ra, chỉ tay vào mũi mình, “Nhìn đi.”

Tôi không nhiều lời liền vén tóc trên trán mình lên, lộ ra cái trán bị đụng đau.

“Phiền cậu làm rõ, nếu không nhờ có tôi kéo cậu, giờ cậu đã vỡ đầu rồi.” Mũi Hoắc Thời An xì hơi ra, “Thế mà cậu tỏ thái độ vậy à?”

Tôi buông bàn tay vén tóc xuống, “Cảm ơn.”

Hắn cố tình không muốn cho qua chuyện này, “Giả vờ giả vịt.”

Tôi hít sâu một hơi, khẽ cười, “Thế cậu muốn tôi làm thế nào, tôi ba quỳ chín lạy cậu nhé?”

Hắn ngẩng đầu lên, “Đừng có nói miệng đấy.”

Tôi đơn giản không nói gì, nhấc chân đạp lên bắp chân hắn một cái.

Hắn cúi đầu nhìn dấu chân mới in trên quần tây, ngẩng đầu lên nhìn tôi một chút, dần ra.

Tôi đẩy tên ngốc kia sang một bên, kéo cửa buồng đi ra ngoài.

“Mịa nó.”

Hoắc Thời An bước mấy bước xông lên, cánh tay từ phía sau sải dài ra túm lấy cổ tôi, đây là kỹ năng tát sát của hắn, chỉ cần tôi bị hắn tóm được, nhất định sẽ chết.

Giống như lúc này đây, tôi hoàn toàn không tránh được.

Hoắc Thời An lên cơn, “Cái lão già kia là ai vậy, không phải lão ấy đi vào gọi điện thoại thôi sao, mẹ nó chứ sao cậu sợ như ngoại tình bị bắt gặp vậy?”

Tôi không ngờ hắn lại hỏi tôi điều này, “Ông chủ Blue đấy, cậu không biết à?”

“Biết chứ, sao lại không biết,” Hoắc Thời An cúi đầu, cười bên tai tôi, “Số tình nhân anh ta nuôi còn nhiều hơn nốt ruồi trên người cậu đấy.”

Khóe mắt tôi giãn giãn, sao lại kéo tới nốt ruồi trên người tôi rồi?

Hoắc Thời An thấy tôi không nói lời nào, bàn tay túm lấy cổ tôi siết lại, máu toàn thân tôi đổ dồn lên gương mặt, “Cậu muốn siết chết tôi à?”

“Đúng là tôi nghĩ như vậy đấy.”

Hắn hậm hực lắm bắm một câu từ cổ họng, “Siết chết cậu, còn không bằng siết chết chính tôi.”

Tôi hoảng hốt, bình tĩnh hòa nhã nói, “Hôm nay Tần Diễn lên hot search vì vụ tính hướng, tôi cố tình chú ý một chút, phát hiện nhiệt độ vốn đã giảm xuống, ai dè có người tự xưng là người trong giới lên bóc phốt, nói anh ta là thợ săn có tiếng trong giới, chỉ cần muốn săn thì không có chuyện không săn được, càng khiến độ hot tăng lên, lên top một luôn.”

“Bây giờ đây là vấn đề mấu chốt, ai dây vào anh ta thì người đó sẽ là đối tượng bị mổ bụng, bóc móc lục phủ ngũ tạng, nếu để người ta chụp được ảnh cậu với anh ta, nói không chừng bị tạo ra bao nhiêu tin đồn lung tung.”

Hoắc Thời An không lên tiếng.

Tôi thở dài, “Xưa giờ cây to thì đón gió to, với danh tiếng cậu hiện tại, nhất định đã đoạt miếng ngon của rất nhiều người, có một đồng đối thủ đang đợi xuất chiêu đấy, vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Đường nào của Hoắc Thời An đi lên một đỉnh cao vi diệu, “Cố tình?”

Hóa ra tôi nói một tràng từ tâm can, hẳn chỉ để ý có hai chữ, tôi lười nói chuyện với hắn.

Hoắc Thời An bỏ tay ra khỏi cổ tôi, nở nụ cười xem thường, “Dù có thằng dở nào chụp ảnh, cắt cậu đi chỉ giữ tôi lại, cũng không sao cả, tôi không phải con mồi nhỏ bé.”

Tôi không chút nghĩ ngợi hỏi, “Cậu gia nhập giới giải trí để làm gì?”

Hắn nhìn tôi nửa buổi, nói rằng, “Kiếm tiền.”

Tôi bối rối hồi lâu, “...Còn gì nữa không?”

Hắn nhếch môi, nghiêm nhiên tỏ vẻ tham tiền của, “Kiếm rất nhiều tiền.”

“.....”

Thôi bỏ đi, tôi cũng không hỏi ra được chuyện gì, từ nhỏ hắn đã là một người bụng dạ vòng vo, tâm tư sâu kín.

Trừ khi hắn đồng ý lấy những thứ cất sâu dưới đáy lòng ra cho tôi xem.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, Hoắc Thời An lại hỏi về nốt ruồi bên khóe mắt tôi.

Tôi vừa đi vừa kiểm tra hai bên hành lang, vì đại minh tinh bên cạnh mà trông gà hóa cuốc, “Năm ngoái ở đó mọc một cục mụn, không biết bị tôi cậy ra khi nào, sau đó không còn nữa.”

Cơ mặt Hoắc Thời An nhăn nhó lại, “Cậu không lừa tôi đấy chứ?”

Tôi dựng ngón út lên, “Lừa cậu thì tôi là cái này.”

Bộ dạng Hoắc Thời An dường như không muốn chấp nhận hiện thực, ngốc nghếch hỏi tôi, “Thế có mọc lại được không?”

Tôi gật đầu, “Được chứ.”

Hai giây sau, đôi mắt hắn vừa đen vừa sáng rõ nhìn tôi, “Thật á?”

“Ừm, thật mà.” Tôi từ tốn nói thêm một câu, “Đợi tôi hỏi mượn cổ máy thời gian của Doraemon, đưa nốt ruồi kia từ quá khứ trở lại.”

“.....”

Máu nóng trên người Hoắc Thời An xộc lên tới cổ họng, nghiêng răng kèn kẹt nói, “Muốn đập chết cậu quá.”

Tôi đi về phía trước, nhớ tới thức ăn trên bàn, “Đây cũng thế.”

Hoắc Thời An chợt nghĩ tới điều gì đó mà đuổi theo sau, “Không đúng, cậu khoan đã, tôi nhớ trước khi lão già kia vào cậu đã kéo tôi vào buồng riêng rồi, sao cậu vừa nghe giọng đã biết là anh ta? Quen đến mức độ này cơ à?”

Bước chân tôi không dừng, “Giọng anh ấy dễ phân biệt.”

Hoắc Thời An trưng ra bộ dạng không thể tha thứ, đòi tôi nói rõ ràng một hai ba bốn năm, “Cậu nói cho tôi nghe một chút, dễ phân biệt ở đâu hả?”

“Có từ tính.”

Tôi vừa đi vừa liệt kê ra một loạt hình dung từ, “Giọng dày, trầm thấp, tao nhã, hoa lệ, có thiên hướng walking bass trong truyền...”

Còn chưa nói hết chữ “thuyết”, hắn đã mất kiên nhẫn cắt ngang, “Được rồi được rồi được rồi!”

“Càng nói càng buồn nôn.” Hoắc Thời An ngoài cười nhưng trong không cười, “Sao cậu không nói thẳng giọng nói kia có thể khiến lỗ tai người ta mang thai đi?”

Tôi nói, “Cũng gần với ý đấy.”

Hắn nhìn tôi đau đầu bằng ánh mắt chẳng có thiện ý gì, trong miệng nói ra mấy lời cay độc, “Phương Hoài à, cậu đừng nói với tôi cậu muốn đẻ con cho người ta.”

“.....”

Tôi đột nhiên hơi dừng lại.

Hoắc Thời An theo sau cũng dừng lại theo, khác với sự căng thẳng của tôi, hắn ra rả giọng điệu mẹ già, hạ thấp giọng nói, “Để tôi giúp cậu đánh giá một chút, ông chú kia ngoài già ra thì chẳng có gì đặc biệt.”

Tôi biết rõ hắn, chỉ cần cảm thấy nguy hiểm một chút, sẽ có bộ dạng này.

Ban nãy Tần Diễn mãi nghe điện thoại, quên đi vệ sinh, lúc này mới quay lại đường cũ, bất ngờ đụng mặt cậu bạn nhỏ, và cả..

Ánh mắt anh ta đảo sang người bên cạnh cậu bạn nhỏ.

Tôi dịch chuyển thân thể theo bản năng, che Hoắc Thời An ở phía sau.

Hoắc Thời An lập tức kéo tôi ra phía sau người hắn. Lời tác giả:

Trong câu chuyện tình cũ rích này, tất cả vai phụ đều là trợ công.

22. Chương 22

Tôi đứng sau lưng Hoắc Thời An, tim đập như trống nổi.

Cặp mắt của Tần Diễn đã xem qua quá nhiều chuyện tình trai, lúc này tình cảnh bày ra ngay trước mắt anh ta, anh ta không thể không nhận thấy điều gì.

Không thể, tôi buồn bực thở hắt, trước mắt chỉ có thể án binh bất động, gặp chiêu đỡ chiêu.

Đúng là Tần Diễn nhìn ra được rồi.

Hai hôm trước anh ta lướt web xem được bốn bức ảnh chụp tốt nghiệp, từ mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, cho tới cấp ba.

Nhóm người bên trong thay rồi lại đổi, chỉ có hai cậu bé vẫn không đổi, hơn nữa còn đứng cạnh bên nhau.

Từ trẻ con cho tới thiếu niên, lại lên tới thanh niên, vẫn cạnh nhau như vậy.

Một cậu bé cười tươi rói như đóa hoa nở rộ, một cậu bé mặt lạnh lùng không đổi.

Hai người một nóng một lạnh.

Tần Diễn kết hợp ba tin tức, cùng nhau lớn lên, tốt nghiệp đường ai nấy đi, sau khi ra nước ngoài mấy năm rồi lại trùng phùng, liền biết tình huống giữa hai cậu bạn nhỏ thế nào, đang kẹt ở đâu.

Thế nhưng, trước mắt những chuyện này không quan trọng, quan trọng là anh phải đi vệ sinh.

Anh cũng không muốn lớn đùng như vậy rồi còn tè dầm.

“Cậu bạn nhỏ.”

Tần Diễn đi tới, nhìn đóa hoa nhỏ được bảo vệ phía sau, cất chất giọng đầy từ tính, “Lát nữa chúng ta uống trà tán gẫu, nhé?”

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Hoắc Thời An liền tìm đường chết mà nhảy ra, “Xin lỗi, chắc là cậu ấy không uống trà với anh được rồi, chúng tôi đang chuẩn bị ra về.”

Tần Diễn kéo dài giọng không rõ thái độ, “Thế à.....”

Tôi nghe mà căng thẳng, cảm giác trong miệng anh ta có thể bắn ra thuốc nổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra, nổ chết tôi và Hoắc Thời An.

Thế là tôi lập tức ngăn chặn câu chuyện, “Để hôm nào đi.”

“Cũng được.” Tần Diễn cười lên, bộ dạng trưởng bối dễ thân dễ gần, “Cậu cho anh số điện thoại cũng được, khi nào có thời gian chúng ta hẹn.”

Tôi đọc số điện thoại ra dưới ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Hoắc Thời An.

Tần Diễn quay dây số, điện thoại của tôi liên đổ chuông.

“Đúng là một cậu bạn thành thật.” Tần Diễn làm như không phát hiện ra bầu không khí có gì đó bất thường, anh ta nở nụ cười ám muội nhìn tôi, “Đúng kiểu anh thích.”

Khóe mắt tôi liếc về phía Hoắc Thời An, hần giống như bị rút mất linh hồn, chẳng động đậy gì nữa.

Tần Diễn không diễn nữa mà đi về phía phòng vệ sinh, tư thế kì lạ, chân hơi khép lại, xem ra nhịn không chịu được nữa rồi.

Người bên cạnh đã biến thành máy làm lạnh, phả hơi lạnh ra ngoài.

Tôi mặc kệ hần, đi xuyên qua hành lang quay trở về phòng bao, máy làm lạnh cũng vào theo.

“Tần Diễn nhìn ra quan hệ hai chúng ta rồi.” Tôi giành nói trước, “Anh ta không thiếu tiền, chỉ thiếu trò vui.”

Hoắc Thời An cầm bao thuốc lá trong tay, rút một điếu thuốc ra, dùng răng cắn, “Thì làm sao?”

Tôi dạy án đường, “Không biết tiếp theo anh ta sẽ làm trò gì.”

Hoắc Thời An châm thuốc, hần ném bật lửa lên mặt bàn, nói một câu tương tự, với ngữ điệu cũng tương tự, “Thì làm sao?”

Tôi với lấy bao thuốc lá, cũng rút một điếu thuốc ra đưa tới miệng, lấy chiếc bật lửa hần ném ra bàn mà châm lửa.

“Không phải đã nói với cậu rồi hay sao? Tôi là vết đen lớn nhất trên người cậu, có thể khiến cậu chịu một đòn chí mạng, bây giờ Tần Diễn đã...”

“Đã cái gì mà đã? Tôi đã nói với cậu rồi, trời có sập xuống cũng để tôi gánh.”

Hoắc Thời An nắm lấy bao thuốc ném mạnh về phía tường, “Cần cậu bán thân à?”

Điếu thuốc trên mép tôi run lên, “Không phải chỉ đưa số thôi hay sao, sao lại thành bán thân?”

Hần nhất thời không biết phản bác thế nào, liền bưng bình trà mắt sang đây.

Tôi lấy điếu thuốc ra, “Chẳng lẽ dưới cái nhìn của cậu, cho số thì bốn bỏ năm lên thành lên giường?”

“.....”

Hai chúng tôi tự mình hút thuốc, không lên tiếng.

Trước đây là học sinh, gặp chuyện còn có thể tự an ủi mình vẫn là một đứa trẻ.

Bây giờ trưởng thành rồi, ra xã hội, có công việc, có trách nhiệm, có thân phận lập trường, đã thay đổi hoàn toàn.

Có một số việc nhất định phải lo lắng, không thể trốn tránh.

Một lúc sau, Hoắc Thời An bình tĩnh hơn nhiều, “Mai cậu muốn đi uống trà với anh ta thật à?”

“Không nhất định là ngày mai.” Tôi gảy tàn thuốc, “Xem tình huống thế nào đi, chắc chỉ trong mấy ngày quốc khánh, anh ta không tìm tôi, để tôi tự tìm anh ta, dù sao cũng phải nói, tôi không muốn đêm dài lắm mộng.”

“Đêm dài lắm mộng..”

Hoắc Thời An nheo mắt lại lẩm bẩm, suy tư điều gì đó.

Vì né tránh Tần Diễm, tôi vội vàng đóng gói một đồng đồ ăn, kêu Hoắc Thời An ra về.

Dọc đường về, tôi ngồi vị trí cũ, Hoắc Thời An thì nằm ở phía sau nghỉ ngơi.

Trong xe bí bách muốn chết.

Tiểu Trần cho rằng tôi cãi nhau với Hoắc Thời An, cố gắng điều hòa bầu không khí.

“Thầy Phương, quốc khánh anh định đi đâu chơi?”

Tôi dựa vào lưng ghế ngắm cảnh đêm, “Quốc khánh có gì vui chứ, có một đồng người đi tới mấy địa điểm du lịch.”

Tiểu Trần cười hì hì, “Quốc khánh đông người, không đi đâu ở trong thành phố cũng chật kín, nếu đi về đường lớn, nhất định sẽ bị kẹt xe ở đó.”

Tôi hờ hững nói, “Ăn no đi ra, tới nhà lại đói.”

Tiểu Trần run vai bảo, “Thầy Phương à, nói chuyện với anh thú vị thật đấy, nếu anh ở phòng làm việc của bọn em, nhất định ngày nào cũng rất vui.”

Tôi còn chưa nói gì, phía sau vang lên tiếng Hoắc Thời An, “Tập trung lái xe đi.”

Bầu không khí trong xe lại ngột ngạt.

Buổi tối tôi nằm trên giường, lặn qua lặn lại không ngủ được, sáng sớm vành mắt đen thui, nhìn chòng chọc lên trần nhà trắng xóa đối diện.

Bên ngoài mây đen giăng kín, thời tiết không được tốt, tôi tạm thời không muốn rời giường, liền tựa vào đầu giường lướt xem tin tức mới.

Đập vào mắt là tin tức Hoắc Thời An gặp sự cố phải nhập viện.

Tôi thoát ra khỏi mục tin hot rồi lại ấn vào, không phát sinh sai lầm.

Chưa đầy một phút, tôi đọc xong bài viết, bình tĩnh quay số Hoắc Thời An.

Trên mạng có rất nhiều tin không thật, càng đứng đầu lưu lượng thì càng dễ bị lôi ra tạo tin giật gân.

Tôi muốn tìm chứng cứ từ người trong cuộc.

Tối hôm qua vẫn còn tốt, sao sáng nay đã nằm viện rồi?

Tôi không tin sáng sớm hần ở đoàn phim bị giá treo đập gây chấn thương chân giống như trên báo nói.

Điện thoại không bắt máy.

Tôi xuống giường, xỏ một chân vào trong dép, điện thoại đột nhiên vang lên.

Không phải Hoắc Thời An gọi tới, là Miêu Miêu.

Tôi vừa bắt máy, đầu dây bên kia liền truyền tới tiếng nói của Miêu miêu, “Hoài Hoài, ông dậy chưa? Đã xem tin tức chưa?”

“Dậy rồi, cũng xem tin tức rồi.”

“Thế ông đang ở đâu?”

“Ở nhà á.”

“.....”

Miêu Miêu không thể tin, “Sao ông không nhanh chân đi thăm bạn trai ông đi? À không, bạn trai cũ.”

Tôi ngồi trên giường, “Trên tin tức chưa chắc đã là thật.”

“Đúng là thật ít, giả nhiều, nhưng mà..”

Miêu Miêu dừng lại một chút, giọng điệu trầm trọng, “Bạn trai cũ của ông đóng phim bị thương, ở ngay trong bệnh viện của bạn tôi, đúng 100%.”

Tôi sửng sốt, “Thật á?”

Miêu Miêu nói, “Thật đấy.”

Tôi không nói gì.

Miêu Miêu gào giọng gọi, “Này? Alo? Hoài Hoài, ông đang làm gì thế?”

“Tôi đang xỏ dép, cúp máy trước đã.”

Miêu Miêu bảo, “Thế cúp máy trước nhé, để tôi chú ý phía bên này giùm ông.”

Tôi vừa nghĩ tới bộ dạng Hoắc Thời An sống dở chết dở nằm trên giường, vừa xỏ chân còn lại vào dép.

Kết quả xỏ nửa ngày không được, sao dép lại thu nhỏ rồi?

Tôi cúi đầu nhìn, móa nó chứ, xỏ hai chân vào một dép.

“.....”

23. Chương 23

Tôi mua dép rộng rãi, không chật.

Nhưng dù nó rộng đến mấy, cũng không thể để tôi tùy hứng xỏ hai chân vào cùng một chiếc.

Sao lúc tôi không xỏ vào được, lại nghĩ dép nhỏ đi, chứ không nghĩ mình xỏ nhầm chứ.

Loại chuyện ngu ngốc này bao nhiêu năm trôi qua, lại xảy đến với tôi.

Cái sự ngu ngốc đã lâu không thấy này, tiền sư nhà nó chứ.

Tôi rút một đoạn bàn chân ra khỏi chiếc dép kia, xỏ vào chiếc dép bên cạnh, làm như không có chuyện gì xảy ra mà đi đánh răng rửa mặt.

Hôm nay là ngày thứ ba trong lễ quốc khánh, cô Trần đồng nghiệp kết hôn.

Tôi đã gửi tiền mừng qua wechat cho cô ấy, giống như những đồng nghiệp khác, một ngàn, không thêm thắt điều gì đặc biệt.

Giờ không còn giống ngày xưa, không thường tự tay trao tiền mừng nữa, bắt đầu gửi qua wechat QQ.

Không biết xu thế thuận tiện nhanh chóng này bắt đầu từ khi nào.

Thời đại thay đổi nhanh quá.

Bây giờ mấy cô nhóc đôi mươi trên mạng đã tự xưng là thím rồi.

Lúc ngồi bồn cầu, tôi mở wechat ra lướt xem newfeed một lượt, mọi người đều nhắc tới chuyện Hoắc Thời An bị thương.

Các bạn học cũ đã dậy từ lâu rồi.

Tôi chuyển từ wechat sang weibo, lại thấy dân tình đang bôi đen Hoắc Thời An, cụ thể là nói hần mới thương nhẹ đã mua thủy quân mua hot search, cho mình thiết lập người chuyên nghiệp.

Đóng phim bị thương không phải chuyện quá bình thường hay sao? Có gì ghê gớm đâu, chẳng lẽ kiếm tiền dễ lắm?

Xem diễn viên gạo cội người ta đi, cần cần cù cù biết điều đóng phim, ai giống như hần, chỉ biết gây chú ý.

Làm mấy chuyện vô dụng này, không bằng đi trau dồi khả năng của mình, là diễn viên thì nói chuyện bằng tác phẩm, đó mới là vương đạo.

Mọi chuyện đều như thế, tất cả đều như vậy.

Blogger nhận tiền làm việc, không biết lần này công ty nào ra tay, vừa bôi đen Hoắc Thời An, vừa lôi diễn viên gạo cội kia vào, hẳn là đối phương cũng không muốn bị kéo vào chuyện này.

Chẳng có diễn viên thực lực nào thích bị xếp chung một chỗ với top lưu lượng.

Thế nhưng vẫn còn tốt, fans của Hoắc Thời An đều đang cố gắng khống chế hướng dư luận, rất lý trí, cũng rất có trật tự, không bị lừa đi chửi diễn viên gạo cội kia.

Thực ra tôi không muốn lãng phí thời gian vào mấy tin hóng hót showbiz, thần tượng của tôi là Tôn đại thánh, chỉ là nhân vật ấy, chứ không phải diễn viên.

Tôi không theo đuổi thần tượng, sau khi về nước mỗi ngày ngồi lướt mạng đã thành thói quen, cũng chỉ đơn giản vì Hoắc Thời An ở trong giới này.

Thế nhưng tôi lướt mạng, chứ không theo dõi weibo cùng với super topic và studio của Hoắc Thời An, cũng không like hay bình luận, chỉ xem thôi.

Có những lúc tâm lý tôi không được vững, nếu tới biên giới suy sụp, tôi sẽ lập tức tắt weibo, làm chuyện gì khác để phân tán sự chú ý của mình, quên những bình luận mắng chửi kia đi.

Lần này tôi không tắt đi, ngồi trên bồn cầu xem bình luận, mặc kệ tâm lý vỡ vụn chia năm xẻ bảy.

Móa nó chửi, tức chết tôi rồi.

Tôi báo cáo một lúc hơn mười bình luận, rửa mặt ra khỏi phòng vệ sinh.

Lại táo bón rồi.

Hoắc Thời An đúng là sao chổi của tôi, lần trước bị táo bón cũng vì ngồi bồn cầu xem tin tức về hắn.

Lướt xem một lúc mà cả lực phủ ngũ tạng nội thương luôn.

Tôi lấy bộ đồ hôm nay mình muốn mặc trong tủ quần áo, lớp trưởng gửi tin nhắn thoại tới.

Lớp trưởng: Phương Hoài à, ông đã dậy chưa?

Câu mở đầu này giống hệt Miêu Miêu, mục đích có lẽ cũng như vậy, tôi nói với cậu ta rằng mình vừa ngủ dậy, mấy giây sau cậu ta gọi video tới.

Tôi thấy tạm thời không thay đồ được rồi, bèn ngồi xuống ghế.

Cuộc gọi vừa nổi, trên màn hình xuất hiện gương mặt hơi phù lên của lớp trưởng, cậu ta dán sát mặt vào, thấy quần áo tôi để trên giường, “Định ra ngoài à?”

Tôi “Ừ” một tiếng.

Lớp trưởng có vẻ không chắc chắn hỏi, “Có phải ông định tới bệnh viện thăm Hoắc Thời An không? Ông có biết chuyện cậu ấy đóng phim bị thương ở chân không?”

“Biết, nhưng mà tôi không định đi thăm cậu ấy.” Tôi nói trong ánh mắt ngạc nhiên của cậu ta, “Hôm nay đồng nghiệp tôi kết hôn, tôi đi ăn mừng.”

Lớp trưởng choáng váng, “Thế ông không định tới thăm cậu ấy à?”

Tôi day ấn đường, “Đi chứ, nhất định phải đi rồi, vấn đề là tôi không biết tình huống phía cậu ấy thế nào, tối nay tôi gọi điện thoại hỏi thăm một chút.”

“Chắc là không gọi điện thoại được đâu.” Lớp trưởng nói, “Điện thoại và weibo của nghệ sĩ về cơ bản đều do studio quản lý, lần trước hợp lớp tôi phải mất rất lâu mới liên lạc được với cậu ấy, mất gần một tháng, tôi cảm thấy không phải chuyện đùa đâu, có lẽ đây hoàn toàn là chuyện bất ngờ.”

“Lần này cậu ấy bị thương, nhất định mấy chuyện bên ngoài đều do studio xử lý, cậu ấy chỉ cần an tâm dưỡng thương là được.”

Tôi nhìn chiếc đồng hồ cát màu lam trên bàn, không nhìn được mà lật ngược lại, nhìn hạt cát không ngừng chảy xuống, “Chuyện của cậu ấy để bao giờ về tôi nói sau đi.”

“Được rồi.” Lớp trưởng thở dài, “Nghe nói lần này cậu ấy bị thương nghiêm trọng lắm.”

Tôi liền chau mày lại, “Trước đây từng bị thương à?”

“Người yêu tôi là fans của cậu ấy, cãi nhai với tôi suốt.” Lớp trưởng nói, “Làm nghề nào mà chẳng nguy hiểm chứ, như tôi ngồi văn phòng, dễ bị cholesterol cao, dễ bị trĩ đấy.”

“.....”

Lớp trưởng nói, “Hồi sáng bọn tôi còn nói trong group, nếu cậu không du học, nói không chừng Hoắc Thời An sẽ không gia nhập showbiz.”

Tôi nín thở một lúc, “Nói sao cơ?”

“Thì hồi còn đi học ấy, không phải cậu ấy cứ lẻo đẻo theo ông hay sao? Ông đi đâu thì cậu ấy theo đó, ông chơi game thì cậu ấy ngồi bên cạnh làm bài, lúc đó bọn tôi còn đùa với nhau, cảm thấy cậu ấy như cái đuôi, như bà quản gia vậy.”

Lớp trưởng cười ha hả, “Nên là bọn tôi đều cảm thấy nếu ông tốt nghiệp mà không du học, có lẽ cậu ấy sẽ không vào giới showbiz, sẽ theo con đường khác, chung một đường với ông.”

Trong lòng tôi ngũ vị tạp trần, không có nếu như, không thể quay về quá khứ được.

Chỉ có thể xuất phát lại một lần nữa, bắt đầu lại từ đầu.

Lớp trưởng kể lể với tôi chuyện trong showbiz, “Tôi thấy nghệ sĩ làm việc bị thương vẫn còn đỡ, chứ bạo lực ngôn ngữ mới là đáng sợ nhất, tố chất tâm lý không tốt dễ xảy ra chuyện.”

“Lần này Hoắc Thời An bị bôi đen thảm quá, có thời gian thì mấy đứa tụi mình ngồi tụ tập lại với nhau đi, haha ăn chút cơm uống chút rượu, ngồi侃 nghiệp với nhau, phải tội cậu ta là đại lưu lượng, lịch trình dày đặc, ra ngoài cửa cũng rất phiền phức, ày, câu kia nói thế nào ấy nhỉ, làm người của công chúng, thì phải từ bỏ tự do và riêng tư...”

Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, có lẽ là thầy Lưu tới gọi tôi.

Lớp trưởng nhìn ra tôi có việc phải đi, bèn nói: “Như vậy nhé, Phương Hoài à, nói chuyện sau vậy.”

“Ông tới chỗ Hoắc Thời An, nhớ gửi lời hỏi thăm hộ bọn tôi, ông bận thì cứ đi đi, tôi đi ngủ tiếp đây.”

Tôi tắt cuộc gọi video, vuốt mặt, đứng dậy đi ra mở cửa.

Thầy Lưu mặc âu phục thắt cà vạt đứng ngoài cửa, cái lưng hơi gù, “Thầy Phương, xe tới rồi.”

“Đợi em một chút, xong ngay đây.”

Tôi đi vài bước rồi quay đầu lại, “Không mặc âu phục có được không?”

Thầy Lưu nở nụ cười, “Tốt nhất là mặc đi, dù sao chúng ta cũng là phù rể mà.”

Khóe mắt tôi giãn giãn, phải rồi, tôi là phù rể.

Gì đây, mới một buổi sáng mà đã ngu đủ thứ chuyện.

Tôi lấy bộ âu phục màu lam đậm mang từ nước ngoài về, bàn tay gượng gạo thắt cà vạt.

Thầy Lưu sững sờ nói, “Thầy Phương à, cậu mặc bộ này còn tôn cậu hơn, như vậy không hay lắm, cô Trần mà thấy nhất định trong lòng không được vui.”

Khóe miệng tôi giãn giãn cởi bộ âu phục ra cất vào tủ quần áo, đổi sang bộ đồ mặc đi dạy.

Thầy Lưu lắc đầu thở dài, “Trông chẳng khác là bao.....”

“.....”

Lên xe rồi, tôi mới nhớ ra mình chưa ăn sáng.

Thầy Lưu là người cẩn thận, cũng nhìn ra được, nét vào trong tay tôi hai cái bánh sữa, bảo tôi lót dạ tạm thời.

Tôi nhìn bánh sữa, không biết thứ này lót dạ kiểu gì đây.

..

Tôi không phải là một phù rể chuyên nghiệp.

Cả buổi sáng tôi như thân xe công-te-nơ, dầu xe hướng tới đâu, tôi đi theo hướng ấy, hai mắt tối sầm, não choáng váng.

Người khác hỏi thăm chuyện của tôi với Hoắc Thời An thì thôi, nhưng chụp ảnh chung với tôi thì đúng là không hiểu nổi.

Tôi có phải minh tinh gì đâu.

Lại nghĩ hôm nay là ngày đại hỉ của cô Trần, mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, tôi không mặt nặng mày nhẹ nữa.

Đến khách sạn, tôi và thầy Lưu đứng cùng với mấy phù rể, vẫn còn choáng váng, không biết trông nhóm phù dâu thế nào.

Nhà cô Trần có nhiều chuyện cần chú ý, nhà trai đều phải nghe theo.

Ví dụ như trong thực đơn, có bao nhiêu món lạnh, có bao nhiêu món nóng, có bao nhiêu đồ ăn ngọt, bày biện bàn ăn thế nào, thời gian để cô dâu chú rể xuất hiện, chọn khăn voan đi kèm nhạc nền gì.

Thậm chí ngay cả chỗ ngồi của khách mời đều được sắp xếp theo yêu cầu của nhà gái.

Đại sảnh chia làm hai, diện tích lớn hơn phía bên phải để cho thân bằng cố hữu nhà gái, nhà trai đều ngồi ở phía bên trái.

Tôi là phù rể, đợi xong quy trình hôn lễ thì sang bên trái ngồi ăn.

Một bàn ăn, mọi người đều không chú ý món ăn ra làm sao, chỉ tùy ý gắp mấy miếng.

Hồi còn bé không được ăn, bây giờ lại không dám ăn.

Đến khi sắp tan cuộc, nhà trai phát túi quà cho từng bàn, không phải mỗi nhà một phần, mà là mỗi người một phần.

Trong nhà có mấy người thì có đến mấy phần.

Trong túi có chocolate, có kẹo, còn có thuốc lá.

Thầy Lưu lấy thuốc lá ra, thấp giọng nói, “Bao Trung Hoa, một bao ít nhất cũng phải sáu mươi lăm, muốn cưới cũng không cưới nổi mà.”

Tôi gắp mấy miếng đậu đũa cuối cùng, “Phô trương lãng phí làm gì, có thể làm tiết kiệm mà.”

“Làm tiết kiệm? Làm kiểu gì? Không thể làm được.”

Thầy Lưu cất thuốc vào trong túi, “Thời buổi này không còn tự liệu sức mà làm nữa rồi, bây giờ lưu hành phùng má giả làm kẻ mập.”

Tôi không nghĩ ra từ để trả lời, bèn tập trung ăn đậu đũa của mình.

Thầy Lưu một lời khó nói hết, “Thầy Phương à, thầy từ nước ngoài về, còn không biết mấy năm nay trong nước đã thay đổi, bây giờ tổ chức hôn lễ đều đăng lên weibo, bạn bè thân thích xem nhiều, rồi sẽ có chuyện so sánh, thầy chỉ có thể nhắm mắt siết eo quần mà làm theo, hết cách rồi.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, mới ngoài ba mươi mà làm như bảy mươi, tám mươi tuổi.

Nhìn ngang thì buồn khổ, nhìn thẳng thì chua xót, nhìn nghiêng lại có vẻ tang thương.

Cũng thảm quá rồi.

Tôi dẫn đo nói, “Thầy Lưu à, thầy có ý định thay đổi kiểu tóc không?”

Thầy Lưu phản ứng lại, lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, “Em gái tôi đã bảo tôi đi cắt tóc từ lâu, con bé muốn tôi cắt theo kiểu bạn học cũ của cậu ấy, tôi thấy không hợp lắm.”

Tôi cảm giác Hoắc Thời An có mặt ở mọi nơi, trời ạ.

Trong đĩa còn hai que đậu đũa, tôi không còn khẩu vị nào bèn buông đũa xuống.

Buổi chiều quay trở về, tôi phát hiện weibo lại âm ỉ.

Nguyên nhân là lúc này rồi mà Hoắc Thời An không chịu yên tĩnh, lại còn đăng weibo.

Hắn không đăng ảnh selfie, cũng không phải quảng cáo, mà là đăng ảnh một góc phong già.

Lời đề: Thấy chưa, lại một mùa thu nữa.

Thu đến bao lâu rồi, sớm không đăng muộn không đăng, lại đăng vào lúc này, vẫn câu nói ấy, nhây đến gây chân.

Tôi nhìn bình luận dưới weibo của hắn, fans hâm mộ của hắn buổi sáng thì khổng chế dư luận, buổi chiều thì nghiên cứu xem ảnh chụp ở đâu, nghiên cứu từng dấu chấm dấu phẩy trong câu nói, nghiên cứu sân bóng rổ trong nửa khung hình, nghiên cứu cây phong, phóng to xem trên thân cây có khắc chữ hay không.

Còn đếm cả hai mươi mấy lá phong dưới đất, suy đoán xem có phải sắp xếp thành hình gì không, chỉ lo sẽ bỏ qua thông tin gì.

Tôi thấy thương thay cho fans của hắn.

Theo đuổi thần tượng nhây như vậy, có quỳ cũng phải lết theo.

Tôi không tới chỗ cũ trong hình, mà tới công viên nhỏ, ngồi trên ghế hóng gió, nhìn sắc trời u ám.

Trời u ám từ sáng tới giờ, lại chẳng đổ một giọt mưa.

Không biết đã qua bao lâu, điện thoại của tôi đổ chuông, Tần Diễn gọi tới, hỏi tôi định khi nào mời anh ta uống trà.

Tôi dựa sát vào lưng ghế, “Hai hôm nữa đi.”

“Tâm trạng không tốt à?” Tần Diễn ra vẻ giọng điệu người anh tốt bụng, “Nói anh nghe coi, anh lớn hơn cậu mấy chục tuổi, hưởng phúc chịu khổ nhiều hơn cậu, có lẽ có thể khai đạo cho cậu.”

Tôi từ chối nói, “Không cần, cảm ơn.”

“Cậu bạn nhỏ, có chuyện này,” Tần Diễn ở đầu dây bên kia tỏ vẻ rất nghiêm túc, “Anh nghĩ anh vẫn muốn nói với cậu một tiếng.”

Tôi có một dự cảm xấu, “Anh nói đi.”

Tần Diễn nói, “Có một người bạn trong giới showbiz của anh nói rằng bạn học cũ của cậu tài nguyên quá tốt, có mấy người đổ mắt, chuyện hôm nay chỉ là lời dẫn, hai hôm nữa muốn khai đao tập thể với cậu ấy.”

Tôi không kiềm chế được chữ thề, “Đậu!”

Tần Diễn hừ một tiếng, “Cậu bạn nhỏ à phải văn minh một chút, nếu không thì không đáng yêu đâu.”

Đáng yêu cái con khỉ mốc! Tôi đứng lên, đi tới đi lui trước băng ghế, nói vào trọng điểm, “Thế người bạn của anh ở phe nào?”

Tần Diễn sáng khoái nói, “Phe thứ ba.”

Tôi dừng bước lại, “Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Tần Diễn cười thành tiếng mang theo ý khen ngợi, “Thông minh.”

Tôi hít một hơi, cất tiếng, “Tần Diễn à.”

Tần Diễn sững sốt một chút, “Cậu bạn nhỏ, đây là lần đầu tiên cậu gọi tên anh đấy.”

Thái dương tôi trưởng đau, “Đừng dính vào, được không?”

Tần Diễn giả vờ thắc mắc, “Dính vào cái gì?”

Tôi không nói nhiều với anh ta, “Anh nói đi có được hay không.”

“Cậu bạn nhỏ này thật là...”

Tần Diễn làm bộ suy tư, “Chú đây lớn tuổi rồi, không thích gì khác, chỉ thích nghe kể chuyện, lúc uống trà kể cho chú đây một chút, nếu như kể không tẻ, chuyện gì cũng dễ nói.”

“.....”

Tôi lo lắng bấm điện thoại, quay lại băng ghế ngồi sững người.

Sao lại muốn gia nhập giới giải trí chứ..

Cái giới này là một vòng xoáy, dù là ở trung tâm hay ngoài biên giới, đều bị cuốn vào trong.

Điện thoại của tôi lại đổ chuông, là số điện thoại tôi đang đợi, cuộc gọi đến muộn hơn so với dự kiến.

Đầu dây bên kia là giọng Hoắc Thời An lạnh lùng trả lời người ngoài, “Gọi cho tôi à?”

Tôi vuốt vuốt tóc, “Ồ.”

Hoắc Thời An không lên tiếng.

Tôi cũng không.

Cứ như vậy hai ba phút trôi qua, hần phát âm thanh ra từ lỗ mũi, “Không nói à? Không nói thì cúp máy nhé.”

Tôi bảo, “Cúp máy đi.”

Hoắc Thời An lập tức quay ngoắt thái độ, từ lạnh lùng xa cách chuyển sang oan ức bạo phát, “Cậu không đọc tin tức à? Không biết tôi bị thương phải nhập viện à? Không nói gì ấy hả? Không nói thì gọi cho tôi làm gì?”

Tôi bình tĩnh nói, “Gào xong chưa?”

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng thở ồ ồ.

Tôi xoa xoa lỗ tai, “Lúc cái giá rơi xuống, cậu đang nghĩ gì thế?”

Qua nửa buổi Hoắc Thời An nói, “Đang suy tư.”

Lớp ngực trắng bình tĩnh của tôi chia năm xẻ bảy, “Sao ngày nào cậu cũng suy tư thế? Có nhiều chuyện để suy nghĩ thế cơ à?”

Hoắc Thời An lẽ thảng khí hùng, “Con người tôi đây cảm tính không được à?”

Tôi, “.....”

Sau một thoáng lặng im, tôi cố gắng nói mấy lời ý nghĩa sâu xa với hắn, “Hơn hai mươi rồi, đừng cứ nghĩ ngợi mãi thế, nhất là khi ở bên ngoài, rất dễ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, mệnh chỉ có một, mất là mất hẳn, cậu nói xem có đúng không?”

Hoắc Thời An không hé răng.

Qua hồi lâu tôi cũng không nghe thấy câu trả lời, “Nói đi.”

Hắn ừ ừ nói, “Lần này do tôi xui xẻo, đáng lý định đi về hướng khác, cái giá này sẽ không rơi xuống người tôi, lúc đó tôi mãi nghĩ ngợi, mất tập trung, đi nhầm hướng.”

Tôi nghe giọng điệu phiến muộn của hắn, có thể tưởng tượng ra bộ dạng hắn tội nghiệp, cau mày bĩu môi.

“Lúc đó cậu nghĩ cái gì hả?”

Hoắc Thời An mất kiên nhẫn, “Nghĩ thì nghĩ, hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Tôi trợn trắng mắt, “Xem cậu khí thế như vậy, chắc bị đập không nặng lắm, cậu nghỉ ngơi đi, tôi cúp máy đây.”

Hoắc Thời An muốn chết muốn sống, “Gì mà đập không nặng? Chân tôi bị gãy luôn rồi đấy.”

Tôi còn chưa nói gì, đã bị hắn cướp lời, “Đừng bảo cậu tin tôi giống như trên mạng nói, chỉ rơi vào chân thôi đấy?”

Hắn hùng hổ mắng mỏ, nói năng lộn xộn, tổn thương nguyên khí, “Mấy cái thứ vớ vẩn vô căn cứ như vậy mà cậu cũng tin à? Cậu là đồ ngốc à? Bao nhiêu năm đèn sách để chó gặm hết rồi à? Nếu tôi chỉ bị gãy ngón chân, cần gì phải mất lâu như vậy mới gọi điện thoại cho cậu chứ?”

“Có hôm nào mà ban ngày có thời gian tôi không nhắn tin wechat cho cậu, buổi tối không chơi game với cậu không? Có lần nào tôi thấy cuộc gọi nhớ mà không gọi lại luôn không?”

Tôi dở khóc dở cười dở dành đứa trẻ, “Được rồi được rồi, tôi biết cậu bị thương nặng rồi..”

Hắn cắt ngang lời tôi, “Biết rồi mà còn chưa tới bệnh viện à?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, đã bị hắn giành trước, “Tôi xem weibo rồi.”

“Cái nào?”

“Còn có thể là cái nào nữa?”

Trong lời nói của hắn mang theo sự châm chọc, “Tôi thì nằm bệnh viện, cậu lại đi làm phù rể cho người ta, cười tươi phở lớ như hoa cải mùa xuân, khỏi nói đẹp thế nào, cậu kết hôn à mà cười phở lớ như vậy?”

“.....”

Tôi vốn tưởng hắn muốn nói chuyện hắn bị bôi đen, còn đang nghĩ xem nên an ủi hắn thế nào, hóa ra không bắt được sóng não của hắn.

“Không xem những thứ khác chứ?”

Hắn ồm ồm hậm hực, “Tôi chỉ xem cái mình muốn xem, mấy cái không muốn xem trong mắt tôi đều là mã hồng.”

Tôi thở phào một hơi.

“Cậu tới thăm tôi đi.” Hắn không nói lý lặp lại một lần nữa, “Tối nay bây giờ.”

Tôi bất đắc dĩ, “Không biết dưới bệnh viện có bao nhiêu con mắt đang nhìn chòng chọc đấy.”

Hắn không thèm để ý, “Nhìn chòng chọc thì nhìn chòng chọc, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cậu, cậu là bạn học cũ của tôi, tôi bị thương phải nằm viện, cậu tới thăm tôi, có gì đáng ngạc nhiên chứ?”

Tôi nhắm nghiền mắt lại, “Nếu một ngày nào đó cuộc đời nghệ thuật của cậu bị đứt đoạn, thì cũng là do chính cậu dùng một dao cắt đứt.”

Hoắc Thời An nói lời sâu xa, “Cậu từng trồng hoa chưa? Có cắt thì mới có thể phân nhánh, càng phát triển tốt hơn.”

Tôi bảo, “Thế cậu mau mau cắt đứt đi.”

Hắn yên tĩnh trong thoáng chốc, “Cậu muốn tôi cắt đứt à?”

Tôi không trả lời, “Thương gân động cốt một trăm ngày, cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

Trước khi cúp máy, Hoắc Thời An nhanh chóng nói địa chỉ bệnh viện.

Tôi ngồi ở công viên đợi mười mấy phút, buồn bực bắt xe tới bệnh viện.

Lúc sắp tới nơi, tôi bảo tài xế đỗ xe bên đường.

Tài xế nói vẫn chưa tới nơi.

Tôi nói mình muốn mua giỏ hoa quả.

Dường như bác tài thường chạy xe con đường này, đề cử một cửa hàng cho tôi, nói giỏ hoa quả ở đây rất ổn, giá cả lại phải chăng.

Tôi vào nhìn cậu bé đứng sau quầy, da mặt giàn giụa.

Cậu bé kia chính là phiên bản thu nhỏ của bác tài.

Khắp nhân gian đều là mảnh lối, không để ý liền bị lừa vào.

Tôi không đi nơi khác nữa, mua giỏ hoa quả ở ngay cửa hàng này, mang tới bệnh viện.

Hoắc Thời An đã đoán được tôi sẽ tới, bảo Tiểu Trần ở đại sảnh khu nội trú đợi tôi, có lẽ đã đợi một lúc lâu rồi, cậu ta vừa thấy tôi thì như thấy mẹ ruột, vội vã lao tới.

“Thầy Phương à, cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Tôi không hiểu bộ dạng này của cậu ta, “Sao vậy?”

“Anh An cứ gửi wechat cho em suốt, hỏi xem anh đã tới chưa.” Tiểu Trần giơ điện thoại ra trước mặt tôi, “Thầy Phương à anh xem xem, từ lúc em xuống tới bây giờ, anh ấy gửi nhiều như vậy.”

Trước mắt tôi hiện ra hình ảnh Hoắc Thời An cầm lưỡi búa tự chặt đứt con đường ngôi sao của mình.

Chặt đứt từng khối lớn, điên rồi.

Tiểu Trần đang đợi tôi trả lời, tôi liếc nhìn những tin nhắn kia, cố gắng cười sao cho bình thường một chút, không lộ ra gì bất hường, “Bệnh nhân bao giờ cũng yếu đuối, hôm nay cậu ấy bị người ta hiểu lầm là tự tạo scandal, có lẽ muốn tìm người nói chuyện, trút hết muộn phiền ấy mà.”

“Hơn nữa trên mạng đang tranh thủ bóc phốt, nói cậu ấy mắc bệnh ngôi sao, không có bạn bè trong và ngoài giới tới thăm, nói nhân phẩm cậu ấy không tốt, cậu ấy đọc những bình luận kia, nhất định trong lòng sẽ buồn phiền.”

Với hai câu chém gió dựa trên tình hình thực tế, Tiểu Trần tin ngay, cậu ấy lo lắng, “Bảo sao cả ngày hôm nay anh An cứ dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Da mặt tôi giàn giụa, “Tiểu Trần à, sao cậu lên làm trợ lý được vậy?”

Tiểu Trần ra vẻ thần bí híp mắt lại, “Chuyện này ấy à, em kể ba ngày ba đêm cũng không hết.”

Tôi nói, “Thế thì đừng kể nữa.”

Tiểu Trần, “.....”

Tôi thấy cậu ấy nhìn tôi đầy đáng thương, liền xoa tay, “Nói đi nói đi.”

Tiểu Trần liền bi ba bi bô, tôi nghe đại ý là biết có chuyện gì, cậu ấy mơ mơ hồ hồ giúp Hoắc Thời An làm việc, lên làm dẫn đầu nhóm trợ lý.

Cụ thể giúp cái gì, Tiểu Trần đang định nói, thì đã tới phòng bệnh rồi.

Tôi đẩy cửa đi vào, trông thấy cái chân bị thương của hắn được kê lên, hắn thì nằm trên giường, bộ dạng không thể tự gánh vác cuộc sống.

Lúc hai mắt nhìn nhau, dường như tôi thấy được hình ảnh mình cầm bó cho hắn.

Tôi run miêng lui về phía sau, muốn chạy đi.

24. Chương 24: Đùng Đua Ông Đây!

Tiểu Trần đưa tôi tới phòng bệnh rồi đi ngay, nói là về công ty trước, tối nay trở lại.

Tôi mắt to trừng mắt nhỏ với Hoắc Thời An đang nằm trên giường bệnh.

Có lẽ hẳn nhìn ra tôi muốn bỏ đi, liền nheo mắt lại, từ tốn nói, “Thầy Phương đến rồi đó hả.”

Một tay tôi nhắc giỏ hoa quả lên, một tay cầm tay nắm cửa, “Có thể coi như tôi chưa tới không?”

Hắn liền nở nụ cười vô hại, “Được thôi.”

Tôi còn chưa kịp thở, lại nghe thấy hắn từ tốn nói, “Nếu lương tâm cậu bị chó gặm rồi, thì cậu cứ đi đi.”

“.....”

Tôi liền buông tay cầm nắm cửa kia ra, “Chó chỉ gặm xương thịt, chứ không gặm lương tâm.”

Hắn hừ một tiếng, “Tiện tay đóng cửa là đức tính truyền thống tốt đẹp của Trung Quốc.”

Tôi quay đầu đóng cửa lại, trông thấy hắn lại muốn uy hiếp đe dọa, bực mình gào lên một câu, “Cậu câm miệng lại cho tôi nhờ!”

Hắn tái mét mặt mày lườm qua bên đây, bộ dạng oan ức tội nghiệp lắm.

Tôi không thèm liếc nhìn.

Hồi trước hẳn rất thích như vậy, năm ngày đồng đành, ba ngày không nheo.

Tôi có nói cũng chẳng ai tin, đến ba mẹ hắn cũng chưa từng thấy cái đức hạnh này của con mình.

Hắn lia mắt nhìn sang, bộ dạng như lão gia hoàng đế mà nói, “Cậu mua cái giỏ hoa quả kia ở đâu vậy? Sao mà xấu thế? Mua bên lề đường à?”

Tôi đặt giỏ hoa quả xuống bàn, tự mình kéo ghế ra ngồi xuống, đối mặt với hắn, không nói lời nào.

Một giây hai giây ba giây...

Chưa đến mười giây, Hoắc Thời An không nhịn được, “Thầy Phương à, phiền thầy có việc thì nói, đừng trưng cái bộ mặt này ra, không dọa được ai đâu.”

Tôi hừ một tiếng.

“Cậu hừ cái gì mà hừ?” Bộ dạng hắn như muốn lao xuống đập tôi, “Nhanh lên, nói chuyện đi.”

Tôi ngả ra đằng sau dựa lưng vào ghế, tầm mắt rơi vào chiếc chân bó bột thạch cao đang được treo lên của hắn, “Lúc chân bị giá đập vào cảm thấy thế nào?”

Hoắc Thời An ngẩn người, nói, “Thì đau chứ làm sao.”

Tôi dôi mắt nhìn hắn, “Lúc phát hiện chân mình không bị phế cảm thấy thế nào?”

“Sao lại hỏi nhiều thế?” Hắn tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, ngoài miệng vẫn đáp lại, “May mắn.”

Tôi “Ồ” một tiếng, hồ hững hờ, “May mắn có thể giúp lành lặn lại luôn không?”

Nhịp thở hắn trở nên ồ ồ.

Tôi giúp hắn trả lời, “Không thể.”

Nói đoạn, tôi ngả người ra phía trước, chống tay xuống đầu gối, “Lần sau có thể nhớ lâu chưa?”

“Có thể..”

Hoắc Thời An như bị hút ra khỏi ma chướng, “Cậu thì có tư cách chó gì để dạy đời tôi chứ? Hồi lớp chín đứa nào chơi máy đánh bạc thua hết sạch hai túi xèng, bảo tôi rằng sau này không chơi nữa, kết quả thế nào? Cậu tự nói xem, sau đó cậu chơi bao nhiêu lần.”

Mặt tôi hết xanh lại đen, móa nó, sao không quên lịch sử đen tối này đi.

“Đâu chỉ có chuyện đó đâu,” Về mặt hần hả hê như nông nô đổi đời, “Những chuyện không nhớ lâu nhiều lắm đấy, có cần tôi xòe tay ra đếm hộ không?”

Khóe miệng tôi run run, “Không cần.”

“Không cần thật à?” Hần tiếc nuốt tặc lưỡi, “Hay là cậu suy nghĩ thêm chút nữa đi.”

Trong lòng tôi nổi lên ngọn lửa vô danh, “Cậu không thấy phiền à?”

“.....”

Hoắc Thời An khẽ tặc lưỡi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thâm trầm lặng im trong thoáng chốc, đột nhiên cất tiếng, “Sau này lúc làm việc tôi cố gắng không nghĩ ngợi lung tung nữa, mẹ nó chứ, mấy năm nay tôi đi sớm về trễ, nhọc nhằn khổ sở, liệu sống liệu chết làm việc, còn chưa được hưởng phúc lấy một ngày, cũng không thể cứ ngơ ngác ngác như vậy tiếp được.”

Tôi biết hần khác tôi, không hứa hẹn đầu môi, trước mặt tôi hần nói được thì thật sự làm được, lúc này mới thở phào một hơi.

“Ăn táo không? Tôi rửa một quả cho cậu.”

Hoắc Thời An nói như một đứa trẻ lớn xác, “Muốn ăn, nhưng muốn dùng răng cắn cơ.”

“...Thế cậu muốn ăn kiểu gì?” Tôi lặng lẽ nhìn hần không biết xấu hổ, “Muốn tôi cắn nát từng miếng ra cho cậu ăn à?”

Cơ mặt hần giãn giãn.

Thời buổi này là dễ mất mặt nhất, chỉ mấy phút mà đã bị vả mặt mấy lần, ai sợ ai chứ?

Tôi thấy hần ăn trái đắng, không lên tiếng, định bụng chọn quả táo trong giỏ hoa quả, vừa mới đứng dậy, hần liền hỏi, “Kẹo đâu?”

“Kẹo gì?”

“Kẹo cưới ấy.” Hần liếc mắt nhìn, “Không phải cậu đi làm phù rể cho người ta hay sao?”

Tôi nói, “Tôi đưa kẹo cưới cho đồng nghiệp mang về rồi.”

Ánh mắt hần nhìn tôi giống như không phải tôi đưa kẹo cưới cho đồng nghiệp, mà đưa báu vật gia truyền không bằng, “Cậu bị ầm IC à? Không biết kẹo cưới đại diện cho hỉ khí à, dù có phải cho, sao không chừa lại cho mình một ít?”

Tôi hơi ngẩn ra.

Lời nói này như từ thăm sâu trong trí nhớ, chạy tới trước mặt tôi, mang theo một đoạn ký ức xưa cũ.

Có một lần chị họ tôi kết hôn, tôi đưa hết kẹo cưới cho người khác, hần biết chuyện liền mắng tôi như vậy, bảo rằng kẹo cưới đại diện cho hỉ khí, phải giữ lại cho bản thân một chút, đừng cho đi hết.

Hồi đó tôi còn chê hần mê tín.

Không ngờ bây giờ hần vẫn giữ bộ dạng ấy, có những lúc dường như đã thay đổi rất nhiều, nhưng có lúc lại dường như không hề thay đổi.

Tôi nhìn hần, bàn tay vô thức sờ xuống túi quần tây, sờ hai bên túi, “Còn một cái.”

Nói đoạn, tôi lấy một viên kẹo ra, ném lên người hần, “Ăn đi.”

Hần nhận lấy bóc lớp gói kẹo rực rỡ sắc màu ra, bỏ kẹo vào miệng, ghét bỏ nhướng mày, “Sao mà ngọt thế?”

Tôi chọn táo đi vào phòng vệ sinh, “Kẹo chẳng lẽ không ngọt?”

“Cái này ngọt quá, còn dính nữa.” Hần khẽ chữi thè một tiếng, “Mẹ nó, mau rót cốc nước cho tôi, ngọt chết mất.”

“Đợi đã.”

Tôi rửa sạch quả táo đi ra, nhìn về phía bàn, “Cốc nào là cốc của cậu?”

“Cái màu trắng kia kìa.” Hoắc Thời An nằm trên giường, “Nhanh lên hộ cái, tôi sắp tiêu rồi.”

Tôi muốn đập hắn quá, “Ngọt đến mức nào chứ?”

Hắn nói, “Cậu thử xem.”

Tôi không chút nghĩ ngợi nói một câu, “Có mỗi một cái, ở trong miệng cậu rồi, tôi thử kiểu gì chứ?”

Dứt lời, không hiểu sao hai chúng tôi lại đưa mắt nhìn nhau, rồi lại đồng thời dờ tầm mắt.

Phòng bệnh liền yên tĩnh lại.

Tôi rót nước cho Hoắc Thời An đặt lên tủ đầu giường, sau đó xoay người đi tới cửa sổ, ngó xuống tầng dưới, cây um tùm xanh biếc.

Cách nhiều tầng như vậy, mà dường như có thể ngửi thấy mùi cây nhãn thơm nồng.

Tôi nặng nề thở hắt, “Nghe nói có mấy người định khai đao tập thể với cậu.”

Phía sau vang lên giọng Hoắc Thời An, “Cậu nghe ai nói?”

Phản ứng này khiến tôi cạn lời, tôi khó chịu nói, “Chuyện này không quan trọng.”

Hắn nói, “Tôi cảm thấy chuyện này quan trọng nhất.”

Tôi xoay người, “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, đừng đùa nữa được không?”

“Ai đùa với cậu?” Gương mặt hắn không tỏ thái độ gì, “Có phải tay Tần Diễm kia không?”

Trong mắt tôi lóe lên tia nhìn kinh ngạc.

“Thực giác.” Hắn lạnh lùng nói, “Cậu đừng nói hôm nay ngoài đi làm phù rể cho người ta, cậu còn hẹn anh ta uống trà đấy.”

Tôi nói, “Không uống trà, nói chuyện điện thoại.”

Hai bên thái dương Hoắc Thời An giãn giãn, “Cậu gọi cho anh ta, hay là anh ta gọi cho cậu?”

“Thời An, đừng nhảy vấn đề có được không?” Tôi bó tay với hắn, “Tôi đang nói chuyện có người muốn ra tay với cậu.”

Hắn uống chỗ nước còn lại trong cốc, không nặng không nhẹ đặt lên tủ.

Tôi không thúc giục, đợi hắn điều chỉnh tốt trạng thái nói chuyện với tôi, nếu không nhất định hai chúng tôi lại cãi cọ.

Bây giờ lớn rồi, biết cách kiềm chế bản thân, không còn liều mạng như hồi còn trẻ nữa.

Một lát sau, Hoắc Thời An đã mở miệng ra, “Sáng nay lão Lưu nói với tôi rồi.”

Tôi hỏi, “Lão Lưu là ai?”

“Quản lý của tôi, lần trước cậu gặp ở bãi đậu xe rồi đấy.” Hắn nói, “Trông mặt mũi không giống quản lý nhất.”

Tôi đến là bội phục lúc này rồi mà hắn còn có thể nói giỡn, “Thế các cậu định làm gì?”

“Để phòng quan hệ công chúng của công ty quyết định.” Hắn hời hợt, “Đám người kia rất ghê gớm, có thể biến đen thành trắng, cũng biến trắng thành đen.”

Tôi chau mày, “Chẳng phải các công ty khác cũng có phòng quan hệ công chúng hay sao?”

“Bởi vậy nên thực chất là các phòng quan hệ công chúng so găng với nhau.” Hắn an ủi ngược lại tôi, “Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, đây không phải lần đầu tiên tôi bị tấn công, không phải giờ vẫn khỏe re hay sao?”

Tôi trầm mặc, “Giới giải trí u ám như vậy à?”

“Cậu nghĩ sao?”

Hoắc Thời An hờ hững nói, “Trong giới vẫn luôn nhiều sư ít nết, trước đây có quy tắc, dù các nghệ sĩ có không muốn, cũng phải tuân thủ theo dòng chảy lớn, hai năm trước tôi debut bắt đầu loạn lên.”

“Bây giờ càng ngày càng nhiều người không quản quy tắc, lộn xộn hết cả lên, rất nhiều người vì giành giật một tài nguyên hoặc cơ hội không tồi, mà tranh giành cấu xé lẫn nhau, có người thậm chí còn có thể từ bạn bè trở mặt thành thù, cả đời không qua lại với nhau, thuê người bôi đen cả nhà đối phương, huống hồ vốn không quen biết.”

Tôi nghe mà căng thẳng, “Thế mà cậu còn nói với tôi là không nghiêm trọng à?”

“Đúng là không mà.” Hần nhún nhún vai, “Tâm lý tôi bình tĩnh, không thành vấn đề.”

Tôi nói, “Công ty các cậu định ra chiêu gì?”

Hần đang định trả lời tôi, nhưng một hai ba bốn năm giây sau đột nhiên thay đổi chủ ý, “Có nói cậu cũng không hiểu.”

Dù sao tôi cùng hần mặc quần thụng mông, đào trứng chim lớn lên, biết gốc biết rễ, nhìn hần như vậy liền có thể đoán ra được hần có tâm tư gì, bèn thuận theo ý hần, dở đành, “Cậu nói thử một chút, để tôi mở mang kiến thức đi.”

Hần giống như con mèo được vuốt lông, nói với tôi.

Sắc trời bắt tri bắt giác trở tối.

Đến khi tôi hoàn hồn lại, trời đã tối thui rồi, tôi lấy điện thoại ra xem đồng hồ, “Sao đã sắp bảy giờ rồi?”

“Bảo sao thấy đói bụng.”

Hần thấy tôi đứng dậy, gương mặt tối sầm xuống, “Cậu định đi à?”

Tôi từ tốn xoay người, “Tôi phải về thôi, lát nữa người ở studio cậu tới, tôi ở đây cũng không tiện.”

Hần vuốt sợi tóc rối trên trán, “Không có ai, buổi tối cũng không có ai tới thăm đâu.”

Tôi sưng ra, “Không phải Tiểu Trần bảo buổi tối sẽ quay lại hay sao?”

“Tiểu Trần ấy hả,” Hần hờ hững nói, “Tôi gửi wechat bảo cậu ta không phải tới nữa rồi.”

Biểu cảm trên gương mặt tôi dần tới bờ vực mất khống chế, “Những trợ lý khác thì sao?”

Hần ở phía sau đẩy tôi tới sát bờ vực ấy, “Cũng không tới.”

Tôi hít một hơi, “Thế ai chăm cậu?”

Hần điếc không sợ súng mà tàn nhẫn đẩy tôi một cái, “Không phải có cậu ở đây rồi hay sao?”

Về mặt tôi hoàn toàn mất khống chế, không nói nhiều lời liền bỏ đi.

Trong phòng bệnh lặng thinh không chút tiếng động nào, rất khác thường, lúc tôi đi tới cửa thì dừng bước một chút, không khống chế được mà quay đầu nhìn lại, trông thấy hần nằm trên giường không nhúc nhích, cả người như bị rút hết hồn phách, thê thảm mà cô độc.

Tôi không nhìn nổi hần như vậy, “Chỉ đêm nay thôi đấy, mai mẹ tôi tới rồi.”

Một giây sau hần liền mãn huyết phục sinh, cười hớn ha hớn hở như nhặt được một trăm triệu, tí tởn như kẻ ngốc, “Được, đêm nay thôi.”

Trán tôi nổi gân xanh.

Bị lừa rồi, móa nó, đúng là mãi không chừa.

Suy nghĩ không dám thay đổi, thay đổi không kịp thì tự tìm đường chết.

Tôi quay trở lại ghé ngồi xuống, quan sát phòng bệnh này, trước khi tới đây tôi cho rằng Hoắc Thời An ở trong phòng bệnh vừa rộng rãi vừa sáng sủa, chỉ phòng vệ sinh thôi cũng mười mấy mét, phải dùng thiết bị lọc không khí chuyên dụng, còn có sofa lớn.

Bây giờ chỉ thấy một phòng bệnh phổ thông, phổ thông đến mức đến vị trí để ngã lưng dưới đất cũng không có.

“Cậu gãy xương, phải dưỡng thương một thời gian, sao không đổi phòng bệnh tốt hơn?”

Hoắc Thời An quàng cho tôi ánh mắt xem thường “Sao con người cậu lại nông cạn thế”, “Phòng bệnh này thì sao? Tôi thấy tốt chán, lại nói, trông tôi giàu chỗ nào? Cậu tưởng làm ngôi sao thì mưa tiền đập vào mặt à?”

Tôi liếc nhìn hắn, “Với danh tiếng cậu hiện giờ, hẳn là có thể tùy ý chọn biệt thự tầm nhìn ra biển chứ?”

“Kiếm được nhiều tiền thì phải chi tiêu nhiều.” Hắn hung tợn nói, “Tôi không tiết kiệm một chút, sau này sao nuôi được gia đình?”

Tôi thốt lên, “Nghĩ xa thế?”

“Phí lời.” Hắn nhìn chòng chọc tôi, cổ họng lăm lăm bầm như đứa trẻ, “Nghĩ từ lâu rồi.”

Tôi cúi đầu đan tay, mím môi, không nói lời nào.

Hắn cũng không nói lời nào, không biết đang nghĩ gì, miệng ngâm nga ca khúc, ngâm nga hai câu bài này, ba câu bài kia, rõ là tùy hứng.

Không bao lâu sau, tôi chợt nhớ ra một chuyện mà mình đã quên bég mắt, “Ồ không đúng, sao không ai đưa cơm tới cho cậu thế?”

Hoắc Thời An nói, “Tôi dặn trợ lý rồi, không đặt cơm tới.”

Tôi há hốc miệng, “Không đặt thì cậu ăn cái gì?”

Hắn nói như đương nhiên, “Đương nhiên là ăn đồ cậu mua rồi.”

Tôi liếc nhìn đầy khinh thường, thần kinh, cho cậu chết đói luôn đi.

Tối giờ, bác sĩ kiểm tra xong đi ra ngoài, tôi định vào phòng vệ sinh gọi điện thoại cho mẹ mình, hỏi mẹ ngày mai mấy giờ lên đường, chợt áo bị kéo lấy.

Tôi cúi đầu nhìn Hoắc Thời An, “Cái gì vậy?”

Hắn nín nghẹn nửa buổi, gằn ra bốn chữ, “Tôi muốn đi tiểu.”

Tôi nói, “Thì đi đi.”

Dứt lời mới nhớ hiện tại hắn không tiện đi một mình, bèn nói, “Tôi gọi y tá qua đây.”

Hắn nghiêng mặt nhìn sang một bên, “Gái đấy.”

Trong mắt tôi ánh lên ý cười, “Cũng hết cách rồi.”

Hắn quay mặt lại, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, “Phương Hoài, cậu để con gái nhìn tôi cởi quần à?”

Tôi an ủi, “Chỉ đi tiểu thôi mà, không cần cởi đâu, không sao đâu mà, bình tĩnh một chút.”

“.....”

Hoắc Thời An nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu định để con gái nhìn tôi thật à? Cậu nở lòng à?”

“Nỡ chứ.” Tôi đẩy bàn tay đang túm lấy áo mình của hắn ra, vuốt lại tay áo bị hắn túm hẳn nếp gấp, “Dù sao cũng không phải tôi bị nhìn, có gì mà không nở chứ.”

Hắn tức đến mức khóe mắt đỏ vằn lên, “Đừng đùa ông nữa, ông đây không cho gái xem.”

Tôi xoay người đi về phía cửa.

Hắn lại túm lấy áo tôi, bộ dạng liều mạng “Cậu mà dám đi gọi thật tôi nhảy lầu cho cậu xem”.

Tôi không có ý định gọi y tá, chỉ định đùa hắn thôi, không ngờ hắn lại phản ứng mạnh như vậy, “Thế ban ngày cậu giải quyết kiểu gì?”

Hoắc Thời An buông mi mắt, “Không đi, vẫn nhịn.”

Hắn buồn bực chau mày, “Ban ngày tôi không uống nước, mãi lúc cậu đến mới uống một cốc.”

Bên tai tôi như có tiếng pháo nổ, vang lên ong ong, không nhịn được khẽ gầm một tiếng, “Cậu điên à?”

Hiếm khi hắn không tranh luận, chỉ lúng túng cào đầu, “Có mời hộ lý chuyên nghiệp, tôi thử rồi, nhưng mà không đi được.”

“Để cái bô ở chỗ cậu, cậu tự đi mà cũng không được?”

“Hay là cậu thử lấy cho tôi đi?”

Hai bên thái dương tôi giãn giật loạn xạ, “Đêm nay tôi ở đây, thế mai thì sao? Cậu định làm thế nào?”

Hắn im re, giả chết với tôi.

Tôi lại bước mấy bước, chân vẫn đi về phía cửa, chứ không lấy cái bô tiểu dưới giường cho hắn, hắn trưng ra bản mặt không thể yêu thương cuộc đời này.

Đi được mấy bước, tôi quay đầu lại nói, “Được rồi, đừng muốn sống muốn chết nữa, tôi đi xem cửa đã đóng kín chưa.”

Hắn thỏa mãn, được voi đòi tiên thúc giục, “Thế cậu nhanh một chút, tôi sắp vãi ra rồi.”

“.....”

25. Chương 25: Chúng Ta Nói Chuyện Đi!

Tôi lấy bô tiểu dưới gầm giường ra cho Hoắc Thời An.

Lúc thì hắn ông ẹo như thiếu nữ mới lớn, lúc lại như vợ chồng già để tôi lấy ra giúp hắn.

Tôi và hắn mặc quần thủng mông lớn lên, hai đứa chơi với nhau mười mấy năm, đến khi trưởng thành thì yêu nhau, mỗi ngày chẳng biết e thẹn, trên căn gác nhỏ biết gốc biết rễ, theo lý mà nói tôi giúp hắn lấy ra, hắn không có trở ngại gì.

Nhưng có vấn đề là, đã năm sáu năm rồi không thấy nó, cảm thấy hơi căng thẳng.

Ngoài căng thẳng ra, còn có một chút.. hoài niệm.

Không biết liệu nó có giống như trong trí nhớ, có phải tất cả đều giống như thuở ban đầu hay không.

Tôi đoán chắc không đâu, Hoắc Thời An bây giờ cao hơn tôi cả nửa cái đầu cơ mà.

Hoắc Thời An thật sự nhịn đến nội thương, bộ dạng như bàng quang sắp hỏng đến nơi, hắn giục, “Nhanh lên hộ cái.”

Tôi hít sâu một hơi, lúc tay sắp chạm vào hắn, chợt nhớ tới điều gì đó, “Ồ không đúng, cậu bị đập vào chân cơ mà, tay có bị làm sao đâu, cậu tự mình động thủ được chứ?”

Sắc mặt hắn thay đổi liên tục trong thoáng chốc, “Tay tôi ngắn, không với tới được.”

Tôi mò tay hắn đặt lên giường, kéo thẳng ra, phát hiện dư sức làm được, “Đây là không với tới của cậu à? Đồng chí Hoắc Thời An.”

Thế mà hắn mặt không đỏ tim không đập, “Tôi làm không tiện bằng cậu, tôi sợ kẹt họa mi.”

“Tự làm đi.”

Tôi không cho hắn đạt được mưu kế, không thương lượng nói, “Tôi đếm tới ba, nếu cậu không làm, tôi cắt bỏ, cậu nằm ngâm trong đại dương đi.”

“.....”

Dường như Hoắc Thời An đã nhìn rất lâu, cứ ào ào chẳng dứt, giống như vòi nước xối xả quên tắt, tôi không nhìn được mà liếc nhìn một cái.

Liếc nhìn một cái, khóe mắt tôi giàn giụa, trời đất quỷ thần ơi hãi hãi mẹ.

Lần trước ở nhà hàng kia, hắn không đứng giải quyết với tôi mà ông ẹo đi vào phòng riêng, chắc là sợ dọa tôi chết khiếp à?

“Phương Hoài à.”

Hoắc Thời An gọi tôi, “Cậu đang nghĩ gì thế?”

Tôi hoàn hồn, “Có nghĩ gì đâu.”

Hắn liếc mắt, “Không nghĩ gì sao mặt đỏ bừng lên thế?”

“Nóng.” Tôi liếc mắt về phía hắn, thốt lên, “Sao mặt cậu như cái ớt khỉ thế kia?”

Hắn cau kinh, “Cậu nóng đỏ mặt được, tôi thì không chắc?”

Tôi lười nhìn bộ mặt như người chết của hắn, bưng bô đi vào phòng vệ sinh, lúc cầm trọng lượng vượt ngoài dự liệu của tôi, bàn tay tôi run lên, suýt chút nữa đánh rơi cái bô xuống.

Hắn ở phía sau làm như chuyện này không liên quan tới mình, “Cầm chắc một chút, nếu như bắn ra đêm nay khai lòm không ngủ được đâu.”

Tôi quay đầu lườm, hắn ngậm miệng lại.

Trong phòng bệnh không có giường sofa, buổi tối tôi không biết làm thế nào, trong lòng nghĩ thôi thì ngủ trên ghế một đêm đi.

Dù sao trước đây lúc làm dự án tôi cũng từng ngủ như vậy.

Tôi đã chuẩn bị tốt tư tưởng rồi, Hoắc Thời An lại mang tới bất ngờ, không biết hắn tìm người từ lúc nào, tìm ai, bệnh viện lại đưa một chiếc giường tới.

Vấn đề then chốt là không ai cảm thấy tôi qua đêm ở đây có gì bất thường.

Thời buổi này, bạn học cũ quan hệ tốt như vậy bình thường lắm à?

Dường như Hoắc Thời An nhìn ra được tâm tư tôi, “Bên ngoài đều biết hai chúng ta không chỉ là bạn học cũ, còn là bạn thân, tôi bị thương nhập viện, cậu đến chăm sóc thì có vấn đề gì chứ?”

Hắn bình tĩnh thông náo tôi, dường như cũng tự thông náo mình, “Thả lỏng một chút, bình tĩnh một chút, hai ta có quan hệ tốt, cậu quý trọng người bạn thân này, có vấn đề gì không? Không có, không tồn tại.”

Tôi nghĩ thôi mình đi tắm rửa rồi ngủ thôi.

Ai dè tôi còn chưa đi tới phòng vệ sinh, lại nghe thấy Hoắc Thời An nói, “Tôi cũng phải đánh răng rửa mặt, cậu lấy hộ tôi cái chậu với.”

Có lúc tôi nghĩ ngờ hắn là con giun trong bụng mình.

Có lúc lại không phải.

Không biết tôi nghĩ gì, cứ liên tục tự bỏ não.

Hồi lớp mười hai bà nội bị bệnh, tôi chăm sóc bà suốt một thời gian, bây giờ tôi lại chăm sóc Hoắc Thời An, tâm tình có chút phức tạp.

“Hồi trước bà nội cũng giống như cậu vậy, không thể tự đảm đương cuộc sống.”

Hoắc Thời An bị sắc kem đánh răng, sau đó uống mấy ngụm nước mới bình tĩnh lại, khước mắt đỏ sinh lý, lúc hần ngẩng đầu nhìn tôi, giống như muốn dành cho tôi hai giọt nước mắt.

“Bà nội đã ngủ yên dưới lòng đất, tôi có thể thôi không nhớ bà không?”

Tôi thở dài, “Nhân sự vô thường.”

Hần nhìn xoáy sâu vào tôi, “Biết là tốt rồi.”

Tôi không chú ý tới, chỉ tiếp tục chìm đắm trong nỗi bi thương, “Hồi trước bà rất khỏe, thể mà đang hái ớt trong vườn, đột nhiên ngã xuống, không đứng lên nổi.”

“Lúc còn sống thì cố gắng quý trọng, con người nói mất là mất.”

Hần nói, “Cậu nhìn tôi đi, sáng nay lúc tới đoàn phim, không biết nửa tiếng sau mình sẽ bị giá đập xuống chân.”

Sau đó hần nhấn mạnh, “Cố gắng quý trọng.”

Lúc này tôi bỗng hiểu ra, vội vã kết thúc đề tài, “Đánh răng nhanh lên, đánh xong..”

Hần cắt ngang lời tôi, “Sao hả?”

Về mặt tôi kỳ quái, “Sao trăng cái gì, đánh xong rửa mặt đi ngủ đi.”

Không biết dây thần kinh nào lệch vị trí, hần đỡ chứng nổi đóa lên, “Tiên sư nó, sao lòng bàn chải này cứng thế, đánh đau cả miệng, cả cái kem đánh răng này nữa, the mát cái quái gì, vị xộc vào họng..”

Từ bàn chải cho tới kem đánh răng, cho tới chậu rửa, đều không hiểu sao bị lên thớt một lượt.

Tôi nghe tai trái ra tai phải, “Cậu phải dưỡng thương, thể đoàn phim làm sao bây giờ?”

“Trộn rau.”

Hoắc Thời An nói xong hai chữ kia, lương tâm lên tiếng bổ sung một câu, “Bọn họ sẽ nhanh chóng điều chỉnh lại trình tự diễn xuất, trước mắt quay cảnh của người khác, đặt cảnh của tôi xuống cuối, đợi tôi dưỡng thương xong sẽ quay trở lại đóng phim tiếp.”

Tôi không lẫn lộn trong nghề này, cũng chỉ hóng hớt kịch vui, “Sẽ không thay đổi người chứ?”

Hần đánh răng xong, súc miệng “ùng ục ùng ục”, giọng trở nên mơ hồ, “Không thay được đâu, chỉ tôi dẫn người mới hot được thôi.”

“.....”

Tôi nhớ hần từng bảo nhận bộ phim này vì trả ân tình, “Các cậu định quay bộ phim này bao lâu?”

Hần súc miệng rất nhiều lần, đã quen với việc ngửa đầu ra sau ùng ục mấy cái rồi nhổ nước trong miệng ra, “Chắc bốn, năm tháng.”

Tôi ngạc nhiên nói, “Một bộ phim hiện đại mà quay lâu như vậy à?”

Hần ồm một tiếng, “Đúng vậy, ra nước ngoài quay nữa.”

Tôi nói, “Tôi tưởng chỉ khoảng một tháng thôi chứ.”

“Cũng có trường hợp như vậy, nhưng ít tập, khoảng mười mấy hai mươi tập thôi,” Hần nhún vai, “Dù sao quay phim truyền hình cũng lâu hơn phim điện ảnh.”

Sau đó tôi hỏi thêm mấy câu nữa, hần không chê tôi phiền, tôi hỏi gì hần đều trả lời nãy.

Thái độ này rất tốt, tôi múc nước cho hần rửa mặt, tận tình khuyên nhủ, “Ngày mai cậu đừng đỡ chứng nữa, phối hợp với điều dưỡng vào, người ta là người có chuyên môn, sẽ không để cậu bị thiệt đâu.”

Hần im lặng rửa mặt.

Tôi biết hần nghe vào, nên không nói lại.

Hơn một tiếng sau, tôi thu thập cho mình xong rồi đi tới bên chiếc giường nhỏ.

Bình thường thời gian này, nếu tôi không nhận dự án thì đã chuẩn bị đi ngủ rồi.

Lúc này đây lại không thấy buồn ngủ.

Quá khứ xưa cũ ồ ạt ủa về, những con người, những sự vật, sự việc ủa về không ngừng không nghỉ.

Hành lang vẫn sáng đèn, những tia sáng lan tỏa khắp nơi khắp chốn muốn len lỏi vào trong phòng bệnh.

Tôi trở mình, đối mặt với đôi mắt đen láy, dọa tôi chết khiếp.

Hoắc Thời An cũng hoảng, hấn gầm lên, “Sao cậu vẫn chưa ngủ?”

Tôi nói tôi lạ giường.

“Cậu chém gió với tôi à?” Hấn không chút nghĩ ngợi cười nhạo, “Đứa nào hồi trước ngủ như lợn chết trên gác xép nhà tôi thế?”

Vừa dứt lời, hấn giống như bị người ta đập một gậy, bối rối.

Tôi còn bối rối hơn cả hấn.

Đúng lúc này nữ sĩ Chân gọi điện thoại tới.

Tôi như tìm cơ cho mình, lập tức nhảy xuống giường, cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, hạ thấp giọng nói chuyện với mẹ mình.

Nữ sĩ Chân vào thẳng vấn đề hỏi tôi đang ở đâu.

Cổ họng tôi ậm ờ mấy tiếng, gộp lại không nên câu hoàn chỉnh.

Một doanh nhân như nữ sĩ Chân, lại nói mấy lời hết sức thô thiển, “Đang ở trong viện bưng phân dọn nước đái à?”

Tôi khẽ ho một tiếng, còn chưa trả lời, đã nghe thấy mẹ bảo, “Con còn cảm thấy mẹ là mẹ con thì đừng nói dối nữa.”

“.....”

Tôi lấy tay day ấn đường, “Vâng, đang ở bệnh viện.”

Nữ sĩ Chân giở giọng “Biết ngay mà”, thở dài bảo, “Mẹ chẳng biết nói con thế nào nữa.”

Tôi im re.

“Mẹ ra nước ngoài công tác, vừa mới kết thúc cuộc họp, nghe Tiểu Lưu nói chuyện của thằng Hoắc rồi.”

Nữ sĩ Chân bó tay, “Con trai à, con chạy năm sáu năm, vẫn rút lui trở về, rơi vào trong cái hố cũ, tiền đồ của con cũng chỉ đến thế thôi à.”

Tôi nói, “Con không rút lui.”

Nữ sĩ Chân hỏi, “Cái hố chạy theo con chứ gì?”

Tôi không nói gì.

Nữ sĩ Chân trở nên nghiêm khắc, “Con tưởng nói một câu là gạt mẹ cho xong à?”

“Con cũng không biết nói gì nữa.”

Tôi tới bên tường ngồi xồm xuống, “Mẹ à, không phải con rơi xuống cùng một cái hố, mà con vẫn không bò ra ngoài, con cứ ngỡ mình đã ra ngoài, nhưng thực ra thì không, con vẫn còn ở trong đó.”

Đầu bên kia không có tiếng nói.

Qua hồi lâu, nữ sĩ Chân mới cất tiếng, “Năm đó lúc mẹ vô tình thấy thư tình nó gửi cho con, đã biết không quần được con nữa rồi, cứ đi đi lại lại, cuối cùng con và nó vẫn dính lấy nhau, tùy con đấy, con muốn giả

ngủ duy trì hiện trạng, hay là muốn liều lĩnh nguy cơ đến bạn cũng không làm được mà đánh cược một lần, đều theo ý con thôi.”

“Nhưng mà có một chuyện.”

Nữ sĩ Chân chuyển đề tài, “Con phải hứa với mẹ, không được để bản thân bị tổn thương.”

Mũi tôi cay cay, “Vâng.”

“Mai mấy giờ mẹ đến chỗ con vậy?”

“Tầm chín mười giờ tối.” Nữ sĩ Chân nói, “Đến sẽ gọi cho con, cúp máy nhé.”

Trước khi cúp máy, nữ sĩ Chân nói một câu, “Đừng chiều nó như trẻ con.”

Tôi nói trong lòng, con và hấn nuông chiều lẫn nhau, hấn cũng chiều con mà.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, tôi ở trong phòng vệ sinh hồi lâu, nghĩ tới rất nhiều chuyện, lại làm như không nghĩ điều gì, chỉ đơn thuần tạm quên đi tất cả.

Lúc tôi mở cửa ra khỏi phòng vệ sinh, trên giường bệnh không còn tiếng động nữa, Hoắc Thời An đã say giấc nồng.

Do dự chưa tới mười giây, tôi nhấc chân đi tới, bỏ tay hấn vào trong chăn, vừa chạm vào liền bị nắm lấy.

Ngón tay cái hấn vuốt nhẹ lên mu bàn tay của tôi, giống như lúc còn yêu nhau, vuốt nhẹ từ ngón trỏ tới ngón út.

Tôi ngẩng người nửa buổi, thăm dò gọi, “Thời An à?”

Đôi mắt hấn nhắm nghiền, nhịp thở vững vàng, không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Tôi thu tay về, hấn siết chặt lấy, không biết đang mơ gì, chân mày chau lại, cổ họng phát ra những tiếng nói mê như khỏ như không, “Hoài Hoài, đau thì nói nhé.”

“...” Mơ cái quần què gì vậy.

Tôi đập vào mặt hấn, đập bộp bộp hai cái.

Hấn mơ màng mở mắt ra, oan ức nói, “Sao cậu lại đánh tôi?”

Tôi ra hiệu cho hấn nhìn bàn tay hai đứa đang nắm lấy nhau, “Nói chuyện đi.”

26. Chương 26: Chúng Tôi Bắt Đầu Lại!

Phòng bệnh yên tĩnh đến độ cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Tôi đi bật đèn, dịch chuyển cái ghế tới bên mép giường, nghiêng nửa người về phía trước, chống khuỷu tay lên chân, làm tư thế chuẩn bị xuất phát từ nội tâm, “Bắt đầu nói đi.”

Hoắc Thời An dần người ra nhìn tôi, dường như nghe không hiểu.

Tôi không lặp lại mà hỏi, “Cậu nói trước đi, hay là để tôi nói trước?”

Hấn nhắm hờ đôi mắt, ánh mắt dừng trên tấm chăn, “Nói gì chứ, đêm hôm khuya khoắt, cậu không mệt nhưng tôi mệt, đừng làm phiền tôi nằm mơ.”

Tôi nhìn hấn, “Mơ cái gì?”

Hấn tránh né ánh nhìn, miệng nhả ra một câu, “Mơ ăn thịt.”

Tôi mặt không đổi sắc hỏi, “Vị thịt thế nào.”

“Thơm...” Bộ dạng Hoắc Thời An như tỉnh lại từ trong ma chướng, trừng mắt nhìn người chết ra câu kính nói, “Ồ không, cậu quản tôi mơ gì làm gì? Cậu tắt đèn ngay đi cho tôi cái, tôi muốn đi ngủ tiếp, mẹ nó chứ, đang ngủ ngon thì bị cậu đánh thức.”

Tôi không hề bị lay động, “Cho cậu thêm một cơ hội nữa, có muốn nói chuyện với tôi không?”

Dường như hần lẩm bầm, “Nói chuyện gì?”

Tôi nói, “Cậu muốn nói chuyện gì, chúng ta nói chuyện đó.”

Hần vuốt mấy sợi tóc rối trên trán, kiên quyết nói, “Tôi không muốn...”

“Ban nãy tôi nói rồi.” Tôi cắt ngang lời hắn, “Đây là cơ hội cuối cùng của cậu.”

Hần nín thở, hung thần ác sát trừng mắt về phía bên đây.

Tôi nhìn điện thoại một chút, “Cho cậu hai phút để suy nghĩ, hết hai phút, nếu cậu vẫn không muốn nói, vậy coi như tôi chưa từng nói gì.”

Hoắc Thời An vẫn trừng mắt nhìn tôi.

Theo thời gian trôi qua, nhịp thở của hắn dần trở nên nặng nề.

Tôi vẫn nhìn điện thoại, “Còn một phút.”

Hoắc Thời An không đợi tới mấy giây đếm ngược đã nổi đóa, “Nói thì nói, ông đây nói chuyện với cậu!”

Tôi đặt điện thoại lên tủ đầu giường, đợi câu nói sau của hắn.

Trông hắn như vừa sống sót qua tai nạn mà vuốt mặt, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt tối đen, “Ban nãy có hai lựa chọn, tôi còn có thể lựa chọn không?”

“Không thể,” Tôi hết sức tàn nhẫn nói, “Cậu đã bỏ qua thời gian trả lời.”

“Mịa!”

Hần khề chửi thề một tiếng, co quắp bất động như con cá ướp muối, “Tôi muốn cậu nói trước.”

“Thế sao lúc đó cậu không chọn?” Tôi thay hắn trả lời, “Lúc đó cậu còn đang trốn tránh, giả ngu cơ.”

Sau đó bổ thêm hai chữ, “Đáng đời.”

“.....”

Phòng bệnh lại rơi vào tĩnh lặng.

Tôi không giục Hoắc Thời An nói chuyện, mà nhớ lại quá khứ của mình, sắp xếp những lời lát nữa muốn nói ra, cố gắng khống chế cảm xúc, muốn biểu đạt được rõ ràng từng chữ.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Thời An cắt lời: “Bắt đầu nói từ đâu đây? Hay là bắt đầu từ trước kỳ thi tốt nghiệp đi.”

Tôi không có ý kiến, “Được rồi.”

“Ông trời thấy cuộc sống hai chúng ta quá yên ổn hạnh phúc, nên chọn khoảng thời gian đó mà nã pháo về phía hai ta.”

Giọng điệu hần hồ hững, “Suốt cử vào đại học của tôi bị mất, ba mẹ ầm ĩ muốn ly hôn, rất phiền phức, lại bắt lức, muốn cậu an ủi tôi, muốn cậu ở bên tôi, nhưng tôi nói chuyện với cậu, lại như nước đổ đầu vịt, cậu không để trong lòng, cũng không để ý tới tôi, tôi mà nói thêm mấy câu, cậu lại nổi đóa lên, tan học cũng không về cùng tôi, nói muốn ra ngoài chơi.”

Tôi bình tĩnh nói: “Khi đó mẹ tôi phát hiện ra chuyện của chúng ta, trong lòng tôi cũng rất mệt mỏi, chỉ là không muốn bị cậu phát hiện ra.”

Hần sững sốt.

Qua mười mấy giây im lặng, dường như hấn bị nhắm một dao vào trong tim, không quá khích rổng to rổng nhỏ, chỉ trắng bệch mặt, gương mặt nhăn nhó đau đớn, “Sao lúc đó không nói với tôi?”

“Chắc là quá ngây thơ đi.”

Tôi cúi thấp đầu, “Ngây thơ cho rằng mình có thể gánh vác được một mình, không ngờ lại không được.”

“Cậu không tin tôi.” Cổ họng hấn gần ra tiếng thở trầm thấp bi thương, “Phương Hoài, cậu không tin tôi.”

Tôi dựa lưng vào ghế, “Lúc trước hai chúng ta đều mười tám mười chín tuổi, còn chưa bước chân vào xã hội, vẫn còn là thằng nhóc trong trường học, tư tưởng hết sức ngây thơ, thực ra năng lực cũng có hạn, cậu bảo tôi tin tưởng cậu thế nào đây?”

“Huống hồ hồi đó cậu gặp áp lực lớn, đến chuyện của mình còn chưa lo xong, căn bản không có sức lo chuyện của tôi, tôi nói ra, cũng chỉ như ngọn cỏ cuối cùng đè lên cậu, hai chúng ta sẽ sống dở chết dở cố gắng tới thi đại học rồi cũng tan.”

Lòng ngực hấn phập phồng dữ dội, “Đấy đều là cậu tự cho rằng, cậu cũng không phải tôi, sao biết được tôi sẽ thế nào?”

Tôi thở dài, “Thời An, nếu như người nhà cậu biết chuyện hai chúng ta bên nhau, cậu cũng sẽ giống như tôi một mình come out, không muốn để tôi biết, không muốn ba mẹ cậu tới tìm tôi.”

Hấn nhất thời nghẹn họng, nói không nên lời.

Con người ở độ tuổi khác nhau, cách suy nghĩ và hành xử với cùng một chuyện cũng sẽ bất đồng.

Bây giờ không còn là học sinh nữa, trở thành nhân sĩ xã hội, đã trải qua nhiều chuyện, tư tưởng thành thực, năng lực cũng mạnh, đến khi quay đầu nhìn lại chuyện ngày trước, sẽ cảm thấy sao mà mình lại ngây thơ tới vậy, sao lại ngu ngốc như thế, thật sự không thể hiểu được.

Nhưng ở độ tuổi ngày đó, đối mặt với chuyện như vậy, cách duy nhất họ có thể làm là lựa chọn che giấu, cũng là cách bảo vệ tốt nhất.

Suy cho cùng, vẫn là sự kiện kia xảy ra không đúng lúc, khi đó đều quá non trẻ, căn bản không thể ứng phó được.

Hoắc Thời An hít sâu, “Thế mẹ cậu xử cậu thế nào?”

Tôi hơi hợt, “Cầm chổi lông gà quạt mấy lần.”

Hấn không tin, không thể chỉ đơn giản đánh có mấy lần như vậy, “Cậu không biết trốn à?”

Tôi nói, “Mẹ tôi bị tôi chọc tức điên lên mới ra tay, tôi khiến mẹ phải thất vọng, đáng bị đánh mấy lần mà.”

Hoắc Thời An chống hai tay trên giường, hấn nhìn trần nhà trắng xám, đôi mắt đỏ au, “Phương Hoài, cậu thật độc ác, cậu khiến tôi cảm thấy mình khi đó như một kẻ ngốc.”

Tôi tự giễu, “Ai mà chẳng thế.”

Nói xong câu đó, phòng bệnh lại một lần nữa rơi vào yên lặng.

Tôi và hấn chia tay không giống như trên tivi, không có ân oán kiếp trước, không ngoại tình, không thể thân, toàn mấy thứ cầu huyệt.

Chỉ là trùng ma chú tốt nghiệp rồi chia tay, giống như đại đa số mối tình đầu khác.

Đều là hai con người đương độ thanh xuân đi tới ngã tư nhân sinh, băn khoăn, mê man, cuối cùng lựa chọn hai hướng rẽ khác nhau mà thôi.

Bây giờ hai chúng tôi ngồi đây xuất phát từ tâm can, cùng kể nhau nghe câu chuyện ngày trước, bởi vì hai chúng tôi gặp lại nhau.

Quý tích nhân sinh cũng đồng thời hướng về một phía.

Tôi ngồi yên không nói lời nào, những gì cần nói vẫn chưa nói xong, phía sau vẫn còn có chuyện, tôi đang nghĩ nên nói phần kết thế nào cho thật viên mãn.

Hoắc Thời An vẫn duy trì tư thế nhìn trần nhà, hần giơ tay lên, nhanh chóng lau khóe mắt, “Thế tôi nói chuyện điện thoại với mẹ cậu, giả vờ làm anh em tốt, hai đứa thân thiết với nhau, trong mắt cô tôi khác nào thằng ngốc chứ?”

Tôi nói, “Chứ còn gì nữa.”

“.....”

Tôi không đề cập tới chuyện trước đó, chỉ nhắc tới chuyện sau khi gặp lại, “Topic lần trước do cậu đăng, cậu cải biên câu chuyện của hai chúng ta rồi đăng lên mạng, sau đó đưa cho tôi xem.”

Dường như hần không ngờ tôi sẽ nói một câu như vậy, lập tức im re không phản ứng lại.

“Cậu đang đánh cược, cũng đang đợi.”

Tôi nhìn hần, “Nếu tôi vẫn như trước kia, nhất định sẽ nghi ngờ với topic này, tra ID, lần tới địa chỉ của đối phương, thậm chí tìm tin tức cuộc sống của đối phương với tôi mà nói chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, cậu muốn biết nếu tôi tra ra được là cậu đăng, sẽ phản ứng thế nào, sẽ đưa ra lựa chọn gì.”

Hần mặt không cảm xúc.

Tôi nhắm đôi mắt đã cay xè, “Nếu tôi không đi thăm dò, nghĩa là đã thay đổi còn nhiều hơn cậu tưởng tượng, cậu sẽ thất vọng, sau đó coi như topic kia cậu ngủ mơ đăng lên, không tồn tại.”

Hần nhếch môi, “Tôi ngốc lắm, không được thông minh như vậy đâu.”

Tôi bảo, “Đừng khiếm tốn.”

Không đợi hần ngụy biện, tôi nói, “Thời An, hai ta có thử bắt đầu lại từ đầu không?”

Hoắc Thời An sững sờ nhìn tôi.

“Giống như trong bài đăng của cậu, cậu do dự, tôi cũng do dự, cậu sợ hãi, tôi cũng sợ hãi, hai chúng ta do dự giống nhau, nhưng điều chúng ta sợ hãi lại khác nhau.”

Tôi dừng lại một chút, “Tôi ở nước ngoài đã bỏ đi rất nhiều thói quen cũ, cũng đã nuôi rất nhiều thói quen mới, tôi sợ cậu không thích tôi bây giờ, sợ dĩ cậu còn bám lấy tôi, âm ỉ với tôi là muốn tìm cái bóng trên người tôi, thực tế khoảng thời gian này cậu thật sự luôn miệng nhắc bên tai tôi, nói sao tôi lại thay đổi nhiều như vậy.”

“Mà cậu sợ tôi ở nước ngoài năm, sáu năm, môi trường sống khác biệt hoàn toàn với cậu, cậu sợ hai chúng ta ngoài những chuyện trước đây thì không còn đề tài chung, sợ tôi cảm thấy cậu trở thành người của công chúng xa lạ, sợ tôi không còn thích cậu như trước đây nữa.”

Yết hầu hần trượt xuống, giọng khàn khàn, “Đã biết rồi à?”

“Lúc xem bài đăng mới biết.” Tôi nói, “Ai rồi cũng lớn lên, trong quá trình ấy cũng đều xuất hiện một vài thay đổi, Thời An, tôi nói rồi, thay đổi thì thay đổi.”

Hần nhìn ra ngoài cửa sổ tối om, “Nếu không thì sao? Còn có thể thế nào nữa?”

Tôi dùng sức xoa nhẹ hai bên thái dương, “Chẳng như thế nào cả, nếu hai chúng ta không thể rời khỏi cuộc sống của nhau, vậy chỉ có thể chấp nhận, nếu chấp nhận được hoàn toàn rồi sẽ thấy, thực ra chỉ có vậy thôi, vẫn tốt mà, chẳng có gì ghê gớm cả.”

Hần vẫn trông mắt ra ngoài cửa sổ, không biết có gì đáng xem.

“Dùng cách cũ được không?”

Tôi lấy một đồng xu ra, “Giống như trước, tính mặt hoa, nếu là hoa, hai chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Hần đột nhiên quay đầu trừng to mắt nhìn tôi, bờ môi run rẩy, muốn nói gì đó, lại không thể phát ra thành tiếng.

Tôi nhìn hấn nói, “Tôi muốn tung.”

Dứt lời, tôi liền tung đồng xu lên trên.

Khoảnh khắc ấy, tôi nghe thấy hấn khẽ gầm lên một tiếng, “Mặt số cũng phải bắt đầu lại.”

27. Chương 27: Năm Tay!

Lúc đồng xu rơi xuống tay tôi, mặt ngửa lên là mặt hoa.

Tôi nhìn sang Hoắc Thời An đang nằm trên giường bệnh theo bản năng, hấn cũng đang nhìn tôi, hai tâm mắt giao nhau, lập tức bị khổng chế triển miên một chỗ.

Càng đan bện càng siết sao, giống như bị đổ cả lọ 502 vào, dính chặt chẽ.

“Ý trời đây.” Khóe môi Hoắc Thời An không kiềm chế được mà cong lên, tỏ vẻ hả hê, “Thấy chưa, đây là ý trời đây, ông trời sắp đặt cho hai chúng ta quay về với nhau đây em yêu.”

Tôi định dứt đồng xu vào túi, bị hấn gọi lại, “Đưa anh nào.”

“Làm gì hả?”

“Thì em cứ đưa cho anh đi.” Hấn thiếu kiên nhẫn chìa tay ra, “Đưa cho anh nào, nhanh lên.”

Tôi không cho.

Hấn thấy tôi không chịu phối hợp, tức giận nói, “Em ý vào anh bây giờ không động đậy được, hãy đợi đây, anh mà..”

Tôi từ từ đảo mắt sang, “Sao hả? Vừa muốn thử bắt đầu lại, đã muốn tạo phản rồi à?”

Hấn nểm trái đẩu, gương mặt nhăn nhó, bộ dạng “Anh nhường em thôi đây”, “Dù không đưa xu cũng được, nhưng em không được tiêu, phải giữ lại đây.”

“.....”

Tôi biết hấn có tật xấu thu gom đồ bỏ đi.

Nắp chai nước ngọt từng uống, viên đạn từng chơi, bộ bài từng đánh, hộp diêm đã hết, tem bị mất góc, hộp bút màu mè.. tất cả những món đồ chơi còn con trong tuổi thơ đều được hấn cất giữ, bảo rằng sau này sẽ thành đồ cổ.

Sau này hai chúng tôi bên nhau, hấn bắt đầu sưu tập đồ tình nhân bỏ đi.

Găng tay đôi, tất, gọt bút chì, hộp cơm, chủng loại rất hỗn tạp, hấn mang từng báu vật về, đặt trong góc căn gác xép nhỏ.

Tôi vuốt ve đồng xu trong tay, trong lòng hơi nhũn xuống.

Hoắc Thời An nhìn tôi bằng ánh mắt cháy bỏng, nói oang oang, “Cái đó dùng để kỷ niệm chúng ta nối lại tình xưa.”

Tôi đã đoán được hấn bảo tôi giữ lại nhằm mục đích này, nhưng khi nghe chính miệng hấn nói ra trái tim vẫn đập rộn rã.

Có dẫn tâm tình xúc động tuôn trào trong lòng xuống, tôi không nhịn được cười, “Nói cái rắm.”

“Không nói rắm được, độ khó quá cao.” Hấn làm như đang suy nghĩ, nghiêm túc nói, “Không muốn đồng xu, thế dùng bộ tiểu nhé?”

Tôi tự động ngó lơ mà tắt đèn giường, kéo chăn lên, chuẩn bị đi ngủ.

“Đậu xanh, em định ngủ luôn à?” Hấn đập giường ầm ầm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Đêm nay quan trọng như vậy, ấy thế mà em ngủ được à?”

Tôi lạnh lùng nói, “Hóa ra hầu hạ anh cả một buổi tối là để anh tự cuồng dâm sinh hoang tưởng à?”

Gương mặt hấn nhất thời đen thui.

Thực ra tôi cũng không buồn ngủ, chỉ là tình hình tôi bây giờ đầu óc tỉnh táo thân thể mềm nhũn.

Nếu tôi không lên giường, giả vờ đang rất mệt, với khí thế bùng bùng của Hoắc Thời An, không biết chừng nào mới ngủ được nữa.

Sau lưng có ánh mắt cứ bám chặt lấy, tôi không thể nào ngó lơ, bực mình quay đầu lại, “Có thể yên tĩnh một chút hay không hả?”

Về mặt hấn vô tội, “Anh có làm gì đâu?”

Tôi nương theo ánh sáng mờ tối mà lườm hấn, “Anh không ngủ, nhìn em làm cái gì?”

“Ai nhìn em?” Mũi hấn khê phát ra tiếng cười phì, “Anh đang ngắm trăng đấy chứ.”

Tôi trợn mắt, đầu hàng bảo: “Muộn lắm rồi đấy, anh đang dưỡng thương, chứ không phải nghỉ phép, mau ngủ sớm đi.”

Sau đó không có tiếng nói nữa.

Một lúc sau vang lên tiếng lầu bầu trẻ con, “Móa nó chứ có ai tới bệnh viện nghỉ phép đâu, chẳng qua anh vẫn còn kích động.”

Tôi kéo chăn lên, “Ngủ đi.”

Khóe miệng Hoắc Thời An giãn giãn, “Phương Hoài, tình thú của em bị em ăn hết rồi à? Không còn chút cặn nào à?”

“Bị nguyên tắc ăn hết rồi.” Tôi nói, “Anh mà nói thêm lời nào, cả tuần sau em không tới thăm anh nữa.”

“.....”

Chiều này quá tàn nhẫn.

Hoắc Thời An liền im re, bứt rứt không phục.

Cũng không bao lâu sau, tôi thấy sau lưng có ánh sáng, theo bản năng xoay người nhìn lại, phát hiện ra Hoắc Thời An đang cầm điện thoại, trong lòng có dự cảm xấu, “Anh làm cái gì thế?”

Hấn mím bờ môi mỏng, không lên tiếng.

Tôi muốn đập hấn mấy cái, “Em đang hỏi anh đấy, điếc à?”

Trong mắt hấn phun ra lửa, không phải em bảo anh đừng ho he tiếng nào nữa hay sao?

Tôi im lặng mấy giây, “Nói đi, cho phép anh nói đấy.”

Hấn bắt mắt lầm bầm: “Em nhiều chuyện thật.”

Dự cảm xấu trong lòng tôi không giảm đi một chút nào, khiến tôi càng thêm lo lắng bất an, “Anh có chịu nói hay không hả?”

Hấn nhả ra hai chữ: “Đăng weibo.”

Tôi lập tức từ trên giường ngồi bật dậy, “Đã đăng chưa?”

“Ồm, đăng rồi.” Hấn có vẻ không hiểu được sao tôi lại phản ứng mạnh như vậy, “Sao hả?”

Tôi lập tức vén chăn xuống giường, còn không xỏ giày đã chạy tới bên giường hấn nổi đóa, “Nửa đêm nửa hôm, anh không ngủ, còn đăng cái gì hả?”

Mặt hấn sa sầm xuống, “Anh không thể đăng weibo à?”

Tôi lấy điện thoại hẳn, mở weibo ra.

“Yên tâm đi, không có gì mập mờ, chỉ là một cây cam thôi.” Hấn khinh bỉ hừ một tiếng, “Xem em bị dọa chưa kìa, nếu ngày nào đó anh công khai, chẳng phải em tê liệt luôn à?”

Tôi lướt một lúc lâu, sau đó nghiêm mặt ném điện thoại lên người hẳn, “Em tê liệt hay không thì không biết, nhưng nhất định weibo sẽ tê liệt.”

“Này nhớ, em cẩn thận đặt lên tủ, không thì bỏ vào tay anh không được à? Cứ phải ném lên người anh à?”

Hoắc Thời An giả bộ đáng thương ôm ngực, “Người khác quay lại đều ngọt ngọt ngào ngào, sao em đến nhìn anh tử tế cũng không chịu, còn bạo lực gia đình nữa thế?”

Tôi cười cười, “Anh đoán xem.”

Hấn lộ vẻ mặt không chịu được, “Em thận trọng quá.”

Tôi lại cười càng dịu dàng hơn, “Trong ảnh là cây cam ở phía tây đại viện à?”

Hoắc Thời An giả chết với tôi, “Cây nào cơ?”

Tôi không nói lời nào liền đập hẳn một cái, lực không nhẹ chút nào.

Hấn bị tôi đánh dần cả ra.

Tôi đặt mông ngồi xuống giường, dở khóc dở cười, “Anh không thể yên tĩnh một chút à?”

Hấn vuốt tóc rối trên trán ra phía sau, “Cái chỗ bệnh viện quỷ quái này, vừa vào đã không nhận được mà đa sầu đa cảm, ngôi sao vào đây cũng thế, anh đăng hai cái ảnh thì có vấn đề gì?”

“Còn mạnh miệng nữa.”

Chuyện này tôi không thể chiều theo hẳn, “Cũng không phải anh mới bon chen trong showbiz ngày một ngày hai, lần trước em bị hiểu lầm đi thăm đoàn phim, anh giảng cho em một đồng âm mưu quỷ kế trong showbiz, chiều nay em qua đây, bảo mấy ngày tới anh sẽ bị khai đao tập thể, anh cũng nói cho em ngôi sao ngầm tranh đấu, anh quên hết mịa nó rồi à?”

Hấn ghen lời, nói không nên lời.

Tôi biết thực ra chuyện gì hẳn cũng rõ, những điều tôi không rõ hẳn đều tường tận, nhưng tôi vẫn lo lắng nhắc nhở một câu, “Thời An à, anh là lưu lượng, đừng nói những lời, những hình ảnh khiến người ta suy đoán, anh chỉ cần đăng một dấu phẩy thôi, cũng đủ leo lên hot search.”

Qua nửa buổi hẳn mới mở miệng, “Thế em có biết tâm trạng anh lúc này rất muốn nói gì đó với bên ngoài không?”

Tôi trở mắt ra nhìn, “Thế anh nói cho em đi, sáng nay đăng cây phong, còn cả câu kia nữa, thấy chưa, lại một mùa thu là chuyện gì hả?”

“Buổi sáng là nhớ em quá, không chịu được.” Một lúc sau đôi mắt đen láy của hẳn nhìn tôi dăm dăm, nhưng mà cười nói, “Thầy Phương à, hóa ra em quan tâm anh như vậy.”

Tôi quay đầu về phía hẳn, “Không chịu được sao không gửi thẳng qua wechat em đi?”

“Em tưởng anh không muốn làm như vậy chắc?” Hấn khẽ hừ, “Lúc đó hai chúng ta còn không nói chuyện, anh gửi kiểu gì chứ?”

Tôi trợn trắng mắt, còn bày đặt oan ức với tôi nữa à? Từ lúc tôi về nước tới giờ, chẳng lẽ số lần hẳn nhảy vẫn còn ít, thiếu một lần như vậy?

“Anh không có clone à?”

Hoắc Thời An lơ đãng nói, “Hồi trước có, nhưng bị tìm ra, sau đó lười tạo.”

Tôi quay đầu lại hỏi, “Trên clone không có gì đấy chứ?”

Hấn liếc nhìn tôi một chút, “Không, đều là một chút thi từ ca phú.”

“.....”

Tôi nhìn hấn, một lời khó nói hết, “Hồi sáng anh đăng một cái, bây giờ đăng thêm một cái, mấy em gái fan anh hôm nay bị dọa sợ liên tục, dưới weibo anh đang thăm lăm.”

“Fan CP thì liều sống liều chết đêm tìm ảnh, không tìm được thì photoshop, photoshop không được thì tìm xem các buổi phỏng vấn trước đây, cố gắng tìm những thứ có liên quan tới mùa thu, cây phong, thậm chí mấy tin tức về cam quýt lá phong cũng được, super topic rôm rả như Tết, đều cảm thấy trên weibo anh đang ám chỉ tới thuyền họ chèo.”

Hấn muốn nói chuyện, tôi không cho hấn cơ hội, “Blogger cũng không kịp ứng phó, một ngày anh đăng liền hai bức ảnh, không cho họ có thời gian đệm, bọn họ còn phải trèo ra khỏi giường để làm việc, anh nói xem anh đây, sợ họ thiếu tư liệu nên tự mình cung cấp luôn, sao anh nhiệt tình thế?”

Tôi nuốt nước miếng, lại thềm thuốc lá, trong viện không tiện hút thuốc, bèn bóc quả cam ra ăn.

Không biết Hoắc Thời An đang nghĩ gì, nửa buổi rồi mà không thấy ho he tiếng nào.

Tôi sắp ăn xong cam, mới nghe thấy giọng hấn, “Em sợ như vậy, có phải không muốn dẫn anh ra ngoài? Sợ anh gây phiền toái cho em không?”

“Bây giờ không thảo luận mấy chuyện đấy.” Tôi buông rèm mi, “Chúng ta nói từ từ từng chuyện một, đừng nhảy cóc.”

Hấn trầm mặc một hai phút, nổi giận dưng dưng, “Quả cam kia em lấy từ trong giỏ hoa quả của anh đúng không? Em tự ăn nửa buổi mà không phần cho anh lấy một miếng à?”

Tôi bỏ miếng cam đang đưa lên mép xuống, đi tới bên giường đưa cho hấn.

Hấn không nhận lấy, không biết xấu hổ há miệng về phía tôi, đợi tôi dứt cho ăn.

Tôi chợt thấy hoảng hốt.

Đã mấy năm trôi qua, cái tên này lại làm nũng với tôi, vẫn như ngày xưa, vẫn nũng nịu bám lấy như vậy.

Đợi đến khi tôi phản ứng lại, miếng cam đã vào trong miệng hấn rồi.

“Sau này nếu anh không nhận được nữa, thì gửi cho em, đừng gây phiền phức khắp nơi, cũng đừng đánh giá thấp sự nhiệt tình và thông minh các fan của anh.”

Tôi thấy tâm tình hấn không tệ, bèn nói với hấn, “Anh giao weibo cho studio đi, đừng tự quản lý.”

Hoắc Thời An ăn cam.

Tôi chau mày, “Có được hay không hả?”

“Được rồi được rồi.” Hấn nhếch khóe môi, “Trước khi em về, weibo của anh hầu như do studio quản lý.”

Tôi hí hóp mắt lại, “Nói như vậy, em không nên trở về à?”

Một giây sau hấn liền trở mặt, “Nên chứ.”

Tôi lại nằm xuống giường, Hoắc Thời An vẫn thao thao bất tuyệt sau lưng tôi, “Phương Hoài, chúng ta thật sự quay lại với nhau rồi à?”

“Ừm.”

“Bây giờ đã quay lại rồi à?”

“Ừm.”

“Vẫn cứ như đang nằm mơ ấy, còn chưa hôn cái nào.”

“.....”

Hoắc Thời An lải nhải suốt nửa ngày như ông cụ già, tung trọng điểm ra, “Phương Hoài à, em cho anh hôn một cái, nếu không anh không ngủ được đâu.”

Tôi kiên quyết nói, “Thế thì đừng ngủ nữa.”

Hắn yếu ớt đáp trả, “Anh đang dưỡng thương đây, chứ không phải nghỉ phép đâu, phải ngủ sớm một chút.”
“.....”

Hoắc Thời An thấy tôi ngó lơ, cứ trung bình hai phút lại thở dài một tiếng.

Đỉnh đầu tôi bốc khói nhảy xuống giường, bước vài bước tới trước mặt hắn, khom lưng hôn trên môi hắn một cái, lùi bước nói, “Đã có thể ngủ...”

Hai chữ phía sau còn chưa kịp nói ra, đã bị hắn ôm cổ, dành tặng một nụ hôn sâu.

Lúc buông ra tôi khó thở, thở hổn hển liên tục.

Lần cuối cùng hôn như vậy, đã là hồi lớp 12, khoảng cách quá lâu, vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc.

Tôi hai mươi tư tuổi vẫn gà như hồi mười chín, vừa bị Hoắc Thời An hôn chân đã nhũn ra, còn quên luôn cả thở.

Thế nhưng Hoắc Thời An hai mươi tư tuổi so với mười chín tuổi, lực đạo và quyết tâm đều thay đổi, như một kẻ điên, lúc hôn tôi rất tàn nhẫn, tôi hoàn toàn không chống đỡ được.

Hắn vẫn có điểm không thay đổi, sẽ ôm cổ tôi, sẽ nghiêng đầu.

Hoắc Thời An nhìn chòng chọc tôi như lang như hổ, yết hầu cuộn cuộn, cất giọng khàn đặc, “Nếu hai chúng ta bắt đầu lại, thì phải bắt đầu cho thật tốt, em có yêu cầu gì với anh không? Chỉ cần em nói, anh sẽ nghe.”

“Em không yêu cầu gì, chỉ có một điều.” Tôi thở phà phò liếc mắt nhìn hắn, “Đừng nhảy nữa.”

28. Chương 28: Hint Cái Quái Gì!

Vì câu nói đó của tôi mà mãi cho tới ngày hôm sau, Hoắc Thời An vẫn không đoái hoài gì tới tôi.

Chỉ cho phép mình nhảy, chứ không chịu để người khác nói.

Tôi phải về dọn dẹp nhà cửa, mua vài đồ dùng hằng ngày cho mẹ tôi, hôm nay không thể nán lại bệnh viện được, trước khi đi tôi dặn đi dặn lại Hoắc Thời An, bảo hắn phải phối hợp với hộ lý.

Hắn co quắp cứ như đang ở cử.

“Em đi đây.” Tôi bước vài bước rồi quay đầu lại, xoa tóc hắn như vuốt lông cún con, “Hôm nay em không tới đâu, bạn học cũ cũng có cuộc sống của mình, không thể ngày nào cũng tới thăm anh được, như vậy không hợp lý.”

Dừng một chút, tôi dễ dàng dành hắn, “Mai em lại tới.”

Khí tức trên người hắn từ mưa to gió lớn chuyển sang thành mây mù giăng kín, chỉ dụ đi có một chút, “Chiều nay chuyển viện, sẽ gửi địa chỉ cho em.”

Tôi ngẩn ra, “Chuyển đi đâu?”

“Chuyển tới nơi nào có thể yêu đương ấy.” Hắn không nhìn tôi, dời mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn sườn mặt nghiêng có thể thấy rõ hắn đang cau mày hậm hực, “Tiên sư chứ, bị gãy chân chẳng đúng lúc gì cả.”

Dứt lời hắn lại như kẻ thần kinh mà lảm bảm, “Mà không, nếu anh không bị thương ở chân, em cũng không nói chuyện với anh, hai chúng ta vẫn không quay lại từ đầu, thôi cứ gãy đi vậy.”

Tôi chẳng buồn nói chuyện với hắn.

Hoắc Thời An gọi tôi lại, “Đợi đã, trước khi đi cầm hộ anh cái bó, anh đi cái.”

Da mặt tôi giàn giụa, “Khát nước thì cứ uống, đói thì cứ ăn, hộ lý có làm gì anh đâu.”

Hắn nhắm hờ đôi mắt, không lên tiếng.

Tôi giúp hắn thu dọn bảo, “Thế diện với tự tôn cũng không ăn được, cơ thể quan trọng nhất, mới đầu còn chưa thích ứng được là chuyện bình thường mà, cứ từ từ, có chuyện thì gọi điện thoại cho em, em vẫn mở điện thoại.”

Hắn thiếu kiên nhẫn, “Lắm chuyện thế, coi anh là trẻ ba tuổi à, nói mãi không xong.”

Tôi thầm nói trong lòng, ở anh không phải trẻ ba tuổi, anh ba tuổi rưỡi cơ, thế là nhiều lắm rồi đấy.

“Thế thôi, em đi đây.”

Tôi còn chưa đi đã bị hắn kéo tay lại, “Qua đây hôn tạm biệt cái nào.”

“.....”

Tôi ra khỏi phòng bệnh, nghe thấy tiếng nói chuyện ở khúc rẽ, là lão Lưu quản lý và cậu trợ lý Tiểu Trần của Hoắc Thời An, có vẻ như ngoài họ ra còn có những người khác.

Theo bản năng, tôi vội tránh vào một phòng bệnh trống không đang hé cửa.

Một nhóm người đi về phía phòng bệnh của Hoắc Thời An.

Lão Lưu cũng giống như lần trước gặp nhau ở bãi đậu xe, vẫn mặc nguyên cây đen, chiếc vòng ngọc Phật đeo bên ngoài quần áo, hai tay đeo mấy cái vòng ngọc ngà, bước đi nghênh ngang.

Tiểu Trần và mấy người tôi không quen biết cứ như đàn em của anh ta.

Khí thế của anh ta quá trâu bò, cũng chỉ Hoắc Thời An chịu đựng được.

Ngay lúc tôi định thu hồi tầm mắt, lão Lưu liếc nhìn về phía phòng bệnh tôi đang trốn.

Mắt anh ta không thể nhìn xuyên tường, không thể biết tôi ở trong đây, chỉ tiện mắt nhìn mà thôi, tôi biết rõ như vậy, nhưng khoảnh khắc ấy vẫn nín thở, không nhúc nhích.

Chỉ dừng lại một giây, lão Lưu liền quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Tôi cảm thấy nơi này không thích hợp nán lại lâu.

Thế là tôi vã mồ hôi lạnh ra khỏi phòng bệnh, rảo bước tiến vào thang máy.

Tôi ngồi taxi quay trở lại, lúc bấy giờ sợi dây căng ra trong đầu mới được nới lỏng, ban nãy căng quá nhanh, lúc này lại buông lỏng, lực đàn hồi khiến đầu tôi đau nhói.

Tài xế chỉ lái xe, không nói gì, tôi rất mừng.

Tôi vuốt mặt, hờ hững nghiêng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài ô cửa.

Chứng kiến cảnh vật nhanh chóng lui về phía sau, rồi từ từ thả chậm tốc độ, cuối cùng dừng lại.

Quốc khánh ra ngoài đường mà không bị kẹt xe á, đúng là mơ hảo huyền.

Tài xế ngồi phía trước châm điếu thuốc, tôi nhòm người đây, “Anh à em xin một điếu được không?”

Tài xế đưa bao thuốc cho tôi, sau đó đưa bật lửa.

Người rất tốt tính, chỉ là ít nói thôi.

Tôi châm lửa, sau đó trả bao thuốc và bật lửa lại cho anh tài xế, dựa lưng vào ghế hút từng hơi từng hơi thuốc.

Xe lái hai phút, dừng năm phút, giầy giầy vò vò, khiêu chiến sự nhẫn nại của con người.

Tôi trơ mắt nhìn mấy chiếc xe phía trước đụng nhau, va rầm một cái.

Cũng may mà xe đi với tốc độ không nhanh, chỉ bị móp đầu và đuôi xe.

Tôi vẫn còn thấp thỏm trong lòng mà lấy điện thoại ra xem, kỳ quái là từ hôm qua tới giờ group bạn học cũ không phát ra tiếng thông báo nào.

Sau khi ấn vào wechat, tôi mới nhớ ra, chiều hôm qua trên đường tới bệnh viện tôi để chế độ không làm phiền, nên không nhận được thông báo.

Nếu không nhất định điện thoại đã đổ chuông không dứt.

Tôi lướt xem trong group, mọi người chia sẻ tin tức nóng hổi, không ngạc nhiên khi thấy có tin hôm qua tôi tới thăm Hoắc Thời An, sau đó tôi lại lên weibo.

Các blogger đang định hướng cứ dân mạng.

Ai nấy đều như cắn thuốc, phấn khích phát điên lên.

Còn có một vài page nổi tiếng, tất cả đều tranh thủ độ hot.

Có một blogger được nhiều lượt click vào nhất, thoạt đầu tôi còn buồn bực, nội dung cũng như các blogger khác, sao lại có nhiều lượt click vào như vậy.

Đến khi tôi xem bình luận đứng đầu, mới biết đã có chuyện gì.

Cư dân mạng kia nói rằng: Tôi yếu ớt nói câu này, cảm thấy hai người có cảm giác couple lắm ý, chẳng lẽ mỗi tôi thấy vậy thôi à?

Dưới bình luận ầm ĩ.

Ai cũng cần nã, tiếc là thím không có.

Ôm Thời An ca ca nhà tui.

Thím đã nói vậy rồi còn bày đặt yếu ớt cái gì chứ, ngu ngốc.

Họ chỉ là bạn học cũ thôi! Bạn học cũ! Bạn học cũ! Thời An ca ca đang dưỡng thương trong bệnh viện! Đừng bôi đen ảnh, cảm ơn!

Là một người có thâm niên trong nghề, tui có thể dùng cả thân thể và linh hồn mình đảm bảo, Hoắc Thời An thẳng đấy.

Trước tiên nói một câu, tôi là fan anh Hoắc Thời An, Hoắc Thời An suốt ngày bị bôi đen, anh ấy có người yêu rồi còn gì? Anh ấy còn đăng weibo, không phải trong thời kỳ yêu nồng nhiệt, chỉ là cãi nhau đang làm lạnh, thím còn kéo cả bạn cũ của anh ấy xuống nước nữa, làm người tử tế một chút, muốn bôi đen anh ấy thì cũng đừng bôi vô tội vạ như vậy.

Bạn thân cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quen nhau hơn hai mươi năm, thân thiết quá là bình thường luôn chứ có gì đâu? Thẳng thần kinh.

Hahaha, không hổ là đại lưu lượng, fans khổng chế bình luận nhanh thế, người qua đường muốn ăn dưa mà cũng bị dúi đầu xuống, không dây nổi không dây nổi.

Có mỗi thím thấy thế thôi, phấn đi!

Hint cái đ** gì!

Cút!

..

...

Trong đó có rất nhiều bình luận gắt gỏng, có nhiều bình luận còn mang cả hạ bộ vào, không thể xem được.

Tuy rằng tôi không phải người trong giới showbiz, nhưng kiến thức cơ bản vẫn có thể hiểu được, ngôi sao nào cũng có fans não tàn.

Mặc dù nhà Hoắc Thời An quản lý rất tốt, nhưng vẫn có fans não tàn, tuy rằng rất ít.

Trong hơn một vạn bình luận, chỉ có lác đác vài fans nào tàn, còn lại đều là nhà khác giả danh fans để chửi bới hòng phá hoại duyên người qua đường của Hoắc Thời An.

Một phần là thủy quân công ty đối địch mời về, cố ý quạt gió thổi lửa, đã bỏ tiền ra.

Tôi càng kéo xuống dưới, huyết thái dương càng đau dữ dội, khoảng thời gian này tôi vẫn cố gắng không lên weibo xem tin tức.

Ngay cả vòng bạn bè cũng không lướt.

Tôi chỉ cẩn thận lên lớp dạy học, làm giáo viên, những việc khác đều giao cho ekip của Hoắc Thời An.

Không gây thêm phiền phức là cách giúp đỡ lớn lao nhất.

Ban ngày tôi bận nọ bận kia, thì thoáng gửi tin nhắn thoại với Hoắc Thời An, chủ yếu là nghe hân câu nhàu.

Gần mười giờ tối, tôi nhận được điện thoại của mẹ, mẹ bảo đã gần tới cửa Nam, hỏi tôi có ở trường không.

Tôi cúp máy ra cửa Nam đợi.

Không bao lâu sau, xe của nữ sĩ Chân đi tới, mẹ ngo đầu ra cửa sổ nhìn tôi, nhướn mày nói, “Lên xe đi.”

Tôi ngồi xuống ghế phó lái, ho khan mấy tiếng, quay đầu cười, “Mẹ à, mẹ càng ngày càng trẻ...”

Nữ sĩ Chân mặt không cảm xúc cắt ngang lời tôi, “Rẽ về phía nào?”

Tôi sờ sờ mũi, “Bên trái.”

Tới nhà, tôi lúc lắc cầm dép, rót nước cho mẹ, “Mẹ à, mẹ lái xe đường dài chắc mệt lắm, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Nữ sĩ Chân tháo khăn lụa trên cổ xuống ném lên sofa, “Ngồi đi.”

Tôi cúi đầu ngồi xuống ghế.

Nữ sĩ Chân nói, “Con trai, con có biết con bây giờ giống cái gì không?”

Tôi lắc đầu.

Nữ sĩ Chân nói tóm gọn, “Mẹ sai rồi, nhưng mẹ không đổi ý, đây là chính là đáng về mẹ thấy ở con.”

“....”

Nữ sinh Chân nói lời kinh hồn, “Quay lại rồi chứ gì.”

Tôi còn chưa nói gì, đã nghe thấy mẹ hỏi thêm một câu, “Ngay sau khi mẹ gọi điện thoại cho con à?”

“Khụ.”

Tôi tươi cười nịnh nọt mẹ mình, “Mẹ ơi mẹ là Đại La thần tiên à.”

Nữ sĩ Chân lạnh lùng nói, “Nếu mẹ là Đại La thần tiên, thì đã xóa trí nhớ trước đây của con rồi, sao có thể để con quay lại với thằng Hoắc kia?”

Tôi gãi đầu, muốn trả lời mẹ, nhưng lại không biết nói gì.

Nữ sĩ Chân vắt chéo chân, tư thế ngồi rất giống một vị tổng giám đốc, “Con trai, giữa duy trì tình trạng này và bất chấp nguy hiểm đánh cược để quay lại, nếu con đã quyết định chọn về sau, thì mẹ có vài lời muốn nói với con.”

Tôi tỏ vẻ chăm chú nghiêm túc lắng nghe, đại khái đã biết mẹ sắp nói gì.

“Thằng Hoắc quá nổi tiếng, dù nó có scandal tình yêu với con gái cũng không được, nếu công khai quan hệ sẽ thành tin giật gân, đừng nói người yêu nó là con trai.”

Nữ sĩ Chân nói, “Con đừng đội cả thế giới lên đầu như cha như mẹ, chỉ cần con sống chết kiên trì, họ sẽ có thể chấp nhận quan hệ của con và nó.”

Tôi đang định mở miệng, mẹ cắt ngang lời tôi, “Có phải đang muốn nói, bọn họ không là gì của con, sao phải cần họ chấp nhận không?”

“.....” Không hổ là mẹ tôi.

“Thằng Hoắc là người của công chúng, là ngôi sao, điện ảnh, phim truyền hình, quảng cáo, tất cả những thứ này có quan hệ chặt chẽ với giá trị thương mại của nó.”

Nữ sĩ Chân nói từng câu từng từ sắc bén, “Mẹ hỏi con, giá trị thương mại của một ngôi sao được thể hiện thông qua phương diện nào?”

Khóe môi tôi giãn giãn, “Nổi tiếng, đề tài, độ hot, sức ảnh hưởng, năng lượng bản thân...”

Nữ sĩ Chân cũng không cho tôi ánh mắt khen ngợi, “Thế mẹ lại hỏi con, nếu hai đứa công khai quan hệ, nhất định con sẽ bị các fans của nó tấn công, ngay cả mẹ con cũng không thoát được, con có từng nghĩ tới vấn đề này không?”

“OK, từng miếng từng miếng cơm ăn, từng bước từng bước đường đi, con có thể nói bây giờ con mới bắt đầu thử, đi tới đâu hay tới đó, điều này mẹ không thể phản bác, nhưng mà..”

Giọng mẹ dừng lại, “Trong lòng con phải nắm chắc, chuyện khác cũng như vậy, con trai à, mẹ hi vọng con và nó suy nghĩ nhiều hơn, cân nhắc nhiều hơn.”

Tôi “Vâng” một tiếng, “Con biết rồi.”

“Con biết rồi, thế thằng Hoắc thì sao?” Nữ sĩ Chân vuốt mái tóc mới làm, “Mẹ không rõ nó đang tính toán cái gì, nhưng nếu muốn lùi khỏi giới thì không thể lùi ngay trong vòng năm năm.”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên.

Nữ sĩ Chân nhìn sang, “Con trai, con có biết nó đang đại diện cho bao nhiêu nhãn hàng không? Trong đó có không ít nhãn hàng quốc tế, mẹ đã điều tra rồi.”

“Con suy nghĩ kỹ một chút, nó đã ký hợp đồng với công ty, nếu nó dám công khai, các công ty kia sẽ lập tức đổi người đại diện, danh dự còn bị tổn hại vì nó, khiến nó phải táng gia bại sản, thậm chí còn nợ nần chồng chất.”

“Dù có không công khai, nhưng nếu bị paparazi chụp trộm, thì cũng coi như xong.”

Đầu tôi lại đau nhói.

Nếu bây giờ Hoắc Thời An đứng trước mặt tôi, nhất định tôi sẽ không kiềm chế mà lay bả vai hắn, hỏi vì sao trước kia hắn lại gia nhập giới showbiz.

Nếu không vào thì sẽ không có nhiều vấn đề như vậy.

Tiếc là con đường nhân sinh không có đường lui, chỉ có thể tiến về phía trước.

Hắn đã gia nhập giới showbiz, trở thành ngôi sao lớn, tôi cũng đã ra nước ngoài, rồi trở về.

Tôi thở dài trong lòng, hết cách rồi, bây giờ tôi và hắn chỉ có thể bước một bước, nhìn một bước.

Có lẽ về mặt tôi quá căng thẳng, nữ sĩ Chân dịu giọng lại, “Hồi trước con chiều nó quá, mặc nó làm bừa, để nó nghênh ngang trong tình cảm, bây giờ hai đứa mới quay lại, nó âm mưu, không an phận, không khống chế được bản thân, có lẽ đợi mấy ngày nữa sẽ kiềm chế lại.”

Tôi cũng hy vọng như vậy.

Nữ sĩ Chân đứng dậy, “Trong tủ lạnh có gì ăn không?”

Tôi nói, “Có sủi cảo.”

“Nấu một ít đi.” Nữ sĩ Chân đi về phía phòng ngủ, “Mẹ ngả lưng một chút, sủi cảo được thì gọi mẹ.”

Đi tới cửa phòng mẹ chợt nhớ ra điều gì đó, “Phải rồi, nhà ở quê phải đi dời xây công xưởng, trước khi tới chỗ con mẹ có về một chuyến, thu thập mấy đồ cho con, ở trong cái túi màu trắng ấy, con xem có thiếu gì không, thiếu thì tranh thủ thời gian về lấy đi.”

Tôi đi đun nước rồi quay về phòng khách, đổ toàn bộ đồ trong cái túi màu trắng ra sàn nhà.

Một hộp sắt hình vuông, một chiếc ví da màu đen, một tập “Tu luyện bại hoại như thế nào” đã cũ nát, còn có một chiếc quạt hình con mèo máy.

Mấy thứ này đại diện cho quá khứ của tôi.

Tôi cầm hộp sắt, cố gắng mở nó ra, bàn tay dính gỉ sắt, bụi thán năm phủ đầy xộc lên khoang mũi.

Trong hộp sắt đều là những món đồ cũ kỹ Hoắc Thời An sưu tập lại cho tôi.

Lung ta lung tung, thứ gì cũng có.

Tôi cầm hộp sắt, sờ tay vào, muốn lấy một chồng thư được kẹp lại ra, trong lúc vô tình đưa mắt nhìn, trái tim lỡ một nhịp.

Có một lần trường học cần ảnh chụp, tôi và hấn cùng đi chụp với nhau, hấn nghiêm mặt dúm ảnh thừa vào túi tôi, bảo tôi giữ lại, nếu làm mất sẽ đánh chết tôi.

Năm đó trước khi xuất ngoại tôi muốn mang bức ảnh kia đi, nhưng tôi lật tìm khắp nơi, lại không sao tìm được.

Không ngờ nó ở ngay trong hộp sắt.

Được cất trong chiếc túi trong suốt, vẫn chưa bị ngả màu.

Khi đó có lẽ tôi trúng lời nguyên “Càng muốn tìm càng sót ruột thì càng không tìm được”.

Lúc không tìm nữa, nó lại tự xuất hiện.

Tôi ôm tâm tình ngổn ngang lấy bức ảnh ra, nhìn thiếu niên trong hình, viên mắt nóng lên, “Em ngỡ rằng đã bỏ lỡ anh, không ngờ anh vẫn luôn ở chỗ cũ đợi em, thật tốt.”

Thật sự rất tốt.

Không phải mất mà tìm được, mà xưa giờ chưa từng mất đi, tôi vẫn luôn là người nắm giữ.

Tôi dùng ngón tay họa lên đường nét thiếu niên ngây ngô, vuốt mấy lần, sau đó chụp ảnh gửi cho hấn đã lớn lên, để hấn nhìn chính mình thời ngày xưa.

Hoắc Thời An lập tức gửi wechat trả lời: Ấy dà, ai đây, bạn trai em à? Đẹp trai quá nhỉ.

“.....”

Hấn lại gửi một tin nhắn: Giỏi lắm, không làm mất, mai em tới đây, anh thưởng em.

29. Chương 29: Anh Ngậm Miệng Lại Cho Em!

Tôi đặt điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục xem mấy món đồ bỏ đi hấn sưu tập cho mình.

Thời gian mãi miết xuyên qua dòng ký ức của tôi, lặng lẽ không tiếng động, tôi chẳng hề phát hiện ra.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng mở ra, nữ sĩ Chân ló đầu ra, hỏi tôi sùi cảo đã được chưa.

Hai tay tôi mỗi tay cầm một tấm thẻ vua hải tặc, ngẩn người ra nhìn mẹ.

Nữ sĩ Chân khoanh tay, “Con trai, nhìn mẹ làm gì?”

“.....”

Tôi lặng lẽ đặt hai tấm thẻ trong tay xuống, đứng dậy đi vào nhà bếp, đổ nước đã đun sôi trong ấm vào nồi, bỏ sủi cỏ vào cho mẹ tôi.

Nữ sĩ Chân rất bận rộn, lúc tôi nấu sủi cỏ, mẹ nghe điện thoại, đến khi tôi bưng sủi cỏ ra khỏi bếp, mẹ vẫn còn đang gọi điện thoại.

Tôi lấy một cái đĩa nhỏ, đổ ít giấm, xắt hai lát tỏi đặt sang bên cạnh.

Nữ sĩ Chân cúp máy đi tới, liếc mắt nhìn sủi cỏ nóng hổi, hỏi tôi, “Con mua à?”

Tôi nói tôi tự gói.

Trên gương mặt được chăm sóc tốt của nữ sĩ Chân xuất hiện vài phần nghi vấn, “Bây giờ con bận bưng phân dọn nước tiểu cho nó, mà vẫn có thời gian gói sủi cỏ cho mẹ à?”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Mẹ à, tốt xấu gì mẹ cũng là bà chủ một công ty, dùng mấy tờ đơn giản thô bạo thiếu hàm súc như vậy không không sao à?”

“Bà chủ công ty thì sao, bản thân thằng Hoắc nó đáng giá tiền tỷ đấy.”

Nữ sĩ Chân tao nhã kéo ghế ra ngồi xuống, “Trước mặt con có bao giờ nó hàm súc chưa?”

Tôi trợn trắng mắt, chuyện này mà cũng so sánh được à?

Được rồi được rồi, hai người đều kiểm chế trước người ngoài, thể hiện trước mặt tôi.

Mẹ tôi ăn đồ rất chú ý, từ tốn ung dung, nhai kỹ nuốt chậm.

Dù trước mặt mẹ có là một bát cháo trắng, mẹ cũng có thể ăn như đồ ngự thiện hoàng gia.

Lúc còn bé tôi cũng bị mẹ quản cái này quản cái kia, cũng từng sống một cách ‘sang chảnh tinh tế’, chỉ tiếc là sức ảnh hưởng của Hoắc Thời An quá lớn, tôi tinh tế chưa được mấy năm đã đổ sông đổ bể.

Hồi đó mẹ thấy tôi cứ năng nặc đòi chơi với hần, nói gì cũng không chịu nghe, bèn mặc kệ tôi, hoàn toàn nuôi thả.

Sau đó tôi lại trở thành đứa thô thiển nhất trong nhóm.

Trong lời nhạc là, ký ức thuở thiếu thời, thanh mai trúc mã sớm tối không rời.

Còn trong ký ức tuổi thơ tôi, Hoắc Thời An dẫn tôi xưng bá khắp phố phường.

Tiếng gọi của mẹ khiến tôi hoàn hồn lại, “Gì ạ?”

Ánh mắt nữ sĩ Chân nhìn tôi như đang nhìn một đứa trẻ ấu trĩ hết thuốc chữa, “Mẹ đang hỏi con, ba mẹ thằng Hoắc thế nào rồi? Mỗi người một cuộc sống à?”

Tôi dựa lưng vào ghế, “Chuyện này con không rõ.”

Về mặt nữ sĩ Chân hạn hán lời, “Con với nó có thể quay lại với nhau, chứng tỏ hơn một tháng kể từ khi về nước đã tiếp xúc không ít, chẳng lẽ chuyện này mà cũng không hỏi à?”

Tôi vuốt mặt, “Không tiện hỏi.”

Nữ sĩ Chân lấy làm lạ nói, “Giữa hai đứa mà cũng có chuyện không tiện à?”

Tôi buông mắt nhìn hoa văn trên bàn, “Trước đây không, bây giờ có.”

Ánh mắt nữ sĩ Chân nhìn tôi như muốn nói chuyện suốt đêm thâu, nhưng lại không biết nói thế nào, cuối cùng buông tiếng thở dài, tiếp tục ăn sủi cỏ của mình.

Tôi chuyển đề tài, “Mẹ à, mẹ không thể chỉ chú tâm tới công việc, cũng phải lo cho sức khỏe nữa.”

Trong miệng nữ sĩ Chân có đồ ăn, không nói lời nào.

Tôi bĩu môi, “Kiếm nhiều tiền như vậy lại không có thời gian hưởng thụ, tiền chỉ là một con số, không có ý nghĩa.”

Nữ sĩ Chân ăn xong viên sủi cảo cuối cùng, lấy giấy ăn ra lau miệng, “Qua mười năm nữa mẹ về hưu.” Hai mắt tôi sáng lên, còn chưa kịp nói gì đã bị mẹ giành lời trước, “Đến lúc đó con tiếp quản công ty.”

“.....”

“Con chỉ là một thầy giáo, lên chương trình làm dự án còn được, chứ quản công ty con chịu thôi.”

“Thế biến ra một đứa cháu cho mẹ đi.”

“....Con có phải Tôn Đại Thánh đâu.”

Nữ sĩ Chân tỏ vẻ ghét bỏ lườm tôi, “Bán công ty, lấy tiền đi từ thiện, giữ một phần nhỏ cho con.”

Tôi hết sức ngạc nhiên, qua nửa buổi mới nói, “Mang đi làm từ thiện là được rồi.”

Có lẽ nữ sĩ Chân cho rằng tôi cảm thấy một phần nhỏ không đủ tiêu xài, nghe thấy tôi nói không cần, liền sa sầm mặt.

Tôi vội vã dỗ dành, “Mẹ à, không phải con không muốn, con ở nước ngoài đã tích góp một chút, bây giờ còn tiền lương, nếu như nhận dự án, lợi nhuận sẽ rất khả quan, con không tiêu xài nhiều, đủ dùng rồi.”

“Chuyện mười năm sau, bây giờ nói vẫn còn sớm mà.”

Sắc mặt nữ sĩ Chân hòa hoãn lại, “Thằng Hoắc nuôi con khéo phết, nuôi con mũm mĩm trắng trẻo hảnh ra, cứ như con sâu gạo béo mập vậy, còn nuôi mát tay hơn cả mẹ, sau này con theo nó, không phải lo ăn lo mặc.”

Tôi trở mắt ra nhìn, “Mẹ à, mẹ thấy con bây giờ với cậu ấy có thể tiếp tục được à?”

Nữ sĩ Chân đứng dậy rời bàn ăn, căn bản không định trả lời tôi.

Giống như chỉ cần tôi hỏi thêm một câu, mẹ sẽ tìm chỗ lông gà quất tôi, quất đúng chỗ chết.

Tôi bưng chén nước lên uống, trầm giọng nói: “Mẹ à, đến lúc thích hợp, con và Hoắc Thời An sẽ xem xem có nên nhận nuôi một đứa bé không.”

Nữ sĩ Chân dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi cười cười, “Giờ có nhiều gia đình không thể sinh con đều nhận con nuôi.”

Nữ sĩ Chân nói, “Con muốn mẹ coi như nó không thể sinh con à?”

“Phụt.”

Tôi phụt nước ra ngoài.

Nữ sĩ Chân bất thành linh nói một câu, “Mẹ biết sự thật như thế nào, chỉ nói cho đã nghiệm thôi.”

Tôi hời hợt khiếp vĩa, sao mẹ tôi biết được? Tôi để lộ khi nào?

Hay là, thực ra Hoắc Thời An để lộ? Hẳn chuyên môn gây rắc rối như vậy, độ khả thi rất cao.

Tôi đang nghĩ lung tung, lại nghe thấy mẹ nói, “Con giả vờ giả vịt với mẹ bao nhiêu năm rồi.”

Nữ sĩ Chân mặc kệ tôi đang rối bời, dứt lời cũng quay trở về phòng.

Tôi lấy tay lau trán, xem ra tôi và Hoắc Thời An có thể sống lành lặn tới bây giờ, đúng là lớn mạng.

Trước khi đi ngủ tôi chúc Hoắc Thời An ngủ ngon, đã chúc từ hai tiếng trước rồi.

Mà vẫn chưa buồn xong chuyện.

Tôi cũng ngu thật, chúc ngủ ngon với hần làm cái quần què gì chứ.

Hoắc Thời An ở đầu dây bên kia kéo dài giọng điệu buồn nôn than thở, “Mười giờ hơn đêm qua chúng ta quay lại với nhau, cả ngày hôm nay không được gặp.”

Nửa gương mặt tôi đen đi.

Gì mà cả ngày hôm nay không được gặp? Tối qua tôi còn ngủ trong viện, sáng nay mới đi, thế té ra cái người hấn thấy là ma à?

Hấn lại buông tiếng thở dài, “Như vậy không đượccccccccccc.”

Nửa bên mặt còn lại của tôi cũng đen nốt, “Như vậy không được, điện thoại em sắp hết pin rồi.”

Đầu dây bên kia yên tĩnh chưa đầy ba giây, Hoắc Thời An đã bùng nổ, “Điện thoại sắp hết pin em còn gọi cái gì? Không biết sắp hết pin, phóng xạ tăng lên gấp ngàn lần à?”

Tôi buồn bực, rốt cuộc hấn chuyển sang viện gì mà có thể ngoác miệng gào rú âm ỉ thế.

Hấn quát tôi, quát mãi không dừng.

Tôi bị hấn quát đến phát bực, “Chứ không phải anh cứ lải nhải với em à?”

Hơi thở hấn ồ ồ, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Anh tình tứ yêu đương với em, em lại kêu anh lải nhải, Phương Hoài, em muốn anh tức chết thì cứ nói thẳng ra.”

Khóe mắt tôi co giật, “Được rồi, em sai rồi, anh không lải nhải, anh tình tứ yêu đương.”

Hoắc Thời An đại nhân đại lượng nói, “Mai tới thăm anh, tối sớm một chút, nếu em tới chậm thì không có thưởng nữa đâu.”

Ban này tôi đuối lý, không dám trêu chọc hấn, bây giờ vuốt lông vổ về hấn, “Được rồi được rồi, em sẽ đi sớm, anh ngủ đi, ngủ ngon nhé.”

Hấn không ho he tiếng nào.

Tôi đỡ trán, ông tướng này còn muốn gì nữa?

Không biết qua bao lâu, hấn hừ lạnh, “Sao nửa buổi rồi em không nói gì nữa? Còn phải đợi anh nói ra à?”

Tôi nói, “Đúng là cần anh nói một chút.”

Hấn không ngờ tôi thật sự không biết, sưng sốt mất một lúc, mới gằn ra ba chữ, “Hôn ngủ ngon!”

Tôi, “.....”

..

Sáng sớm tôi tỉnh giấc, mẹ đã ra ngoài rồi.

Mẹ tới đây để đi công tác, còn họp hội bạn cũ, rất bận rộn.

Tôi nhìn tờ giấy mẹ để lại trên bàn.

Mẹ nói buổi trưa không về ăn, buổi tối thì không biết, không cần tôi phải lo.

Tôi quét dọn nhà cửa, còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ, điện thoại đã đổ chuông.

Tần Diễn hẹn tôi đi uống trà.

Tôi không biết phía Hoắc Thời An hiện có ai bên cạnh, liệu có tiện nghe điện thoại hay không, bèn gửi wechat cho hấn, không nói gì, chỉ gửi lì xì.

Đây là ám hiệu, tôi muốn biết xem ở đầu dây bên kia có phải chính hấn không.

Vừa mới gửi tiền lì xì, Hoắc Thời An đã gọi điện thoại tới.

Tôi nói tối mới qua được.

Hấn không vui, “Đã nói hôm nay tới sớm, bây giờ em lại bảo tối mới tới, em giải thích cho anh đi.”

Tôi nói, “Có việc đột xuất.”

Hấn thăm dò, “Có phải lão già kia tìm em không?”

“Người ta mới hơn ba mươi thôi mà.”

Tôi nói, “Nếu anh muốn nói anh ấy già, thì hai chúng ta phải trẻ hơn mười tuổi mới nói được chứ?”

Hoắc Thời An hạ thấp giọng, “Lão ấy thật à?”

Tôi “ừm” một tiếng, “Hẹn ở quán trà bên đường Đại Phong, tên là Cách gì đó..”

“Không phải đi uống trà thôi sao?” Hấn lạnh lùng, “Còn phải tới cái nơi hữu tình như vậy à?”

Tôi từ tốn hỏi, “Anh từng tới rồi à?”

Hấn cầu sinh mạnh mẽ không dám giấu giếm gì cả, “Anh không đi một mình, còn có mấy người bạn khác, Tiểu Trần cũng đi cùng.”

Tôi không tin, “Anh có bạn bè trong giới à?”

Hấn cười gằn, “Anh không thể có bạn bè à? Anh ăn thịt người ta chắc?”

Tôi bật cười khi khi.

“Tới lúc nào rồi mà em còn dám cười anh.”

Hoắc Thời An chau mày, “Không đi không được à?”

Tôi nói, “Đi một chuyến vẫn tốt hơn.”

“Tần Diên là người có phong cách như vậy, nói chuyện tao nhã, không làm gì xằng bậy đâu, em nói chuyện tử tế với anh ta, sẽ không thành vấn đề.”

Hấn im lặng suốt năm phút đồng hồ, “Đi cũng được, nhưng hai chúng ta phải giữ điện thoại, để anh nghe trực tiếp.”

Tôi đang đi về phía huyện quan, nghe thấy hấn nói vậy, không cẩn thận đá lẩn giỏ rác.

Nhìn chỗ rác dưới đất, nghĩ tới việc mình vừa dọn dẹp, bên trong lỗ chân lông bùng lên những ngọn lửa nhỏ.

Thế mà Hoắc Thời An ở đầu dây bên kia vẫn không biết nghe lời, tôi gào lên, “Anh im đi cho em!”

Có lẽ hấn bối rối, nên không cãi lại tôi luôn.

Tôi dựng giỏ rác lên, thở dài nói, “Thời An, anh tưởng em vẫn mười tám mười chín tuổi à?”

Hấn im lặng, bộ dạng lùi một bước trời cao biển rộng, “Em tới nơi thì nói với anh một tiếng, năm phút sau anh gọi điện thoại cho em, như vậy đã được chưa?”

Tôi dở khóc dở cười, “Rất cuộc anh lo cái gì hả?”

“Lão già kia nổi tiếng trong giới như vậy, kinh nghiệm phong phú có thể mở lớp, mà em lớn như vậy rồi chỉ có mỗi anh, kinh nghiệm của em còn không bằng số lẻ của lão ấy.”

Hấn lạnh lùng nói, “Anh không được lo lắng à? Thế trái tim anh phải lớn lao thế nào? Chẳng lẽ anh có trái tim bao la như trời trong truyền thuyết?”

Tôi biết hấn căng thẳng, sợ tôi chịu thiệt thòi, “Được rồi, em đảm bảo lúc tới thăm anh, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Hấn hừ một tiếng, “Một sợi tóc cũng không mất?”

Tôi nói, “Hay là trước khi đi em bứt từng sợi tóc xuống, đếm rõ ràng, sau đó dính lên?”

“.....”

Không đợi hấn trả lời, tôi buồn bực nói, “Tại nói chuyện với anh mà em đá đổ sọt rác, lát nữa phải quét lại.”

“Em đang ám chỉ với anh, em không thích làm việc nhà, hy vọng sau này anh làm à?”

Hấn tấm tắc, “Muốn anh làm thì cứ nói.”

Cơ mặt tôi co giật, sao cái lời này nghe không biết xấu hổ vậy?

30. Chương 30

Lúc tôi sắp tới quán, Tần Diễn gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi lên tầng hai.

Bên ngoài quán trà như một căn nhà tư nhân, bên cạnh cửa ra vào có hai cây ngô đồng lớn, kế đó dựng một khung gỗ cổ điển, phía trên viết ba chữ: Tứ Ngũ Cách.

Hắn là tên của quán.

Hàm nghĩa sâu xa, người bình thường như tôi không hiểu nổi.

Tôi kéo khẩu trang lên, nhấc chân đi vào.

Hoắc Thời An bảo tôi đeo khẩu trang.

Mấu chốt là, tôi là bạn học cũ của ngôi sao, đạt tới cấp độ nổi danh trên mạng, đeo khẩu trang cũng được, tránh cho ai chụp ảnh tôi ngồi uống trà với Tần Diễn, lại kéo tới người Hoắc Thời An.

Nào như cái hố đen, một khi mở ra, không gì có thể cản nổi.

..

Tôi đi vào mới biết bên trong có một khoảng sân, ánh mặt trời trải rộng.

Trước đó Hoắc Thời An bảo nơi này hữu tình, tôi cứ ngỡ đi vào sẽ nghe được người diễn tấu dương cầm, hoặc kéo violin, bày trí rất tao nhã.

Ai ngờ lại là một vườn rau.

Cũng không thể nói như vậy, trong sân ngoài có đất trồng rau ra, còn có một vườn hoa, trồng hồng vàng hồng đỏ hồng trắng, hoa khoe sắc nở rộ.

Tôi bước vào, đập vào mắt là một vài đồ lưu niệm không biết chủ quán đi du lịch nơi đâu mang về, đặt dưới mái hiên.

Thoạt trông có vẻ tùy ý, lại cũng giống như được bày trí cẩn thận.

Tôi càng đi, càng có cảm giác buồn ngủ, tới nơi đây tôi không cảm nhận được cái gì hữu tình nên thơ, chỉ cảm thấy ảm áp thư thả.

Đợi tới ngày Hoắc Thời An không làm ngôi sao nữa, tôi sẽ bảo hắn mở một quán trà như vậy ở một thành phố nhỏ, hai chúng tôi có thể xem đó như nhà.

Từ lúc tôi bước vào sân đến khi lên tầng, suốt dọc đường không thấy bóng ai.

Rẽ khúc ở cầu thang, tôi vừa liếc mắt đã trông thấy Tần Diễn, bởi vì cả tầng hai chỉ có một mình anh ta.

Anh ta ngồi trong một chiếc sofa màu vàng nhạt, đang lật xem quyển tạp chí, dáng vẻ vô cùng tao nhã.

Tôi thầm nghĩ, nơi này không phải của Tần Diễn đấy chứ?

Tần Diễn nhận ra mà ngẩng đầu khỏi quyển tạp chí, lúc trông thấy tôi, khóe môi cong lên, “Cậu bạn nhỏ..”

Tôi đi tới, giọng truyền qua khẩu trang, “Tôi hai tư rồi, lớn rồi.”

Tần Diễn chau mày, “Trông cậu rất nhỏ.”

Tôi nói, “Tôi rất lớn.”

Anh ta nhướng mày, vẻ mặt khó xử, “Xin lỗi nhóc, anh không thấy cậu lớn gì cả.”

Tôi run miệng nhìn anh ta.

Tiền sư chết, với cái tốc độ đáp trả này, có quỷ cũng không lại được.

Tần Diễn làm như không có chuyện gì xảy ra mà đặt tập chí xuống một bên, hai tay chống cằm, “Thế cậu bạn lớn, ngồi xuống đi.”

Vẻ mặt tôi lạnh lùng, “Phương Hoài.”

Tần Diễn khẽ cười thành tiếng, “Được rồi, Phương Hoài.”

Tôi ngồi xuống đối diện anh ta, kéo khẩu trang xuống hỏi, “Sao không có người khác?”

Tần Diễn hờ hững, “Anh bao rồi.”

Tôi, “.....”

Tần Diễn đưa tập menu tới, “Xem muốn uống gì.”

Tôi nói mình không thấy nhân viên phục vụ đâu.

“Cậu chọn trước đi,” Anh ta nói, “Chọn được rồi thì ấn nút bên tay trái cậu.”

Tôi đen mặt làm theo.

Sau khi tôi ấn nút, có một nhân viên phục vụ vừa cao ráo vừa đẹp trai không biết từ đâu đi ra, nhận lấy menu.

Chẳng mấy chốc, cafe tôi gọi được đưa lên.

Toàn bộ quá trình tôi trông thấy Tần Diễn say sưa nhìn mông cậu trai phục vụ.

“Nhìn anh làm gì?”

Tần Diễn hờ hững nhấp một ngụm cafe, “Chuẩn bị xong câu chuyện chưa?”

Tôi quay đầu nhìn ánh dương bên ngoài, “Anh cần gì thì hỏi đi.”

Tần Diễn ra hiệu tôi nói.

Tôi nói, “Anh đến tầm tuổi này rồi, đời anh chỉ còn lại chút tình tưởng làm màu kia thôi à?”

Tần Diễn nhăn nhó mặt mày, anh ta thở dài, cất tiếng hờ hững, “Tới cái lúc này rồi mà cậu vẫn cứng đầu như vậy, cần anh tìm blogger cung cấp ít đồ à?”

“Giờ đánh rắm một cái, đám blogger cũng xâu xé được.”

Tôi quay mặt về phía anh ta, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Trước đó anh gọi điện thoại nói với tôi Hoắc Thời An sắp bị khai đao tập thể, tôi còn tưởng anh vẫn rất quân tử.”

Ánh mắt Tần Diễn nhìn tôi như nhìn một thằng nhóc, anh ta dạy ấn đường, “Trước mắt không nói, uống thử cafe đi.”

Tôi bưng chén lên, nhấp thử một ngụm cafe, mùi vị không tệ lắm.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Hoắc Thời An nói mười phút sau sẽ gọi điện thoại cho tôi, với tính khí của hắn, nếu tôi không bắt máy cũng không xong, hắn điên lên mất.

Tôi vô thức nhìn xuống điện thoại.

Tần Diễn trêu chọc, “Ở nhà cậu có thằng nhóc chưa cai sữa à?”

“.....”

31. Chương 31: Nói Hay Lắm Để Anh Thưởng Em Nào!

Khoảng thời gian mười phút mà Hoắc Thời An nói đã qua được một nửa, tôi bắt đầu nhấp nhòm không yên, đi tới đi lui trước cửa sổ.

Tần Diễn biếng nhác ngồi ở đó, ánh mắt trêu tức, “Lo thành nhóc ở nhà dài dầm à?”

Cơ mặt tôi giãn giãn.

“Thế thì về sớm đi.” Anh ta đổi giọng nói ôn hòa sẵn sốc, “Lát nữa anh tiễn cậu.”

Tôi nhìn xuống vườn rau xanh mướt, giờ tôi tần Tần Diễn một trận thì sẽ thế nào nhỉ?

“Sống chết không chịu kể chứ gì?”

Tần Diễn duỗi đôi chân đang vắt chéo ra, đổi bên vắt, “Thế anh kể cho cậu nghe câu chuyện xưa nhé.”

Tôi có dự cảm xấu.

“Ngày xưa ngày xưa có hai cậu bé lớn lên bên nhau từ cái thời mặc quần thủng mông, từ nhà trẻ lên đến tiểu học, rồi cùng lên cấp hai, cấp ba, hai người họ là bạn tốt, ngồi cùng bàn, quan hệ vô cùng thân thiết.”

Như để tạo bầu không khí, Tần Diễn kéo dài giọng, “Sau đó ấy à...”

Lưng tôi cứng ngắc, nghe thấy anh ta nói, “Hai cậu bạn thân nhau hơn.”

“Đến khi thân rồi, muốn sến sẩm bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng tiếc là cuối cùng vẫn chết yểu giữa chặng đường thanh xuân, một người sau khi tốt nghiệp thì xuất ngoại du học, một người ở lại nước, cứ như vậy mà chia tay.”

Tần Diễn tấm tắc, “Năm sáu năm sau, cậu bé xuất ngoại kia về nước, cậu bé vốn ở lại nước học trở thành ngôi sao, bây giờ ấy à...”

Anh ta phủi bụi vô hình trên người, “Hai người quay lại.”

Mặt tôi nhăn nhó như quả trứng nát.

Lần trước chạm mặt ở trang viên, tôi biết Tần Diễn qua ngôn ngữ thân thể của tôi và Hoắc Thời An, nhìn ra mối quan hệ của chúng tôi, không ngờ lại nhìn thấy rõ ràng như vậy.

Cặp mắt anh ta đã xem quá nhiều chuyện tình trai, sành sỏi quá rồi.

“Thực ra chỉ là câu chuyện tình cũ không rủ cũng tới.” Tần Diễn cười ha hả tổng kết, sau đó hỏi, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Tôi xoay người, “Motif cũ rích.”

“Cũ rích cũng được, bản thân tình yêu nó vốn cũ mèm mà.” Tần Diễn lần tràng hạt trên cổ tay, “Còn dị hợm nữa.”

Lúc bấy giờ tôi mới thấy anh ta đeo một chuỗi tràng hạt.

Thoạt trông đã nhiều năm rồi, toát lên vẻ xưa cũ.

Tần Diễn phát hiện ánh mắt tôi, bèn kéo ống tay áo xuống mấy tấc, “Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Tôi bắt lấy chi tiết nhỏ kia, đồng tử mắt lóe lên, đáp trả bốn chữ, “Chém gió lung tung.”

Tần Diễn dựa vào sofa phía sau, “Anh đây kể chuyện người thật việc thật.”

Tôi nghe thấy anh ta nói, “Hay là anh thuê một nhóm người tìm kiếm, đưa bằng chứng cụ thể ra cho cậu xem nhé?”

“Có mục tiêu tìm kiếm thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Anh ta tấm tắc, “Nhất là một nhân vật chính trong câu chuyện của anh hôm qua còn dỏ chứng hai lần, nhây đến mức anh cũng thấy mình thua kém.”

“.....”

Nói tới đây rồi, suýt chút nữa Tần Diễn nêu tên ra.

Anh ta không làm vậy, có lẽ bởi cảm thấy thú vị.

Tôi vờ như bình tĩnh ngồi lại trước bàn trà, tiếp tục uống cafe của mình.

Tần Diễn nói không sai, nếu trên mạng đột nhiên có người bóc phốt rằng tôi và Hoắc Thời An hồi cấp ba yêu nhau, bây giờ quay lại, tin tức này nhằm về phía tôi, có hướng tìm kiếm rồi, nhất định có thể lần ra manh mối.

Hơn nữa còn rất nhanh.

Dù sao thì có quá nhiều người để ý tới Hoắc Thời An, không biết có bao nhiêu người ở trong bóng tối mong hấn chìm xuống.

Thế nhưng với chiều hướng hiện tại, dù Tần Diễn biết chuyện này có thể dễ dàng trở thành tin giật gân khiến weibo ầm ĩ, hủy diệt con đường làm ngôi sao của Hoắc Thời An, cũng có thể hủy diệt con đường làm thầy giáo của tôi, thế nhưng anh ta sẽ không nói với bên ngoài, dù là đám blogger kia, hay là quản lý của công ty giải trí nào.

Anh ta không phải người trong giới showbiz, không có xung đột lợi ích với Hoắc Thời An, chẳng tội gì phải làm như vậy.

Nếu nói anh ta vì muốn củng cố tình bạn mà cung cấp tin tức cho người bạn trong giới showbiz, thì bây giờ trên mạng đã ầm ĩ từ lâu, bữa nay tôi không thể ra khỏi cửa.

Bởi vậy nên anh ta muốn làm gì?

Tôi không nghĩ ra, bèn hỏi thẳng anh ta.

Tần Diễn thở dài, “Cậu bạn nhỏ này cũng thật là, sao phải nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy làm gì, chú đây là muốn tâm sự một chút thôi.”

Tôi nheo mắt, “Đây mà là tâm sự ấy hả?”

Anh ta cười hiền như bụt, “Thế không phải chúng ta đang tâm sự hay sao?”

Khóe miệng tôi không ngừng co giật.

Tần Diễn dường như vô ý mà lần tràng hạt, “Đợi đến tuổi anh rồi, sẽ biết cuộc sống nhàm chán tới nhường nào.”

Khóe mắt tôi nhìn động tác của anh ta, “Tôi thấy anh vui vẻ lắm mà.”

Tần Diễn chống đầu, “Có nói cậu cũng không hiểu được.”

Tôi bảo, “Thế thì đừng nói nữa.”

Tần Diễn không để ý tới tôi, “Blue sắp khai trương lại, có thời gian thì qua đó ngồi nhé.”

Tôi ngạc nhiên, “Giờ anh còn dám mở nữa à, không sợ đám kỳ thị đồng tính tới đập loạn à?”

Anh ta nhếch môi, “Thế không phải hay lắm sao?”

Tôi không còn gì để nói, “Rốt cuộc đời anh nhạt nhẽo tới mức nào hả?”

Tần Diễn lại lần tràng hạt lần thứ ba, “Tẻ nhạt vô cùng luôn.”

“Nếu cậu chê Blue nổi tiếng rồi, không tiện đến thì tới đây đi,” Anh ta cất tiếng nhẹ nhàng, “Anh định mua lại nơi này.”

Suýt chút nữa tôi phun cà phê lên mặt anh ta.

Có tiền gồm.

Tôi tin cuộc sống anh ta quá tẻ nhạt, tất cả đều chỉ vì tìm thú vui.

Đến đẳng cấp đại lão như anh ta rồi, lại như đám blogger khuấy hồ nước đục này, có vẻ hơi mất giá.

Đúng lúc này điện thoại trong túi áo tôi đổ chuông.

Tôi lập tức lấy di động ra, ra cửa sổ nghe điện thoại.

Đầu bên kia là giọng Hoắc Thời An, “Xong việc chưa?”

Tôi thấp giọng nói, “Chưa đâu.”

“Mười phút rồi mà còn chưa xong à?” Hần phần nộ nói, “Em với lão già kia đang học thuộc lòng văn à?”

Tôi quay đầu nhìn về phía sau, bất ngờ phát hiện Tần Diễm vốn đang ngồi trên sofa lại đứng lù lù sau lưng mình, làm tôi sợ đến mức suýt chút nữa gào thét như thiếu nữ.

Đầu móa, suýt chút nữa mất mặt.

Tần Diễm dút tay vào túi quần, mỉm cười với tôi, tôi vã mồ hôi lạnh, ấy thế mà Hoắc Thời An ở đầu dây bên kia vẫn còn ông ổng chưa dứt.

Về mặt tôi sắp mất khống chế.

Tần Diễm xem trò vui không chê chuyện lớn mà lên tiếng, “Cafe sắp nguội rồi.”

Tôi vội vàng tắt điện thoại, trưng mặt cười nhìn về phía Tần Diễm, “Tần tiên sinh.”

Tần Diễm đập vai tôi, “Sao gọi gì nghe xa lạ thế?”

Tôi đẩy tay anh ta ra, “Chú ạ.”

Anh ta thỏa mãn ừ một tiếng.

Tôi vuốt mặt, “Anh là quân tử, cảm ơn anh.”

“Anh cũng không muốn nhận lời khen này đâu.” Tần Diễm rút tay ra khỏi túi quần, bộ dạng thâm tình chân thành cười nói, “Cậu bạn nhỏ, anh rất mến cậu, nhưng tiếc là không đuổi kịp thời điểm.”

Tôi cảm thấy cái người thoát như cao thủ tình trường, phong lưu đa tình như anh ta, thực ra có cảm giác xa cách từ trong xương.

Có lẽ có quan hệ với chuỗi tràng hạt cũ kỹ trên cổ tay anh ta.

Sống trong đời sống, ai mà chẳng có chuyện xưa.

Chuyện này không liên quan gì tới tôi, nửa đời trước và nửa đời sau của tôi đều dành cho Hoắc Thời An, chỉ mình hần thôi đã đủ phiền cả đời.

Tôi xoay người rời đi.

Phía sau vang lên giọng nói trêu chọc của Tần Diễm, “Không vui có thể tìm tới chú đây, không yêu đương làm tình, chỉ uống trà nói chuyện phiếm thôi.”

Tôi lão đảo.

Qua buổi uống trà này, tôi không còn lo lắng phía Tần Diễm nữa, bởi đang hớn hờ nên không chú ý bước đi, bước một bước nhảy một bước, lúc đi qua ngưỡng cửa không chú ý, té cái rầm.

Trên tầng vang lên tiếng cười rú lên như điên của Tần Diễm.

Tôi phải chống cả tay chân để bò dậy, mò lấy điện thoại đang không ngừng đổ chuông trong túi, gào lên với tên thần kinh số 1, “Gọi gọi gọi gọi cái quái gì, muốn đòi mạng hả?”

Hoắc Thời An như mọc ra thiên lý nhân mà hỏi tôi, “Bị ngã à?”

Tôi còn chưa nói, đã thấy hần lo lắng hỏi rằng, “Còn răng cửa không?”

Tiền sư anh không lo cho tay cho chân tôi, lo cho răng tôi hả?

Hoắc Thời An ghét bỏ nói, “Mất răng cửa thì xấu trai lắm đấy.”

Tôi quả quyết cúp máy.

Lúc tôi tới chỗ Hoắc Thời An thì đã là buổi chiều rồi.

Hắn chuyển viện rất xa, ở ngoại ô thành phố này, sát bên hồ Đông Nguyệt, phong cảnh đẹp đẽ, rất thích hợp để tĩnh dưỡng thân thể.

Chỉ là đất thôi.

Chỉ một chậu hoa được tùy ý đặt xuống cũng giống như được lựa chọn tỉ mỉ.

Tôi đứng trong phòng bệnh dõi mắt nhìn hồ, giống như có một chiếc bàn chải nhỏ, vuốt sạch sẽ những lông tơ xù xì trong lòng tôi.

Là một thế giới an nhiên hòa bình.

Chưa đầy một phút, thế giới ấy đã bị một tiếng vang xé trời đập nát, theo đó là giọng Hoắc Thời An rít gào, “Từ lúc vào em chỉ mãi ngắm cái hồ kia, có thể nhìn anh không hả?”

Tôi thu hồi tâm tư, “Nhìn chán rồi.”

Hắn như nuốt phải một tảng băng, lạnh lùng nói, “Thế còn bắt đầu lại từ đâu cái quái gì?”

Tôi hừ một tiếng, khoe môi hơi cong lên, “Còn phải nói à.”

Hiếm khi Hoắc Thời An tự mình tỉnh ngộ lại, “Anh chọc giận em à?”

Tôi từ từ xoay người lại, “Đoán xem.”

Gương mặt hắn tái nhợt, “Cái đức hạnh chết tiệt này của em có vẻ ngứa đòn nhỉ.”

Tôi cười nói, “Không biết là ai đâu.”

Hai chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng hắn dụi mắt trước tiên, trước giờ hắn chơi trò này không bằng tôi.

“Ừ rồi, anh thừa nhận,” Hoắc Thời An cúi đầu vuốt tóc, rầu rĩ nói, “Chuyện hôm nay anh hành xử hơi trẻ con.”

Tôi nói, “Chỉ hơi thôi à?”

Hắn cười nhạo, “Rất nhiều, vô cùng nhiều, nhiều như trấu, đã được chưa thầy Phương?”

Tôi nghiêm mặt nói, “Với thái độ này của anh, cùng lắm cũng chỉ như thằng nhóc bốn tuổi, hai mươi tuổi trước bị anh găm sạch rồi.”

Hắn bật thốt lên, “Anh đây như vậy còn không phải vì thích em à!”

Dứt lời, tai hắn đỏ bừng lên.

Tôi ho khụ một tiếng, “Nếu paparazi và thám tử tư phát hiện ra quan hệ của chúng ta, sau đó hét giá, dồn anh vào chỗ chết, hơn nữa hậu họa vô cùng.”

“Tần Diên không thiếu tiền, làm việc vẫn sòng phẳng vô tư, thoạt trông có vẻ thâm sâu khó dò, thực ra rất đơn giản, em cảm thấy anh ta làm như vậy do già rồi nổi tình thương, hâm mộ cảm thán tình cảm hai ta, hơi đáng thương.”

Hoắc Thời An cười gằn, “Anh còn đáng thương hơn anh ta nhiều.”

Tôi cầm cốc nước trên bàn ra uống, “Anh đáng thương cái nỗi gì?”

Hắn làm như oan ức lắm, “Anh đáng thương mà, anh nói anh đáng thương mà em không tin.”

Tôi đưa nửa cốc nước còn lại tới bên miệng hắn, “Anh cũng cô độc lẻ loi à?”

“Anh không, anh có người yêu mà.” Hoắc Thời An lập tức không biết xấu hổ mà đổi giọng, vẻ mặt hả hê không giấu nổi, “Đúng là anh ta đáng thương hơn nhỡ.”

Tôi lườm hắn một cái.

Hoắc Thời An dần tới uống hai ngụm nước trong tay tôi, “Nói đúng rồi thì phải khen thưởng cho em mới được.”

Tôi nhìn hắn cầm cây bút trong tủ, khóe mắt giãn giãn, “Không cần đâu.”

Hắn chau mày, “Đưa tay cho anh đi.”

Tôi thương lượng với hắn, “Đổi phần thưởng khác được không?”

“Bữa nay anh chỉ chuẩn bị cái này thôi, không có cái khác, lần sau đổi.”

Hắn nắm tay tôi, ra sức nắm chặt.

Tôi cố gắng rụt lại, “Rùa thôi nhó?”

Vừa dứt lời hắn liền nổi đóa, trợn trừng mắt trông rất dữ dằn, “Ai bảo anh vẽ rùa cho em?”

Tôi nói, “Thế thì đồng hồ? Hay là bốn vòng tròn?”

Hắn không nói lời nào nhìn tôi.

Tôi nhìn vẻ mặt như người chết của hắn, giống như chỉ cần tôi nói thêm một chữ, hắn sẽ nuốt bút bỏ mình.

“Thôi vẽ đi vẽ đi.”

Hoắc Thời An bình tĩnh lại, nắm lấy tay tôi, để tôi giữa lòng bàn tay, bá đạo ra lệnh, “Đừng lộn xộn.”

Hắn bắt đầu viết chữ trong lòng bàn tay tôi.

Tôi bần thần.

Lần cuối tôi để người ta vẽ vờ trên tay mình đã là hồi cấp ba, cũng là để hắn vẽ.

Tôi chỉ chịu để hắn làm, người khác thì không được.

Mấy năm trôi qua, tôi lại được cảm nhận cảm giác giống như trái tim bị gãi ngứa ngứa, nhịp thở trở nên rối loạn, không tự chủ khẽ thở hổn hển.

Hoắc Thời An đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt cáu kỉnh, “Phương Hoài, anh như vậy rồi mà em còn quyến rũ anh à, có nhân tính hay không thế?”

Tôi chê hắn dở hơi.

“Đừng thở nữa, kiềm chế đi.” Hắn cúi đầu tiếp tục viết lách, “Đợi chân anh lành rồi, làm được rồi, lúc đấy em quyến rũ anh sau.”

Tôi, “.....”

Không biết qua bao lâu, hắn dừng bút, vuốt tay tôi nói, “Được rồi.”

Tôi cúi đầu nhìn, trong lòng bàn tay xuất hiện một bài thơ.

32. Chương 32: Tặng Em Một Bài Thơ Sến Súa!

Tôi nhớ cách đây không lâu Hoắc Thời An nói hắn có clone, trên đó toàn mấy cái thi từ ca phú.

Lúc đó tôi còn tưởng hắn khua môi múa mép với mình.

Ài ngờ thế mà hắn lại biết viết thật.

Không biết mấy năm qua thời gian đối xử tàn nhẫn với Hoắc Thời An thế nào, biến một sinh viên trường đại học kỹ thuật trọng điểm trở thành ngôi sao, hứng lên còn viết thơ ca sến súa.

Sến đến độ chảy nước.

Thực ra tôi đọc hai câu trước đã không muốn xem nữa, thấy gớm à, đọc hết như vậy chỉ đơn giản vì chứng cường chế.

Đọc xong tôi có cảm giác hư hư ảo ảo kinh hãi như bị tẩy não.

Hoắc Thời An ho khụ hai tiếng, “Thế nào?”

Tôi giữ quan điểm “Mỗi một tác giả nguyên sang đều đáng được tôn trọng cổ vũ” mà nói, “Thông tục dễ hiểu, rất hay.”

Hắn bắt mắt nhướng mày, “Thông tục dễ hiểu là cái gì hả?”

Tôi mặt không đỏ tim không run mà nghiêm túc nói, “Đó là cảnh giới tối cao.”

Không đợi hắn áp sát, tôi liền đọc thơ hắn viết ra.

“Đừng quên đêm hôm cô quạnh, còn có anh; đừng quên tháng ngày mê man, còn có anh; đừng quên hạnh phúc đông đầy, còn có anh...”

Lúc bấy giờ da mặt hắn trở nên mỏng dính, ngắt lời tôi, “Xem là được rồi, đọc cái gì mà đọc.”

Tôi đang định nói chuyện, lại nghe thấy hắn khoe, “Anh dùng phép lặp từ đấy.”

“.....”

Tôi vuốt bài thơ sến sẩm Hoắc Thời An viết trong lòng bàn tay mà nghiền ngẫm.

Đại ý chính là dù lúc tôi vui vẻ hay buồn bã, hắn sẽ luôn ở bên, cùng tôi trải qua mọi chuyện.

Nghiền ngẫm ra ý nghĩa rồi, dường như bài thơ không còn sến sẩm như vậy nữa.

Tôi nhìn vành tai còn ửng đỏ của hắn, “Có gì ăn không? Em đói.”

Hắn từ từ liếc mắt lườm tôi, “Nếu chân anh không bị gãy, đã ăn em từ lâu rồi.”

Tôi nhìn hắn ba giây, biết hắn lại dở chứng rồi, “Mấy năm qua anh sống thế nào vậy?”

Hắn lại từ từ liếc nhìn tôi, “Dựa vào mơ.”

“....”

Hắn trưng bộ dạng ưu thương “Để anh kể cho em anh đau đớn nhường nào” bảo rằng, “Trong mộng ăn thịt, tỉnh dậy ăn chay.”

“.....”

“Anh nói thật đấy.” Hắn nhìn chòng chọc tôi, “Từ lúc mình chia tay, em có mơ thấy anh không?”

Tôi bình tĩnh lắc đầu, “Không.”

“Ồm.” Hắn cười gằn, “Chém gió là con chó.”

Tôi, “.....”

Im lặng một lúc, Hoắc Thời An lại hỏi tôi, bộ dạng nghiêm túc đằng hoàng cứ như đang cùng tôi thảo luận chuyện thị trường chứng khoán, “Có mơ thấy căn gác xép của anh không?”

Dây thần kinh nào đó trong đầu tôi run lên, “Mơ cái con cui!”

Hắn cười phá lên, “Xem ra mơ thấy rồi.”

Tôi nhìn bộ dạng hắn hớn hở như nhặt được tiền, liền khó chịu nói, “Ai thèm mơ mấy cái ác mộng muốn sống muốn chết kia?”

“Muốn sống muốn chết?” Hắn làm như muốn gặm hết đức hạnh của tôi, “Sao anh không nhớ có chuyện này nhõ? Trừ lần đầu tiên em gào rú ra, sau đó có lần nào mà em không thổ hỗn hển như con lợn không?”

Tôi đen mặt, con lợn nào ăn hết cơm nhà anh à?

Hắn vuốt mái tóc rối bời, thẹn quá hóa giận mà nói, “Tại sao anh đây không nghe thấy em thở chứ, còn không phải do em hại hay sao?”

Tôi cảm thấy mình nên tự tìm đồ ăn thôi.

Đợi hắn nhớ ra, chắc tôi đói đến độ hồn bay phách lú luôn rồi.

Lúc này đã hơn ba giờ chiều, tôi giải quyết vấn đề ẩm no, cùng Hoắc Thời An ngồi trong phòng bệnh.

Ánh mặt trời thì ấm áp, bọn tôi thì tẻ nhạt.

Tôi ngáp một cái, “Kể anh chuyện này, lớp trưởng muốn tới thăm anh đấy.”

Hoắc Thời An ngẩn người ra nhìn tôi, vẻ mặt đần độn “IQ của anh bị chó gặm hết rồi”.

Tôi lấy quả quýt ném lên người hắn, thấy hắn lườm sang bên đây, bèn nói, “Lớp trưởng muốn mời anh làm phù rể.”

Hoắc Thời An chau mày, “Không phải ông ấy có vợ rồi hay sao? Hay là anh nhớ nhầm?”

Tôi nói, “Không phải ông ấy cưới, là em trai ông ấy.”

“Chính là nhóc mập học kém một khối, nhờ anh viết thư tình tiếng Anh theo đuổi hot girl trong trường ý.”

Dường như hắn đang lục tìm trong ký ức, vẻ mặt nhăn nhó.

Tôi cũng lục tìm trong ký ức mình, khi đó Hoắc Thời An đã nhận lời.

Bởi vì nhóc mập biết hắn đang sưu tập thẻ vua hải tặc, nên bỏ vốn lớn ra nhờ vả.

Bộ thẻ bài kia ở trong tay Hoắc Thời An chưa tới một phút, đã tới ngăn bàn học của tôi.

Hồi đó tôi mê một vua hải tặc, hắn thu thập thẻ bài chỉ để逗 tôi vui, tôi vui rồi sẽ lên gác xếp chơi với hắn.

Mỗi lần chơi hết một buổi trưa.

Hoắc Thời An gào lên một tiếng khiến tôi hoàn hồn lại, tôi thu lại hoài niệm vương nơi đáy mắt, “Gì vậy?”

“Anh phải hỏi em làm gì mới đúng, nói được nửa câu đã dần mặt thối ra.” Hắn thuận miệng hỏi, “Thế nhóc mập cưới ai thế?”

Tôi nói, “Chính là hot girl trường đấy.”

Trên mặt hắn hiện rõ sự ngạc nhiên, “Dốc lòng thế cơ à?”

“Còn phải nói à, lúc em biết cũng phản ứng giống hệt anh đấy, hot girl của trường vẫn là hot girl của trường, nhưng nhóc mập đã không còn là nhóc mập ngày nào rồi.”

Tôi lấy điện thoại ra ấn vào thư viện ảnh, kéo đến một bức ảnh cho hắn xem, “Nhóc mập bây giờ đáng đẹp như người mẫu, vừa cao ráo lại vừa đẹp trai.”

“Anh hỏi em,” Không hiểu sao hắn lại nổi đóa lên với tôi, “Em lưu ảnh thằng nhãi này làm gì?”

Tôi đen mặt, “Cho anh xem còn gì.”

Hắn sững sờ mấy giây, làm như không có chuyện gì nói, “Anh xem rồi, xóa đi.”

Hoắc Thời An thấy tôi xóa ảnh, thỏa mãn nói, “Nếu đã là người quen, thì đi thôi.”

“Chờng nào cưới?”

“Nguyên đán.” Tôi nói, “Lớp trưởng sợ lịch trình anh dày đặc, nên nói trước hai tháng.”

Hắn cúi đầu bóc vỏ quýt, “Hình như Nguyên Đán phải chụp hình cho một tạp chí, để anh nói với lão Lưu một tiếng, bảo anh ta để trống lịch hôm đó, nếu không được thì chụp đêm.”

Tôi chau mày, “Đêm hôm còn chụp tạp chí.”

“Chụp chứ, “Hắn ném vỏ quýt vào thùng rác cách đó không xa, “Phần lớn đều qua 0 giờ mới bắt đầu.”

Tôi nhìn hắn ném quả quýt ra, bắt lấy theo bản năng, nghe thấy hắn nói, “Đừng mày chau mặt ử nữa, anh á eo chắc thận khỏe chỗ nào cũng tốt, em lo cho em đi thì hơn.”

Hắn che giấu vẻ mặt sỏi sỏi, nở nụ cười hiền từ với tôi, “Nếu không tin, em đợi chân anh lành rồi, anh cho em kiểm hàng.”

Tôi ăn quýt của mình, không phản ứng lại hắn.

Chưa đầy một phút, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp, “Phương Hoài à, hôm nay lão Lưu nói với anh có mấy nhà định làm tới, trên mạng toàn là tin không đâu, phải dìm dăm ba ngày, anh quen rồi, nên sắp tới em đừng lên mạng, đừng lo những chuyện đó, hai ta ở với nhau.”

Tôi nuốt miếng quýt trong miệng mình xuống, buông mi mắt nhìn bài thơ hắn viết trong lòng bàn tay mình.

“Đám anh hùng bàn phím không nói lý được thì chuyển vị trí, mặc kệ chỗ đó hỗn loạn, anh không thể thất bại hoàn toàn vì chuyện kia, tháng ngày là bản thân, vẫn phải dựa vào bản thân, cố gắng sẽ qua, nhưng mà...”

Dừng lại một chút, “Vấn đề nói ấy, dù anh có chiêu lớn chiêu nhỏ gì cũng phải kiềm chế lại cho em, giấu kỹ đi, có thể đừng nhây thì đừng nhây nữa, cố gắng kiềm chế lại, nhất là khoảng thời gian này.”

Hắn làm như bị số mệnh đánh đập mà ngã về phía giường một cái, “Ày dà, tình cảm dạt dào như vậy cũng là lỗi của anh.”

“.....”

Phòng bệnh rất sạch sẽ, không giống như bệnh viện, mà như một khu nghỉ dưỡng, rất hưởng thụ.

Tôi ăn quýt xong bèn làm tổ trong sofa, ngáp dài một cái, mơ màng ngủ.

Nếu Hoắc Thời An không bị gãy chân, sau khi hai chúng tôi bắt đầu lại từ đầu sẽ làm làm làm và làm.

Bây giờ hắn không làm được còn muốn mò tới tôi, thấy tôi làm tổ ở nơi hắn không với tới được, lại bày trò sến sẩm, gọi tên tôi liên tục ba bốn lần.

“Phương Hoài ơi, Phương Hoài à? Phương Hoài ời Phương Hoài hời~~”

33. Chương 33: Thì Muốn Hôn Em Đó!

Hoắc Thời An gọi một, hai, ba, bốn tiếng, thấy tôi không đáp lời, lại cười lặp lại lần thứ hai.

Khóe mắt tôi giãn giãn, tên thần kinh hôm nay lại dở chứng dựa vào thực lực.

Hắn thấy tôi mở mắt, liền trưng vẻ mặt anh trai quốc dân ra, “Buồn ngủ thì lên đây mà ngủ, giường này rộng lắm, em tha hồ lăn.”

Tôi đổi tư thế trên sofa, tiếp tục làm tổ.

“.....”

“Ôi anh buồn quá.”

Hoắc Thời An cường điệu đau lòng nói, “Cũng phải đến mấy năm rồi em không chạm vào anh, không muốn à?”

“Hay là nói, ra nước ngoài nhiều dụng cụ, em tự mình làm quen rồi, ắm no quen rồi, không cần anh nữa?”

Trán tôi nổi gân xanh, “Mẹ kiếp anh im miệng cho em nhờ!”

Hắn gọi đòn trầm trở một tiếng, “Cuối cùng thầy Phương cũng chịu để ý tới anh.”

Tôi lạnh mặt, “Anh đừng chọc em nữa, em mà tức lên là em...”

Hắn cắt ngang lời tôi, nheo mắt lại, “Là em tự mình động?”

Tôi trợn trắng mắt, “MỒ ĐI!!!”

“Hừ.”

Hắn không lấy làm lạ mà khinh bỉ tôi, “Còn tưởng em ra nước ngoài học hỏi tiến bộ lên, ai dè vẫn là bộ dạng hết ăn rồi nằm như cũ.”

“.....”

Tiên sư nhà hắn hết ăn rồi nằm ý!!!

Hoắc Thời An lại đổi bộ dạng tỏ vẻ nghiêm túc hơn, “Thôi nào đừng ngủ nữa, hôm nay em tới chỗ anh, tài xế có bắt chuyện với em không?”

Tôi vắn cổ, “Em tự lái xe tới.”

Hắn trở mặt trong nháy mắt, lạnh lùng hỏi, “Lái xe ai?”

Tôi nói, “Mẹ em.”

Hắn ngẩn người ra, cười như thằng dở, “Mẹ biết em tới thăm anh nên để xe lại cho em tiện tới đây.”

Tôi, “.....”

Hắn lục lợi trên ngăn tủ, ném một thanh socola cho tôi như cho cún con, “Không có paparazi theo sau mong em đấy chứ?”

“Bây giờ em chỉ là bạn học cũ, bạn cũ, anh em thân thiết của anh thôi.”

Tôi xé vỏ thanh socola ra, “Anh còn nhây nữa là có xe theo em đấy.”

Hắn ngả ngớn sờ sờ cằm, cố ý ‘mơi’ tôi, “Xem ra anh phải cố gắng hơn nữa.”

Tôi đang định nói hắn, điện thoại lại đổ chuông, Miêu Miêu gọi tới.

Điện thoại nối máy, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói hoảng loạn của Miêu Miêu, không còn giữ được sự bình tĩnh nữa, “Hoài Hoài ơi, ông đó hả Hoài Hoài?”

Tôi lập tức ngồi dậy, “Tôi đây.”

“Có vấn đề rồi.” Miêu Miêu nói liến thoắng, “Bây giờ trên weibo có blogger định hướng dư luận, nói hai chúng ta là một cặp, còn có mấy blogger tham gia vào, lúc này đang ở top 20 trên hot search.”

Tôi theo bản năng nhìn về phía tên dở hơi trên giường bệnh, hắn đang ngồi ăn một mình, căng thẳng che đờ của bản thân, bộ dạng nếu ai nhìn thêm một chút là sẽ nhe răng trợn mắt giương móng vuốt.

Hắn không thể vì mấy hôm tới bị bôi đen mà phân luồng dư luận lấy tôi và Miêu Miêu ra tạo phốt.

Làm như vậy khác nào tự đâm một dao vào người hắn.

Tôi cũng nghĩ đây không thể do công ty hắn làm.

Với giá trị và danh tiếng hắn hiện tại, nhất định địa vị trong công ty rất cao, tương đương với anh cả, rất có tiếng nói.

Lão Lưu quản lý và ekip của hắn đều biết tôi và hắn là bạn thân, sẽ không giấu hắn lợi dụng tôi.

Dù sao thì cũng lên hot search, nhất định hắn sẽ biết, không giấu nổi.

Fan nhà Hoắc Thời An càng không thể, bởi vì tin tức của tôi với Miêu Miêu không chỉ làm ảnh hưởng tới hắn, còn đối nghịch với cái bình luận trên top định hướng rằng tôi với hắn có hint.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy có lẽ là blogger kia tự bỏ não.

Dù sao thì, tôi và Miêu Miêu cũng quen nhau gần sáu năm rồi.

Các cư dân mạng nghĩ giữa hai người khác phái không có tình bạn đơn thuần, lại bỏ ngỡ hai chúng tôi ở nơi đất khách quê người nương tựa vào nhau, sở dĩ yêu đương mà không công khai bởi vì Miêu Miêu vừa mới tiến chân vào showbiz, đang trong thời kỳ phát triển sự nghiệp, nên không hợp lộ ra ánh sáng.

Hợp tình hợp lý, vậy là đủ rồi.

Vì sao lại lên hot search, lát nữa tôi hỏi Hoắc Thời An mới được.

Tôi hoàn hồn lại, động viên cô bạn, “Không sao đâu, bà cứ tập trung thu âm sáng tác đi.”

Miêu Miêu căng thẳng hỏi, “Thế anh nhà ông thì sao?”

Tôi nói, “Tên ấy không sao đâu, hiểu tôi quá mà, gì mà chẳng biết.”

Lúc bấy giờ Miêu Miêu mới thở phào một hơi, lại giọng điệu bà cụ non ra than thở với tôi, “Hoài Hoài à, nói thật là tôi thấy hơi phiền, còn không bằng như trước đây hát ở quán bar phòng trà.”

Tôi ăn một miếng socola, “Mới như vậy đã vỡ mộng rồi à?”

“Giờ vẫn chưa, nhưng không biết chừng nào sẽ vỡ, cũng không chỉ vì chuyện này thôi đâu.”

Miêu Miêu văng tục, “Mẹ kiếp chứ, tôi bảo với công ty chuyện hot search, bảo hai đứa mình chỉ là bạn tốt thôi, muốn phòng quan hệ công chúng đứng ra dập tắt nhiệt độ, bọn họ chẳng thèm đáp lại tôi.”

Tôi trầm nghĩ, thấp cổ bé họng là chuyện bình thường mà, người mới trong giới giải trí không có địa vị, bị lơ là chuyện thường.

Đến khi Miêu Miêu ra album, nổi tiếng rồi, lời nói mới có trọng lượng.

“Trong công ty còn có người nói tôi sướng bỏ xừ còn bày đặt, tiên sư cha nhà nó chứ.”

Tốc độ nói của Miêu Miêu lại tăng lên, cứ giận vào là như vậy, “Ngay cả quản lý của tôi cũng thấy tôi chó ngáp phải ruồi, được nổi miễn phí còn gì, anh ta bảo tôi debut theo nhóm, chuyện tình cảm không ảnh hưởng lớn, còn có thể ghép cặp...”

Tôi nghe cô nàng ức muốn khóc kể lại, bèn dịu giọng khuyên nhủ, “Showbiz có cách hoạt động của showbiz, bà ở đó lâu rồi sẽ bình tĩnh lại.”

“Tôi không bình tĩnh được, hồi trước tôi cũng đu idol, cũng quan tâm tới chuyện trong showbiz, nhưng tới lượt mình thì là một chuyện khác.”

Miêu Miêu thật lòng nói với tôi, “Thực ra dạo gần đây khoảng thời gian tôi thật sự luyện ca hát rất ít, mỗi ngày không biết làm gì ở công ty, từng ngày từng ngày cứ như vậy trôi qua, hồi trước tôi và đám lão Điều vui vẻ ký hợp đồng, còn tưởng có thể thực hiện giấc mơ, chậm một chút không sao, chỉ cần bước vào con đường đó là được rồi, kết quả dạo gần đây mới phát hiện dường như mình đã đi sai đường, ban nhạc bọn tôi thành lập được một năm, bây giờ cảm thấy tiền đồ thật xa vời, tôi thật sự lo họ không kiên trì được.”

Cô dừng lại một chút, giọng nói khàn khàn, giống như già đi vài tuổi, “Lão Điều bọn họ không cần phải đi xã giao, tôi thì phải đi, có quỷ mới biết vì sao một ca sĩ lại phải mặc hoa hoét lòn lẹt đi tiếp rượu.”

Ấn đường tôi nhăn nhó lại, “Bà chịu thiệt à?”

“Sao có chuyện đó được.” Miêu Miêu hung tợn nói, “Bà đây từng học võ đấy.”

Phía bên kia có người gọi cô nàng, không biết là ai, nhưng thái độ có vẻ rất thiếu kiên nhẫn, tôi đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy cô nàng bảo, “Hoài Hoài này, tôi cúp máy trước nhé, ông nói chuyện với người kia của ông đi.”

“Ông yên tâm, điện thoại tôi để khóa phức tạp nhất, cũng xóa lịch sử nói chuyện với ông đúng lúc, sẽ không để ai phát hiện ra quan hệ của ông với người kia đâu, tôi cúp máy đây, nói chuyện sau nhé.”

Tôi ném điện thoại lên sofa, ăn mấy miếng socola, hỏi Hoắc Thời An tròng mắt sắp rớt ra, “Danh tiếng công ty âm nhạc của Miêu Miêu thế nào?”

Hoắc Thời An cố gắng nói: “Vẫn được.”

Tôi hỏi, “Có quy tắc ngầm hay không?”

Hắn hừ một tiếng, “Đâu mà chẳng có.”

Tôi nghiêm mặt, “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

Hắn liếc mắt, “Thì anh cũng nói chuyện nghiêm túc với em đây.”

Tôi và hắn mắt to trừng mắt nhỏ, trừng mắt được mười giây, tôi đứng dậy đi tới bên giường, thơm một cái lên má hắn, “Có quan hệ với anh à?”

“Dễ người ta thì dễ tử tế vào,” Hắn cười khẩy, “Qua loa như vậy tưởng người ta là kẻ ngốc đấy à?”

Tôi lại thơm má hắn, chụt chụt hai bên trái phải, “Không phải dễ anh, muốn thơm anh mà.”

Nhất thời Hoắc Thời An từ đông lạnh lẽo chuyển sang xuân tươi vui, tỏ vẻ hớn hở chỉ vào miệng mình, “Phiền em nhảy qua bên đây một chút, cảm ơn.”

“.....”

Tôi lại gần, hôn lên môi hắn, cắn môi dưới của hắn, giống như trước đây mà thân thiết cắn hai cái.

Hắn run lên như điên mà nhìn tôi.

Tôi lặp lại câu hỏi trước đó, “Công ty kia ký kết với Miêu Miêu là có quan hệ với anh à?”

“Không phải.”

Hắn vẫn dại ra nhìn tôi, “Hôm đó anh nghe nói em tới quán bar Blue, nửa đêm vẫn chưa chịu về, nổi giận dẫn Tiểu Trần tới, muốn xem rốt cuộc là nơi quỷ quái gì, lúc đó Miêu Miêu đang ở đó trình diễn với ban nhạc của mình, anh bị người ta nhận ra, quán bar nổi lên, ban nhạc của họ cũng nổi theo.”

Tôi ừm một tiếng, mút mát khoe môi hắn, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì video họ trình diễn trong quán bar có rất nhiều người xem, lượng chia sẻ cũng rất khả quan, ban nhạc có giá trị, đương nhiên có công ty muốn ký hợp đồng..”

Giọng hắn dừng lại, mở to mắt nhìn chòng chọc tôi, “Thầy Phương à, em hôn có hai cái, anh nói cho em nhiều như vậy, thiệt cho anh quá.”

“.....”

Tôi ngồi xuống một bên giường, “Bây giờ anh xem hot search trên weibo một chút đi.”

Hoắc Thời An xem xong, gương mặt biến sắc ngay tại chỗ, “Tiên sư nó, cái quái gì buồn nôn thế.”

Tôi giữ lấy tay hắn, đề phòng hắn điên lên lại đập đồ, “Bình tĩnh đi, anh có thể tra ra được ai mua không?”

“Không ai mua.” Về mặt hắn có chút kì dị, “Nhiều người tìm nên lên.”

Tôi theo bản năng muốn cầm lấy điện thoại của hắn xem một chút, bàn tay duỗi ra một nửa lại thu về, thôi không xem nữa, nghe thôi đã thấy sốt ruột, xem vào lại càng sốt ruột gấp đôi, tôi không cần phải tự ngược.

“Ai tìm?”

Hắn không lên tiếng.

Tôi nheo mắt, “Fan của anh à?”

Không nhận được câu trả lời, hắn là đúng rồi.

Tôi có cảm giác phức tạp, dường như thấy bất ngờ, lại dường như mọi chuyện nằm trong dự liệu, “Hôm qua anh đăng weibo, fan CP âm ỉ như Tết đến, hôm nay blogger bỏ nã, fan only của anh lại vui như Tết.”

Hoắc Thời An nhìn tôi như thấy quỷ, “Em còn biết fan only nữa à?”

Tôi cười híp mắt nói, “Nhờ phúc của anh, giờ em đã có chút hiểu biết về giới giải trí.”

Hắn không dám nhìn tôi, sợ sệt như con ba ba chui vào trong mai.

Tôi dạy ăn đường, “Nói cách khác, blogger kia tự động nào câu like, fan hâm mộ của anh thuận thể đưa con bé lên hot search, chỉ để chứng minh hai chúng ta là quan hệ bạn học trong sáng, thẳng tắp ấy hả.”

Hoắc Thời An khẽ tắc lưỡi, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Blogger mấy vạn người theo dõi khoác vỏ bọc là fan, không biết lấy đâu ra ảnh chụp của em với Miêu Miêu, viết lời tựa “Tôi phát hiện ra bạn học cũ của ca ca là giọng ca chính của ban nhạc Popping Candy”, rồi tag tên anh, rất dễ câu like.”

Thái dương tôi giần giật.

“Giới showbiz là một cái vòng, muốn bơi đen có thể bơi ra một đồng vết nhơ, so với nhử củ cải mang theo bùn đất còn thắm hơn.” Hoắc Thời An hờ hững nói, “Nhiệt độ cũng là một đạo lý, một người kéo theo mấy người, thậm chí là cả một nhóm người.”

“Nếu hai chúng ta thật sự chỉ là bạn tốt, bạn học cũ, thế thì hot search này đều có lợi với cả ba bên.”

Tôi biết ba bên là blogger, Miêu Miêu, và cả Hoắc Thời An.

Thực ra cũng có lợi với tôi nữa.

Tôi tới tìm Hoắc Thời An, không cần phải lo lắng đề phòng gì nữa.

“Thế nhưng không có nếu như.” Hần gằn một câu qua kẽ răng, “Anh cũng không cần dùng em và người con gái khác để phân tán lưu lượng của mình, công ty lấy bữa một nghệ sĩ nào ra cũng có thể tạo tin hot, hiệu quả còn tốt hơn nhiều, bây giờ không dùng chẳng qua chưa phải lúc.”

Tôi không vui nói, “Miêu Miêu là em gái em.”

“Được rồi, cũng là em gái anh nữa.” Hần tự nhiên đổi giọng, lạnh lùng nói, “Dù sao trong lòng anh cũng thấy khó chịu.”

Tôi vuốt mặt xuống, “Thôi nào, dù sao cũng lợi nhiều hơn hại, blogger kia lấy con bé ra câu like, cũng chớ ngáp phải ruồi giúp hai chúng ta, cuối cùng dù có chứng minh được em và Miêu Miêu không yêu đương, thì cũng không ai gắn ghép em với anh chơi gay, suy cho cùng với anh hay em đều là chuyện tốt, hai chúng ta có thể lo yêu đương của mình, em đi dạy cũng dễ dàng hơn.”

Hoắc Thời An trầm mặc một chút, bắt đầu nhay, “Thế bây giờ anh có thể đăng weibo không?”

Tôi cười dịu dàng, “Ai đã hứa với em, weibo cho studio quản, bản thân mình không đăng weibo nữa ấy nhỉ?”

Hần đen mặt, “Anh.”

Tôi thấy hần muốn ôm lấy eo mình, liền không khách khí đập tay hần xuống, “Anh nói xem làm sao bây giờ? Chừng nào tag kia mới xuống khỏi hot search? Em không dùng weibo, giải thích cũng không hợp, Miêu Miêu thì đã ký hợp đồng với công ty, không thể hành động một mình, nếu không sẽ thành vi phạm hợp đồng.”

“Cư dân mạng không quan tâm chân tướng, có làm sáng tỏ hay không cũng không cần nổi họ, họ chỉ muốn hóng hớt thôi, nếu công ty Miêu Miêu không xuôi theo thì chẳng mấy mà tin này trôi đi.”

Hần xoa bàn tay bị tôi đập, nhìn tôi đầy oan ức, thấy tôi không tới dễ dàng, bèn trưng bản mặt bí xị, “Nếu họ muốn tranh thủ, thì sẽ bỏ tiền ra mua hot search trong một thời gian ngắn.”

“Dù sao cũng không lên top 1, bọn họ chẳng nở bỏ tiền ra đâu.”

Tôi nói, “Thế sao anh toàn trên đó?”

“Người khác mua.”

Hần nở nụ cười khinh thường, “Không đen nổi, bảo anh mua hot search chứ, mua cái con ciu, anh đây mà cần phải tự mua à? Nực cười.”

Tôi thấy bộ dạng hung hăng phách lối của hần quá mời gọi, định bụng đi tới tặng một chiếc hôn nồng cháy, lúc bấy giờ lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Người tới là Tiểu Trần, nói là tới đây làm việc, cậu ta vẫn đối xử với tôi như trước kia, không có bất cứ điều gì bất thường, cũng không lải nhải chuyện hot search.

Chuyện này tôi không lấy làm bất ngờ.

Tôi gay bên trong, Hoắc Thời An thì gay ở linh hồn, hai chúng tôi là hai tên gay không giống gay nhất.

Hồi đi học còn yêu đương nồng thắm, bất cứ lúc nào ở bất cứ đâu cũng tìm cơ hội hôn hít, ấy thế mà cả lớp không ai phát hiện ra chuyện hai đứa, Tiểu Trần không thể nghĩ về hướng đó.

Trên đời này chẳng có mấy cặp mắt sành sỏi tình trai như Tần Diễm.

Tôi đoán có lẽ người trong studio của hần cảm thấy thận hần có vấn đề, độ khả thi còn cao hơn là nghĩ tôi với hần chơi gay.

Nếu một ngày chuyện của tôi và hần lộ ra, không biết có bao nhiêu người phải thổ huyết, cũng không biết có bao nhiêu người bị vả mặt.

Tôi ra ngoài hút một điếu thuốc trở về, Tiểu Trần vẫn còn ở phòng bệnh chưa đi.

Trước ngực Hoắc Thời An bày vài tập kịch bản, hần đang xem một trong số đó.

Người vẫn còn nằm đại ra đó, thế mà tài nguyên đã dâng tới cửa.

Tôi định thuận thể chào tạm biệt Hoắc Thời An ra về.

Hần như con giun đũa trong bụng tôi, trước khi tôi kiểm soát đã đuổi trợ lý đi, “Tiểu Trần, cậu đi mua cho anh cái...”

Kết quả qua nửa buổi chưa có về sau.

Dường như tôi thấy được IQ của hần đang tuột dốc không phanh, có thể về 0 bất cứ lúc nào.

Tiểu Trần đáng thương mơ mơ màng màng, “Anh An, anh muốn em mua cái gì?”

“Thì mua...”

Hoắc Thời An dùng khước mắt chăm chú liếc nhìn tôi, nói bừa một câu, “Cái đó đó, cậu xem mà mua.”

Tôi sợ IQ của Hoắc Thời An tụt xuống âm, càng sợ hần đỡ chứng làm trò gì bựa, bèn vội vã chào hỏi ra về.

Còn chưa ra khỏi bệnh viện, hần đã gọi một cú điện thoại tới, giọng điệu bình tĩnh nhưng đủ hù chết người, “Anh hỏi em, hai chúng ta có phải người yêu không đấy? Mới đến đã đi là sao hả? Cho chim ăn cũng không qua loa như vậy.”

Tôi vừa đi vừa nói, “Lại đỡ chứng gì đấy? Em đến hơn ba tiếng rồi.”

Đầu bên kia không có tiếng nói.

Qua một lúc mới nghe thấy giọng nói rầu rĩ của hần, “Sao anh không có chút cảm giác nào thế nhỉ?”

Tôi dễ dàng hần theo bản năng, “Anh nghe lời đi, giờ anh đang nằm viện, em không thể tới liên tục được, cũng không được ở lại quá lâu, đợi chân anh khỏi rồi hai chúng ta có thể ở bên nhau nhiều hơn.”

Hần nở nụ cười trầm thấp, “Em hâm à, chân khỏi rồi thì làm gì có thời gian.”

Bước chân tôi dừng lại.

Kể cũng đúng, chân hần khỏi rồi lại phải quay về đoàn phim, dành thời gian đóng phim.

Khoảng thời gian này không biết bao nhiêu công việc ứ đọng lại, sau này xử lý từng chuyện một, đợi chân hần khỏi rồi xử lý dần dần.

Đến khi đó chỉ sợ muốn gặp mặt cũng khó khăn.

Tôi mím môi, “Ngôi sao yêu đương thế nào vậy? Yêu qua mạng à?”

“Phải xem lịch trình có nhiều hay không, nếu không nhiều thì tranh thủ ra nước ngoài du lịch gì đó.”

Hắn lẩm bẩm, “Anh cũng không rõ lắm, trước đó anh chỉ yêu mỗi em, bây giờ vẫn là em, không đi tìm ai khác.”

Tôi sững sốt một lúc, mới thấp giọng nói, “Đợi chân anh lành rồi, hai chúng ta có thể vừa yêu qua mạng, vừa tìm cơ hội gặp mặt.”

Hoắc Thời An buồn bực khẽ chữi thề một tiếng, “Sao từ lúc quay lại cứ như nằm mơ thế nhỉ, chẳng chân thực chút nào.”

“Phương Hoài này.”

Đột nhiên hắn gọi tên tôi, thở dài náo nức, “Anh biết nguyên nhân ở đâu rồi.”

Tôi nín thở, một giây sau nghe thấy hắn bảo, “Thực ra tại mình chưa làm ấy mà, làm là được thôi, mau làm đi nào.”

“.....”

34. Chương 34: Tôi Có Điên Đâu!

Mẹ tôi nói là tới công tác, thì thật sự là tới công tác, nói không sai một chút nào.

Từ ngày thứ hai mẹ tới đến trước khi mẹ đi một ngày, tổng cộng tôi chỉ ăn với mẹ có hai bữa cơm, về cơ bản đều là lúc tôi thức dậy, mẹ đã ra ngoài, lúc tôi đi ngủ, mẹ còn chưa trở lại.

Hoàn toàn lệch thời gian.

Tôi không thể nói với mẹ mình, mẹ sắp năm mươi rồi, còn làm việc gì nữa, làm một cái vườn trồng rau trồng trái là được rồi, nếu thấy chán thì nuôi mấy con gà, nếu vẫn còn chán thì nuôi nhiều con hơn một chút.

Nhưng nếu tôi nói vậy, nhất định mẹ sẽ bảo tôi phân biệt đối xử.

Ai nói sắp năm mươi tuổi rồi thì không thể theo đuổi sự nghiệp, không thể theo đuổi giấc mơ nữa?

Kể từ khi xuất ngoại tôi và mẹ đều thân ai nấy lo, kể từ khi tôi lập trình kiếm được những đồng bạc đầu tiên, đã bắt đầu độc lập về kinh tế.

Dù sao tôi cũng có cuộc sống của mình, mẹ cũng có cuộc đời của mẹ, mẹ nói với tôi qua mười năm nữa sẽ về hưu, không phải muốn xin ý kiến của tôi, mà là mẹ đã quyết định như vậy, chỉ thông báo với tôi một tiếng.

Làm con trai, tôi chỉ có thể lặng lẽ ủng hộ.

Công ty ở thành phố B, quy mô tầm trung, mẹ tôi rất bận rộn, đi công tác xong sẽ quay về.

Ngày hôm ấy mẹ tôi về thành phố B, tôi bận rộn nấu cho mẹ một bàn ăn, ngồi đối diện nhìn mẹ gấp món này, gấp món kia, chỉ ăn có mấy miếng, ăn không nhiều, chỉ nếm thử mùi vị, cứ như lão phật gia.

“Mẹ ơi, không nán lại hai ngày nữa được à?”

Nữ sĩ Chân tao nhả ăn miếng ớt trong đĩa thịt kho tàu, ăn xong rồi nói, “Công ty nhiều việc quá, để lần sau đi.”

Tôi nghĩ tới hồi xưa mẹ phải đi công tác, tôi khóc lóc om sòm không cho mẹ đi, mẹ dỗ dành tôi bảo, Hoài Hoài à, mẹ đi kiếm tiền mua nhiều đồ ăn ngon cho con.

Mẹ luôn dùng câu nói ấy để dỗ dành tôi.

Giờ thì đã thay đổi.

Lúc tôi hoàn hồn lại, phát hiện mẹ đang nhìn mình, ánh mắt vừa phức tạp lại vừa phiền muộn, giống như tôi là đứa con gái sắp về nhà chồng, mẹ lo lắng gả tôi đi rồi nhà chồng đối xử không tốt.

“Mẹ à, có chuyện gì thì mẹ nói đi.” Tôi run rẩy da gà da vịt nổi hết lên, “Đừng nhìn con như vậy.”

Nữ sĩ Chân đặt đĩa xuống đứng dậy rời khỏi bàn ăn, lúc quay trở lại trong tay có thêm một chiếc hộp gỗ hình vuông, đưa nó cho tôi bảo, “Con cầm lấy cái này.”

Tôi nhận lấy chiếc hộp gỗ mở ra nhìn, bên trong là một chiếc vòng ngọc, sắc ngọc trong trẻo sáng rỡ, cũng có dấu vết của thời gian.

Lần này tôi hoàn toàn sửng sốt.

“Mẹ à, Thời An không đeo vòng tay này được đâu, cổ tay tên ấy thô lắm.”

Nữ sĩ Chân quay trở lại ghé ngồi, “Mẹ có bảo con cho nó đeo đâu.”

Tôi còn chưa phản ứng lại, đã nghe thấy mẹ tôi nói, “Ý mẹ là, có thể giữ lại, nhưng không cần đeo vào tay.”

“Ồ,” Tôi cẩn thận nâng niu hộp gỗ, “Thế con giữ lại nhé.”

“Tốt nhất là đừng để nó nhìn thấy.”

Nữ sĩ Chân cầm đĩa, “Với tính tình của nó mà thấy, không đeo vào tay được sẽ tìm sợi dây đeo lên cổ mất.”

Tôi giúp Hoắc Thời An cứu vãn lại chút thể diện, “Vòng ngọc sao đeo như vậy được? Không thể nào, tên ấy không làm vậy đâu.”

“Người khác thì không, nhưng nó thì có thể đấy.”

Nữ sĩ Chân từ tốn nhìn tôi, giống như đang nói, con trai à, không cần mẹ nói toạc ra, con hiểu mà.

Khóe miệng tôi không ngừng co giật, Hoắc Thời An đã nhây đến mức ngay cả mẹ tôi cũng khó mở lời.

Qua hai ngày, tôi dẫn lớp trưởng tới bệnh viện.

Lớp trưởng lái chiếc BYD mới mua không bao lâu, dọc đường đi rất căng thẳng, “Phương Hoài à, cậu bảo tôi mua giỏ hoa quả thôi có qua loa quá không?”

Tôi bảo không đâu, “Tôi đến thăm cậu ấy cũng chỉ mua như vậy.”

“Thế à.”

Lớp trưởng suy nghĩ một chút nói, “Hay là tôi mua một bó hoa?”

“Hoa hồng không được, hoa cẩm chướng cũng không được, hoa bách hợp? Hình như cũng không hợp lắm, hoa oải hương? Cũng không hợp.. thôi bỏ đi, mua giỏ hoa quả đi vậy.”

“.....”

Tôi nhận được tin nhắn wechat của Hoắc Thời An, hỏi tôi đi tới đâu rồi, trước đó cũng có một tin nhắn với nội dung y hệt, gửi chưa tới năm phút.

Chân bị gãy, hẳn không cần làm việc, từ sáng tới tối moi tôi, đúng là xứng danh rảnh đến độ đau trứng.

“Phương Hoài này,” lớp trưởng gọi tôi, cảm thán rằng, “Hoắc Thời An bận rộn như vậy, cậu ấy nhận lời tham dự hôn lễ của em trai tôi nhất định là vì nể mặt mũi cậu, tôi biết hai người vẫn thân thiết như trước mà.”

Tôi đút điện thoại vào trong túi, cười bảo, “Vẫn không giống nhau, hồi trước tùy tiện chơi sao cũng được, bây giờ cậu ấy chơi với tôi, sẽ bị cánh phóng viên chụp ảnh, lên mặt báo ngay.”

Lớp trưởng bảo tôi nghĩ thoáng ra một chút, “Hoắc Thời An là đại lưu lượng, trong giới ngoài giới đều sợ làm bạn với cậu ấy, trong giới thì sợ bị nói là dựa hơi, sợ không đứng lại bị ăn mắng, ngoài giới thì sợ vì cậu ấy mà cuộc sống riêng tư bị soi mói, hết cách rồi, cậu ta cũng không dễ dàng gì.”

Tôi nói trong lòng, con đường tự chọn, có lẫn cũng phải lẫn xuống.

Có lẽ lớp trưởng muốn tán gẫu với tôi chuyện mấy hôm nay Hoắc Thời An bị bôi đen, nhưng lại không biết mở lời thế nào, lấp bắp nửa ngày mới nói, “Giới showbiz rất tàn khốc.”

Tôi quay đầu nhìn lại.

Lớp trưởng đánh tay lái, “Câu nghĩ xem, nổi tiếng rồi, có tiếng tăm rồi thì không có cuộc sống riêng tư nữa, cảm giác hít thở không thông, ý thức trách nhiệm cũng rất lớn, quá mệt mỏi, đợi đến khi truyền thông không chú ý tới nữa, lại lo không có phim để đóng, không có quảng cáo để nhận, không có giá trị thương mại, đến khi đó lại phải lấy chuyện riêng của mình ra để lấn lộn.”

Tôi nhìn con đường phía trước, “Ngành nghề nào cũng phải học cách tự mình điều tiết.”

“Nhìn bộ dạng Hoắc Thời An có lẽ vẫn điều tiết được.”

Lớp trưởng nói đùa, “Hồi còn đi học cậu ấy được đám con gái gọi là đóa hoa cao lãnh mà đều làm ngơ, tôi không ngờ thế mà cậu ấy lại dấn thân vào showbiz làm ngôi sao, còn làm tốt như vậy.”

Tôi nhìn thoáng qua chiếc xe tải lái qua trước mắt, giống như tài xế uống say, vội vã bảo lớp trưởng đánh tay lái.

Lớp trưởng khó khăn tránh chiếc xe tải kia ra, suýt chút nữa bị dọa sồn đãi, dọc đường phía sau không lái nhai với tôi nữa.

Tới bệnh viện, tôi dựa theo mong ước của lớp trưởng mà khuấy động bầu không khí, nói chuyện hồi còn trẻ trâu.

Năm tháng thanh xuân ngu ngốc chúng tôi cùng trải qua bên nhau, đây là đề tài chung duy nhất không nhàm chán mà tôi có thể nghĩ ra được.

Dòng hồi ức được tôi cẩn thận kéo ra ngoài, phủi lớp bụi mờ bao trùm lên nó, để nó được đón lấy ánh dương rực rỡ.

Lớp trưởng thả lỏng người, không kiềm chế được mà trò chuyện cùng tôi.

Tôi cũng nói say sưa.

Hoắc Thời An không nhịn được mà bật cười mãi, lúc cười ngoác miệng còn thấy cả răng hàm.

Dám cá 80% hẳn định lấy lý do lớp trưởng đi rồi tôi ở lại chơi với hắn đi, buổi tối ngủ lại trong phòng bệnh.

Nên lúc tôi đứng dậy ra về theo lớp trưởng, đôi con ngươi của hắn trừng như muốn rót ra.

Tôi tìm cớ với lớp trưởng để quay lại phòng bệnh, nhân lúc hắn vẫn còn trở mắt ra nhìn mà hôn một cái thật sâu và thật dịu dàng.

“Chiều nay đồng nghiệp dọn nhà, nhờ em giúp đỡ, mấy hôm trước anh ấy đã nhờ em rồi, em cũng đã nhận lời, không tiện từ chối.”

Tôi ôm đầu Hoắc Thời An, hôn lên mấy sợi râu lởm chởm của hắn, “Anh ngoan ngoãn, cố gắng dưỡng thương chân mình đi.”

Hắn vẫn còn đần người ra.

“Có thời gian em sẽ tới thăm anh.”

Tôi như cha già vuốt mái tóc hắn, sau đó thì vội vã chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nếu như tôi chạy chậm một bước, hẳn tỉnh lại sẽ đè tôi xuống giường, xử tử tôi mất.

Ngày hôm sau Hoắc Thời An nấu cháo điện thoại với tôi, “Bác sĩ bảo anh ở trên giường phải làm vận động, một mình anh không làm được, em tới làm với anh đi.”

Tôi vừa về văn phòng, giảng bài suốt bốn tiết, cổ họng sắp bốc khói tới nơi, còn chưa phản ứng lại tên đồ hơi này.

Lại nói trong nhà tôi có một mảnh đất, vấn đề là đã bỏ hoang mấy năm, đóng mạng nhện rồi.

Khai hoang ở đó là tốt nhất.

Hắn cứ tâm tâm niệm niệm như vậy, tôi cũng không biết phải làm sao.

Tôi nghe Hoắc Thời An vẫn còn lải nhải không yên ở đầu dây bên kia, giận dữ nói: “Sắp sang đông rồi đấy, giữ lấy mớ ‘vàng mã’ trong đầu anh để Tết đến đốt một thể đi?”

“.....”

Hắn đổi giọng, “Anh nói thật mà, bác sĩ bảo anh vận động nhiều một chút thật đấy.”

Tôi cầm cốc uống rượu, “Đại ca, bác sĩ bảo anh rèn luyện thân thể, mấu chốt là hoạt động chân tay.”

“Anh không cần chữ ‘Đại’ kia đâu”, Hắn bắt mồm nói, “Gọi ca thôi, hoặc là ca ca.”

Tôi ngồi phịch xuống ghế, cởi khuy áo sơ mi cài chặt, “Thôi đừng lải nhải nữa có được không? Bụng em sắp biểu tình đến nơi rồi.”

Hắn tỏ vẻ dễ thương lượng, nở nụ cười biếng nhác, “Thế ăn no rồi gọi nhé? Okay?”

Tôi cho hắn hai chữ, “Lăn đi.”

“Lăn đi đâu mới được, anh vẫn chưa thể tự xuống giường đâu đấy, nếu có thể lăn thì anh đã lăn lên người em rồi.”

Hoắc Thời An đằng hoàng trịnh trọng nói, “Bác sĩ bảo anh cần phải xoa bóp cơ bắp, đề phòng căng cứng, em tới xoa bóp cho anh đi.”

Tôi uống cạn nước trong cốc, vẫn đói bụng, “Hộ lý không xoa bóp cho anh à?”

Hắn chơi xấu, “Không tính cái đó.”

Tôi bối tìm đồ ăn trên bàn, tìm được một gói rong biển thầy Lưu cho.

“Mấy hôm nay em không rảnh.”

“Không rảnh? Bạn đi đâu hả? Em đưa thời khóa biểu cho anh rồi còn gì.” Hoắc Thời An cười gằn, “Mai em không có tiết, ngày kia có hai tiết.”

Tôi nhai rong biển rồm rộp, “Nhận dự án.”

Đầu bên kia im lặng hai phút, sau đó truyền tới giọng Hoắc Thời An dịu dàng dỗ dành, “Anh cho em tiền, cho em hết.”

Tôi biết hắn đang cố kiềm chế lửa giận, lúc này không thể cứng ăn cứng với hắn, bèn dịu thái độ lại, “Có thể đặt lời em nói vào lòng không?”

Hoắc Thời An chịu thua trước thái độ này của tôi, tôi dịu dàng rồi hắn không đỡ chứng nữa, đều chiều theo ý tôi, bây giờ cũng như vậy.

“Được rồi được rồi, em làm không phải vì tiền, vì thích lập trình chứ gì.”

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, một giây sau liền phiền muộn lẩm bẩm, “Không phải em còn thích anh nữa hay sao? Sao không nhân lúc anh dưỡng thương có thời gian nghỉ ngơi mà ở bên cạnh nhiều hơn một chút.”

Tôi nuốt miếng rong biển trong miệng xuống, “Không phải anh bảo muốn xuất viện về nhà hay sao?”

Hắn kích động như con chó đánh hơi thấy mùi thịt, “Thứ hai xuất viện.”

“Phương Hoài này, trước khi anh xuất viện em qua chỗ anh một chuyến đi.”

Tôi buồn bực, “Qua đó làm gì? Em tới thăm nhà thăm anh không tốt hơn à?”

“Hai chúng ta còn chưa chụp ảnh ở bệnh viện,” Hắn nghiêm túc nói, anh phải làm kỷ niệm đã.

“.....”

Tôi xách hộp cơm trong căn tin mang về nhà ăn.

Hôm nay thầy Lưu không có tiết, nếu không tôi sẽ đi với anh ta.

Dù sao thì một mình mua cơm cũng chẳng cô đơn gì, chỉ là thi thoảng có sinh viên đi tới hỏi tôi về vết thương của Hoắc Thời An, hỏi hấn ở bệnh viện thế nào, mỗi ngày ăn gì, tâm tình có tốt không.

Mọi chuyện cứ như vậy.

Cũng có người nhờ tôi chuyển lời với hấn, dù mọi người trên mạng bôi đen thế nào cũng sẽ ủng hộ hấn, chỉ cần hấn vui là được rồi.

Tôi đều chuyển lời lại.

Từ tối hôm qua, phong ba bão táp trên mạng bắt đầu lắng xuống.

Công ty của Hoắc Thời An rất cừ, bị úp sọt tập thể như vậy mà vẫn đứng vững vàng.

Ngoài công ty hấn ra, các fan hâm mộ của hấn cũng có sức chiến đấu kinh người, cũng rất biết cách phân biệt đâu là đám người bôi đen đâu là người giúp đỡ mình.

Tôi vừa ăn trưa vừa lướt weibo.

Fan CP của Hoắc Thời An mấy ngày qua sợ lời kéo tin không hay cho hấn, nên ai nấy đều yên lặng, cũng thông báo cho bạn bè mình, chỉ bình luận về tác phẩm của hấn, không gây sự.

Ngóng sao ngóng trăng ngóng xem phong ba qua đi, hấn lại đỡ chứng làm gì.

Rất nhiều fan nữ cố gắng khống chế bình luận, cứ như vậy không còn chuyện gì nữa, chỉ khẩn cầu hai weibo trước đó hấn đăng chỉ vì bị thương, nhất thời biểu lộ cảm xúc, không có ý nghĩa đặc biệt gì.

Các fan lớn tuổi thì hy vọng hấn mau chóng khỏe lại có thể tiếp tục đóng phim, muốn thấy hấn xuất hiện ở các hoạt động mới.

Không chỉ những người hâm mộ, có rất nhiều người qua đường hóng hớt đợi hấn khỏe lại trở về.

Tôi lướt lướt, tốc độ ăn chậm lại, cơm nóng thành cơm nguội.

Lúc ăn cơm không nên lướt weibo.

Ba chữ Hoắc Thời An có thể biến tôi từ một người bình thường trở thành một kẻ ngốc.

Cuối tuần, tôi tới bệnh viện làm người mẫu, để Hoắc Thời An chụp các kiểu ảnh.

Hoắc Thời An chụp xong rồi, hài lòng chỉ huy tôi ở trong phòng bệnh thu thập mấy đồ tình nhân.

Tôi đen mặt rửa sạch cặp đũa cặp thìa của tiệm ăn bỏ vào trong túi.

Hoắc Thời An kéo lấy vạt áo phía sau của tôi, nắm rồi không chịu buông ra, “Anh về dưỡng thương nửa tháng, em phải tới thăm anh nhiều vào nhé, tốt nhất là ngày nào cũng tới, qua đêm cũng không thành vấn đề, ngủ với anh đi.”

Tôi thuận miệng hỏi, “Nhà anh ở đâu?”

“Ở chốn đồng không mông quạnh.”

Hấn thấy tôi quay đầu nhìn lại, lại dùng sức kéo tôi ra trước người, xoa mặt tôi nói, “Ở vùng ngoại ô, biệt thự độc lập, xung quanh là một rừng cây, còn có một cái hồ, không có người khác ở, em tới chỗ anh, chạy khóa thân trong rừng cây cũng không bị người ta nhìn thấy.”

Tôi trợn trắng mắt.

Sắp đông đến nơi rồi tôi chạy khóa thân làm cái gì, tôi có điên đâu?

35. Chương 35: Bắn Tim

Sáng sớm thứ hai, tôi thức dậy xem weibo, phát hiện Hoắc Thời An đã leo lên top 1 hot search.

Tiêu đề chính là mấy chữ “Hoắc Thời An xuất viện”, vô cùng đơn giản thô bạo, phía sau còn có dấu chó không rõ ý tứ.

Không biết ai mua.

Dù sao hẳn bị mua hot search nhằm mục đích bôi đen cũng là chuyện bình thường.

Tôi phát hiện lần này hẳn xảy ra sự cố, lượng follow trên weibo không những giảm lại còn tăng, đã sắp cán mốc tám mươi triệu.

Trải qua chuyện hẳn bị người ta liên thủ tấn công lần này, tôi đã được đào sâu hiểu một sự kiện phát triển thế nào, cảm thấy mọi người trong nghề không quan tâm bị đầu đá và dân tình hóng hớt thế nào, chỉ muốn biết liệu bộ phim mới của hẳn lên sóng liệu có được đánh giá tốt như trước kia hay không.

Ngoài ra thì, tạp chí mới nhất của nhà nào, lượng tiêu thụ sẽ ra sao.

Nói trắng ra, trong nghề chỉ xem thành tích.

Mà những đại lão có tiền kia chỉ xem sức ảnh hưởng của ngôi sao.

Tôi tìm kiếm phía dưới page studio của Hoắc Thời An, trông thấy quảng cáo của một tạp chí, định bụng khi nào bán ra sẽ mua chừng mười bản, coi như ủng hộ cho sự nghiệp của hẳn.

Mười bản là nhiều nhất rồi, không thể mua nhiều hơn, không có chỗ để.

Thực ra tôi không hề thích nhìn hình ảnh hẳn khi làm ngôi sao, bao gồm cả các hoạt động trong video.

Hào quang ngôi sao quá chói lòa, đẹp trai đến độ có khoảng cách, căn bản không đáng yêu như hẳn ngoài đời, tôi xem mà không cứng nổi.

Buổi sáng tôi không định tới bệnh viện thăm Hoắc Thời An, có truyền thông và công ty của hẳn ở đó, còn có hội tiếp viện của hẳn, bên trong bên ngoài có một đồng người, tôi đi tới không được thích hợp.

Hơn nữa tôi cũng có tiết dạy, không tiện.

Tôi cứ định ninh Hoắc Thời An về đến nhà mới tìm tới tôi, ai dè mới bảy giờ sáng, hẳn đã tường thuật trực tiếp bên wechat với tôi, nói mình đang làm gì, sẽ làm gì.

Tôi phải đi dạy, bởi tay cầm điện thoại, nên không tiện cầm sách giáo khoa, bèn đeo một chiếc cặp chéo màu đen.

Ra khỏi phòng, tôi vừa đi vừa trả lời wechat của Hoắc Thời An.

Hắn gửi ảnh selfie cho tôi, hỏi tôi nhìn ra cái gì không.

Tôi: Câu hỏi này em bỏ qua.

Hoắc Thời An: Đập em bây giờ.

Tôi khiêu khích gửi cho hẳn một biểu cảm ngoáy mũi.

Hoắc Thời An không lập tức trả lời luôn, tôi đoán hẳn đang đi tìm hình, một lúc sau hẳn gửi một biểu cảm cho tôi, cũng giống như tôi, đều là ngoáy mũi.

Chỉ có điều tôi ngoáy mũi một tay, hẳn chơi cả hai tay, mỗi tay một lỗ mũi, được rồi hẳn thắng.

Hoắc Thời An lại hỏi tôi đã nhìn ra cái gì rồi.

Tôi đứng ở ven đường gõ chữ: Tóc không chải, râu không cạo, bên mắt phải có lông mi dính với nhau không tách ra, sáng nay anh lấy tay rửa mặt à? Tưởng mình là mèo chắt?

Hoắc Thời An như bị tôi đâm phải đuôi mà gào lên anh không như vậy mà: Em có thể bớt nông cạn không, thử xuyên qua đôi mắt nhìn vào linh hồn anh được không?

Tôi gửi cho hấn một bức ảnh tôi làm mất lác: Để nhìn linh hồn anh mà em thành ra như vậy, thế cũng thôi đi, vấn đề là em thành ra như vậy rồi mà vẫn còn chưa thấy gì cả.

Hoắc Thời An:

Lần này hấn quyết tâm bắt tôi trả lời bằng được, gửi một tràng dài: Em động não động óc đi, để não đồng bộ với mắt em đi, đừng mãi nhìn mà không biết động não, bật mí cho em, là bốn chữ.

Trong đầu tôi lóe lên rất nhiều cụm từ bốn chữ tạo thành, với tác phong nhậy độc nhất của hấn khi ở trước mặt tôi, nhất định sẽ không đơn giản là “Chào buổi sáng nhé”.

Hấn thấy tôi không phản ứng, bèn dùng lì xì trên wechat giục tôi, bình quân mỗi phút gửi một lần.

Tôi đáp bốn chữ “Chào buổi sáng nhé”.

Hoắc Thời An: Cho em thêm một cơ hội nữa.

Tôi: Không đúng à? Chẳng lẽ là “Xem anh ngẫu không”?

Hấn: Sự thật hiển nhiên ai cũng biết mà còn phải hỏi em à? Cho em cơ hội cuối cùng, nếu em còn không trả lời đúng, sẽ không có phần thưởng anh chuẩn bị cho em nữa.

Tôi: Anh còn chuẩn bị phần thưởng cho em nữa á?

Hấn: Ồ, chuẩn bị rồi, đặt từ nước ngoài đấy, ngày kia về tới tay anh.

Tôi nghĩ tới bài thơ sến sẩm hấn viết vào tay mình, theo bản năng nhìn vào lòng bàn tay, đã gần một tuần, dù có dùng bút đầu viết, thì cũng không còn một nét phẩy dấu móc nào, trôi sạch rồi.

Hoắc Thời An dụ dỗ rằng phần quà này to lắm nhé.

Mí mắt tôi giãn giãn, hấn không ra chiêu như bình thường, trước đây tôi không đỡ nổi, cũng chỉ có thể nằm tiếp chiêu.

Bây giờ thật sự thấy run rẩy.

Tôi gửi wechat nói: Không cần đâu, em cảm thấy dạo này em không biểu hiện xuất sắc gì cho cam.

Hấn gửi biểu cảm hôn môi: Có thể tự mình nhìn nhận như vậy là tiến bộ lớn nhất của em đấy, nhất định phải thưởng cho em.

Tôi:

Sau một hồi nói chuyện, hấn lại quay trở về đề tài cũ, nặng nề đòi tôi trả lời.

Tôi tiếp tục làm bài, đáp án lại sai.

Đã đến mức này rồi mà hấn vẫn chưa gọi điện thoại cho tôi, nói rõ bên kia hấn có người ở đó, chỉ có thể gửi wechat, hoàn cảnh không cho phép hấn làm gì khác.

Nếu có thể gọi điện thoại, hấn đã gọi tới gào rú với tôi từ lâu rồi.

Lúc tôi sắp tới lớp, nhận được một tin nhắn thoại của hấn.

Bối sợ bị người khác nghe thấy, nên cố gắng hạ thấp giọng nói, giọng hơi khàn.

Hấn nói, “Em ngu chết đi được, nói em này, đáp án là anh rất hạnh phúc.”

Tôi sững sờ tại chỗ.

Mãi đến tận khi có sinh viên đi tới chào hỏi mình, tôi mới hoàn hồn lại.

Hết hai tiết học, chân trước tôi vào văn phòng, chân sau có nữ sinh vào theo.

Tôi biết cô bé là sinh viên lớp mình, bởi vì đó là sinh viên duy nhất hôm nay học được một nửa tiết rồi mới lên lớp.

Không những không sợ, còn lè lưỡi làm mặt xấu với bạn học, rất to gan.

“Sao hả?”

Tôi kéo ghế ra ngồi xuống, “Tìm thầy có việc gì?”

Nữ sinh thê thảm thắm thẳm rầu rầu rĩ rĩ nói: “Thầy ơi, có lẽ em trượt môn của thầy rồi.”

Khóe miệng tôi giãn gật, “Thứ sáu mới thi mà.”

Nữ sinh nhún vai, “Thầy không biết đấy thôi, trực giác của em linh lắm.”

Tôi hỏi, “Em tên gì?”

Nữ sinh không hiểu ý nói tên mình ra.

Tôi lấy tập sách từ trong túi ra, nhìn sổ điểm danh kẹp trong đó, “Thầy cảm thấy không phải là trực giác em linh nghiệm, mà từ khi khai giảng tới giờ em chỉ lên lớp sáu tiết, các tiết khác đều cúp, tự mình tìm đường chết.”

“.....”

Tôi trưng vẻ mặt hiền lành, “Tiết của thầy chán lắm à?”

Nữ sinh lập tức lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi.

Tôi ôn hòa hỏi, “Thế em nói cho thầy xem, sao lại nghỉ nhiều như vậy?”

Nữ sinh đỏ mặt nói, “Em đi làm thêm.”

Tôi nhướn mày, làm thêm mà cũng phải ngưng ngưng như vậy? Hay còn có trò gì khác?

“Trong nhà khó khăn à? Nếu có thì thầy có thể giúp em nói với chủ nhiệm, xin chứng nhận sinh viên nghèo vượt khó.”

Nữ sinh vội vàng nói, “Không khó khăn gì, chỉ là em tiêu hết tiền sinh hoạt.”

Tôi nhìn cô bé một lượt, chỉ mặc quần áo đơn giản, sẽ không tiêu tiền vào quần áo, còn có thể tiêu vào đâu?

Ngay khi tôi chuẩn bị đổi tư thế ngồi, thì ngửi thấy mùi hương trên người cô bé.

Là một trong số rất nhiều sản phẩm Hoắc Thời An làm đại diện.

Tại sao tôi lại nhận ra rõ như vậy ư, bởi vì Tiểu Trần có đưa cho tôi một chai, nói là anh An làm đại diện cho một hãng nước hoa rất nổi tiếng, mấy em gái đều rất thích, bảo tôi tặng cho bạn khác phái.

Giờ vẫn còn để trong ngăn kéo của tôi kia kìa.

Tôi cẩn thận đánh giá sinh viên của mình từ trên xuống dưới một lượt, ngạc nhiên phát hiện ra đôi giày thể thao không dính hạt bụi nào trên chân cô bé cũng là nhãn hiệu Hoắc Thời An làm đại diện.

Nhất thời cạn lời.

Cô bé à, có phải phí sinh hoạt của em đều dùng vào việc theo đuổi thần tượng rồi không?

Nữ sinh thấy tôi không nói lời nào, liền chấp tay trước ngực ra dấu khẩn cầu, “Thầy à, em biết sai rồi, thầy cho em qua lần này đi, sau này em nhất định sẽ không trốn tiết nữa, xin thầy đấy.”

Tôi nghiêm túc nói, “Trước khi thi thầy sẽ cho trọng điểm, em cố gắng nghe, sau đó mượn vở ghi chép của bạn, sẽ không thành vấn đề.”

“Không kịp đâu thầy ơi, em thi không nổi đâu.”

Nữ sinh làm nũng bán manh với tôi, “Thầy ơi, sẽ không có người thứ ba biết đâu, em...”

Cô bé còn chưa dứt lời, cửa phòng làm việc bị đẩy từ bên ngoài ra.

Tôi ra hiệu cho cô bé nhìn thầy Lưu đi vào, giờ có người thứ ba biết rồi đấy, về đi thôi.

Cô bé không thể yêu thương cái cuộc đời này mà rời đi.

Tôi dạy án đường, bởi chú ý tới tự tôn của cô bé, nói bằng âm lượng mà chỉ cô bé mới có thể nghe thấy, cất lời sâu xa: “Đại học A là trường trọng điểm, em cố gắng cả cấp ba mới thi vào, mới năm nhất mà đã không lên lớp, theo đuổi thần tượng cũng được, có thần tượng cũng tốt, nhưng tiền đề là không được để ảnh hưởng tới cuộc sống của mình.”

Cô bé đứng ngoài cửa, dừng một chút rồi chạy đi.

Tôi là một thầy giáo, không phải cha mẹ, chỉ có thể nói như vậy.

Thầy Lưu gọi tôi, gọi hai tiếng tôi mới phản ứng lại được.

“Hôm nay bạn học cũ của cậu xuất viện,” Thầy Lưu hỏi tôi, “Buổi chiều có định đi thăm cậu ấy không?”

Tôi không thể nói đợi truyền thông yên tĩnh bớt沸 den rồi mới đi, lắc đầu nói, “Có thời gian rồi đi thăm sau.”

Thầy Lưu bị cảm, ho rất dữ, anh ta thở gấp mấy hơi mới nói, “Cậu đã xem video chưa?”

Tôi hỏi video gì vậy.

“Thì video bạn học cũ của cậu xuất viện đấy, có cái do fan quay, cũng có cái do truyền thông quay, đầy trên mạng.” Thầy Lưu ho khan nói, “Trông cậu ấy rất có tinh thần, cuối cùng em gái tôi cũng không muốn chết muốn sống nữa.”

Tôi lấy điện thoại lên weibo, nhìn thấy video trên hot search.

Tùy tiện mở một video ra là trông thấy Hoắc Thời An ngồi trên xe lăn, được Tiểu Trần đẩy ra khỏi bệnh viện.

Trên đầu hắt đội mũ bóng chày và đeo khẩu trang, vành mũ che đi nửa gương mặt, trên mặt rõ ràng mang theo ý cười, tâm tình đang rất tốt.

Không giống như kẻ mười mấy ngày qua bị người ta mổ xẻ ngang dọc.

Fan hâm mộ lớn tiếng gọi tên, tôi hạ thấp âm lượng xuống, trong lòng không nhịn được cảm thán, Hoắc Thời An rất cao, lưng eo rắn rỏi, vóc người đẹp như móc áo trời sinh, khí chất lạnh lùng, rất được cánh con gái ưa chuộng.

Trước đây đã như vậy rồi, đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm.

Danh hiệu hot boy vạn năm không ngoa.

Năm nào mọi người cũng bắt tôi với hần cạnh tranh danh hiệu đó, cuối cùng đều là tôi thua.

Dư vị chuyện cũ nhen nhóm, một lời khó nói hết.

Bây giờ hần cao gần 1m89, so với ngày trước còn cường tráng hơn nhiều, vai rộng chân dài, cùng gương mặt đẹp trai không tì vết, tôi cảm thấy chỉ cần ở trong giới showbiz thôi, bản thân hần đã là đề tài nóng hổi nhất rồi, muốn kéo hần từ trên đỉnh xuống, độ khó quá cao.

Trừ khi chính hần không muốn ở đó.

Tôi vẫn xem video, sau khi đổi góc máy quay tôi mới thấy ở góc phải dưới áo Hoắc Thời An có hai con số, chắc là được thêu lên, dùng màu vàng mà tôi yêu thích.

Phía sau mũ cũng có đánh dấu 28, vừa nhìn đã biết là một bộ.

Cơ mặt tôi giãn giãn.

Chữ đầu tiên trong tên “Hoài” là chữ H, xếp thứ tám trong bảng chữ cái hai mươi sáu chữ, hai Hoài Hoài chính là 28.

Đây đều là Hoắc Thời An nói với tôi, lúc đó còn nằng nặc đòi tôi khen hần giỏi.

Có một khoảng thời gian hần rất thích dùng dao gọt bút chì khắc hai chữ số đó lên bàn học, còn lấy bút bi viết lên cặp sách, quần áo và giày.

Nói cái gì mà đi đâu cũng mang theo tôi.

Trong phòng làm việc còn có thầy Lưu, tôi cố gắng kiềm chế tâm tình mình, đang muốn tắt video đi, lại thấy Hoắc Thời An kéo mũ lên, gương mặt sắc nét lộ ra, mỉm cười chào hỏi các fan hâm mộ của mình.

Sau đó dưới những tiếng hét chói tai, hắn quay về phía ống kính, ngón tay ra dấu “2”, lại ra dấu “8”, cuối cùng bắn tim.

36. Chương 36: Anh Sai Rồi!

Tôi nhìn Hoắc Thời An như vậy, cảm động muốn làm tròn vẹn với hắn, lại muốn ‘hôn lấy’ hắn.

Mới xuất viện đã nhây rồi.

Thầy Lưu ngồi bên cạnh đột nhiên lộ đầu sang, tò mò nói, “Thầy Phương à, cậu nói xem 28 có nghĩa là gì?”

Tôi làm như đang suy tư, thực ra đang nhớ lại.

Hồi đó Hoắc Thời An bỏ nã ra trò này, tôi hỏi hắn sao không gọi thẳng là 88 đi, hắn nói 88 là bye bye, không may mắn.

28 thì được, 28 muốn phát.

Hắn còn bảo nếu tương lai có tiền, sẽ dùng con số kia làm nhãn hiệu, tặng cho tôi.

Khi đó hắn có rất nhiều ý tưởng.

Tôi nhanh chóng hoàn hồn lại, “Chắc là ý muốn phát?”

Ánh mắt thầy Lưu sáng lên, “Tôi còn lấy làm lạ sao cậu ấy lại lấy tên nhãn hiệu của mình như vậy, nghe thầy Phương giải thích thế đúng là đã xuôi được, 2828, muốn phát muốn phát, làm ăn hy vọng điềm lành.”

Tôi chỉ có thể cười cười.

Thầy Lưu vuốt mặt, “Cái mũ bạn học cũ của cậu có tổng cộng ba màu trắng đen hồng, em tôi mua mỗi màu một cái, mỗi ngày đổi một chiếc, còn quần áo thì con bé không mặc được, đưa cho tôi mặc, tôi ba mươi rồi, đâu có hợp với mấy kiểu quần áo theo trào lưu như vậy.”

Anh ta thở dài, “Tên nhãn hàng còn gần gũi, nhưng một chiếc mũ tận mấy trăm tệ, quần áo thì đến mấy ngàn, nếu đắt hơn nữa, tôi vốn không có tiền cũng bị em gái móc hết.”

“.....”

Tôi tiếp tục xem video, người quay là một cô gái, lúc trước quay hình ảnh còn rõ ràng, sau khi Hoắc Thời An lên xe, cô bé chạy suốt cả dọc đường, hình ảnh rung rất dữ.

Không xem tiếp được rồi.

Trong phòng làm việc chỉ có tiếng thầy Lưu ho sù sù, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, ho như muốn rớt phổi.

Tôi ho theo phản xạ có điều kiện mấy cái, “Thầy Lưu này, chiều nay anh có tiết không?”

Thầy Lưu nói không có.

Tôi quan tâm bảo rằng, “Hay là anh tới bệnh viện truyền nước đi?”

Thầy Lưu ho khan xua tay, “Chiều tôi phải đi xem mắt, hẹn người ta rồi.”

Tôi ngạc nhiên, “Xem mắt?”

Thầy Lưu còng lưng than thở, “Mẹ tôi quen một đại gia con dâu ông ấy có một người em gái.”

Khóe miệng tôi không ngừng co giật, “Nghe hơi hư cấu.”

“Hư cấu cũng phải tới, mẹ tôi ra tới hậu thư rồi.”

Thầy Lưu như mọi khi hâm mộ tôi bảo, “Thầy Phương đẹp đẽ như vậy, nhất định không cần đi xem mắt, đám sinh viên không theo đuổi ngôi sao, đều coi thầy là thần tượng.”

Tôi không quen nghe người ta dùng từ “đẹp đẽ” để hình dung mình như vậy, về cơ bản đều sẽ đen mặt.

Nhưng tôi nhìn bộ dạng đáng thương kia của thầy Lưu mà không đen mặt nổi, đưa một viên kẹo cho anh ta.

Cuộc sống quá cay đắng thì nhắm nháp vị kẹo, tự kiếm tìm điều ngọt ngào cho bản thân.

Buổi chiều tôi có một cuộc họp video rất lâu với bên Anh, bàn bạc về phương án phát triển và sáng tạo của dự án, định bụng tháng sau sẽ bay qua đó thảo luận với bọn họ.

Tôi lên giường nằm, trong lúc sắp thiếp đi, đột nhiên trợn trừng mắt ra như thằng thần kinh.

Không biết vì sao, tôi có linh cảm Hoắc Thời An lại làm trò gì rồi.

Tôi cầm điện thoại lên weibo, liếc mắt thấy đứng đầu hot search là “Hoắc Thời An like bài”.

“.....”

Tuy rằng bây giờ tôi không còn căng thẳng như trước, nhưng vẫn không chịu được tần suất gây chuyện của Hoắc Thời An.

Tôi ấn vào weibo của hắn, quét qua một vòng, biết được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Buổi trưa fan CP của Hoắc Thời An và một nữ nghệ sĩ khác tranh cãi với nhau, một lần sóng bãi đen như đổ thêm dầu vào lửa đưa họ lên hot search.

Không có gì bất ngờ khi hắn bị các “người qua đường” chế giễu.

Có một tài khoản V đăng ảnh chụp màn hình, đại khái là hồi mới debut hắn có trả lời phỏng vấn, nói sau này nửa sau của mình tuyệt đối không phải người trong giới.

Hắn like weibo kia.

Tự hạ màn cho cặp đôi ấy.

Tôi xuống giường rửa mặt, rót tách cafe ngồi trước bàn đọc sách, gọi một cú điện thoại.

Hoắc Thời An cúp máy, qua mấy phút hắn gọi lại, giải thích với tôi, “Ban nãy lão Lưu ở đó.”

Tôi từ tốn nói, “Giờ thì sao? Đánh anh xong đi rồi à?”

Hắn ho khan hai tiếng, nở nụ cười xấu xa, “Thầy Phương à, em chỉ không cho anh đăng weibo, chứ không bảo anh không được like.”

Tôi không chút lưu tình bỏ lại hai chữ: “Cúp máy đây.”

“Đừng mà, anh sai rồi.” Hắn lập tức quay ngoắt thái độ, hết sức đáng thương nói, “Anh sai thật rồi.”

Tôi không nhanh không chậm tiếp lời hắn, “Lần sau anh vẫn như thế nữa.”

“.....”

Tôi uống cafe, “Anh thấy có bình luận nói anh làm như vậy là đang giúp nhà gái thoát nạn không.”

Hắn ngứa đòn kéo dài giọng, “Đúng là không nhìn ra, thầy Phương biết không ít từ đấy nhỉ.”

Tôi không thèm để ý.

“Thực ra chuyện này không có gì để nói, không đáng kể, vốn là ban đầu anh ký hợp đồng với công ty đã ra điều kiện, không ghép cặp đôi.”

Hoắc Thời An cười giễu, “Bình thường toàn ghép cặp nam chưa vợ với gái chưa chồng, nhưng đó giờ anh vẫn luôn có gấu, ghép cái quái gì.”

Tôi đặt cốc xuống, “Hai chúng ta chia tay năm, sáu năm rồi.”

Hắn trẻ con hừ lạnh, “Không tính cái đó.”

Tôi day hai bên thái dương, “Năm, sáu năm không liên lạc.”

“Chỉ không liên lạc thôi mà,” Hắn nói một tiếng, cố chấp lắm bẩm, “Nhưng mà em vẫn xuất hiện trong giấc mộng của anh, như chưa hề có cuộc chia ly.”

Tôi nghe hắn nói vậy trong lòng thấy cay cay, mắng theo bản năng, “Được rồi, anh nói không tính thì không tính.”

Hắn thỏa mãn, nói với tôi chuyện ban nãy, “Studio thấy anh từ chối gán ghép cặp đôi, lúc anh bị blogger chém gió định hướng dư luận vẫn đứng ra làm rõ, nhưng không có tác dụng gì, fan cp cảm thấy anh để bảo vệ nhà gái nên mới nói như vậy, đồng thời mù quáng tin nó, hoặc không nghe không nhìn, tiếp tục dựa vào hình photoshop để sống tiếp.”

“Vấn đề là anh chỉ hợp tác giao lưu với người ta một chút, hợp tác xong thì không liên hệ gì nữa, thậm chí còn chưa từng nói gì.”

Tôi hỏi, “Thế nhà gái không đăng tin đính chính à?”

“Từng đăng, nhưng cũng chưa từng đăng.”

Hoắc Thời An nói: “Không thể nói rõ với em trong thời gian ngắn được, công ty quản lý có hình thức vận hành cố định, nghệ sĩ có nhiều ràng buộc, nếu muốn làm sáng tỏ scandal này, thì cả ekip phải thảo luận để đưa ra phương án, không phải em muốn đăng là có thể đăng, công ty cần kiểm tiền, không có đại lưu lượng chống đỡ, chỉ có thể trà trộn.”

“Ai cũng biết dính vào anh sẽ bị bôi đen, nhưng thế cũng tốt, bởi hắc hồng cũng là một loại nổi tiếng, trong cái giới này chỉ sợ mình có bị bôi đen đủ điều cũng không nổi tiếng được.”

Tôi nghe mà căng thẳng, không tự chủ lắm bẩm một câu, “Em thấy anh đăng weibo rất tùy tiện, hết cây phong rồi đến cây cam, muốn đăng gì thì đăng.”

Hắn phát ra tiếng cười hừ, “Biết trong tay anh đang đại diện cho bao nhiêu nhãn hàng không?:”

Tôi trợn trắng mắt, “Hả hê quá nhỏ.”

“Trước mặt em anh không hả hê nổi, mấy cái lập trình của em anh có hiểu gì đâu.”

Không biết Hoắc Thời An nghĩ gì, phiền muộn thở dài, “Thầy Phương à, anh rất sợ em chê anh trình độ văn hóa thấp.”

Tôi cắn răng, “Lăn đi.”

Hắn không tức, trái lại còn cười hềnh hếch, “Đừng vội, sắp lăn được rồi, chờ anh.”

Tôi đáp lại hắn bằng những tiếng tút dài.

Cúp máy rồi, tôi lại lướt weibo, phát hiện các fan Hoắc Thời An đều đang khổng chế bình luận, dùng cùng một đoạn văn giễu thích.

“Thấy không, lại một mùa thu nữa rồi” là đang nói với fan hâm mộ, đăng ảnh quả cam chỉ đơn thuần vì muốn ăn cam, dấu tay “2” và “8” là để tuyên truyền cho nhãn hàng của mình, Thời An ca ca đó giờ độc thân, xin đừng tự bổ não, cảm ơn đã hợp tác, chúc vui vẻ.

Tôi nhìn chòng chọc từ “đó giờ độc thân”, leo lên giường tiếp tục ngủ trưa.

Buổi tối ngày hôm sau, tôi xách bao lớn bao nhỏ ra ngoài, đội gió đi tới căn biệt thự ở vùng hoang vu của Hoắc Thời An.

Tôi lái chiếc xe mẹ để lại cho mình, nhất định mẹ tôi cố ý để lại, mẹ đã dụng tâm lương khổ rồi.

(Dụng tâm lương khổ: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại)

Qua một thời gian nữa tôi tự mua một chiếc xe, sẽ trả xe lại cho mẹ.

Tôi đi theo chỉ dẫn, đến trạm thì đổ thêm xăng, gọi điện thoại cho Hoắc Thời An, nói còn bốn mươi, năm mươi phút nữa.

Tiên sư, chỗ hắc ở hẻo lánh thật.

Hoắc Thời An ở trong điện thoại lười biếng nói, “Anh bảo dì với hộ lý về hết rồi, tối nay trong biệt thự chỉ có mình anh thôi, nếu em không tới là anh bị bỏ rơi đấy.”

Tôi ngồi vào trong xe, nghe thấy hắc như sực nhớ ra, “Phải rồi, dọc đường đi nhớ mua một hộp bao nhé, chỗ anh không có.”

“.....”

Tôi đóng rầm cửa xe lại, “Không dùng tới.”

Hắc nghiêm túc nói, “Dùng tới mà.”

Nửa bên kia gương mặt tôi co rút, “Em bảo không dùng là không dùng mà.”

Hắc như đang dạy dỗ một đứa trẻ chậm chạp, nói lời thâm thía sâu xa, “Dùng tới mà, tin anh đi.”

37. Chương 37: Đáng Đời

Biệt thự của Hoắc Thời An nằm ở giữa sườn núi, tôi đi vòng theo sơn đạo, cửa sổ xe hạ xuống, mùi gió thoảng hương cỏ thơm và mùi nước biển tanh nồng phả vào trong xe.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ theo bản năng, sắc trời tối đen, không nhìn thấy biển.

Chắc hẳn phong cảnh ban ngày nơi đây rất đẹp, chỉ là bây giờ là buổi tối, mây đen gió lớn, lúc tôi lái xe tới trước biệt thự, có cảm giác mình đã đi tới ngôi nhà ma.

Cổng lớn để mở, hai bên có hai ngọn đèn đường, tạo hình phong cách châu Âu phục cổ, phát ra ánh sáng thăm thẳm.

Tôi xuống xe, đưa điều thuốc lên miệng, nhắm mắt lại nhìn căn biệt trong đêm tối.

Nếu không phải Hoắc Thời An còn nằm liệt giường, tôi thực sự nghĩ rằng hắc muốn chơi trốn tìm với tôi, sẽ đột nhiên nhảy ra từ một góc nào đó.

Tôi hít hai hơi thuốc, nhắc bao lớn bao nhỏ đi vào cổng sắt.

Lúc bấy giờ đi vào tôi mới phát hiện hai bên là đèn đường, rọi ánh sáng mờ cho con đường phía trước.

Càng có vẻ u ám.

Tôi đi một lúc rồi buông đồ xuống, xoa ngón tay bị dây siết chặt, tiên sư, tính sai rồi, đáng lẽ phải mua cái xe đẩy mới đúng.

Tên Hoắc Thời An kia không nói trước với tôi một tiếng, tôi biết nhà hắc ở trên núi, nhưng không biết hắc làm nhà to như vậy.

Dọc đường quanh co khiến chân người ê mỏi.

Gió đêm mơn man lá cây xào xạc, ánh mắt lơ đãng của tôi đột nhiên dừng lại.

Cách đó không xa trên cây có treo một cái đầu lâu, không lớn không nhỏ, trông rất thực.

Gió lại thổi qua, cái đầu lâu kia lắc lư.

“.....”

Tôi ngẩn ra nhìn nửa buổi, nổi giận đùng đùng gọi điện cho Hoắc Thời An, vừa mở mồm ra đã gào, “Mẹ nó anh giờ cái trò quỷ gì thế? Đang yên đang lành treo đầu lâu lên cây làm cái quái gì?”

Hoắc Thời An nhẹ giọng nói: “Sợ à?”

“Anh nói xem?” Trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, “Ông đây toát hết cả mồ hôi lạnh.”

Hắn nhả ra hai chữ, “Đáng đời.”

Tôi còn đang bưng bưng lửa giận, đang muốn nổi đóa thì nghe thấy hắn nói, “Hồi trước thằng chó nào vẽ mấy cái quần què này lên giấy, còn chỉ vào đó nói với anh, sau này anh phải xây nhà như vậy cho em?”

“Thằng nào bảo treo đầu lâu lên cây mới kích thích?”

Lửa giận của tôi nhất thời bị dập tắt.

Là tôi nói.

Hồi đó nói vậy, hai chúng tôi mới bên nhau không lâu, đang thịnh hành trào lưu đeo đầu lâu lên người, có nó mới thời thượng, nếu không sẽ bị bạn bè cho out.

Coi như mình không theo kịp trào lưu.

Tôi về nhà vì khi đó xem một bộ phim nước ngoài, cảm thấy căn nhà của nam chính rất bá đạo, ở trong đó sẽ thích lắm cho coi.

Tôi bước ra khỏi ký ức, lại nhìn chiếc đầu lâu kia, trong lòng có dòng cảm xúc nào đó trướng đầy chua xót.

Hoắc Thời An ở trong điện thoại hỏi tôi, “Sao không nói gì? Còn bày đặt ngượng ngùng với anh à?”

Tôi vuốt mặt, yếu ớt nói, “Hồi đó em vẽ bừa thôi.”

Bản thân em cũng không coi đó là thật, tôi không dám nói về sau.

“Ồ, em vẽ bừa.”

Hắn khẽ cười một tiếng, “Mẹ nó chứ em vẽ bừa cho vui, ông đây cũng coi như thánh chỉ, phí hết tâm tư hoàn thành cho em.”

Tôi hút một hơi thuốc, cuống họng sắc rất đau.

“Em bảo anh nói em thế nào đây?”

Hoắc Thời An dở khóc dở cười thở dài, bộ dạng hết cách bó tay với tôi, “Hồi lớp 12, lúc Tết đến, hai đứa mình nằm trong chăn nói chuyện ngành nghề, em hỏi anh đại học muốn đăng ký ngành gì, anh nói anh đăng ký vào kiến trúc, tự tay xây ổ chó cho em, anh hỏi em định thi gì, em nói em không để ý, đăng ký bừa, còn bảo sau này em phải làm con sâu lười, đợi anh xây một căn nhà coi như chủ nhân gia đình.”

Một giây sau hắn điên lên gào thét, “Kết quả thì sao? Anh đã giữ lời, em thì lời nói rầm bay!”

Tôi lăm lăm theo bản năng, “Không phải cuối cùng anh cũng không theo kiến trúc hay sao?”

“Xây nhà cho em không cần tiền à?”

Hắn giận dữ nói, “Năm đó mấy cái em không vẽ được thì khoanh tròn liệt kê ra một đồng, nếu anh không làm nghề này, cả đời này không xây cho em nổi.”

Tôi cắn điều thuốc quên cả hút, ngăn người ra.

“Không phải lần trước anh đã nói với em rồi hay sao? Anh vào showbiz là để kiếm tiền, em tưởng anh đùa chặc?”

Tôi đang định nói chuyện, hắn nghiêng răng nghiêng lợi cắt ngang, “Phương Hoài, em muốn anh tức chết à?”

“Em không muốn chọc anh tức chết mà,” Tôi lấy điều thuốc trên miệng xuống, lấy ngón tay đập thuốc, lặp lại một lần nữa, “Em thật sự không muốn chọc giận anh.”

“Thế thì em giỏi rồi, không muốn chọc giận anh, nhưng cũng làm anh tức chết.”

Hoắc Thời An nặng nề thở hắt, giọng hơi khàn, “Em muốn ở trong phòng lớn, muốn có một khoảng sân rộng, dọc đường đi cũng phải có đèn đường, đứng ở sân thượng có thể trông ra biển rộng, xung quanh không có ai khác, chỉ có hai ta.”

Hắn dừng lại một chút, “Phương Hoài, em xem xem, mỗi lời em nói anh đều ghi nhớ, em muốn làm tổ anh cũng cố gắng thực hiện cho em, nhưng em thì thay đổi rồi, chỉ một cái đầu lâu thôi cũng dọa em chết khiếp như vậy, có phải giờ còn chê sân rộng không?”

Tôi đặt mông ngồi xuống đất.

“Anh sai, anh quên mất rồi một ngày em cũng phải lớn lên.”

Hoắc Thời An tự giễu nói, “Anh cứ đinh ninh rằng em sẽ mãi mãi không lớn lên, em sẽ mãi dựa vào anh, dù em đã ra nước ngoài, nhưng anh vẫn nghĩ như vậy, em nói xem có thần kinh không?”

“Còn thần kinh hơn cả, anh còn nghĩ em sẽ không ở nước ngoài cả đời, nhất định sẽ trở về, hơn nữa em còn có thể là của anh, bởi vậy nên năm ba anh vào showbiz, liều mạng kiếm tiền, muốn xây ổ cẩn thận trước khi em trở về.”

“Giờ thì hay rồi, em không muốn ổ như vậy nữa, em nói đi, bây giờ em muốn thế nào? Nói rõ ràng đi, anh cho em.”

Viễn mắt tôi rưng rưng nóng ran.

Mẹ kiếp, chắc đêm nay tôi không kiếm chế được mà giao mình cho hắn làm chết mất.

Cũng may mà tôi mua bao, không biết màu sắc mùi vị kiểu dáng thế nào, cầm đi hết.

Chỉ tại tôi mắc chứng khó lựa chọn mà thôi.

Hoắc Thời An gọi tôi như gọi hồn, “Phiền em nói một tiếng, đừng dọa sợ kẻ gầy chân anh đây.”

Tôi hít sâu một hơi, “Đêm hôm khuya khoắt, ai tới nhà anh cũng không thích, để ban ngày xem, anh đợi ban ngày em xem.”

Hắn khề hừ một tiếng, “Mặt trời mọc đẹp lắm.”

Tôi dụ dằng nói, “Sáng mai cùng xem mặt trời mọc.”

Sau mấy giây yên tĩnh, hắn tùy ý nói, “Mặt trời lặn còn đẹp hơn.”

Tôi biết nhất định lúc này khoe môi hắn đang cong lên, đang hớn hờ lắm mà không muốn tôi nghe thấy, tôi cố ý vờ như không thèm để ý, bực bội lắm lắm.

“Được rồi, mai em không đi nữa.”

Hắn nở nụ cười dụ dằng, “Em tự nói đấy nhé, mai em thử quyết mà xem.”

“.....”

Tôi đứng lên, phủi bụi và lá khô sau mông, “Cúp máy nhé, em vào ngay đây.”

“Nhanh lên đấy nhé.” Hắn đáng thương nói, “Chân anh tê rần rồi, em mau tới xoa bóp cho anh đi.”

Rồi lại nói, “Cửa để mở hết đấy, em cứ vào thẳng.”

Cơ mặt tôi giãn gập, “Anh nằm liệt trên giường, nghĩ gì mà để mở toang cửa ra? Không sợ bị người ta vào nhà trộm đồ à?”

Hắn lập tức đáp trả, “Em còn biết anh liệt giường nữa à? Cửa không mở em vào bằng niềm tin à? Đợi anh bò ra đón à?”

Thái dương tôi đau nhói, “Anh bảo cô giúp việc đi không đóng cửa, để cửa mở suốt cả dọc đường như vậy, cô ấy nghĩ sao đây?”

“Anh mặc kệ.” Hắn lắm bả, “Không nói nữa, em mau tới phòng anh đi, cho em một phút.”

Tôi vừa đi vừa nói, “Mang theo đồ đây này, một phút không đủ.”

Dứt lời cũng cúp máy.

38. Chương 38: Anh Nhón Rồi!

Tôi thật sự không ngờ Hoắc Thời An gọi tôi tới đây, là để tôi chứng kiến cảnh tượng này.

Đám blogger nói hần có biệt thự, trong bài còn đăng rất nhiều ảnh chụp bên ngoài, nhưng không hề giống với cảnh tượng tôi đang nhìn thấy đây.

Bởi vậy nên tôi hoàn toàn không hề biết điều này.

Tôi biết hần có thói quen gom đồ bỏ đi, nhưng không biết hần lại gom tờ giấy vẽ kia của tôi, xây nên cái ‘ổ’ mà năm mười tám tuổi tôi thuận miệng nói ra.

Năm đó tôi nhìn nam chính trong phim điện ảnh như một quý tộc, căn nhà theo phong cách cung điện châu Âu cổ điển, vô cùng hoa lệ tao nhã.

Căn nhà của Hoắc Thời An bây giờ chính là như vậy.

Bằng hiểu biết của tôi với hần, có lẽ hần đã ảo tưởng rất lâu khoảnh khắc tôi đứng ở đại sảnh này.

Tiếc là kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, lúc tôi tới đây chân hần lại bị thương, không thể nhảy nhót tung bừng trước mặt tôi được.

Tùng cái bàn, đèn treo, tranh trên tường, tất cả đều giống như đang hả hê nói với tôi rằng, Phương Hoài à, em nhìn đi, thế nào hả? Ngầu chứ?

Tôi thở dài, ngầu thật.

Debut mấy năm mà đã có thể xây một căn nhà như cung điện như vậy, ngoài may mắn ra, còn phải biết nắm bắt vận mệnh.

Tôi đặt túi lớn túi nhỏ lên bàn, đóng cửa cởi giày lên tầng, dọc đường đi cảm thán, cái ổ chó này đẹp thật đấy.

Chính là rất đẹp đẽ, tôi như dân đen bước vào hoàng cung, không khỏi hơi dè dặt.

Có lẽ đến thêm mấy chuyến nữa sẽ khá hơn.

Biệt thự có tổng cộng ba tầng, phòng ở Hoắc Thời An nằm ở tầng hai, hần bảo tôi đó là căn phòng ở cuối hành lang.

Tôi cúp máy đi qua hành lang treo đầy những bức tranh sơn dầu không rõ tên gọi vào phòng, mắt to trừng mắt nhỏ với hần đang nằm trên giường.

“Tới đây nào.”

Hoắc Thời An ngoắc tay như gọi chó con, “Còn muốn anh bò qua mời em vào à.”

Tôi nhìn chiếc giường kia, thốt lên, “Anh nằm trên giường to vậy, không sợ lúc mình buồn tè còn chưa kịp xuống giường đã vãi ra quần rồi à?”

Hần cười ha hả nói: “Thằng dở nào muốn giường to ấy nhỉ?”

“.....”

“Thằng dở nào nằm trên giường đơn ở góc xép, véo tai anh ỉ ôi rằng sau này có tiền nhất định sẽ mua cái giường to bự có thể lăn được ấy nhỉ?”

“.....”

Tôi thua rồi, bèn giơ tay xin hàng, “Thằng này.”

Hai chúng tôi nhìn nhau, đều tùm tùm.

Hoắc Thời An cười xong, mới tính sổ với tôi, “Mẹ nó chứ em quên sạch chuyện trước kia rồi.”

Tôi liếc trộm hắn qua khoeo mắt, ngậm chặt miệng không đáp lời.

Lại nói, tôi và hắn làm bạn thân, làm anh em thân thiết mười tám năm mới thành đôi, tiến trình khác hẳn với các cặp đôi khác khi yêu đương.

Hai chúng tôi vừa chiều chuộng, vừa qua loa lẫn nhau mà lớn lên, cái hồi sến sẩm nhất cũng thường xuyên anh mắng tôi tôi mắng anh, thi thoảng lúc tình tứ yêu đương cái miệng cũng dở chứng.

Có những lúc thậm chí còn vung tay đấm đá, ngay cả khi trên giường.

Quen rồi.

Lúc này tôi sợ đến mức còn không dám đánh rắm.

Hoắc Thời An vất vả lắm mới có cơ hội giẫm thẳng vào đuôi tôi, tôi vẫn cố gắng kiềm chế không phản kích.

Trước đây tôi để tâm hồn treo ngược cành cây, thường xuyên nghĩ ra cái gì thì thuận miệng nói cái đó, vốn không để vào đầu, sao mà nhớ được.

Căn phòng rộng lớn lặng thinh, bầu không khí hơi ngột ngạt.

Tôi không cảm thấy ngạc nhiên trước sự thay đổi này, hai chúng tôi vốn vậy mà.

Lúc thì rục rịch lúc thì nhiều mây, lúc lại đông tố bão bùng.

Một giây trước còn tụt quần sạch banh, một giây sau đã có thể đẩy cửa bỏ đi.

Sau khi quay lại hai chúng tôi tiếp tục dần mặt nhau, so với trước khi chia tay trong lòng càng hiểu rõ và hợp nhau hơn.

Lúc này mới chỉ từ ảm áp thoải mái chuyển sang cứng ngắc trầm mặt, có là gì đâu.

Một, hai phút sau, Hoắc Thời An trừng mắt người chết bất biến vụn năm ra, “Anh nói em nửa buổi, em không ừ hứ tiếng nào, như mọi khi đã gương nanh múa vuốt lao tới cào cấu anh rồi, chột dạ chứ gì.”

“.....”

Tôi đi tới ngồi xuống bên giường, vờ vờ đầu ngón tay, “Em có quên hết đâu, vẫn còn nhớ rất nhiều chuyện mà.”

Hắn hừ một tiếng qua lỗ mũi, “Ví dụ như?”

Tôi không chút nghĩ ngợi nói, “Mỗi lần hai đứa mình hôn nhau, anh đều nghiêng đầu sang bên trái trước, sau đó ôm cổ, cắn miệng em.”

Yết hầu hắn cuộn cuộn, nhìn tôi bằng đôi mắt cháy bỏng, “Tiếp tục đi.”

Tôi không nói tiếp với hắn, “Ăn tối chưa?”

“Giờ này rồi ai còn quần chuyện ăn tối?” Hắn thấy tôi nghiêm mặt, liền bĩu môi, “Ăn rồi.”

Tôi bảo, “Em cũng ăn rồi.”

Hắn nhắm mắt lại, “Thế đi ngủ nhé?”

Tôi tới gần, cắn lên môi hắn một cái, nhân lúc hắn còn sững sờ thì vỗ vỗ mặt hắn, “Rốt cuộc đã ăn hay chưa hả?”

Hắn nuốt nước miếng ừng ực, “Chưa.”

Tôi lại vỗ hắn mấy cái, lần này lực mạnh hơn trước đây, “Có đói bụng không?”

Hắn nhìn thẳng vào tôi, “Đói chứ.”

Tôi không vỗ nữa, cắn hấn hai cái, “Chân còn tê không?”

Hấn gật đầu, “Tê.”

Tôi khẽ cười bảo, “Chịu đựng được phết nhỉ.”

Hấn cười với tôi, “Thường thôi.”

Tôi lùi về phía sau một chút, trên mặt không còn nụ cười nữa.

Hoắc Thời An hoàn hồn lại, khẽ chữi thề, “Sau này em đừng cắn anh nữa có được không?”

Nói xong tự mình phỉ nhổ mà lầm bầm, “Tiên sư chứ, em mới cắn anh một cái, anh đã như thằn lằn luôn rồi.”

Tôi không nói lời nào xoa bóp chân cho hấn, đoạn đứng dậy ra khỏi phòng, biết hấn muốn lâu bầu, liền nhanh hơn một bước không quay đầu lại nói, “Đợi tí, em tìm cầu lương cho anh.”

Hấn cũng không tức giận, trưng bộ dạng thô bỉ lười biếng bảo rằng, “Anh tự làm ra được, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“.....”

Tôi xuống bếp mở tủ lạnh ra, phát hiện có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Nhiều đến mức tôi muốn tùy tiện làm cơm rang trứng lửa gạt Hoắc Thời An cũng không được.

Tôi lật qua lật lại, chỗ này có lẽ đủ cho mấy ngày ăn.

Nguyên liệu nấu ăn không những nhiều, dường như còn rất hợp vị nhau, cái này với cái này làm được một món, cái kia với cái kia nấu thành một món.

Những món phối hợp với nhau này không phải món Hoắc Thời An thích ăn, mà là món tôi thích, nhất định hấn đã bảo cô giúp việc chuẩn bị những thứ này.

Biết tôi gặp chứng khó lựa chọn, nên đã sắp sẵn với nhau, không cần tôi phải chạy xuống núi mua, tốt thật đấy.

Tôi vừa lấy một mớ rau trong tủ lạnh ra, chợt nghe thấy trên tầng có tiếng Hoắc Thời An vọng xuống, nói là muốn đi tè.

Ban này không biết nói à?

Tôi bực mình gào lên đồ dành với phía trên, “Nhịn đi.”

Hấn cũng gào lại, “Anh đây mà dấm dãi, tối nay hai ta chèo thuyền giữa dòng nước đáí nhé?!”

Tôi đang định đi lên, chợt nhớ ra có gì đó sai sai, “Ủa không phải bây giờ anh có thể chống nạng đi được mấy bước rồi hay sao?”

Hấn làm như đương nhiên mà gào rằng, “Em tới đây rồi, anh còn chống làm cái quái gì chứ?”

“.....”

Tôi vừa nấu cơm, vừa chạy lên chạy xuống hầu hạ Hoắc Thời An, chạy mấy chuyến như vậy, người rã rời đến nơi.

Trước khi xuất ngoại tôi không biết nấu ăn, nếu mẹ không có thời gian chăm tôi thì để Hoắc Thời An chăm.

Hấn biết nấu ăn, nhưng không biết nấu màu mè, chỉ có mấy món làm đi làm lại, rau xanh với cả rau xanh.

Hơn nữa hấn không có thời gian, phần lớn đều mua cho tôi.

Sau khi xuất ngoại tôi mới bắt đầu học nấu ăn, từ nhập môn cho tới đơn giản, rồi phức tạp hơn.

Mấy năm trôi qua, từ thực tiễn rút ra một kết luận, người nấu cơm không có khẩu vị bằng người ăn.

Lúc này đây cũng vậy.

Tôi không nếm thử, tìm một cái bát xới ít cơm vào, sau đó lần lượt lấy một phần ăn vào đĩa, bưng lên tặng cho Hoắc Thời An ăn.

Hoắc Thời An dựa vào đầu giường, mắt còn chưa nhìn mũi đã hít hà, “Nghe như có mùi thịt kho mai khô ấy nhỉ.”

Tôi dúm bát vào trong tay hắn, “Món tử đây.”

“Thật à?”

Hắn không tin cầm đôi đũa lên gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, đầu tiên ăn ngon đến mức mắt sáng bừng lên, sau đó như tên thần kinh mà nghiêm mặt lại, “Ngoài anh ra có ai được ăn chưa?”

Tôi ngồi xuống ghế vọc điện thoại, trả lời tin nhắn của một người bạn ở nước ngoài, “Đầy người.”

“Râm!”

Chiếc bát bị hắn đặt xuống tủ đầu giường, không lý lẽ bảo rằng, “Em làm cho người khác ăn món anh thích nhất à?”

Tôi nhếch môi ngược mắt lên nhìn, bạn nhỏ à bạn bao tuổi rồi?

Bạn nhỏ Hoắc không nói lời nào, chỉ phả hơi lạnh.

Tôi dở khóc dở cười, “Trong tiệm cơm cũng có món này còn gì? Có biết bao nhiêu người ăn, hết người này tới người khác.”

“Anh mặc kệ.” Hắn bá đạo trơ mặt nói, “Sau này em chỉ được nấu cho anh thôi.”

Tôi muốn ném điện thoại ra đó quá, “Mẹ em cũng không được à?”

Hắn trở mặt trong nháy mắt, “Mẹ anh thì được.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Đã thành mẹ anh rồi.”

“Chứ còn gì nữa?”

Hắn tiếp tục bưng bát lên ăn, thuận miệng bảo, “Em mà để được, con mình năm nay lên tiểu học rồi đấy.”

“.....”

Tôi nhìn hắn ăn từng miếng từng miếng một, “Mai không làm mấy món dầu mỡ này cho anh nữa, phải để anh ăn thanh đạm một chút, tránh bị táo bón.”

“Khụ khụ khụ khụ!”

Hoắc Thời An bị nghẹn, hắn ngẩng cần cổ đỏ chót, “Anh đang ăn cơm đây, em nói với anh vậy hả?”

Tôi bảo, “Sáng mai nấu cháo rau xanh cho anh, như hồi bé ấy.”

Hắn liền xẹp lông xuống, ngoan ngoãn hỏi, “Em biết nấu à?”

Tôi lấy chiếc bật lửa ra ngấm ngía, “Cố ý học đấy.”

Hắn chăm chú nhìn về phía bên đây, “Vì anh à?”

Tôi bật lửa lên rồi tắt đi, sau đó gảy lên cái nắp, “Ồ, vì anh đấy.”

Dứt lời, tôi liếc nhìn qua khéo mắt, không ngạc nhiên khi thấy đôi tai hắn đỏ bừng lên.

Trong phòng nồng mùi thức ăn, những món đồ gia dụng đất đỏ kia trở nên gần gũi hơn nhiều, tôi ngồi ở đây thoải mái hơn.

Hoắc Thời An ăn gần xong hỏi tôi, “Không ăn à?”

Tôi lắc đầu.

“Tối nay phải thức đêm, anh kiến nghị em ăn nhiều một chút.” Hắn nghiêm túc trình trọng bảo rằng, “Đương nhiên em có thể lựa chọn không ăn.”

Khóe mắt tôi giần giật, ngoài miệng nói, “Thức cái gì mà thức, lát nữa tắm rửa rồi đi ngủ.”

“Đừng giả vờ nữa, chắc chắn em mua đầy đủ hết rồi.” Hấn híp mắt lại, “Chuẩn bị đêm nay chơi một trận lớn.”

Tôi không tiếp lời, không cho hắn được hả hê.

“Giả bộ gì nữa, lát nữa vẫn phải cho anh dùng thôi.”

Hoắc Thời An nuốt đồ trong miệng xuống, “Mua bao nhiêu vậy? Để anh đoán nhé, hai mươi? Hay ba mươi?”

Hấn ngứa đòn cười hềnh hếch, “Anh quên bảo, anh đang tính đơn vị hàng hộp đấy...”

Tôi nổi đóa lên tiếng cắt ngang, “Cơm không đủ chặn miệng anh à?”

Hấn tấm tắc, “Bị anh nói trúng, thẹn quá hóa giận chứ gì.”

Tôi trợn trắng mắt, tôi thật sự không có ý định đêm nay dằn vặt, nghĩ đêm nay ngủ với hắn một giấc ngon lành, mai tính sau.

Lúc ở trong sân nghe hắn nói mấy câu kia, tôi mới thấy mình tiêu rồi.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ chạy điên cuồng, đêm nay nhất định phải bù đắp lại năm, sáu năm qua.

Bây giờ nghĩ lại, may mà mình đã nấu một bữa, yên ổn được phần nào.

Bù đắp lại cả một tối? Tôi chán sống rồi à?

Hoắc Thời An lên tiếng gọi tôi hoàn hồn lại, tôi cau có mặt mày với hắn, “Gì nữa hả?”

“Thầy Phương à, nể tình hai chúng ta biết gốc biết rễ..” Hấn nhếch môi, “À không, đã từng biết gốc biết rễ, giờ thì không phải nữa.”

Tôi lặng lẽ nhìn hắn làm màu.

Hấn không phụ ánh mắt của tôi, cười hiền bảo rằng, “Anh nhắc em một câu, “Anh nhón rồi nhớ, nhón lắm luôn ấy nhớ.”

Tôi mạnh miệng ha ha, “Sợ quá cơ.”

“.....”

Hấn bắt mồm nhai cơm trong miệng, nghiêng răng nghiêng lợi như đang nhai tôi, “Em nói gì đó để anh vui thì chết à?”

Tôi lớn tới tầm tuổi này rồi, chỉ một người mới có thể khiến tôi thấy phiền chết đi được, có thể khiến tôi thấy phiền đến nghiện, không bị làm phiền thì cuộc sống như thiếu thiếu thứ gì đó.

Kể có bản lĩnh như vậy, cũng chỉ có tên đồ người trước mặt này thôi.

Hấn lại muốn nói gì đó, tôi đau đầu vuốt mặt, “Ồ ờ ờ, đúng rồi đúng rồi, em mua rồi.”

Căn phòng yên tĩnh mấy giây, hắn lại hỏi, “Dốc hết toàn bộ gia sản ấy hả?”

Tôi ném cho hắn một ánh mắt, để hắn tự lĩnh hội.

Hấn trợn trừng mắt nhìn tôi, “Thế sao lúc em nói bộ dạng như sống dở chết dở thế kia?”

Tôi cười gằn, “Đêm nay em hoàn toàn không trông cậy vào anh được, em không thể nghỉ nhiều à? Chẳng lẽ em không được mở mắt nhìn xa trông rộng à?”

Suýt chút nữa mở miệng nói rằng mở đít, má hắn chứ.

Hai chúng tôi nhìn lẫn nhau.

Chẳng ngạc nhiên gì khi hắn chịu thua, hắn day day đôi mắt cay xè bảo tôi rằng, “Còn một miếng nữa thôi đấy, không ăn là hết luôn đấy.”

Tôi đi qua, thấy hấn xúc một thìa cơm đưa tới bên miệng mình, liền há miệng ra.

“Thấy chưa, anh dành cho em mấy miếng thịt đây này.” Hấn hết sức quan tâm bảo, “Thầy Phương à, đêm nay em vất vả rồi.”

Tôi chê hấn lắm mồm.

Đại nghiệp khai hoang trọng trách nặng nề, không thể đợi tới thời điểm chín muồi, hấn không nhảy nhót được, tôi phụ trách lao động chân tay thì thôi đi, còn phải vận não, không để hấn bị thương ở chân.

Hoắc Thời An thở dài, “Thôi nào, đừng bí xị ra nữa, anh cũng khó chịu mà, lực nó tác dụng lẫn nhau, hai đứa mình đều tổn thương.”

“.....”

Tôi chau mày, “Thế bỏ đi nhé?”

Hấn xoa xoa đầu tôi, “Hoài Hoài, em bảo sao cơ? Hả?”

Tôi nghe hấn gọi tên mình như vậy, xương cốt cũng nhũn ra, “Không nói gì.”

Ăn cơm xong, tôi dọn dẹp một chút, xoa bóp chân cho Hoắc Thời An, nói chuyện một hồi rồi đi tới phòng để đồ của hấn cầm áo ngủ đi tắm rửa.

Bồn tắm rất rộng, có thể bơi, còn có thể mát xa, ngâm mình xem tivi.

Tôi nằm trong bồn tắm, thoải mái không muốn đi ra.

Chẳng được bao lâu, tôi chợt nhớ tới một chuyện, có một dạo tôi và Hoắc Thời An chen trong phòng vệ sinh chật hẹp nhà hấn để tắm rửa, chuyển mình thôi cũng không tiện.

Lúc đó tôi thuận miệng nói muốn nằm chơi trong bồn tắm lớn.

Hiển nhiên hấn ghi nhớ lời tôi thuận miệng nói ra, đồng thời hoàn thành nó, muốn tôi tự mình cảm nhận.

Tôi nhìn bồn tắm lớn theo bản năng, nghịch nước hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là dễ đùa chết người.

“Xong chưa hả?”

Bên ngoài vang lên giọng Hoắc Thời An, nghe như một gia trưởng nghiêm khắc, “Mấy giờ rồi còn chưa đi ngủ? Sao mai dậy được hả?”

Lúc tôi đi ra ngoài, thấy chăn đã được vén lên.

Về mặt hấn bình tĩnh, ấy mà mắt như sói đói, “Qua đây nào.”

Tôi nuốt nước miếng, tắt đèn lần mò đi lên giường.

Căn phòng rơi vào bóng tối, hai chúng tôi hôn nhau một chút, ngủ được rồi.

Lúc này Hoắc Thời An lại đỡ chứng, “Bật đèn lên.”

Tôi không phối hợp bảo rằng, “Không bật.”

Hấn thở bên tai tôi, “Anh muốn nhìn em mà.”

Tôi kiên quyết không phối hợp, “Đã nói không bật là không bật.”

Hấn hôn bên tai tôi, nhẹ nhàng dịu dàng, như hôn thứ đồ hằng trân quý, khàn giọng dỗ dành tôi, “Ngoan nào, Hoài Hoài, cho anh xem một chút.”

Mẹ nó chứ tôi lăn đi bật đèn luôn!M: Nhắc nhở ầm ập, tác giả bắt đầu lái xe, mọi người ổn định chỗ ngồi, thắt dây an toàn cẩn thận.

39. Chương 39: Hahahahahaha

Đèn trong phòng sáng lên.

Hoắc Thời An vẫn nhìn tôi, cứ nhìn, cứ nhìn mãi.

Tôi không biết rốt cuộc hắn nhìn tôi bao lâu, nhưng đợi đến khi hắn lên tiếng, tôi mất hứng đến nơi rồi.

“Không thay đổi.” Hắn nhìn chòng chọc tôi kì dị như vậy, lại lẩm bẩm, “Hoài Hoài à, em không thay đổi.”

“.....” Phí lời, không thì làm sao? Tôi là yêu tinh chắc?

Thực ra tôi bị hắn nhìn hơi then thùng.

Thế nhưng tôi không biểu hiện ra, nếu không nhất định hắn sẽ cười tôi gì mà chơi với nhau từ hồi mặc quần thùng mỏng, già đầu rồi còn bày đặt then thùng, càng sống da mặt càng mỏng.

Hắn vốn đức hạnh dở hơi vậy đấy.

Tôi giả vờ bình tĩnh, “Thế hai đứa mình xử được chưa?”

Thế mà lúc bấy giờ hắn lại kêu tôi đi tắt đèn.

Tôi nhìn ánh mắt hắn như nhìn một thằng nhóc thích ăn đòn, “Kêu em bật đèn là anh, bảo em tắt đèn cũng là anh, rốt cuộc anh muốn làm thế nào hả?”

“Anh bảo em bật đèn là vì muốn nhìn em, giờ hoàn thành ý nguyện rồi.”

Hắn ra rả đạo lý, “Bật đèn đi ngủ sẽ ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ đấy.”

Cơ mặt tôi giãn gật, “Đừng ngủ nữa.”

“Tôi cmn lúc này rồi còn kêu không ngủ, em muốn anh chết à?”

Miệng thì hắn gào thét, hai tay lại nâng mặt tôi ra sức hôn, bá đạo nói, “Trước tiên bật đèn ngủ một lúc, sau đó lại tắt đèn đi ngủ.”

Tôi muốn ngủ, lười cãi nhau, mặc cho chứng thần kinh của hắn phát tác, theo ý hắn đi.

Lần tôi với hắn ngủ chung cuối cùng là học kỳ hai lớp 12, hồi tháng tư tháng năm.

Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, không thích ứng đủ bề, hai chúng tôi rèn luyện nửa buổi mới có thể ngủ ngon.

Không biết qua bao lâu, tôi muốn với lấy điện thoại trên tủ đầu giường xem thời gian, nhưng không với tới được.

Bình thường tôi hay đặt điện thoại ở đó, tôi ngủ ở nhà, duỗi tay ra là với tới được.

Nếu không với tới được thì nhích mình một cái là không thành vấn đề.

Nhưng cái giường này của Hoắc Thời An quá lớn, tôi cảm thấy mình cách điện thoại một chồng tiền.

Tôi hết cách rồi, đành phải dịch người tới.

Bên tai vang lên giọng nói không chịu được của Hoắc Thời An: “Đừng thở dốc nữa được không? Anh nghe em thở, xương cốt rã rời hết cả.”

Tôi chê hắn dở hơi, trăm cay nghìn đắng với lấy điện thoại để xem, đã qua 0 giờ rồi.

Bắt đầu ngủ từ lúc chín giờ, giấc ngủ này đúng là dài hơi.

Hoắc Thời An thiếu kiên nhẫn giục tôi, “Còn nhìn cái gì nữa? Nhanh lên đi ngủ tiếp.”

Tôi đặt điện thoại về chỗ cũ, tựa vào bên mép giường khẽ thở, “Khát, em muốn đi rót nước uống.”

Nói rồi tôi rề rà xuống giường.

Đêm nay trí thông minh tôi đi đâu hết rồi, trước khi đi ngủ thế mà lại để bình nước và cốc ở vị trí xa như vậy.

Hơn nữa lúc tôi xuống giường còn không cuộn chăn, đến khi đau muốn chết mới phản ứng lại được.

Làm thế nào hả?

Tôi đang phiền não, Hoắc Thời An còn gào lên với tôi, “Em cứ như vậy bỏ anh ở lại giường, mặc kệ anh à?”

Hắn trưng vẻ mặt oan ức thấu trời, “Có ai như em không?”

Tôi vừa rót nước, vừa răn dạy: “Đừng có lèo nhèo với em nữa, đắp kín chăn vào đi!”

Hắn vuốt mái tóc dầm mồ hôi, “Cả người ướt rượt mồ hôi, cứ như đi tắm không bằng, đắp cái gì mà đắp.”

Tôi bảo, “Thế cũng phải đắp chăn, anh mà bị cảm em không tới thăm anh đâu.”

Hắn không hề sợ hãi, ung dung cảm thán, “Hai đứa mình vừa ngủ với nhau mà sao em tuyệt tình thế, anh cũng bội phục luôn.”

“.....”

Tôi uống mấy ngụm nước lớn, vẫn cảm thấy khát.

Lúc ngủ ra quá nhiều mồ hôi, toàn thân ướt át, thiếu nước nghiêm trọng.

Tôi rót nước bưng tới cho Hoắc Thời An, hắn liền dán sát tới uống hơn nửa cốc nước.

Hai chúng tôi lại mất to trường mất nhỏ, dính dấp từng tí từng tí một.

Tôi đặt cốc nước lên tủ, quay trở lại giường nằm, Hoắc Thời An liền túm lấy vòng đeo cổ của tôi.

“Cái này cứ lắc lư trước mặt anh cả buổi tối, em muốn làm gì thì nói thẳng.”

Tôi không hiểu gì, “Em thì muốn làm gì?”

Hắn cười với tôi, “Ví dụ như em muốn nhắc nhở anh, để anh nói với em anh yêu em, ví dụ như em muốn anh nói cho em biết, anh vẫn giữ thứ này, không đeo là tại không tiện, thực ra rất trân trọng, còn cất trong két sắt luôn.”

Về mặt tôi cạn lời.

Tuy rằng Hoắc Thời An là ngôi sao lớn, là thần tượng của rất nhiều người chứ không phải của mình tôi, nhưng ít nhiều gì hắn vẫn giữ lại món đồ ngày xưa.

Với hiểu biết của tôi với hắn, lại thêm bộ dạng này của hắn, tôi đoán phía sau là lời thật lòng, phía trước là nói mò.

Chỉ tôi và hắn biết tới bây giờ, hai mươi tư năm, đừng nói là “anh yêu em”, ngay cả câu “anh thích em” hắn cũng chưa từng nói với tôi.

Cùng lắm chỉ là, anh muốn em làm người yêu, anh hiềm lạ kiểu của em.

Được rồi, thì tôi cũng không nói.

Cứ có cảm giác là lạ, có lẽ đây là di chứng sau khi anh em thân thiết trở thành người yêu.

Tôi nhìn hắn vắn về vòng cổ đến dần ra, bèn hỏi, “Anh cất trong két sắt à?”

Hoắc Thời An mơ màng ừm một tiếng.

Tôi biết hắn ngượng ngùng, nhưng tôi không để ý, cố ý nhắc lại lời hắn nói trong điện thoại ra, “Không phải đến chó nó còn chê xấu hay sao?”

Hắn không bị tôi châm chọc, còn nhếch môi bảo, “Thì anh có phải chó đâu.”

“.....”

Hoắc Thời An hôn chiếc vòng của tôi, cất giọng khàn khàn, “Xấu thì xấu, nhưng ai bảo em làm chứ, dù có là một tảng đá, anh cũng coi như báu vật.”

Tôi không kiềm chế được để dòng suy nghĩ bay loạn.

Năm đó tôi học tay nghề từ bác Lý ở khu bên, tự mình vẽ hình, tự mình mài giũa.

Tất cả đều tự tay làm hết.

Lúc tôi đưa cho Hoắc Thời An, hắn cảm động chết đi được, làm tôi cả một đêm không ngủ được.

Tôi thu hồi tâm tư, ôm đầu hắn, hôn một cái lên vầng trán đầm mồ hôi.

Hắn như kẻ thần kinh mà nhìn tôi chòng chọc, “Hoài Hoài à...”

Tôi cắt ngang lời hắn, “Thôi, đừng nói nhảm nữa, ngủ đi.”

Hắn chặn âm cuối của tôi trong miệng.

Hơn bốn giờ, ngồi hút thuốc ở đầu giường, Hoắc Thời An bên cạnh ngủ say sưa, tiếng ngáy khò khò vang không ngừng, bộ dạng mệt chết đi được.

Rõ ràng không phải ngồi, chỉ việc nằm thôi, tôi mới mệt muốn chết đây này.

Tôi bực mình đập hắn một cái, kết quả lại đau điếng phải hít sâu.

Mịa nó.

Tôi cắn điều thuốc ghé tới gần, ngón tay dí lên mũi hắn, nhìn hắn biến thành con hợi.

“Hoài Hoài à.. em đừng nghịch nữa.”

Hắn tóm lấy cánh tay tôi ôm trong lòng, dụi mặt vào, tiếp tục ngáy khò khò!

Bộ dạng vừa có nét trẻ con, lại có vẻ dựa dẫm và vô cùng thân thiết.

Tôi ngẩn người rút cánh tay ra, đuổi cổ ngó xuống dưới đất.

Cảnh này nên dùng một đoạn nhạc thiếu nhi cải biên để hình dung, nào các bạn cùng ra đây, ta đếm cho thật đều, một với một là hai, hai thêm hai là bốn, bốn với một là năm...

Chắc tôi bị làm hỏng luôn rồi, thế mà cứ ngồi rên ư ử như thằng thần kinh, hát xong lại lặp lại lần nữa.

Hát hai lần xong, tôi ngậm điều thuốc xuống giường thu dọn sàn nhà, toàn bộ quá trình mệt muốn chết.

Thu dọn xong, tôi xoa bóp eo lưng cái tên dở hơi đang ngáy o o, lúc đập tay xuống nhìn thấy khóe môi hắn cong lên, đang mơ màng cũng hơn hử như vậy, bèn buông tay xuống, gặm trên môi hắn một cái, sau đó lên giường đi ngủ.

Lần này thì ngủ thật.

Chừng sáu giờ, đồng hồ báo thức ở điện thoại Hoắc Thời An đổ chuông, hắn rô lên đánh thức tôi dậy.

Tôi mệt muốn chết, đẩy hắn ra ngủ tiếp.

Hắn vẫn gọi tôi, í ới không thôi, nằng nặc đòi tôi dậy xem mặt trời mọc.

Như cái máy đọc từ.

Tôi cuộn chăn lăn ra mép giường, eo ông đây sắp đứt đến nơi, xem mặt trời mọc cái quái gì, không xem.

Hoắc Thời An lột tôi ra khỏi chăn như bóc cái bánh chưng, mò lên mặt tôi, bôi nước miếng lên mí mắt tôi.

Chiều này trước đây tôi dùng để đối phó với hắn, hắn học lại dùng trên người tôi.

Mỗi lần đều vẽ rất thảm, nếu không tuyệt đối không bỏ qua.

Mí mắt tôi lạnh lạnh, đám sâu ngủ chạy đi gần hết, chỉ còn lại lác đác vài con giã giụa sắp chết.

Ai dè Hoắc Thời An ghé vào tai tôi gọi nhũ danh, mấy con sâu ngủ còn lại chết sạch.

Tôi mở mắt ra, đập vào mắt là ánh dương nơi chân trời.

Hoắc Thời An ôm eo tôi, kéo tôi vào lồng ngực, “Sao hả, đẹp không?”

Tôi hoàn hồn lại, “Chân anh lạnh rồi à?”

Hắn từ tốn nhìn tôi, “Nếu em có công hiệu cường thân kiện thể, anh ăn một buổi tối, chắc hẳn lúc này đây đã có thể tùy ý nhảy nhót, thể em có công hiệu kia không?”

“.....”

Tôi hỏi thừa thật, rõ ràng chân hắn còn chưa lạnh, nếu dễ lạnh như vậy, hắn đã làm việc từ lâu rồi.

Hồi trước sau khi tôi và hắn bên nhau, sáng sớm là khoảng thời gian hắn chăm nhất, chăm đến phát khiếp, nói tranh thủ từng giây phút cũng không quá đáng.

Khi đó với hắn mà nói, mỗi sáng thức dậy là một ngày tính kế.

Tôi liên tục ngáp dài mấy cái, nước mắt rịn ra, nghe hắn nói, “Sao em còn mệt hơn cả anh thế?”

Ngay sau đó tôi quay đầu cười gằn, “Anh hỏi hay nhờ, anh đoán xem?”

Dứt lời, tôi thấy sự lúng túng quen thuộc trên gương mặt hắn, đã mấy năm rồi không thấy, vẫn y hệt như xưa.

Hắn quay mặt tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Xem mặt trời mọc xem mặt trời mọc.”

Tôi vỗ tay hắn xuống, “Được rồi, xem rồi, em muốn ngủ.”

“Lúc này rồi còn nghĩ đi đâu vậy? Em có thể để tâm một chút không?”

Hoắc Thời An khó chịu véo eo tôi, suýt chút nữa làm tôi bị đau.

Hắn biết mình phạm sai lầm, cầu sinh mệnh mẽ ra vẻ yếu đuối đáng thương, “Thầy Phương à, anh là bệnh nhân, chân vẫn chưa khỏi, em không thể...”

Dứt lời liền bị tôi đập vào hắn.

Hoắc Thời An tức đến nổi phổi mà gào thét, “Đờ mờ, đã bảo em bao nhiêu lần rồi, đánh người đừng đánh vào mặt mà, sao em không chịu nhớ thế?”

Tôi lườm mắt, “Anh còn không biết nguyên nhân à?”

Hắn cũng lườm tôi, qua nửa buổi hừ một tiếng, “Anh chiều em.”

Dù sao cũng không chịu thừa nhận do mình nhây.

Tôi xoa eo, Hoắc Thời An bỏ tay tôi ra, tự mình xoa bóp cho tôi, giọng nói rầu rĩ hết sức áy náy, “Xin lỗi, qua mấy năm rồi, anh thấy hơi xa lạ với nghiệp vụ này, quên mất em đau eo.”

Thấy tôi không nói gì, hắn liền hôn lên mắt tôi, “Anh sai rồi.”

Tôi bấu môi, “Hôm qua em mệt lắm.”

“Thầy Phương vất vả rồi.”

Hoắc Thời An hôn xuống, hôn lên mặt rồi mân mê trên cần cổ tôi, như con cún cọ tới cọ lui, “Em vất vả thêm mấy lần nữa, đợi chân anh khỏi rồi sẽ được hưởng phúc.”

“.....”

Tôi hỏi, “Thế bao giờ chân anh mới khỏi?”

Hắn không biết xấu hổ nói, “Em chơi với anh nhiều lần là anh khỏi nhanh thôi.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Chơi cái ciu.”

Hoắc Thời An lùi lại nhìn tôi, hắn chau mày, vẻ mặt không thể tin nổi.

Tôi vừa nhìn hắn như vậy, liền biết hắn lại dở chứng rồi.

Đúng như dự đoán tôi nghe thấy hắn nói: “Thầy Phương à, em có ý gì?”

Tôi lặng lẽ nhìn hắn diễn trò.

“Đột nhiên đề cập ý tưởng này với anh, làm anh không kịp chuẩn bị tinh thần.”

Hoắc Thời An trưng bộ dạng lúng túng khó xử biết bao nhiêu, hắn trầm ngâm trong chốc lát, cố gắng nói: “Nhưng mà nếu thầy Phương thật sự có ý định như vậy, anh có thể thuyết phục bản thân mình, phối hợp với em.”

Tôi ném cho hắn ba chữ, “Anh cút đi!”

40. Chương 40: Anh Sai Rồi!

“Cút đi đâu cơ?”

Hoắc Thời An hôn tai tôi, lẩm bẩm rằng, “Mới sáng sớm ngày ra đã dữ dội như vậy.”

Tôi trợn trắng mắt, nếu mấy fans hâm mộ của hắn biết thần tượng mình còn có một mặt bám dính sến súa như vậy, có lẽ tam quan tan như bọt biển mất.

Thực ra tôi không ngạc nhiên trước chuyện hắn có thể trở thành top lưu lượng, từ nhỏ tới giờ hắn vẫn có hai bộ dạng khác nhau, trước mặt người ta một kiểu, trước mặt tôi lại một kiểu khác, hơn nữa ba mẹ ban tặng cho hắn ngoại hình rất xuất chúng, bản thân lại không chịu thua kém, rất đáng.

Ngoài cửa sổ được vàng sáng nhu hòa soi chiếu, trong phòng ngủ có vẻ vô cùng mỹ lệ.

Mi mắt tôi bắt đầu đánh nhau, đang mơ màng lại tỉnh giấc, nhớ tới chuyện tối qua hứa nấu cháo cải cho hắn, “Lát nữa nấu cháo cho anh vậy.”

Hắn kéo chăn lên, ôm lấy tôi bảo, “Thôi nhịn, em ngủ đi.”

Tôi hỏi, “Bữa sáng thì sao?”

“Sáng cái gì mà sáng?” Hắn vui mặt vào hốc cổ tôi, “Không ăn.”

Tôi đẩy hắn ra ngồi dậy, “Xạo ciu.”

Hắn vòng tay ra sau đầu, “Ban nãy thì nói chơi ciu, giờ lại đến xạo ciu, em có hận thù gì với ciu à?”

Tôi không nhìn hắn cợt nhả, “Thôi bỏ đi, em thấy em xuống nấu cháo rồi quay lại ngủ vậy.”

Nói đoạn tôi cúi đầu nhìn hắn, gương mặt nghiêm túc, “Hoắc Thời An, hôm nay em nói rõ với anh, sau này anh đóng phim còn để bị thương nữa, em mặc kệ anh đấy.”

“Em đột nhiên gọi cả họ cả tên ra, làm anh sợ hết hồn.” Hoắc Thời An bất đắc dĩ nói, “Nói đạo lý đi có được không hả? Đóng phim bị thương là chuyện khó tránh khỏi mà.”

Tôi chỉ vào cái chân bị thương của hắn, “Đóng phim tình yêu hiện đại bị gãy chân, cái này cũng khó tránh khỏi à?”

Hắn híp mắt chăm chú nhìn tôi mấy giây, đột nhiên thỏa mãn phá lên cười, “Anh biết kiểu gì em cũng để ý anh nhận bộ phim này mà.”

Khóe mắt tôi khe khẽ giãn giãn.

Bây giờ phim truyền hình đều không quá khoa trương, phần lớn đều chỉ xoa đầu ôm một cái, lúc hôn thì mượn vị trí, nếu như không mượn vị trí được thì môi chạm môi, có lẽ sẽ không há môi.

Nhưng tôi không thể chấp nhận về sau kia được.

Tôi không tưởng tượng nổi cảnh Hoắc Thời An ôm một người phụ nữ, môi chạm môi với người ấy sẽ như thế nào.

Thế là tôi thốt lên, “Không đá lười đấy chứ?”

“Gi cơ?” Hoắc Thời An không thể tin mà tấm tắc, “Thầy Phương của anh à, rốt cuộc trong đầu ai đen tối cơ?”

“.....”

“Anh là gay, còn có vợ gay nữa, em cảm thấy anh có thể đóng cảnh thân thiết kia với diễn viên nữ à?”

Hoắc Thời An trưng bộ dạng anh lười nói với em, “Lại nói, dù anh có muốn, công ty của anh, còn có nữ diễn viên và công ty của cô ấy nữa, mọi người đều lo lắng mà? Nếu quay như vậy thật, fans hai nhà đánh nhau chết mất?”

Hắn rung cái chân không bị thương kia, “Huống hồ anh cũng không muốn.”

Tôi đang muốn nói chuyện, lại bị hắn giành lời, “Đừng vì để giữ mặt mũi mà nói với anh cái gì mà phải phân rõ hiện thực và đóng phim, em không hợp mấy lời chém gió kiểu này đâu, không anh cười anh đi vệ sinh mất.”

Tôi đang định nói như vậy liền đen mặt.

Tôi quay trở về đề tài cũ, “Mấy phim cổ đại tranh đấu gì đó bị thương là chuyện bình thường, nhưng anh để tâm tư ở đâu bị giá đập, thực sự không còn gì để nói.”

Hoắc Thời An nhăn nhó mặt mày, cứng rắn nói: “Chỉ là bất ngờ thôi.”

“Bất ngờ này có thể tránh được.”

Tôi không cứng rắn nổi, bèn dịu xuống, cất lời từ tấm lòng với hắn, “Em đang một muốn chết còn phải nói chuyện với anh nữa buổi, chính là muốn anh để ý một chút, anh xem anh bị thương, làm đảo lộn kế hoạch của mình, cuộc sống của em cũng loạn theo, đừng để em phải lo lắng nữa có được không?”

Hắn nhìn tôi một chút, lại nhìn thêm chút nữa, cổ họng cuồn cuộn, “Được rồi.”

Nói đoạn liền giơ tay xin thề, “Xin lãnh đạo yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ chú ý.”

Tôi nhận được lời đảm bảo của hắn liền xuống tầng nấu cháo, xong xuôi quay trở về ngủ.

Nồi cháo kia buổi trưa mới vào bụng hai chúng tôi.

Tôi đánh một giấc đến giữa trưa, cả tinh thần và thể lực đều khôi phục rất nhiều, bèn giặt và phơi quần áo, lại tới thư phòng của Hoắc Thời An đánh máy tính, hai giờ chẳng mấy chốc trôi qua.

Hoắc Thời An bất mãn đủ điều, nói tôi đến chỗ hắn rồi còn làm việc, căn bản coi hắn như rắm thoảng qua.

Tôi trả lời, thế tối qua tôi mần với rắm cả một buổi tối à?

Hắn liền ngoan ngoãn.

Cứ phải để tôi dạy dỗ mới chịu được, không là lại ngứa ngứa.

Tôi mở cửa sổ ra, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Tối qua lúc hai chúng ta ngủ có kéo rèm cửa không?”

Hoắc Thời An không biết xấu hổ nói, “Không kéo thì thôi, trong núi cũng chẳng có ma nào.”

“.....”

Tôi còn chưa kịp nói gì, điện thoại công tác của Hoắc Thời An đổ chuông, là lão Lưu quản lý gọi tới, tôi đưa điện thoại cho hắn rồi ra khỏi phòng.

Khoảng thời gian này hắn dưỡng thương, chẳng yên ả được lâu.

Tôi càng không phải nói, từ lúc hắn bị thương tới giờ, trăm mối bộn bề.

Người không bị bệnh còn đỡ, vừa bị bệnh rồi, chuyện gì cũng lộn xộn.

Tôi đi loanh quanh dọc hành lang, nghe thấy Hoắc Thời An gọi mới bước vào, nhìn chân mày hấn chau lại, gương mặt buồn bực liền nói, “Ngoài trời nắng nhỉ.”

Hắn quay đầu nhìn về phía tôi, “Thế hai đứa mình xuống tắm nắng đi.”

“Xuống kiểu gì?” Tôi không hiểu nói, “Không phải anh chỉ có thể chống nạng đi một đoạn hay sao?”

Hắn nói, “Có xe lăn mà.”

“Biết anh có xe lăn rồi.” Tôi nói, “Vấn đề là đẩy xe xuống cầu thang kiểu gì? Em đỡ anh xuống từ từ, xong đưa lên xe lăn à?”

“Như vậy cũng không thành vấn đề, chỉ là nhờ lúc em dìu anh xuống, không cẩn thận đụng vào chân anh thì sao?”

Hoắc Thời An nói lời giật gân, “Có thang máy mà.”

Chắc trông tôi ngu lắm, bởi hắn nằm trên giường cười run lên.

Nếu có thể lăn, lúc này đã lăn ra rồi.

Hoắc Thời An cười chán chê rồi, lấy tay lau nước mắt sinh lý, “Tối qua em mới tới đây không chú ý anh còn có thể hiểu được, giờ đã là chiều rồi em còn chưa phát hiện ra, đầu óc rõ ràng có vấn đề rồi thầy Phương ạ.”

Huyết thái dương tôi nhảy loạn xạ, “Có thang máy có xe đẩy rồi, thế từ lúc anh về đã từng xuống chưa?”

Hắn ngáp dài, “Lúc đẹp trời hộ lý và giúp việc sẽ đẩy anh ra ngoài đi dạo một chút.”

Giọng tôi bình tĩnh đến kỳ lạ, “Anh bảo với em rằng anh ở trong phòng bí quá sắp lên mốc rồi.”

“Nếu anh không nói, em có đến thăm anh nhanh như vậy không?”

Hoắc Thời An thấy tôi bất động không nói lời nào, biết đây là điềm báo tôi sắp nổi đóa, liền đổi sắc mặt, “Anh sai rồi.”

Tôi quay đầu bỏ đi.

“Quay lại đi mà, anh sai thật rồi.” Hắn giả bộ đáng thương với tôi, “Anh cho em đánh anh nhé, đánh bao nhiêu cũng được.”

Tôi không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Hoắc Thời An cuống lên, “Hoài Hoài.”

Bước chân tôi mất khống chế mà dừng lại.

“Lừa em như vậy là anh sai rồi, nhưng em cứ bận hết việc nọ tới việc kia, cũng không tới chỗ anh.”

Giọng hắn nhẹ băng, “Chỉ là anh nhớ em quá.”

Tôi không cần quay đầu lại cũng biết bộ dạng hắn bây giờ thế nào, chân mày chau lại, khóe môi xụ xuống, muốn khóc mà không thể khóc, khỏi nói đáng thương biết chừng nào, đến khi tôi tha thứ rồi ấy hử, liền nhe răng ra cười phớ lớ ngay.

Vừa nháy vừa lầy, còn mê diễn trò.

Đây chính là anh em tiền nhiệm, bạn trai đương nhiệm của tôi.

Hoắc Thời An tiếng sau oan hơn tiếng trước gọi tên tôi ra, tôi mặt không biểu cảm xoay người lại, “Chém gió với em xong nghĩ có luôn hử?”

Hắn vội vàng lắc đầu, “Không đâu.”

Tôi dụ dằng cười bảo, “Thế là chém gió trước nghĩ có sau ấy hử.”

“.....”

Hoắc Thời An như muốn xuống giường, tôi đứng ở cửa nhìn, xem hắn có thể làm tới mức nào, thế mà hắn dám làm thật, hắn xụ môi xuống giường, bộ dạng như muốn gạ què một chân đi tới trước mặt tôi.

Mí mắt tôi giãn giãn nhanh chân chạy tới cản hắn lại, ngoài miệng không mẫn không nhạt nói, “Cứ cựa chân quách đi cho rồi, dù sao anh cũng không cần nữa.”

Tay bị hắn kéo lại, tôi hất ra, hắn lại kéo tôi, lần này tôi không hất ra nữa.

Trước đây hắn chọc tôi giận, làm nũng với tôi, tôi đều giữ quan điểm quá tam ba bận chỉ hất tay hắn hai lần, vung xong là nguôi giận, bây giờ tôi chỉ hất có một lần, thay đổi rồi.

Đâu giống như hắn, vẫn y như cũ.

Hắn thật sự không thay đổi nhiều bằng tôi.

Tôi càng hiểu rõ hắn bao nhiêu, thì càng cảm thấy như vậy.

Cũng chính là lớn rồi.

Tôi hỏi Hoắc Thời An xe lặn ở đâu, hắn nói ở phòng đối diện.

“Hoài Hoài à, em...”

Tôi nghiêm mặt cắt đứt lời hắn, “Được rồi, im đi, đừng động đây nữa, nằm yên đấy.”

“Báo cáo lãnh đạo, em bảo anh đừng động đây, thế anh nằm xuống kiểu gì?” Hắn cười hiền lành, “Anh có thể thay đổi trình tự một chút không?”

Tôi không thêm để ý.

Tháng máy ở ngay bên phải cầu thang, cho nên lúc tôi chạy lên chạy xuống cũng không phát hiện ra, tại sức tưởng tượng của tôi quá động lòng người, thành thử nơi này có thang máy luôn.

Tôi đẩy Hoắc Thời An tới thang máy, trông thấy có một tầng phụ, còn tưởng là gara nên không hỏi.

Hoắc Thời An nói, “Xuống tầng phụ trước đi.”

Bàn tay tôi dừng giữa không trung, ấn vào tầng phụ.

“Không phải gara à?”

“Gara ở phía tây.” Hắn bóc quả quýt trong tay, “Lát nữa dẫn em đi tới sân.”

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Tôi đẩy Hoắc Thời An đi ra, đập vào mắt là mấy bức hình nguyệt ngọc đủ màu sắc không theo trào lưu, sứt chút nữa chói mù mắt tôi.

“Đi đi.”

Hắn như một đứa trẻ khoe khoang đồ hay ho với người bạn tốt của mình, không đợi được nữa mà nói, “Nhanh lên nhanh lên cái nào, đi về phía trước đi, đi thẳng.”

Tôi phát hiện mấy bức vẽ nguyệt ngọc kia càng ngày càng quen thuộc, trái tim nhảy thành thịch, thốt lên, “Anh không chuyển bức tường trong quán net năm đó tới đây chứ?”

Hắn bóc quýt, không để ý tới tôi.

Tôi bỏ hắn lại đi sờ bức tường kia, “Anh chuyển tới đây thật à?”

Hắn cất giọng mơ hồ, “Muốn khóc thì khóc đi, lần này anh không cười em đâu.”

Về mặt tôi kì quái, “Khóc cái gì?”

“.....”

Hoắc Thời An bất mãn lắm bầm chửi một tiếng, “Anh đây chuẩn bị cho em như vậy, chỉ thiếu điều gỡ cả bức tường xuống, em lại không cảm động à?”

“Cảm động đầu chỉ có mỗi khóc thôi.”

Tôi đi tới trước mặt hắn, nắm tay vịn xe đẩy cúi đầu, cắn lên môi hắn mấy cái, “Có phòng chơi game chứ?”

Hắn nuốt miếng quýt trong miệng ừng ực, “Có.”

Tôi rảo bước chân đẩy hắn đi thẳng, rẽ sang một bên chính là phòng chơi game, bên trong bày trí y hệt như trước đây.

Có chừng mười cái máy cũ sắp xếp lộn xộn không theo quy luật, như từ trong trí nhớ của tôi rơi xuống, khắc đầy vết tích tháng năm.

Bàn thứ hai từ cửa đi vào là vị trí ưa thích của tôi, bức dán hình vua hải tặc tôi để làm ký hiệu vẫn còn đó, một bên mép cong lên.

Tôi từng chơi vô số lần trên chiếc máy đó, không nhớ nổi bao nhiêu lần bức xúc đập lên nó, cũng không nhớ rõ nó ghi dấu bao nhiêu chiến tích huy hoàng của mình.

Lúc đó tôi chơi một tựa game mới, chơi hơn một tuần liền, nhưng lần nào cũng thua ở ải cuối.

Có một lần thua oan quá, tôi khóc rống lên.

Không biết ai kể cho Hoắc Thời An, hắn từ trong nhà chạy tới, đứng ngoài cửa cười nhạo tôi, bảo tôi là thằng ngốc.

Kết quả bị tôi đánh một trận.

Sau đó chúng tôi thân thiết hơn, tôi thì chơi game, hắn thì an vị ở chiếc ghế bên cạnh, cúi người dùng tay trái làm bài tập cho tôi.

Hắn vừa chê tôi như trẻ con, chỉ biết cắm mặt chơi game, vừa đội mưa đội gió mua đồ ăn mang tới phòng game cho tôi, lúc tôi không rảnh tay, hắn liền nhân lúc không ai chú ý đút cho tôi mấy miếng.

Tôi cắt dòng hồi ức đi, xoa đầu Hoắc Thời An, thời gian một đi không trở lại, tôi và hắn đi một vòng rồi quay trở về bên nhau.

Tuy rằng hai đứa không còn là thiếu niên, nhưng vẫn mẫn mỗ, chiều chuộng nhau, hệt như ngày trước.

Hoắc Thời An thở dài, “Đừng xoa đầu anh nữa, em mà xoa nữa, anh sợ anh không nhận được kêu hai tiếng.”

Tôi, “.....”

Hoắc Thời An nói, “Chơi mấy ván đi.”

Tôi sững sờ, “Chơi được á?”

“Được chứ.” Hắn nhướn mày, “Chơi được tốt.”

Tôi như một cậu nhóc vắt mũi chưa sạch sắp gặp lại người bạn cũ, vừa căng thẳng vừa hưng phấn, còn có chút không biết phải làm sao.

Sợ làm đau nó.

Hắn đặt tay lên lưng tôi, đẩy một cái, “Đi đi, anh kiểm mấy cái này về, chính là muốn xem em chơi đấy, mẹ nó, nhớ bộ dạng đàn mặt chơi game của em ghê.”

“.....”

41. Chương 41: Ma Mới Tin Anh

Tôi bật máy, đợi màn hình hiển thị, ấn vào dấu mốc Red Alert, khoảnh khắc ấy, trái tim tôi nhảy loạn, ký ức lặng lẽ chảy qua đầu ngón tay.

Hoắc Thời An nhìn tôi mãi mà không động đậy, bèn kéo tay tôi, “Ấn đi.”

Tôi chọn game một người chơi, chọn cách chiến đấu, hấn ngồi bên cạnh tôi léo nhéo không yên.

Thế là tôi ném chuột đi, “Anh đi mà chơi.”

“Chơi cái rắm.” Hấn ra hiệu tôi xem giao diện trò chơi trong máy tính, “Mau chọn vị trí bản đồ.”

Tôi xem qua, bàn tay gõ lạch cạch trên bàn, kiểm chế sự kích động gõ một chuỗi ký hiệu, hoài niệm thao tác trâu bò hồi trẻ, “Anh không để em làm quen thao tác được à?”

Hấn, “Em chơi trò này thuộc hàng cù kị rồi mà.”

Tôi cau mặt nói, “Gọi là hardcore.”

“Ồ, hấn là hardcore.” Hấn khinh bỉ nói, “Đã đến đẳng cấp này rồi còn cần phải làm quen lại à?”

“Mấy năm không chơi, có những cái em quên rồi.”

Tôi đang chọn bản đồ, đến lúc chọn đội ngũ thì khựng lại, “Anh có nhớ trước đây em chơi nước nào giỏi nhất không?”

Lần này không biết chạm tới chỗ nào trong hấn, sắc mặt hấn trầm xuống, “Quên rồi!”

Thấy tôi quay đầu nhìn, hấn lạnh lùng nói, “Đến em còn có thể quên được, anh không được à?”

Tôi biết nhất định hấn chưa quên đâu, ngay cả mấy lời tôi thuận miệng nói ra hấn còn nhớ được cơ mà, nói như vậy là trách tôi đã quên cả Red Alert, giận tôi.

Mấy năm qua tôi ở nước ngoài bận mạng học lập trình, cố gắng biểu hiện mình trước giáo sư, có thể giành vị trí số một tuyệt đối sẽ không làm số hai, tóc không rụng, nhưng đúng là trí nhớ không được như ngày trước.

Làm việc quá sức.

Tôi chọn quốc gia, bắt đầu chơi game.

Chiếc máy này rất đồi cũ kỹ, đầu đạn chạy, game chẳng mấy mà tải xong, không bị giật chút nào.

Lúc tôi xây căn cứ, bên tai vang lên giọng nói: “Shift+A.”

Hoắc Thời An hờ hững bảo, “Ngay cả tổ hợp phím tắt cơ bản này mà em cũng quên mất.”

“Chưa quên.” Tôi giải thích cho bản thân, “Đó là buộc xây căn cứ, em không cần làm như vậy.”

Hấn ghen hợm.

Tôi cười phá lên, “Ngày xưa em dạy anh ấn mấy phím tắt kia, cũng là em dạy anh chơi...”

Hấn từ từ cắt ngang, “Sau đó thú vui mỗi ngày của em là hành anh.”

“.....”

Tôi chơi một lúc thì tìm lại được cảm giác quen thuộc, áp suất trên người tên Hoắc Thời An cũng từ từ biến mất, chỉ cần tôi chơi chậm một chút, hoặc sai ở đâu, hấn liền cười cợt tôi.

“Bây giờ không thể tạo tháp lắng kính, lính chúng ta vẫn còn chưa chuẩn bị xong, đợi lát nữa.”

Tôi nghe hấn lải nhải, bực mình gào lên, “Anh lắm chuyện thế?”

Hấn không những không giận mà còn cười, bộ dạng hưởng thụ, thờ dãi thỏa mãn nói, “Đây đúng là hiện thực rồi, trong mơ lấy đâu ra chuyện em quát anh như vậy, đâu có được thoải mái.”

Động tác gõ phím của tôi dừng lại, ánh mắt đen tối nhìn hấn nói, “Anh như vậy em không muốn chơi game nữa, muốn chơi anh.”

Hấn trở mặt ra rồi chớp chớp mắt, cười mắng, “Đậu.”

Tôi tới gần cùng hấn hôn triền miên, sau đó tiếp tục chơi game.

Chơi xong một ván, dây thần kinh trong tôi bởi vì hưng phấn mà rung động mãi thôi, cảm giác nhiệt huyết sục sôi đã lâu không có.

“Sao không chơi dư sinh?” Hoắc Thời An chăm chú nhìn sang bên cạnh, giọng hơi khàn, “Phía bên anh có cả 2 và 3, còn có map mở rộng thời đại khoa học kỹ thuật.”

Tôi vuốt mặt, “Để lần sau đi, nhiều phiên bản như vậy, em không thể chơi hết trong một lần.”

“Biết tại sao cái máy này chỉ toàn em chơi không?”

Hoắc Thời An đẩy xe tới gần, sờ sờ bức hình dán đã cũ trên đó, “Anh nhận dạy thêm cho con trai ông chủ, nên ông ấy mới giữ lại cho em.”

Tôi không kịp lấy lại phản ứng, cứ như vậy ngẩn ra.

Qua nửa buổi, tôi mới nói, “Sao lúc đó anh không nói với em?”

Hắn nhếch môi, lười biếng cười, “Sợ em bảo anh mới làm được có vậy đã kể công với em.”

Tôi biết không phải vì lý do này, “Nghiêm túc đi có được không hả?”

“Hồi đó không nói là bởi không thấy có gì ghê gớm.”

Hoắc Thời An chuyển sang bộ dạng thật lòng, nhìn xoáy sâu vào tôi, bộ dạng không có vẻ gì là ngạo mạn, rất khiêm tốn, “Giờ anh dẫn em tới đây, nói cho em chuyện này, để em xem anh làm cái ổ chó này vì em, là muốn em hiềm lạ anh nhiều hơn một chút, sau này anh có chọc em giận rồi, em đừng chạy đi nữa.”

Hắn ử rử thở dài, “Nếu em chạy ra nước ngoài, có thể anh sẽ không tìm được em.”

Tôi nhạy cảm hỏi, “Mấy năm qua anh từng tìm em à?”

“Ra ngoài tắm nắng đi.” Hắn đổi đề tài, “Giờ không đi mặt trời xuống núi mất.”

Yết hầu tôi cuồn cuộn, không nói gì đẩy hắn ra khỏi phòng game.

Bên ngoài gió núi hiu hiu, ánh dương rạng rỡ.

Tối qua tôi tới đây lúc trời đen ngòm, lại ngủ cả sáng, buổi chiều bận việc nọ việc kia, giờ mới có tâm trạng thưởng thức phong cảnh nơi này, cùng với mấy món đầu lâu được treo trên cây.

Ban ngày xem không sợ hãi như vậy, nhưng cũng không thể coi là đáng yêu.

Thật sự không yêu thương nổi.

Tôi hỏi Hoắc Thời An, “Mấy người tới đây không hỏi sao anh lại treo mấy thứ kia à?”

Hắn như ông cụ bảy mươi tám mươi tuổi rúc mình trong xe đẩy, mi mắt nhắm hờ, mơ màng ngủ, “Mấy kẻ ngốc đều hỏi.”

Tôi tò mò nói, “Thế anh trả lời thế nào?”

Hắn không nhanh không chậm liếc nhìn tôi, “Anh nói bởi vì anh nằm mơ, mơ thấy Quan Thế Âm, nói rằng chỉ cần anh treo món đồ kia, anh sẽ tìm được thứ mình để mất.”

Tôi bồi hồi ngẩn ngơ trong dòng hồi ức ngổn ngang, “Chém gió thế mà họ cũng tin à?”

Hắn phát ra tiếng hừ từ lỗ mũi, “Em đoán xem?”

“.....”

Hoắc Thời An để tôi đẩy hắn đi dạo quanh trong biệt thự, tôi đi chưa đầy một vòng đã nản rồi.

Tôi vốn là một trạch nam IT thiếu rèn luyện, hôm qua còn bị mằn tới nửa đêm, hôm nay eo mỗi lưng đau, bước đi yếu ớt, có thể cùng hắn đi tới tận bây giờ, đến chính tôi cũng không ngờ tới.

Cảm giác đã vượt qua cực hạn.

Lương tâm Hoắc Thời An lên tiếng kêu tôi tìm chỗ nào có ghế ngồi.

Dưới sự chỉ dẫn của hần tôi tìm được vị trí, mặc kệ bụi và lá rụng trên ghế, đặt mông ngồi xuống, sau đó liền ngồi liệt.

“Không có xe à? Nơi này rộng quá, có xe ngồi thì tốt, không cần phải đi.”

Hần nở nụ cười sẵn sàng, “Thế để em nằm quách trên giường, anh mở bản đồ 3D biệt thự cho em xem nhé?”

Tôi không thềm cãi nhau với hần, mặt trời rạng rỡ như vậy, cái ghế thoải mái thế kia, phong cảnh đẹp vậy, thôi bỏ đi, tôi nhường hần.

Hần đẩy xe lăn tới trước mặt tôi, “Nếu là trong phim, bây giờ anh sẽ nắm tay nói với em, đã thấy chưa? Đây là giang sơn trẫm dựng vì người.”

Tôi nhìn xung quanh.

Hần hỏi tôi, “Tìm gì hả?”

Tôi nói, “Da gà nó rơi.”

Tôi rời lưng ghế dựa phía sau, nửa người ngả lên đùi Hoắc Thời An.

“Nhẹ nhàng chút nào, anh không muốn đến lúc đi được, phát hiện chân mình có vấn đề, thành tên thọt đâu.”

Hoắc Thời An đỡ chứng hỏi, “Phương Hoài à, nếu anh bị thọt rồi, em còn theo anh nữa không?”

Tôi nghiêng cổ nhắm mắt nhắm mắt, “Không theo.”

“Tiên sư cha, em chọc anh điên lên à.”

Hần hung dữ nặn mặt, bóp mũi tôi, “Khắp thế gian bao nhiêu người như vậy, sao anh lại để ý tới cái tên dở người như em chứ?”

“Bao năm qua có không biết bao nhiêu người muốn đến với anh, anh đều xa lánh thủ thân như ngọc vì em, em nói xem có phải kiếp trước anh nợ em rồi hay không?”

Có lẽ tới qua tôi chơi quá hăng, lúc này đi xương cốt như muốn tan vỡ, bây giờ đầu óc không được tỉnh táo, nghe vậy liền ngồi bật dậy, liều mạng đáp trả.

“Chỉ anh mới có người theo đuổi thôi hả, em thì không có chắc? Anh là ngôi sao lớn, phải lo lắng đủ bề, em đâu có như anh, yêu em không sợ bị paparazi chụp trộm, em ở nước ngoài không phải vẫn phải tránh xa người ta hay sao? Miêu Miêu vì giúp em ngăn cản mấy người theo đuổi kia mà phải giả làm bạn gái em, lông nhiều lông ít em đều không thềm!”

Hần ngược mắt nhìn tôi, qua một lúc sung sướng cười ha hả, “Thật á?”

Tôi mặt đỏ ửng tái trả lời.

Hần xoa đầu tôi, “Em phải nói với anh nhiều câu như vậy vào, để anh được vui, tốt cho sức khỏe, kéo dài tuổi thọ.”

“Với cả, anh phải sửa lại một chút, anh không tìm không phải vì nhiều chuyện cần lo lắng, sợ bị paparazi chụp được, sợ ảnh hưởng tới sự nghiệp diễn xuất, bởi vì anh là gay, còn có bạn trai gay, chỉ là hai đứa mình chiến tranh lạnh mấy năm, bây giờ làm lành rồi, phải không?”

Tôi không lên tiếng, hần liền giữ lấy gương mặt tôi, nắn bóp cả gương mặt, tôi đau đến hít vào, “Ừ ừ ừ.”

Hoắc Thời An tự nhiên nói với tôi hần còn có nghề tay trái, tôi nghe mà trợn mắt ngoác miệng.

“Quay về anh giao hết tiền mặt trong tay cho em, mấy cái cổ phiếu bất động sản hạng mục đầu tư, em xem mà làm.” Giọng hần tùy ý như mây xu mây động, “Để anh dẫn em đi xem mấy căn nhà khác của anh một chút, xem em thích nhà nào, nếu không thích thì không giữ nữa, bán đi nhé.”

Tôi nghe hần nói như nghe thiên thư, cảm nín, vô thức nhìn về phía hần, đầu óc rối bời, không biết nên nghĩ gì, hoặc có lẽ không nghĩ ngợi gì cả.

“Nhìn anh làm gì?” Hấn híp mắt nhìn ra nơi phương xa, hồ hững bảo, “Dù sao anh cũng phải rời khỏi giới mà.”

Tôi chợt nhớ tới lời mẹ nói, mẹ bảo trong tay Hoắc Thời An có quá nhiều nhân hàng.

Bởi vì vấn đề hợp đồng, trong vòng năm năm không thể lùi khỏi giới giải trí.

Tôi trầm nghĩ, năm năm không được thì thôi, trước khi hấn lùi khỏi giới, tôi dạy học phần mình, cố gắng không gây ra chuyện gì.

Đợi hấn thuận lợi lùi ra khỏi giới giải trí, tôi sẽ dẫn hấn ra nước ngoài, tìm một thị trấn yên tĩnh.

Dù sao với danh tiếng của hấn, dù có rời khỏi giới giải trí, cuộc sống vẫn thường xuyên có người quan tâm, thậm chí còn ác ý tìm tới viết bài, tiện thể tìm tới tôi, không thể ở trong nước được.

Chỉ có thể ra nước ngoài.

Nơi đó không nhiều người biết đến hấn, tự do hơn nhiều, có thể làm người bình thường.

Tôi kể những suy nghĩ này cho Hoắc Thời An, muốn hấn được vui.

Hoắc Thời An ngẩn người ra, khe khẽ cười, “Hai đứa mình nghĩ giống nhau thật đấy.”

Hấn như người cha già mừng rỡ nói, “Không ngờ đấy, em còn có thể lên kế hoạch lâu dài như vậy, đúng là không dễ dàng gì, thế mà anh có thể đợi được đến ngày hôm nay, không được rồi, anh cảm động sắp khóc mất thôi.”

Nói đến về sau lại bắt đầu ngả ngớn.

Tôi đỏ mặt nhìn hấn làm màu.

Hoắc Thời An không giả bộ được bao lâu, liền nâng mặt tôi hôn lên.

Tôi và hấn hôn một lúc, muốn ngủ, nhưng giờ này không thể ngủ được, nếu không buổi tối không làm ăn được gì.

Thế là tôi đẩy hấn ra, hoạt động tay chân một chút, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn, chỉ tay, “Sao bên kia lại trống hoắc thế?”

Hấn khó chịu bị tôi bóc mẽ, nặng nề nói, “Không phải trong bản vẽ của em có một vòng tròn, ghi là vườn hoa hồng hay sao?”

Tôi ngẩn ra, đúng là có chuyện như vậy thật.

Hồi đó tôi không biết vẽ hoa hồng, nên vẽ một vòng tròn, trong đó viết ba chữ: Vườn hoa hồng.

Tôi hoàn hồn lại, “Thế vườn hồng kia đâu?”

Sắc mặt Hoắc Thời An trở nên hết sức khó coi, bứt rứt nửa buổi mới gằn ra một câu, “Trồng rồi, mà chẳng mầm nào sống.”

“.....”

Hấn đột nhiên sai nhiệm vụ cho tôi, “Em trông đi.”

Tôi đàn ra, “Em có biết trông đâu.”

“Không biết thì học.” Hấn nghiêm mặt nói, “Chủ nhân gia đình dễ làm lắm à?”

Nếu tôi mà nói thế thì không làm nữa, chắc hấn từ xe lăn nhảy xuống giết tôi mất.

Hấn chau mày, “Có học hay không hả?”

“Học, em học.”

Tôi bất đắc dĩ quay trở lại ghế dài, rướn cổ nhìn quanh sân, chợt nhớ ra một chuyện, “Ủa không phải anh nói ở đây có hồ hay sao?”

Hoắc Thời An nói, “Dưới chân núi đây còn gì?”

Tôi bảo, “Đó là biển mà.”

Hắn mặt không đỏ tim không đập nói, “Ồ lớn.”

“.....” Ma mới tin anh.

Tôi nghỉ ngơi một chút, đẩy Hoắc Thời An tiếp tục đi dạo, trước mắt nói một tin tốt, ấy là tối nay tôi làm bữa tối cho hắn ăn, ngủ với hắn, sau đó mới nói với hắn một tin xấu.

“Sáng mai em phải về, sáng em có tiết.”

Sắc mặt hắn từ nắng ấm chuyển sang mây đen trong nháy mắt, “Chiều không có tiết.”

“Chiều em có việc rồi,” Tôi vừa nói, vừa quan sát nét mặt hắn thay đổi, chỉ sợ hắn sẽ bùng nổ, “Hạng mục trong tay hiện tại..”

Hắn bắt mắt ngăn cản tôi nói tiếp, “Rồi rồi.”

Nói xong lẩm bẩm, “Sinh viên quan trọng hơn anh, hạng mục cũng quan trọng hơn anh, anh có là gì đâu, bép dí thôi ấy mà.”

Tôi biết hắn quen tỏ vẻ trẻ con trước mặt mình, chỉ khua môi múa mép vậy thôi, chứ trong lòng hắn hiểu được, “Tháng sau em phải đi Anh một chuyến.”

“Biết rồi,” Hắn vuốt tóc rồi trước trán ra sau đầu, “Đến lúc đó anh đi tìm em, hai ta đi du lịch.”

Tôi nhấp nhồm nói, “Sẽ không bị phát hiện ra chứ?”

“Phát hiện làm sao?” Hắn không để ý lẩm bẩm, “Anh đi xem bóng đá, trùng hợp gặp bạn học cũ của mình, tiện thể đi dạo ngắm cảnh ăn một bữa ở nơi đất khách quê hương, có vấn đề gì chứ? Bạn thân có kiểu của bạn thân.”

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, “Xem bóng đá?”

Hắn thương hại chép miệng, “Thầy Phương này, trước kia em sống qua ngày kiểu gì thế?”

Tôi thật sự không biết, không để tâm.

Vốn là sáng sớm tôi ngồi bệ xí xem tin hot, không để thế giới của mình chệch đường ray, sau khi về nước bởi vì hắn mà toàn xem tin giải trí.

Không xem những tin khác, không có thời gian.

Tôi nhận lời Hoắc Thời An xem mặt trời mọc ngắm mặt trời lặn, quay trở về phòng khách mang chút đồ ăn đi ra, cùng hắn ngồi dưới bóng cây nhìn mặt trời lặn xuống núi, ráng hoàng hôn khuất chân trời.

Hoắc Thời An ăn bánh quy tôi nướng, không thừa lại miếng nào cho tôi, cướp hết sạch.

Tôi nhìn hắn ăn, cảm thấy ánh chiều tà khiến bóng hình hắn trở nên ấm áp đơn thuần, dường như không bị vướng bận bởi cuộc sống phức tạp, vẫn là chàng trai mưa gió bão bùng công tôi qua sông, miệng thì mắng mỏ mà đôi tay lại hết mực dịu dàng.

“Cho em một miếng đi.”

“Không cho.”

“Đại ca, em nướng mà.”

“Em nướng cho anh.”

“.....”

Tôi vuốt tóc Hoắc Thời An, thuận miệng hỏi, “Sao anh nhớ được hết chuyện ngày trước thế?”

Hắn dừng lại một chút, “Dùng trái tim”

“Đừng lừa em.” Tôi không nể nang nói, “Nếu dùng trái tim mà có thể nhớ được thì đầu óc còn có tác dụng gì nữa?”

Gương mặt hần nhăn nhó, bất đắc dĩ nói thật với tôi, “Viết nhật ký.”

Tôi liền đi vòng tới trước mặt hần, “Em cũng viết mà.”

Hần không chút lưu tình cười nhạo tôi, “Ồ, em cũng viết, hôm nay mấy giờ dậy, sáng ăn gì, trưa ăn gì, tối ăn gì, mấy giờ đi ngủ.”

“.....”

Hần đắc ý ăn miếng bánh quy, “Anh viết giản lược thôi.”

Tôi “Ồ” một tiếng, “Trích lời Phương Hoài ấy hả?”

Cả thế giới yên tĩnh lại trong thoáng chốc, Hoắc Thời An nhét hơn nửa miếng bánh quy vào miệng, gương gạo lãng sang chuyện khác, “Ở đây không có ánh mặt trời, đổi sang chỗ khác.”

Tôi mân mê vành tai hần, phồng cả tay.

42. Chương 42: Đứa Bé Ngoan!

Sáng hôm sau, tôi thức giấc từ từ mờ sáng.

Chỗ ở của Hoắc Thời An cách trường học quá xa, nếu tôi không đi sớm, sợ là không tới kịp tiết đầu tiên.

Tôi cởi chiếc áo ngủ của Hoắc Thời An, mặc bộ quần áo không biết hần mua cho tôi từ đời nào, size còn rất vừa vặn.

Thực tế tàn khốc nói cho tôi hay, mấy năm qua chiều cao của tôi không phát triển lạc quan cho lắm.

Tôi mặc chiếc áo phong vào, cầm áo khoác bỏ đi tới chiếc gương trong phòng để đồ mặc vào, nhìn gương cái khuy áo.

Lần cuối cùng mặc áo khoác bỏ là năm nhất đại học, bây giờ mặc vào, có phần không quen.

Tôi xoa xoa mái tóc, chợt phát hiện bên tai trái có một dấu răng rất mới.

Trông có vẻ mới xuất hiện trong vòng một tiếng trước.

“.....”

Tôi quay trở lại phòng ngủ, nhìn người trên giường, “Em đi đây.”

Không có tiếng trả lời.

Tôi đi tới, một tay chống mép giường, một tay xoa xoa gương mặt hần, “Em mang dao cạo râu cho anh đây, để trong phòng vệ sinh, rất tiện dụng, anh nhớ phải cạo râu.”

Vẫn không được đáp lại.

Tôi hôn lên mắt hần một cái, “Em đi rồi anh nhớ gọi cô giúp việc và hộ lý tới, đợi em có thời gian sẽ tới thăm anh, em sẽ nói với anh một tiếng.”

Hoắc Thời An không giả vờ ngủ nữa, hần mở mắt ra quát tôi, “Đạ máu, có phải sinh lý tử biệt quái đâu, em cứ lải nhải cái gì thế?”

Tôi giận dữ quát lại, “Còn không phải vì bộ dạng sống dở chết dở kia của anh hay sao?”

Hần nhăn nhó mặt mày, nhắm hai mắt lại, “Đi đi đi đi, đi nhanh lên hộ cái, nhìn mà phiền.”

Tôi còn chưa cất bước chân, tay bị kéo lại, bên tai vang lên giọng hân dự dõ, “Bé ngoan sẽ báo bình an với người yêu mình.”

“.....”

Tôi dùng bàn tay kia vuốt mặt, “Đến trường em sẽ báo với anh.”

Hắn được voi đòi tiên bảo, “Bé ngoan mỗi ngày sẽ chủ động gọi điện thoại cho người yêu.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Được rồi, gọi cho anh.”

Hắn lại nói, “Bé ngoan...”

Tôi cất ngang lời hắn, “Rốt cuộc anh có để em đi hay không hả?”

“Đi đi đi, để em đi!”

Hoắc Thời An buông tay tôi ra, sắc mặt khó coi lắm bầm chửi mấy câu, không yên lòng nói, “Đường núi quanh co, em lái chậm một chút, giờ vẫn còn sớm, tới kịp.”

Tôi ừm một tiếng, “Anh chán thì xem tivi, đừng gửi wechat lúc em dạy, em để yên lặng, không biết đâu.”

“Được rồi, anh tính thời gian rồi gửi cho em.”

Hoắc Thời An chau mày, “Sao vành mắt em đen thui thế kia?”

Tôi không thèm để ý.

Nửa đêm hôm qua hắn cho tôi ăn đồ ăn, tôi mơ mơ màng màng ăn rồi ngủ tiếp, sáng sớm thức dậy đồ vật còn ở trong miệng.

Ngủ ngon được mới là lạ.

Hai chúng tôi dặn dò nhau nửa tiếng trời.

Lớn rồi, trưởng thành rồi, ngược lại còn sợ chuyện nọ chuyện kia, vì mấy chuyện không đâu mà lắm nhảm đủ điều, thao thao bất tuyệt mãi không yên.

...

Tôi quay trở lại trường học, thầy Lưu nhìn thấy băng dán vết thương bên tai tôi, hỏi bị sao vậy.

“Bị mọc mụn, cào nát.”

“Chuyển mùa dễ nóng trong người.” Thầy Lưu nói, “Chỗ tôi có trà hoa cúc, tối nay tôi lấy mấy gói cho cậu.”

Tôi không khỏi nhớ tới một câu châm ngôn, ăn gì bỏ nấy.

Thầy Lưu thấy tôi không lên tiếng, còn cho rằng tôi đang khách sáo với anh ấy, “Túi nhỏ lắm, pha mấy lần là hết ấy mà.”

Tôi nói, “Dạo trước tôi có mua một ít trà hoa cúc.”

Thầy Lưu hỏi, “Cúc tự nhiên à?”

Tôi đáp ừm, “Trên mạng nói vậy.”

“Thế không chắc đâu.” Thầy Lưu cất giọng tự hào bảo, “Trà hoa cúc của tôi do cậu ruột tôi trồng đấy, từ chưng cho tới phơi nắng, đều do một mình cậu ấy làm đảm bảo là hàng tuyển, hơn nữa màu xanh lục thực phẩm, không có thuốc thiếc gì đâu.”

Không đợi tôi nói, anh ta đã bảo, “Thầy Phương à, cậu uống thử, nếu ngon lần sau tôi bảo cậu tôi gửi nhiều thêm một chút.”

Tôi thấy anh ta đã nói vậy rồi, liền cất tiếng cảm ơn.

Thầy Lưu cầm sách giáo khoa muốn đi, đột nhiên dừng lại, “Thầy Phương à, sao trước giờ chưa thấy cậu mặc áo này nhỉ.”

Tôi làm như không nghe rõ, “Hả?”

Thầy Lưu tới gần nhìn chiếc logo màu vàng trên áo khoác bò của tôi, “Hình như đây là nhãn hiệu mà bạn cậu rất thích.”

Mí mắt tôi giãn giãn.

Thầy Lưu đẩy cặp kính mắt, xác định nói, “Quần áo cậu ấy nhiều nhãn hiệu này nhất.”

Tôi không thể tin mở to mắt nhìn anh ta, đến cái này mà cũng nhìn ra được à?

Thật sự không phải anh theo đuổi thần tượng đấy chứ?

Thầy Lưu còn lộ vẻ mặt khó tin hơn cả tôi, “Thầy Phương à, bộ này đã không còn bán nữa, sao cậu mua được?”

Tôi nói mua thời đại học, “Không có cơ hội mặc.”

“Vây à...”

Thầy Lưu gãi gãi đầu, “Tôi còn tưởng là cậu nhờ bạn học cũ lấy giúp đấy.”

Anh ta nhìn đồng hồ trên điện thoại, “Thầy Phương, tôi đi dạy đây.”

Nói rồi cũng chạy ra khỏi văn phòng.

Chẳng bao lâu anh ta lại chạy về, cầm sách giáo khoa kẹp vào trong khuỷu tay, vội vã nói với tôi, “Tối nay tôi đưa trà hoa cúc cho cậu.”

Thầy Lưu đi rồi tôi mới thở phào một hơi, lần sau tới chỗ Hoắc Thời An tôi phải mang quần áo đi để thay mới được.

Em gái theo đuổi thần tượng, thế mà anh trai có thể quan tâm tới mức này, còn là đồng nghiệp của tôi.

Vì lý do an toàn, tôi phải chú ý hơn một chút mới được.

Cách một thời gian tôi tới thăm Hoắc Thời An, hần từ từ chống nạng xuống tầng, đi được một đoạn đường, khôi phục càng ngày càng tốt.

Thời gian nhanh chóng chạy về phía trước, tháng mười một nhiệt độ bắt đầu giảm.

Sinh viên của tôi còn bồi hồi trong tiết trời thu, tôi đã bắt đầu bước sang đông.

Một buổi chiều nọ, tôi lướt weibo thấy tên mình ở trên đó, lại có tên tôi và Hoắc Thời An.

Tiêu đề là: Bạn học cũ của Hoắc Thời An bị cấm sừng.

Tôi biết chuyện này liên quan tới Miêu Miêu, lúc vào hot search phát hiện tình huống nằm ngoài dự liệu của tôi.

Miêu Miêu bị chụp ảnh cùng một chàng trai người Anh ra khỏi quán bar.

Anh chàng kia là bạn thời đại học của chúng tôi, Alex.

Tôi tùy ý lật qua lật lại, một nhóm người tự xưng là người qua đường bắt bình thay cho tôi.

Tôi chẳng biết người qua đường kia là ai, mấy cái người qua đường này không biết rốt cuộc là yêu ma phương nào.

Có một làn sóng fans nửa thật nửa giả của Hoắc Thời An mắng chửi Miêu Miêu, nói cô cứ liên tục làm ảnh hưởng tới ca ca nhà họ, sao hạng F thì ở hạng F đi, đừng có với lên mặt trắng.

Dù sao thì tiêu đề hot search lần này hơi quá đáng, còn lôi tên Hoắc Thời An vào.

Nếu không thêm tên hần, có lẽ xếp hạng hot search không cao như vậy.

Không biết ai mua, bôi đen Miêu Miêu đồng thời bôi đen Hoắc Thời An, muốn kéo nhiều người xuống nước.

Quan trọng là đám người kia còn tiện thể tranh thủ cộ độ hot của hần.

Tôi lướt xem dưới bình luận weibo của Miêu Miêu, không thể xem tiếp được, hỗn loạn quá.

Có lẽ chính con bé nó cũng không muốn xem.

Tôi không khỏi thấy vui vì mình không có weibo, cuộc sống bớt đi một chút phiền toái.

Tôi vốn định gọi điện thoại hỏi Alex, hỏi cậu ta có ổn không, ngẫm lại cuối cùng vẫn gọi cho Miêu Miêu trước.

Miêu Miêu cúp máy, gửi video call tới.

Tôi vừa nói máy liền thấy gương mặt to bự của cô nàng.

Miêu Miêu hỏi tôi, “Chuyện weibo ấy hả?”

“Ừm.” Tôi nói, “Alex qua đây từ bao giờ vậy?”

Miêu Miêu lùi ra phía sau một chút, “Tuần trước.”

Tôi gãi gãi lông mày, “Hai người...”

“Tin trong đó không phải là giả hết đâu.” Miêu Miêu hỏi hệt, “Tôi với anh đang yêu nhau đấy.”

Tôi tỏ rõ vẻ kinh ngạc, “Không phải bà vẫn đang bận lo album của mình hay sao, còn có thời gian bồi dưỡng tình cảm à?”

“Không có.”

Miêu Miêu lấy camera làm gương để vuốt lại mái tóc không biết đã nhuộm màu xanh lam từ bao giờ, “Bởi vậy nên mới tìm bạn học, bớt đi rất nhiều chuyện.”

“.....”

Tôi hỏi con bé, “Ai mua hot search vậy?”

Miêu Miêu tỏ vẻ rất dài dòng, “Tôi tham gia một chương trình ca nhạc, lên đó hát một bài tiếng Anh, làm lu mờ nghệ sĩ một công ty khác, nhà kia muốn chinh tôi.”

Cô nàng cười gằn, “Lần này đúng lúc tôi đăng chuyện của Alex lên cho họ, chắc sau này họ còn đào bồi tôi nữa, ông đừng search, nếu không cẩn thận nhìn thấy thì cứ như chưa xem, kệ họ đi.”

Tôi nghe mà đau đầu, “Bà có gì mà bồi đen?”

“Hồi cấp hai cấp ba đến tuổi nổi loạn mà.” Miêu Miêu bẻ ngón tay, “Hồi đó rất chảnh chó, yêu đương với một hai..”

Cô nàng không đếm nữa, “Đại khái là bốn, năm người, đều làm âm nhạc, lớn hơn tôi nhiều, dù sao bây giờ cũng có thể đào ra bồi đen xì.”

Tôi không nói gì, “Yêu sớm mà cũng bồi đen được à?”

“Được chứ.” Miêu Miêu nói như bà cụ non, “Ông đừng xem là được, ảnh hưởng tới khẩu vị.”

Tôi chau mày lại, “Công ty của bà xử lý thế nào?”

“Đó không phải chuyện tôi bận tâm, xử lý sao thì xử lý, không xử lý được thì mặc kệ.”

Miêu Miêu lập tức dán tới, “Hoài Hoài, đã lâu rồi mình không ngồi lại ăn một bữa.”

Tôi nói, “Bao giờ rảnh bà bảo với tôi.”

“Tạm thời không được.” Miêu Miêu nói, “Đợi tôi bị bồi đen xong rồi tính, tránh liên lụy tới ông.”

“Liên lụy tới ông sẽ kéo theo vị nhà kia của ông, ảnh là đại lưu lượng, là miếng thịt béo bở, nhiều người muốn cạo vào.”

Tôi thở dài, dù là đóng phim hay là ca hát, đều có những chuyện như vậy.

“Công ty này một lần nữa mở rộng tầm quan tôi.”

Miêu Miêu cười giễu, “Lần trước tôi với ông lên hot search, công ty nói tôi debut theo nhóm, yêu đương không ảnh hưởng gì nhiều tới tôi, còn có thể tạo scandal, có thể yêu đương, bây giờ lại bảo tôi che giấu cuộc sống tình cảm của mình, không muốn lộ ra ngoài.”

Tôi nói, “Sao tiêu chuẩn kép thế.”

“Còn phải nói à.” Miêu Miêu nhếch môi, “Buồn nôn lắm, đợi hết hợp đồng tôi đi luôn.”

Tôi hỏi, “Bao giờ hết hợp đồng?”

Cô nàng cúi đầu ủ rũ, “Còn bốn năm rưỡi.”

“.....”

Tôi an ủi cô nàng, “Thời gian trôi nhanh lắm, bốn năm rưỡi chẳng mấy mà qua.”

Miêu Miêu cũng không được tôi an ủi đỡ hơn phần nào, giấc mộng của cô nay đã ngập nổi muộn phiền.

Tôi nói chuyện với cô nàng một lúc, hỏi có thể gửi chút đồ ăn cho cô nàng không.

“Bỏ đi, quản lý của tôi kiểu gì cũng thu đồ.”

Tôi hơi buồn nôn, đều là mấy chuyện và mấy con người rác rưởi.

Lúc này đổi lại thành Miêu Miêu an ủi tôi, “Không sao đâu, tôi mà nổi tiếng xử ả ta đầu tiên.”

Tôi quan tâm nói, “Có yêu cầu gì thì nói với tôi.”

Ngoài miệng Miêu Miêu đáp một tiếng, có lẽ trong lòng không nghĩ như vậy.

Hai chúng tôi quen nhau năm, sáu năm, cô chỉ mở miệng nhờ tới tôi một lần, chính là bảo tôi gọi Hoắc Thời An tới Blue, hy vọng có thể mượn danh tiếng của hắn để thu hút sự quan tâm tới nhóm.

Sau đó không cần tôi gọi, Hoắc Thời An tự tới.

Miêu Miêu thành công ký hợp đồng với công ty âm nhạc, nhưng giờ mọi chuyện quá tồi tệ.

Tôi biết cô nàng rất có tài, tự viết ca khúc, soạn nhạc, tự mình hát, hy vọng cô nàng có thể tiến xa hơn trên con đường này.

Ngày hai mươi tám, tôi bay tới Anh gặp mặt mọi người trong tổ dự án.

Ngày hai mươi chín Hoắc Thời An bay tới Đức, cùng ngày hôm ấy tôi cũng bay qua.

Hai chúng tôi gặp nhau ở nước Đức xa xôi, ăn uống no nê thì vào sân xem trận bóng đá.

Hoắc Thời An đội mũ bóng chày, vành mũ không kéo thấp, trên mặt cũng không đeo khẩu trang.

Tôi ngồi bên cạnh hắn, bộ dạng như anh em xem bóng đá.

Trận bóng còn chưa bắt đầu, xung quanh ầm ầm ỉ ỉ.

Tôi tùy ý quay đầu ra đằng sau, bất chợt trông thấy một người quen.

Là Tần Diển.

Anh ta ngồi phía sau cách đó không xa, bên cạnh có một người đàn ông, không chênh lệch tuổi tác với anh ta là bao, trông rất thanh tú.

Trong lòng người kia có một đứa bé chừng bốn, năm tuổi.

Không biết là tổ hợp gì.

43. Chương 43: Tất Sát Kỹ

Tôi vẫn nhìn về phía Tần Diển, Hoắc Thời An véo chân tôi, đau đến mức phải xuýt xoa.

Hắn cười gằn, “Em vẹo cả cổ nhìn cái gì hả? Bản thân em không có đàn ông à?”

Da mặt tôi giãn giật, thần kinh.

Hoắc Thời An ỷ vào xung quanh toàn là người nước ngoài, hắn ngồi cười toe toét, như con chim xỏ lồng, dùng hành động để nói, tôi muốn vút bay.

Tôi nhắc nhở, “Máy quay sẽ quay cả khán giả nữa đấy.”

Hắn không thèm để ý mà rung đùi, “Quay thì quay, anh có làm gì đâu.”

Tôi nhìn bộ dạng hả hê kia của hắn mà chỉ muốn dẫn cho một trận, “Khạc đờm lung tung, vứt rác bừa bãi mà bị chụp được là có thể bôi anh đen xì đấy.”

Hoắc Thời An liếc mắt, “Con mắt nào của em thấy anh từng làm vậy ngoài đường?”

“Em lấy ví dụ thôi.” Tôi thấy hắn vẫn còn rung đùi, “Rung đùi cũng không được, sẽ bị cho rằng không chú trọng giữ hình tượng của mình trước công chúng, không có đạo đức nghề nghiệp.”

“Em hiểu rõ giới showbiz thế nhỉ.” Hắn cười hừ, “Học hỏi nhiều như vậy, muốn debut à?”

Tôi nhìn thẳng hắn, miệng lưỡi co giật, “Đề đề cái đầu nhà anh, nếu không phải anh lẫn lộn trong cái giới này, em đã không phải hóng chuyện showbiz rồi.”

Bên cạnh không còn tiếng động nữa.

Tôi liếc nhìn qua khoeo mắt, phát hiện vẻ mặt Hoắc Thời An sắp mất khống chế, mí mắt nháy lên vội vã ngăn cản hắn, “Kiềm chế đi!”

Hắn cúi đầu chỉnh vành mũ bóng chày, “Tối nay cho anh hôn cái.”

Tôi chê hắn thú vị lắm.

Hắn đang hoang nói, “Ban này em nói như vậy, anh muốn hôn em rồi, giờ anh phải kiềm chế vát vả lắm đấy, tối nay nhất định phải thưởng cho anh.”

“.....”

Đúng là không biết xấu hổ, em bảo anh kiềm chế còn không phải vì nghĩ cho con đường sự nghiệp của anh hay sao.

...

Đội tuyển tham gia trận bóng lần này dù sao cũng có chút tiếng tăm, từ lúc tôi vào sân tới giờ không nhìn thấy đoàn khách du lịch nào của nước mình.

Phần lớn đều là fan bóng đá bên châu Âu.

Tôi phóng mắt nhìn ra xa, đối diện chỉ chít đầu người, chỉ có thể thấy một mảng nhỏ xung quanh, nếu mở rộng phạm vi thì ngay cả gương mặt cũng không thể trông thấy rõ.

Bên tai có tiếng mút chùn chụt, tôi quay đầu nhìn lại, Hoắc Thời An như làm ảo thuật mà cầm que kẹo mút ăn.

Ăn kẹo mút không thành vấn đề, vấn đề là hắn còn ăn kẹo hình con dê.

Trước đây hắn cũng hay mua hình này, bởi vì tôi cảm tình con dê, hắn nói lúc nhớ tôi thì có thể ngậm trong miệng cho đỡ nghiền.

Nhảy lăm cơ.

Tôi chưa ăn cơm tối, nghe hắn mút chùn chụt, cái bụng biểu tình, “Có gì không?”

Hoắc Thời An nói, “Còn một que kẹo.”

Tôi nói, “Ngoài kẹo ra.”

Hắn bảo, “Thế không có.”

Có lẽ là trông tôi hơi thảm, Hoắc Thời An dùng răng cắn kẹo, giọng mơ hồ hỏi, “Anh đi tay không, không mang túi, nhưng em đeo balo còn gì? Trong đó không có chút đồ ăn nào à?”

Tôi vuốt mặt, “Cho một đứa bé ăn rồi.”

Hắn quay đầu tấp lự, “Một đứa bé? Sao em không nói với anh?”

Tôi để hắn chỉnh lại vẻ mặt mình.

Hắn kéo vành mũ thấp xuống, gương mặt lạnh lùng bị bao phủ trong bóng tối, “Bao tuổi? Nam hay nữ?”

“Mười hai tuổi.” Tôi cũng điều chỉnh lại sắc mặt mình, không lườm hắn nữa. “Trẻ con.”

Hắn không buông tha, “Không có cha mẹ theo à?”

“Không.” Tôi nói, “Là dân bản xứ.”

Hai chúng tôi nói chuyện một lúc, trận bóng bắt đầu rồi.

Theo thành viên trong đội ra sân, fan bóng đá reo hò, âm thanh như sóng biển, hết làn sóng này nổi làn sóng khác.

Tôi và Hoắc Thời An cũng đứng dậy, nếu đi xem bóng đá thì phải xem cho ra dáng.

Thế nhưng tôi không phải fan của đội nào, ai chiếm ưu thế tôi cũng vui vẻ xem, thậm chí lúc họ sút vào còn reo lên.

Fan bóng đá bốn phía có ý kiến mãnh liệt với hành động của tôi, giống như tôi phải ra hàng khác đứng mới được.

Hoắc Thời An mặc kệ tôi, bộ dạng không biết con người này.

Lúc kết thúc hiệp một, tôi đang định quay đầu nhìn về phía sau, điện thoại di động vang lên, Tần Diễn gửi wechat cho tôi.

Tôi nói với Hoắc Thời An, “Em đi vệ sinh.”

Hắn kéo khẩu trang lên, “Đi cùng.”

Tôi sợ hắn đi theo mục tiêu quá lớn, “Anh ngồi ở đây, em đi một mình là được rồi.”

Hắn đứng dậy, bước bình mà bá đạo nói, “Đi cùng nhau.”

“.....”

Tôi không muốn cãi nhau với hắn trong trường hợp này, hết cách đành để hắn đi theo.

Cửa phòng vệ sinh, Tần Diễn đứng ở đó, thấy tôi và Hoắc Thời An đi tới, trên mặt hiện vẻ đã đoán được trước.

Về mặt Hoắc Thời An cũng như vậy, bộ dạng như hắn nhìn lên wechat của tôi, cố ý theo tới.

Tần Diễn không để ý cái đuôi to bên cạnh tôi, “Bao giờ về nước.”

Tôi nói chiều ngày mai.

Lúc đó Hoắc Thời An tham gia một sự kiện, đến sáng ngày kia mới về, hai chúng tôi không về cùng nhau.

Bởi vậy nên hôm nay và ngày mai hắn dành ra để đi riêng.

Lần này hắn đi không có người của studio, không dẫn theo ai cả, ngay cả Tiểu Trần thân thiết nhất cũng không đi theo, chỉ một mình hắn bay tới, là để xem bóng đá.

Đó chỉ là cái cố.

Thực ra hai chúng tôi hẹn nhau ở nước ngoài.

Tôi đang nghĩ, chợt nghe thấy Tần Diễn cười bảo, “Thế sáng mai ra ngoài cafe đi?”

Không đợi tôi phản ứng, Hoắc Thời An nhả ra hai chữ qua khẩu trang, “Không uống.”

Tần Diễn vẫn cười, gương mặt hòa ái dễ gần, “Nhóc à, anh phát hiện ngoài cái mặt ưa nhìn của cậu ra, tính cách đúng là khảm thật.”

Hoắc Thời An muốn tháo khẩu trang xuống, bộ dạng như muốn chơi chọi gà ở đây với Tần Diễn.

Tôi giẫm chân hần đúng lúc, lực rất mạnh, mang theo ý cảnh cáo.

Hần đau đón hít sâu một hơi, dưới vành mũ là ánh nhìn vừa phẫn nộ vừa oan ức.

Tần Diễn xem trò vui không chê chuyện lớn cười với tôi, “Hoài Hoài, anh..”

Hoắc Thời An lạnh lùng cắt ngang, “Anh gọi cậu ấy là gì cơ?”

Tôi thấy vẻ mặt Tần Diễn trêu tức, vội vã nói: “Đại thúc à, nơi đất khách quê người, đừng gây chuyện nữa.”

Tần Diễn nhún vai, “Do cái người bên cạnh nhóc đẩy chứ.”

Có mấy người Hoa đi qua, tò mò liếc nhìn, tôi trừng mắt muốn uy hiếp Hoắc Thời An, hạ thấp giọng nói, “Đừng gây sự nữa.”

Hoắc Thời An không lên tiếng, chỉ phả hơi lạnh.

Điện thoại Tần Diễn đổ chuông, không biết ai gọi tới, anh ta vội bước đi nhận, giọng trầm thấp, sừng mặt dịu dàng.

Tôi cảm giác anh ta như trẻ ra vài tuổi.

Tần Diễn nhanh chóng cúp máy, ánh mắt nhìn tôi như một trưởng bối hiền từ, “Mai nhóc muốn đi dạo có thể tìm anh, anh hiểu rõ nơi này lắm.”

Tôi quay đầu nhìn Hoắc Thời An, hần để lại cho tôi một bóng lưng lạnh lùng.

Tôi cười cười với Tần Diễn, “Đại thúc à, nếu cậu ấy có chỗ nào khiến anh không thoải mái, tôi xin lỗi với anh, chuyện này coi như bỏ qua có được không?”

Tần Diễn châm chọc, “Vị kia nhà cậu ba tuổi à? Có chút giác ngộ bị người ta nắm được nhược điểm không vậy?”

Tôi há miệng, “Do tôi dạy dỗ không chu toàn.”

Thái độ của Tần Diễn nhu hòa, “Đều là nhóc con như nhau, còn phải chiều cậu ta như vậy à?”

Tôi nở nụ cười dung túng, “Từ nhỏ cậu ấy đã như vậy rồi, chỉ mất bình tĩnh trong chuyện của tôi, còn lại đều rất thành thực.”

Tần Diễn nhìn chòng chọc tôi, ánh nhìn có mấy phần không rõ, lại giống như hiểu được.

“Vị kia nhà nhóc cũng kỳ lạ thật, biết rõ một khi quan hệ của cậu với cậu ta bị lộ ra, cậu ta sẽ tiêu đời, thế mà vẫn chỉ thiếu điều cộp lên người cậu một cái dấu.”

Anh ta cất tiếng cảm thán như thiếu nữ hoài xuân, “Đúng là trẻ tuổi, yêu đương mà bạt mạng, không muốn sống như vậy.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, đổi chủ đề, “Đại thúc à, đi cùng kia là bạn của anh à?”

Trên gương mặt Tần Diễn có phần mất tự nhiên, “Là bạn học cũ.”

Chân mày tôi hơi nhướn lên, “Thế anh ta...”

Tần Diễm thu về mặt không tự nhiên lại, lười biếng nói, “Thằng bé muốn ra nước ngoài xem bóng đá, tìm tôi nhờ làm visa giúp, tôi đây rảnh rang quá, nên cũng đi cùng luôn.”

Giọng tôi tùy ý hỏi, “Sao không thấy mẹ đưa bé nhỉ?”

Tần Diễm nói: “Ly hôn rồi.”

Tôi không bắt ngờ lắm, “Một mình nuôi con cũng không dễ dàng.”

“Đúng vậy, gầy hằn đi.”

Tần Diễm đáp lại một câu theo bản năng, sau đó mới phản ứng lại được, anh ta day day thái dương, “Cậu bạn nhỏ, anh đi trước.”

Đi được mấy bước anh ta nói, “Cậu nhắc nhở vị kia nhà cậu đi, nước ngoài chỉ đỡ hơn trong nước một chút, cũng không phải không ai nhận ra cậu ta.”

Nói đoạn đi luôn, không quay đầu lại vẫy tay chào tôi.

Tôi đứng tại chỗ gãi gãi mũi, Tần Diễm và người cha đơn thân kia cũng là một đôi bạn cũ có chuyện xưa.

Có lẽ câu chuyện còn cũ rích hơn tôi nữa, cũng có thể không bằng hai đứa tôi.

Khó mà nói được.

..

Sau đó Hoắc Thời An không ngó ngang tới tôi, không buồn liếc mắt nhìn tôi một cái.

Cô gái người Đức ngồi bên bắt chuyện với tôi, nói anh chàng bên cạnh tôi thật đẹp trai, hỏi tôi có thể giới thiệu cho cô ta không.

Tôi lấy cớ bất đồng ngôn ngữ để từ chối.

Tuy rằng cô ta cảm thấy tiếc nuối, nhưng bởi không biết nói tiếng Trung, nên đành coi như thôi.

Cô hỏi tôi Trung Quốc thế nào, tôi lịch sự mà tùy ý kể Trung Hoa vạn năm lịch sử thăng trầm.

Lúc trận bóng bắt đầu, Hoắc Thời An như fans bóng đá nhìn đau đầu xuống sân.

Tôi biết hấn đang giận mình, đợi tôi dỗ dành, nhưng lúc này không tiện làm vậy, sợ hấn không khống chế được mà lên cơn, bèn lấy điện thoại ra lướt weibo, vừa lướt liền thấy mình và hấn trên hot search.

Trong tin là bức ảnh của tôi, hấn, và cô gái người Đức.

Tôi nói chuyện với cô gái, hấn thì xem bóng đá.

Bởi hấn đeo khẩu trang, sắc mặt căng thẳng, bị nói là lo cho đội bóng.

Phía bên tôi thì bị kêu là trọng sắc khinh bạn.

Hướng đi này rất tốt.

Chỉ có lần trước bị bình luận là có hint, sau đó không còn gặp phải những bình luận tương tự nữa.

Không có bằng chứng, cũng không có hình để photoshop, đến bôi đen cũng không bôi nổi.

Tôi không khỏi mừng thầm, năm đó tôi và Hoắc Thời An học cấp hai cấp ba, di động là một món đồ xa xỉ, có vài nhà còn chẳng ai có, huống hồ là tụi trẻ con.

Bởi vậy nên khi đó tôi và Hoắc Thời An cũng không có ảnh chụp sinh hoạt gì.

Chỉ có ảnh tốt nghiệp bị lấy ra, nhưng không bôi đen nổi.

Sau khi trận bóng kết thúc tôi và Hoắc Thời An cùng quay về khách sạn, đặt hai căn phòng, ở giữa cách một bức tường.

Chín giờ tối, tôi đi tới chỗ hấn, đi vào thẳng thẩn nhận sai, dỗ dành hấn.

Chỉ trong vòng năm phút đã xong xuôi.

Tôi nắm tay hắn đặt lên mặt mình, “Lúc đó không nói với anh, là sợ anh ở sân bóng mất khống chế.”

Hoắc Thời An như nghe thấy chuyện cười không bằng, “Anh mà mất khống chế á?”

Khóe môi tôi dưới lòng bàn tay hắn không khỏi cong lên, “Anh không mất khống chế đâu, em nói sai rồi, là lỗi của em.”

Hắn hừ một tiếng, bỏ tay ra hôn tôi.

“Đừng để xảy ra mâu thuẫn với Tần Diễm, không cần thiết.” Tôi vừa để hắn hôn, vừa nói, “Tần Diễm không có ý với em, anh ta chỉ coi em là vãn bối có thể ngồi uống trà tán gẫu mà thôi.”

Hoắc Thời An bất mãn cắn môi dưới của tôi, “Anh đây không ưa tên ấy.”

Tôi kéo dài giọng, “Hiểu mà, anh có thứ mà anh không đạt tới, nên cảm thấy uy hiếp.”

Hoắc Thời An đột nhiên lùi bước, “Lão già ấy thì có gì mà anh không sánh bằng? Tuổi tác à?”

Tôi hít sâu, “Là sự từng trải phong phú giàu mị lực.”

Hắn muốn nổi đóa, nhưng không nghĩ được từ nào, liền trưng bản mặt người chết ra với tôi.

“Đợi anh đến độ tuổi của Tần Diễm rồi, nhất định sẽ xuất sắc nhất.” Tôi vuốt lông dõ dành, “Giờ trong lòng em anh đã là nhất rồi.”

Tôi dỗ tới mức này rồi, hắn vẫn còn chưa thu bản mặt người chết kia lại.

Xem ra chỉ có thể dùng tất sát kỹ.

Tôi khe khẽ thở dốc, đôi mắt Hoắc Thời An bắt đầu đen kịt.

Chưa đầy một phút, hắn liền ném tôi lên giường.

Cứ như vậy thuận lý thành chương hai giờ trôi qua, ngồi hút thuốc ở đầu giường.

Thi thoảng Hoắc Thời An lại cầm điều thuốc của tôi để hút.

Tôi chợt nghe thấy hắn nói, “Hồi trước tiếng Anh em dở tệ, toàn để anh kèm em, kéo điểm em lên.”

“Ừm.”

Tôi không tự chủ chìm vào dòng hồi ức, khi đó tiếng Anh của tôi tệ thật.

Đến chính tôi cũng không ngờ mình sống ở nước ngoài mấy năm, còn học được thứ tiếng khác từ bạn cùng phòng.

Tiềm lực con người đều được dồn ép mà ra.

Hoắc Thời An tự giễu, “Thế mà lúc em nói chuyện bằng tiếng Đức với cô gái ở trong sân bóng, anh không hiểu được câu nào.”

Hắn kéo tôi vào trong chăn, ngậm điều thuốc bên mép tôi bảo, “Em dạy anh đi.”

Tôi mím đôi môi không biết bị hắn gây thương tích từ bao giờ, “Anh không có thời gian.”

“Có mà.” Hoắc Thời An chăm chú nhìn tôi, đôi mắt nóng bỏng, “Chỉ cần em dạy, anh nhất định có thời gian.”

Tôi không chịu được hắn nhìn tôi như vậy, không nhịn được mà thuận theo, “Được, em dạy cho anh.”

Hoắc Thời An thỏa mãn, hắn hút mấy hơi thuốc, chợt nhớ ra điều gì đó, “Anh vẫn không hỏi em, em tốt nghiệp hai năm đã có thể về nước dạy, sao trâu chó thế?”

“Tám phần thực lực, hai phần nịnh hót.” Tôi lấy điều thuốc đưa lên miệng cắn, “Giáo sư rất thích em.”

Không biết đường nào hắn lạc vào lối nào, hé mắt hỏi tôi, “Ông không có con gái đấy chứ?”

“.....”

44. Chương 44: Sợ Quá Đi À!~

Giáo sư của tôi có ba cô con gái.

Hoắc Thời An lập tức bò từ trong chăn dậy, bộ dạng bị thương quá độ, “Gì cơ?”

Tôi bảo hắn be bé cái mồm lại.

Sắc mặt hắn âm trầm, “Em nói lại với anh một lần nữa đi? Mấy người cơ?”

“Ba người.” Tôi phui tàn thuốc trên chăn xuống đất: “Sao hả? Người ta có ba cô con gái, liên quan quái gì tới anh?”

“Sao lại không liên quan?”

Hoắc Thời An đứng trên giường, từ trên cao trừng xuống, “Em là của anh, liên quan tới em tức là liên quan tới anh!”

“Liên quan gì tới anh?” Tôi hít một hơi thuốc lá, “Cũng không liên quan tới em mà.”

Hắn ngưng thở trong thoáng chốc, “Thật chứ?”

Tôi “Ừm” một tiếng.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn chòng chọc tôi, đào sâu vấn đề, “Ba người đều không?”

Tôi lắc đầu, “Không.”

“Anh không tin.” Hắn lăm băm, “Tuy rằng hằng năm anh đều giành cái hot hiếc gì đó, nhưng mấy cô gái thực tế đu anh còn không bằng một nửa của em.”

Động tác với lấy gạt tàn của tôi khựng lại, đúng là như vậy thật, hắn khiến người ta có cảm giác khoảng cách mãnh liệt, dễ dãi kích sự tự tin của người khác, tôi thì không, tôi thuộc dạng dễ gần.

“Phương Hoài à?”

Hoắc Thời An giơ tay ra trước mặt tôi, “Anh đang nói chuyện với em đấy, em mãi nghĩ tới anh à?”

Tôi với lấy cái gạt tàn đặt xuống chăn, gảy tàn thuốc vào đó, “Ai thèm nghĩ về anh, em đang nghĩ xem sáng mai ăn gì.”

“.....”

Hoắc Thời An giữ lấy mặt tôi, ép tôi ngẩng đầu lên, bám lấy đề tài trước đó không buông, “Ba người không liên quan gì tới em thật hả?”

Gương mặt tôi bị bóp đến mức biến dạng, hơi đau, tôi tức giận đẩy tay hắn ra, “Ba người họ đều từng theo đuổi em.”

Hắn lập tức nổi dóa, “Mẹ kiếp đấy mà là không liên quan hả?”

Tôi lau mưa xuân trên mặt, “Em đã từ chối thỏa đáng rồi.”

Mắt thấy hắn muốn làm tôi, tôi vội vàng véo đùi hắn, “Phiền anh kiểm chế bản thân một chút.”

Hắn ôm lấy eo tôi, chôn mặt vào hốc cổ tôi, sấn súa dụ dỗ, “Anh chỉ xoa bóp cho em một chút thôi mà.”

Chém gió mà không biết đường chém, khiến người ta giận sôi.

Tôi muốn chiều hắn, cơ mà cái ‘ổ nhỏ’ nhà tôi không cho phép, mới không lâu trước đây đã bị hắn dạo quanh đào sâu từng tắc từng tắc, dời sông lấp biển, cần thời gian thu dọn.

“Anh tưởng em sẽ tin loại chuyện hoang đường này à? Em là thằng đàn đúng không?”

“.....”

Hoắc Thời An ngồi xuống trước mặt, khoanh chân nhìn tôi, “Em từ chối ba người con gái của giáo sư, vậy mà ông vẫn quý em à?”

“Em cũng không ngờ tới.” Tôi day day sống mũi, buột miệng nói ra, “Hồi đó em tưởng mình không giành được tiêu chuẩn về nước, đã chuẩn bị cùng mấy người bạn học tới châu Phi dạy.”

Nói xong mới phát hiện ra mình lỡ miệng, không thể nói chuyện này ra, muốn chết hả.

Không khí bốn phía xung quanh như lắng đọng.

Tôi thấy gương mặt Hoắc Thời An bị mây mù giăng kín, trong lòng hơi căng thẳng, không ổn rồi, không thể đợi thu dọn cái ổ đã phải dùng tới nó rồi.

Tội thân nó quá, sau khi về nước tôi phải cố gắng dọn dẹp nâng niu mới được.

Nghe giọng Hoắc Thời An hết sức bình tĩnh, “Nói vậy là, anh nên tìm thời gian tới thăm giáo sư của em, trình trọng nói tiếng cảm ơn với ông ta hử?”

Mí mắt tôi giật giật, còn chưa kịp nghĩ nên nói gì, chợt nghe thấy hần nở nụ cười quái đản, “Nếu không nhờ có vị giáo sư kia của em, kiếp này anh vô vọng gặp em rồi.”

“Không đến nỗi như vậy mà.”

“Đến chứ, đến quá ấy chứ.” Hần lẩm bẩm, “Phương Hoài à, anh muốn đánh chết em!”

Tôi dúm một nửa điều thuốc còn lại vào gạt tàn, nằm xuống nói, “Đánh đi.”

Hần không nói lời nào nhìn tôi đăm đăm, không đánh không nói gì, cứ nhìn chòng chọc như vậy.

Tôi căng thẳng muốn nói gì đó, hần xuống giường đi ra phòng khách, không thèm xỏ dép, bước chân rất lớn, không quay đầu nhìn lại.

Giận thật rồi.

Tôi ở trên giường đợi gần mười phút, cân nhắc chừng ấy thời gian đã đủ để Hoắc Thời An bình tĩnh lại, liền đi tới phòng khách.

Hoắc Thời An khom người ngồi trên sofa hút thuốc, eo hơi cúi xuống, bóng lưng trầm mặc khiến tôi rối bời.

So với hần bây giờ, tôi thích hần mắng mỏ tôi hơn, ít nhất tôi có thể trả treo lại.

Giờ phải làm sao đây?

Tôi đi tới, ngồi xuống bên cạnh hần nói, “Dù em có tới châu Phi thì cũng sẽ quay về mà.”

Hần nuốt mây nhả khói, khàn giọng hỏi, “Bao lâu?”

Tôi không nghe rõ, “Hử?”

“Anh hỏi em,” Hần lặp lại một lần nữa, lạnh lùng cười hỏi, “Bao lâu nữa em mới về? Lại qua năm, sáu năm nữa? Hay là mười mấy hai mươi năm?”

Tôi nắm ngón tay hần, thái độ dịu dàng mềm lòng nói: “Chuyện không xảy ra, mình đừng âm ỉ nữa có được không?”

“Chính miệng em bảo em đã chuẩn bị như vậy.” Hần cười giễu, “Nói rõ lúc đó em đã nghĩ kỹ, em đã lên kế hoạch rồi, nếu không giành được suất về nước dạy học thì em sẽ không trở lại nữa.”

Tôi chịu hần.

Hần nhìn tôi cách một lần khói mờ, “Phương Hoài, hóa ra em trở về cũng chỉ để làm giảng viên của em.”

Trong lòng tôi như bị véo một cái, đau đến khó thở, “Anh nói gì vô lý thế, sở dĩ đại học A khiến em đau đầu trong lòng, không phải vì anh hay sao?”

“Năm đó hai chúng ta bảo cùng lên đại học A, sau đó chia tay, em xuất ngoại, trong lòng vẫn tâm tâm niệm niệm chuyện này, nên mới liều sống liều chết học hành, biết có tiêu chuẩn thì bạt mạng giành lấy, thể hiện mình.”

“Nếu giáo sư của em giao tiêu chuẩn cho người khác, em lại tôi luyện lại, kế hoạch của em là đợi một năm, không có kế hoạch năm sáu năm gì đâu, em nói thật đấy, không gạt anh đâu.”

Hắn vẫn không nói lời nào.

Tôi vuốt mặt, “Tuy rằng lúc chúng ta bắt đầu lại anh nói hồi đó không phải mình chia tay, chỉ là chiến tranh lạnh, nhưng thực sự mấy năm không liên lạc, em không có tự tin rằng anh vẫn đứng tại chỗ chờ em.”

Đây là lần đầu tiên tôi nói với hắn lời này, có cảm giác vô lực bị hiện thực áp bức, tôi dừng lại một chút, “Em sợ mình chia tay rồi, anh có người mới, lấy thái độ bạn cũ hỏi sao em lại về, nếu em không trả lời được, em sẽ rất khó chịu, bởi vậy nên em kiếm một cơ danh chính ngôn thuận về nước để tiếp sức cho mình, anh coi như em đến chết vẫn còn sĩ diện đi.”

Hắn không nhìn tôi, chỉ nhìn điều thuốc của mình.

Tôi lẩm bẩm trong lòng, tối nay tôi cũng thật là, không giữ được cái miệng của mình, không đề cập với hắn chuyện đấy có phải đã không có chuyện gì rồi không?

Giờ thì hay rồi, khiến hắn phải tấm tức, bản thân mình cũng ngọt ngào, rảnh đến đau trứng.

Sau này chơi đùa không nói chuyện gì cả, để xảy ra chuyện không hay.

Tôi ép Hoắc Thời An quay bản mặt lại đây, “Thôi nào, không nói tới chuyện này nữa.”

Nhưng hắn không chịu, cứ nhắc lại hoài, “Chưa tốt nghiệp em không trở về, có phải cũng đang đợi lý do gì không?”

Tôi tức giận nói, “Không chịu để yên đúng không? Có mỗi mấy chuyện này mà cứ phải làm loạn à? Thú vị lắm à?”

“Tiên sư, em còn dám trả treo lại anh!”

Hoắc Thời An xanh mặt ném điều thuốc ra ngoài, đuổi tay ra túm lấy cổ tôi mà cắn, lực rất mạnh.

Tôi đau đón giãy giụa, nhìn đôi mắt hoen đỏ của hắn mà dần lòng xuống, đổi thành ôm lấy eo hắn.

Hoắc Thời An cắn xong cũng không buông tay, như đồ mèo mà túm lấy gáy tôi.

Miệng tôi ngọt sớt, “Giờ nói chuyện được chưa?”

“Được rồi.” Một giây sau hắn lại nói, “Tuy rằng có câu châm ngôn cách một địa cầu ai cũng sống được, ai chia tay ai cũng có thể sống, nhưng phải xem liệu có sống tốt như trước khi chia tay không, mấy năm qua anh sống không tốt một chút nào.”

“Thực ra anh cũng không tự tin cho rằng mình là đối tượng duy nhất của em, anh chỉ nghĩ, chỉ cần em quay về, anh có thể khiến em trở thành của anh, hơn nữa nhất định em sẽ quay về, sớm muộn gì cũng sẽ về, mỗi khi mệt mỏi anh đều nghĩ như vậy.”

Im lặng một lúc, tôi nói, “Không phải muốn em dạy tiếng Đức cho anh hay sao? Giờ em dạy anh câu đầu tiên.”

Hắn không phản ứng lại, “Dạy anh cái gì?”

Tôi đẩy bờ vai hắn một cái, kéo dài khoảng cách, nhìn vào mắt hắn nói, “Ich liebe dich.”

Hắn nghe không hiểu, “Ich li cái gì đi?”

Tôi nói với hắn ba lần, lần sau dịu dàng hơn lần trước.

Dường như hắn đã đoán được ý nghĩa, nắm chặt bờ vai tôi, cổ họng cuộn cuộn, “Đổi lại tiếng Trung, em phiên dịch sang tiếng Trung đi.”

Tôi không phối hợp, “Em đang dạy anh tiếng Đức mà.”

Hoắc Thời An sờ mặt tôi, bờ môi dán lại gần, vừa qua quýt vừa hưng phấn dụ dỗ, “Hoài Hoài, ngoan nào, em đổi sang tiếng Trung cho anh nghe, một lần là được rồi.”

Tôi đứng dậy đi về phía căn phòng, hần sải bước đuổi theo, ôm lấy eo tôi, cả dọc đường dán lấy tôi đưa lên giường.

Hần uy hiếp tôi nói câu đó, kết quả tôi nói một lần, hần liền động kinh, đến tôi cũng chấp mạch theo.

Thế rồi lại một giờ nữa trôi qua.

Tôi thu dọn cái ổ nhỏ bị Hoắc Thời An làm lộn xộn, bảo với hần tôi quay về căn phòng bên cạnh.

Hoắc Thời An không còn uể oải như trước, nhanh nhẹn như yêu tinh mới hút nguyên khí xong, ngả ngón nhìn tôi một chút.

“Em tưởng mình là trai ngành à? Làm xong bỏ đi luôn?”

“.....”

Tôi từ tốn cười nói, “Hoắc minh tinh biết không ít nhỉ.”

Về mặt hần nghiêm túc, “Xem trong phim.”

Tôi biết hần không thể tự trải nghiệm, không làm nổi, nhưng gương mặt vẫn như cười như không, cố ý đùa hần.

“Anh xem trong phim thật mà.” Hần bóp vai đâm lưng cho tôi, “Trước đây anh chỉ có một mình em, sau này cũng như vậy, anh chỉ ở bên em, chỉ ngủ với em thôi.”

Tôi có cảm giác hần lại đỡ chứng, lập tức nói, “Được rồi em tin.”

Hần vẫn không cho tôi đi, “Hai đứa mình xem phim đi, phim hài nhé? Phim điện ảnh.”

Tôi nhìn bộ dạng kia của hần, nếu không xem phim thì không xong, liền nói, “Anh đồng ý.”

Hần không ngờ được, “Em chắc chứ?”

Tôi chần chừ gật đầu.

“Tự em muốn xem đấy nhé.” Hoắc Thời An nhanh chóng cầm lấy điều khiển tivi, “Có cái này, xem cái này đi.”

Tôi liếc nhìn poster đấm máu, “Anh còn đóng cả phim kinh dị ấy à?”

Hần chau mày, “Trước đây anh không đóng phim tình cảm, còn lại thể loại nào cũng nhận.”

Phim điện ảnh vừa mới bắt đầu, “Hoắc Thời An cố ý trốn vào lòng tôi, bàn tay ôm chặt eo tôi, “Đáng sợ quá đi à.”

Tôi nhìn ma nữ trong phim, lại nhìn hần một chút, cao ráo hơn tôi, to con hơn tôi, cơ thể vạm vỡ bắp thịt, rõ ràng là con chim lớn, thế mà còn đỡ chứng buồn nôn kéo tôi chơi trò chim nhỏ nép vào người, đúng là đáng sợ thật.

45. Chương 45: Căn Tôi!

Bộ phim điện ảnh kia Hoắc Thời An đóng vai chính, hần trong vai một học sinh trung học, nghỉ hè theo ba mẹ về nhà, sau đó đã xảy ra một loạt sự cố.

Vai nữ chính là con ma kia.

Tôi thấy hấn từ trên tầng ngã xuống, cơ thể co giật phun ra một búng máu tươi, không nhìn được nổi bảo rằng, “Tắt đi.”

“Không xem nữa à?” Hấn tiết lộ nội dung cho tôi, “Còn chưa tới phần đặc sắc mà, sau đó ma nữ bắt được anh đấy, xem tiếp đi.”

Tôi gạt tay hấn ra, “Đã bảo anh tắt đi rồi mà, lải nhải cái gì?”

Có lẽ là hấn nghe ra được tôi bực mình, không hiểu nhìn tôi, “Sao vậy?”

Tôi nghiêm mặt, không nói lời nào.

“Được rồi được rồi, anh tắt đây.”

Hấn với lấy chiếc điều khiển tivi, “Rồi nhớ, anh tắt rồi nhớ, em té lại bộ dạng ông tướng kia của em được chưa?”

Tôi ngồi ở mép giường xỏ giày, vạt áo sau lưng bị hấn kéo lại, hấn khẽ chữi thè một tiếng, “Không phải tắt rồi hay sao? Còn dối anh nữa à?”

“Không dối anh mà, em muốn sang phòng bên thật.”

Tôi xoay người lại thắt dây giày, hấn kéo áo tôi không buông, làm tôi buộc một bên giày mà nửa buổi vẫn không xong, “Còn giở trò gì nữa hả? Hai anh em có thể ở chung một phòng lâu như vậy à? Làm gì chứ?”

Hấn trêu học, “Còn có thể làm gì nữa. Làm tình ấy.”

Tôi không nói lời nào huých cùi chỏ về phía hấn, còn chưa kịp đụng vào đã bị hấn ở đằng sau thuận tay ôm cổ kéo lên giường.

“Hai anh em không thể ngồi uống rượu tâm sự chuyện năm xưa à, uống nhiều thì ở với nhau thôi?”

Hoắc Thời An và tôi nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, “Được không hả?”

Hơi thở ấm áp của hấn vương vất trên gương mặt tôi, ngứa ngứa, “Em đã nói với anh thế nào rồi hả, đừng nhảy nữa.”

“.....”

“Có phải ở ngoài đường đâu, còn phải để ý cái này để ý cái kia hả?” Hấn trẻ con lao đầu xuống giường, một giây sau liền dán tới cắn tôi, “Hai đứa mình là một đôi, là người yêu của nhau đấy, ứ quá đi, đến bao giờ mới không phải lo đông lo tây nữa hả?”

Tôi đẩy đầu hấn ra, ngồi dậy tiếp tục xỏ giày, “Dù sao bây giờ cũng không được.”

Không đợi hấn âm ỉ, tôi đã nói, “Nguyên nhân vì sao anh rõ hơn em mới phải, đừng vì chuyện này mà khiến mọi người không được thoải mái, bởi vì bây giờ có làm gì cũng không thay đổi được hiện tại, đừng như kẻ ngốc nữa.”

Phía sau không còn tiếng động.

Tôi xỏ hai chiếc giày, đứng lên nói, “Em đi đây.”

Vẫn không có tiếng động.

Tôi đi về phía cửa, còn chưa đi được mấy bước đã dừng lại, không phải để chờ hấn, mà bởi cả người đau nhức.

Nhất là đôi chân, bước đi run rẩy, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể quỵ xuống không đứng dậy nổi.

Nhớ xưa kia tôi từng dẻo dai xoạc thẳng chân, mấy năm qua ở nước ngoài không luyện tập, bây giờ mới quay lại nghề xưa, cơ bắp không quen ngay được, tôi thích ứng chậm chạp.

Hoắc Thời An ở sau lưng tôi bảo, “Anh tiến em.”

Tôi không quay đầu tiếp tục đi về phía trước, thì thoảng lại hít hà, “Tiến cái ciu, em ở ngay bên cạnh.”

Tiếng bước chân tới gần, tỏ rõ thái độ mặc kệ, nhất định phải tiến về.

Tôi đang định cất lời, liền bị Hoắc Thời An bế lên, lại còn bế kiểu công chúa.

“Đệch, anh mau buông em xuống!”

Hắn vờ như kẻ điếc, bế tôi từ tốn tới trước cửa, giữa chừng còn huênh hoang mình mạnh hơn tôi bao nhiêu mà ước lượng tôi trong tay.

Đồ dở hơi!

Tới cửa rồi, tôi vỗ mặt Hoắc Thời An, “Được rồi, tới đây thôi.”

Hoắc Thời An cúi đầu sát lại gần, “Hôn cái coi.”

Tôi hôn hai cái lên môi hắn như dỗ cún con, “Thả em xuống nào.”

Hắn ngoan ngoãn nghe lời, vẫn chưa hết thèm mà liếm môi, tôi muốn mở cửa liền kéo lấy tay tôi, “Giờ thì không được, em cho anh chút thời gian, nhất định anh sẽ giúp em có thể trải qua những tháng ngày mà em mong muốn.”

Tôi nói, “Em không vội.”

Một tay hắn ôm lấy tôi, tay kia vòng qua cổ, kéo tôi vào lòng hắn, “Có vội không?”

“Vội, vội lắm.” Tôi bị ôm không thở nổi, máu toàn thân đổ dồn lên gương mặt, mạch máu như sắp nổ tung, “Em vội sắp điên lên rồi!”

Lúc bấy giờ hắn mới thả mãi buông tay ra.

Tôi nằm trong lòng hắn ho khan, cái cổ vẫn đau nhức, tôi bực mình cắn lên vai hắn một cái.

Hắn vạch cổ áo ra, lộ một bên vai khác, “Thêm một phát vào đây đi.”

“.....”

Hắn khom người vùi mặt vào hốc cổ tôi, dụi qua dụi lại, “Khoảng thời gian này quảng cáo và tạp chí anh tham gia đều theo phong cách nghiêm chỉnh, không cần lộ da thịt, em cứ tùy ý đóng dấu, đóng đôi bốn sáu tám cái cũng được, đừng có lè tè, không may.”

Khóe miệng tôi giãn giãn.

Trước đây hắn không phải người mê tín như vậy, chỉ khi yêu nhau mới bắt đầu.

Mấy năm trôi qua, không những không thay đổi, ngược lại còn nghiêm trọng hơn.

Cuối cùng tôi cứ như vậy bị hắn lừa nhai mà đóng một dấu ấn lên bả vai còn lại của hắn.

Ngày hôm sau tôi và Hoắc Thời An đi dạo quanh các thắng cảnh, hắn là ngôi sao ra ngoài phải trang bị tiêu chuẩn, đội mũ đeo khẩu trang.

Hai đứa tôi vừa ra ngoài đã có fans nhận ra, dẫn tới một nhóm chị em chạy tới xin chữ ký.

Hoắc Thời An hiền lành ký tên mình, fans tò mò hỏi sao hắn và tôi lại đi với nhau, hắn thoải mái nói gặp mặt ở sân vận động, sáng nay rảnh rồi nên ra ngoài đi dạo một chút.

Tới hiện tại, từng lời nói cử chỉ của hắn đều không có vẻ gượng gạo lấp liếm nào, rất vô tư.

Tôi bày tư thái bạn thân đứng bên ngoài, thấy các fans hâm mộ của hắn nhìn sang bên đây, lịch sự nở nụ cười.

Có fans nói với Hoắc Thời An, “Ca ca, bạn anh đẹp trai nhỉ.”

Hoắc Thời An khẽ chau mày, “Năm đó chọn hot boy trường, cậu ấy là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh.”

Các chị em thấy cô bé kia thế mà có thể bắt chuyện với idol, liền tranh nhau hỏi cái nọ hỏi cái kia.

Tôi nhìn Hoắc Thời An được các fans nữ vây quanh, cảm thấy hào quang minh tinh đúng là muốn đòi mạng.

Bấy giờ trên người hắn tỏa sáng, đâu còn là người yêu tôi, mà là đại lưu lượng, là Thời An ca ca, là thần tượng của người khác.

Dù tôi nhìn bao lâu, tâm tình vẫn rất phức tạp, để tránh cho lúc chụp ảnh bản mặt mình dần thối, tôi cố gắng dời sự chú ý nhìn sang bên đường.

Không bao lâu sau, nơi đây như xuất hiện cảnh bóng tuyết lăn, càng ngày càng nhiều người tới.

Hoắc Thời An ký mấy cái rồi gọi tôi đổi vị trí.

Tôi và hắn đi cả buổi trưa, vậy mà không đi thăm được mấy thắng cảnh, nguyên nhân là do hắn, đi một lúc lại tốn công tìm cách chơi trò sến sẩm với tôi.

Một ngày không nhây cả người ngứa ngáy.

Ăn bữa trưa xong, hành trình tư nhân của Hoắc Thời An kết thúc, hắn gặp mặt người của studio, bận làm hoạt động từ thiện, làm đại minh tinh của hắn.

Tôi dành thời gian đi mua đồ.

Hôm qua lên hot search, bạn học cũ đều biết tôi ra nước ngoài xem bóng đá, muốn tôi mua đồ hộ.

Nếu không tôi hoàn toàn có thể ngồi từ tốn nhâm nhi tách cafe rồi tới sân bay.

Tôi không ngờ trước khi về nước lại chạm mặt người bạn của Tần Diển.

Người kia liên tục khua tay với một nhân viên bán hàng, gương mặt thanh tú đỏ rực lên.

Dường như trò chuyện không được thuận lợi.

Tôi đi tới hỏi anh ta có chuyện gì.

Đôi mắt anh ta lập tức sáng lên, dường như tôi là cọng rơm cứu mạng, “Tiên sinh, ngài có thể giúp tôi một việc không?”

“.....”

Hóa ra anh ta không biết tôi và Tần Diển quen nhau.

Còn dùng xưng hô “ngài” này.

Tôi hỏi anh ta có chuyện gì vậy, tôi có thể giúp được gì?

Anh ta không trả lời mà hỏi ngược lại, “Xin hỏi ngài có biết tiếng Anh không? Để giao lưu ấy.”

Dưới ánh mắt mong chờ của anh ta, tôi gật đầu.

“Thế thì tốt quá.” Anh ta ngượng ngừng mở miệng, “Chuyện là thế này, tôi muốn mua một chiếc đồng hồ ở đây, nhưng tiếng Anh của tôi không được tốt, không biết nói thế nào.”

Tôi hỏi anh ta muốn mua loại nào, hỏi những gì cần hỏi rồi mới nói chuyện với nhân viên của cửa hàng, giúp anh ta mua đồng hồ đeo tay.

Chiếc đồng hồ kia không rẻ, hơn hai vạn.

Anh ta mặc đồ hết sức giản dị, còn nhờ tôi hỏi nhân viên có thể gói quà không, không thể là mua cho mình đeo.

Tôi đoán tám chín phần chiếc đồng hồ kia là để tặng Tần Diển.

Để cảm tạ hành trình xuất ngoại lần này.

Nếu phân biệt rạch ròi như vậy thật, Tần Diển ới ra máu cho coi.

Tôi và anh ta cùng ra khỏi cửa hàng, anh ta nói cảm ơn, kiêu cú người chín mươi độ kia ấy.

Không giống một người cha đơn thân đã ngoài ba mươi, mà như một cậu chàng không rành sự đời, rất đơn thuần rất tinh khôi.

Tôi chủ động giới thiệu mình, “Tôi tên là Phương Hoài, người thành phố A.”

“Phương tiên sinh, tôi họ Từ, Từ Vu, tôi cũng mới tới thành phố A, ban này rất cảm ơn ngài, nếu không có ngài, có lẽ tôi vẫn chưa mua được.”

Từ Vu mở to đôi mắt cất tiếng, hết sức chân thành nói lời cảm ơn với tôi một lần nữa.

Tôi không có nhiều thời gian để nói chuyện với anh ta, thế nhưng tôi có gửi tin nhắn cho Tần Diễm.

Tần Diễm lập tức gọi lại, tôi cướp lời trước, “Miễn nói lời cảm ơn.”

“.....”

Tần Diễm hỏi tôi, “Chiếc đồng hồ kia bao nhiêu tiền?”

Tôi vừa đi vừa nói, “Hơn hai vạn.”

Tần Diễm ở đầu dây bên kia yên lặng trong thoáng chốc, “Cậu ấy đến bộ quần áo hơn một trăm cũng không nỡ mua.”

Tôi rất muốn nghe kể chuyện, nhưng không có thời gian, đành phải tiếc nuối thu ý muốn lại, đợi nói sau.

Tôi về nước vào ngày cuối tháng mười một, giữa tháng mười hai là sinh nhật của tôi và Hoắc Thời An.

Hắn lớn hơn tôi hai ngày, sinh nhật trước tôi.

Trước đây lúc hai đứa vẫn còn là anh em, sinh nhật rất tùy tiện, cùng lắm là mua trứng hằm trà cho nhau.

Không còn gì khác.

Hai thằng đàn ông thì có gì chứ? Trứng hằm trà là đã đủ lắm rồi.

Đến khi hai chúng tôi yêu đương, thành một cặp, còn mua cả bánh gato, tổng cộng có hai năm, không còn nữa.

Hơn nữa hắn còn có thể mang tới cho tôi một bất ngờ lãng mạn, dụ dỗ tôi vui rồi lên căn gác xép.

Khi đó cảm thấy thật tốt đẹp.

Sau đó chúng tôi chia tay, tôi ra nước ngoài cũng không tổ chức sinh nhật gì nữa.

Không phải bánh gato ở nước ngoài đắt đỏ, không mua nổi, mà là tôi sợ mình không nhận được mà nhớ tới quá khứ, cảm thấy cuộc sống quá tẻ nhạt.

Cảm giác ấy rất đáng sợ.

Bản thân đưa ra lựa chọn, phải tiến về phía trước, tôi không muốn sống trong hối hận, như vậy khó có thể bước tiếp.

Tôi muốn đón sinh nhật tuổi hai mươi tư cùng Hoắc Thời An, muốn hắn châm nến, hát mừng sinh nhật tôi như ngày xưa.

Chỉ là không biết liệu có thể suôn sẻ dành thời gian ra không.

Trước sinh nhật tôi là sinh nhật hắn, dường như hơi phiền toái.

Tôi nghe nói mấy ngôi sao sẽ tổ chức tiệc sinh nhật, người nào hot còn làm cái gì đó để tặng fans, tự thiết kế lên kế hoạch từng khâu, cũng có nhiều khâu tương tác với nhau, không nhân cơ hội quảng cáo.

Nhưng vẫn sẽ có vài nhà quảng cáo tìm tới, nhọc lòng cầu cạnh được tài trợ tổ chức sinh nhật, mong có thể cộ nhiệt.

Tôi lên mạng tìm thử, mấy năm qua Hoắc Thời An đều tổ chức tiệc sinh nhật, vé khó kiếm, năm nay tôi về rồi, chắc chắn sẽ không làm.

Bằng không đó không phải là Hoắc Thời An mà tôi quen.

Quả đúng như dự đoán, trước sinh nhật Hoắc Thời An mười ngày, phòng làm việc đăng thông báo, nói rằng năm nay không tổ chức sinh nhật.

Dường như để an ủi các fans đã chờ đợi từ lâu, cứ ngỡ rằng chỉ chậm chạp không thông báo, sẽ có gì bất ngờ, sau đó họ nói cuối năm sẽ có một buổi họp fans.

Thế nhưng lần này các nhà quảng cáo suy sụp đầu tiên, sau đó tới lượt các fans hâm mộ.

Bọn họ cùng vỡ mộng, Hoắc Thời An liền được “người có tâm” đưa lên hot search.

Tôi không xem những bình luận kia, cũng không để ý đám blogger định hướng dư luận, chỉ lo chuyện của mình.

Hoắc Thời An không ở thành phố A, bộ phim hần nhận đã bước vào hồi kết, đổi vị trí quay, còn có những hành trình khác, bay tới nơi nọ nơi kia, rất bận rộn, còn không có thời gian lải nhải với tôi.

Buổi tối trước sinh nhật một ngày, Hoắc Thời An gọi điện thoại cho tôi, nói là bộ phim hôm nay đóng máy, hần và đoàn phim ra ngoài ăn, còn nói ăn món gì, mùi vị ra sao, cố ý ngửa đón cho tôi thèm thuồng, thấy tôi không phối hợp thì nổi dóa.

“Đang nói chuyện với em đây, em không thể nể nang mặt mũi anh mà ừ một tiếng à.”

Tôi gõ phím, “Về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Thế thôi à?” Hần bất mãn, “Không còn gì muốn nói à?”

Tôi bổ sung một câu, “Uống ít rượu thôi, uống nhiều nước vào.”

Hần hừ một tiếng, “Còn gì nữa không?”

Tôi nhấp một ngụm cafe đậm đặc, “Em đang viết code, tối nay..”

“Tối nay làm sao?” Hần không đợi tôi nói xong đã cắt ngang lời tôi, uy hiếp rằng, “Thầy Phương à, anh khuyên em nên nghỉ rõ ràng một chút.”

Tôi đặt cốc xuống, tiếp tục gõ bàn phím, “Tối nay video call, chơi cái game anh vẫn muốn chơi cùng em.”

Lúc này hần lại giả làm dóa hoa trắng tinh khôi thuần khiết, làm như không hiểu được, “Chơi gì cơ?”

Còn mấy tiếng nữa là sinh nhật hần, tôi không vạch trần cái mách này của hần, chiều theo ý hần bảo, “Em chơi trong video cho anh xem.”

Hần cúp máy cái rầm, chưa đầy một phút sau đã gọi lại, thở dốc ồ ồ, “Đậu xanh, anh chảy máu mũi rồi.”

“.....”

46. Chương 46: Nhẫn

Trước đây tôi thích chơi cùng Hoắc Thời An, cảm thấy đó là sự giao lưu giữa linh hồn.

Tuyệt đối chân thiện mỹ.

Tôi chỉ chơi được với mình hần, mấy đứa bạn đồng lứa tôi không chơi nổi, cũng chưa từng nghĩ tới.

Sau năm, sáu năm tách ra, hai chúng tôi lại chơi với nhau, lúng túng không quen đủ bề, dường như có gì đó sai sai.

Mãi đến tận khi tôi và hần cọ sát mấy lần mới tìm lại được cảm giác ban đầu, bây giờ lại càng mê mết.

Dù sao thì mỗi lần chơi, mới đầu tôi đều nhảy nhót tung bừng, còn có sức mời gọi Hoắc Thời An, cuối cùng sống dở chết dở, nếu hần đòi nữa tôi chết cho hần xem.

Sau đó chơi, tôi lại tiếp tục nhảy nhót tung bưng.

Có lẽ với hai đứa tôi mà nói, nếu yên tĩnh thì không còn là tình yêu.

Chơi ấy mà, không chơi trong phòng thì chơi bên ngoài, tôi là người rất thiếu cảm giác an toàn, phần lớn thời gian đều chỉ chơi trong phòng.

Hoắc Thời An có để chơi là được, không kén chọn, chủ yếu là cũng không dám.

Bởi vậy nên thực ra số lần chúng tôi chơi thì nhiều, nhưng kiểu thì ít.

Lần này mừng sinh nhật cho hắn sau mấy năm, để hắn được vui, tôi tự đột phá bản thân vì chơi game với hắn mà đã học hành đầy đủ.

Nói không khoa trương, hồi thi đại học tôi cũng không cố gắng như vậy.

Bắt đầu chơi từ bảy giờ, kéo dài gần hai tiếng, nếu không phải đột nhiên Hoắc Thời An như biến thành một thằng đàn, cứ yêu cầu tôi làm lại một lần nữa, làm tiếp một lần nữa, tôi đã không tốn nhiều thời gian như vậy.

Tôi muốn tắt video, Hoắc Thời An không cho tôi tắt, hắn ngồi trong xe, dán mắt vào điện thoại, không nói lời nào, cứ nhìn tôi không chớp mắt.

Ánh mắt kia khiến tôi thấy hơi sợ hãi.

Dù tôi biết hắn mà hơn lên rồi nhất định sẽ tìm tôi chơi, cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng bảy giờ vẫn phản xạ có điều kiện mà cảm thấy ề ề sinh mệnh không thể chịu đựng được.

“Giờ biết sợ rồi à?”

Hoắc Thời An nuốt nước miếng, khàn giọng nói, “Được lắm đấy thầy Phương, trước đây anh coi thường em rồi.”

Tôi nằm trong chăn, gượng gạo đổi đề tài, “Đoàn phim còn đang dùng cơm, anh mau trở về đi.”

“Phí lời,” Hắn giận dữ gầm lên, “Giờ anh về được nữa à? Mẹ nó chứ anh mà xuống xe, bị bọn nó tưởng tên biến thái bắt đi mất!”

“.....”

Hắn gào rú xong thì oan ức nói, “Ra ngoài mà cũng mở video được à? Còn là lần đầu tiên nữa, em nghĩ năng lực anh chịu được à? Chết người đấy em có biết không hả?”

Tôi cố ý nghiêm mặt, “Không có lần sau đâu.”

Hắn liền lật mặt trong nháy mắt, ngổn ngoen nói với tôi, “Đừng mà, còn lần sau chứ.”

Tôi không chừa đường lui, “Không có.”

“Có mà, em đừng làm anh sợ.” Hắn kéo dài giọng điệu buồn nôn đổ dành tôi, “Hoài Hoài ngoan nào, anh lớn tuổi rồi, không chịu được dọa dẫm đâu.”

“.....”

Tôi và hắn luyện thuyên một lúc, kết thúc cuộc trò chuyện video, điện thoại hơi nóng lên.

Đây chính là nhiệt độ sinh ra khi chơi video game đấy.

Mặt đối mặt kích thích hơn ít nhất dăm ba lần.

Nhưng mặt đối mặt chơi game thì không kham nổi, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu cái tên Hoắc Thời An đã không chịu được.

Sau đó tôi cũng không xong.

Mười giờ, tôi nhận được tin nhắn từ wechat của Hoắc Thời An, gọi tôi tới chỗ hắn.

Tôi cứ tưởng đêm nay hẳn có kế hoạch không về được, định bụng tắm rửa lên giường nằm ườn, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi 0 giờ thì chúc mừng hân.

Không ngờ hân có thể dành thời gian, không biết phải làm sao bây giờ.

Tôi thay áo ngủ, trước khi đi lấy túi rác trong phòng ra, mùi tanh nồng xộc lên đầu tôi, làm tôi suýt chút nữa quăng cả thùng rác xuống.

Có câu nói rằng, còn có thể loại ghét bỏ bản thân mình.

Tôi lập tức giơ túi rác ra xa, thoáng thấy tờ giấy vo tròn dưới chân giường, khóe mắt không nhìn được mà co giật.

Trước đó tôi lau từng tờ từng tờ giấy, như thiếu nữ rải hoa mà ném lung tung trong phòng, lúc thu dọn để sót là bình thường.

Tôi lặng lẽ mở túi rác ra, nhét đồng giấy ném loạn vào trong đó, cũng không quên phải rửa tay bằng xà phòng.

Đạ mấu chừ, tôi không chê Hoắc Thời An bao nhiêu thì lại ghét bỏ mình bấy nhiêu, đúng là kì dị.

Vừa mới ra tới cửa, mẹ tôi gọi điện thoại tới.

Gọi vào giờ này hơi kì lạ.

Tôi vừa nghe điện thoại, vừa suy đoán, nghe thấy mẹ tôi ở đầu dây bên kia hỏi tôi đang ở đâu, trong lòng gần như đoán được mục đích của cú điện thoại này.

“Ở nhà ạ.” Tôi cúi đầu xỏ chân vào trong giày.

Một giây sau nữ sĩ Chân liền nói, “Ra ngoài bây giờ chứ gì.”

Tôi vừa mới với lấy chìa khóa xe, “.....”

Thế mà cũng đoán ra được, không hổ là mẹ ruột của tôi.

Nữ sĩ Chân nói một câu không mặn không nhạt, “Hơn tiếng nữa là sinh nhật thằng Hoắc rồi, chẳng lẽ nó không gọi con qua?”

Tôi cười bảo, “Mẹ à, mẹ siêu thật.”

“Đừng có giỡn mặt mẹ.” Nữ sĩ Chân chỉ tiếc mài sắt không nên kim bảo rằng, “Cứ chiều đi, anh cứ chiều nó đi.”

Tôi gãi dưới đầu mũi, “Sinh nhật cậu ấy mà.”

Nữ sĩ Chân không chút nể nang nói rằng, “Có không phải sinh nhật nó, đêm hôm khuya khoắt nó gọi anh cũng răm rắp nghe theo thôi.”

“.....”

Tôi lẩm bẩm nói đỡ trong lòng cho hân, tình cảm là chuyện đôi bên, đều phải đánh đổi, mỗi ngày hân vất óc nghĩ cách còn không phải muốn tranh thủ được nhiều thời gian bên tôi hay sao.

“Mẹ à, Thời An mà biết mẹ còn nhớ sinh nhật cậu ấy sẽ vui lắm cho coi.”

“Còn không phải tại sinh nhật hai đứa sát nhau à?” Nữ sĩ Chân vừa nghĩ lại thấy giận, “Trước đây sinh nhật nó mẹ nấu cả bàn ăn, bình thường nó cũng hay tới nhà ăn chùa, mẹ coi nó như con trai, nó thì hay rồi, đòi làm con dâu mẹ.”

Tôi hé miệng cười tủm tỉm.

Nữ sĩ Chân hỏi, “Nó ở đâu?”

Tôi nói địa chỉ ra.

“Nó yên tâm để con đêm hôm khuya khoắt lên núi à?” Nữ sĩ Chân ở đầu bên kia lạnh lùng nói, “Nó tin vào kỹ thuật lái xe của con, hay là con tin vào kỹ thuật lái xe của mình?”

Tôi bảo, “Con quen đường kia rồi.”

Nữ sĩ Chân không nói lời nào.

Tôi đi tới gần tủ giày gần đầu, “Mẹ à, mẹ biết mà, con lái xe cầu ổn không cầu nhanh, không sao thật mà.”

“Mấy tuổi đầu rồi còn làm nũng hử.” Ngoài miệng nữ sĩ Chân nói vậy, nhưng giọng điệu dịu đi nhiều, “Mấy hôm nữa mẹ bảo Tiểu Lưu đưa xe tới cho con, để xe kia cho cô ấy lái về.”

Tôi còn chưa hoàn hồn lại, “Dạ?”

“Dạ cái gì?” Nữ sĩ Chân mạnh mẽ vang dội, “Con ở trường học, bình thường cũng không dùng tới xe, chỉ lái tới chỗ nó, thay cái xe thích hợp chạy đường núi hơn.”

Tôi vội nói, “Thôi ạ, con định cuối năm mua xe rồi.”

“Đừng mua.” Nữ sĩ Chân nói, “Chỗ mẹ có vài cái, con đổi mà lái.”

Tôi còn chưa nói gì, đã nghe thấy mẹ hỏi, “Thằng Hoắc không nhắc tới chuyện xe cộ với con à? Nó không thấy cái xe con lái bây giờ không hợp đi đường núi quanh co hay sao?”

“Nói nhiều rồi, còn bảo con lái xe cậu ấy.”

Tôi tiếp tục xỏ chân vào giày, “Xe cậu ấy để ở trong nhà hết, toàn là mấy cái xe nổi tiếng trên mạng, vừa màu mè vừa khoa trương, con mà lái chắc chết mất.”

“.....”

Nữ sĩ Chân thở dài, “Dù sao vẫn câu nói ấy, hai đứa yêu đương gì thì yêu, nhưng không được để sự nghiệp diễn viên của nó làm con bị tổn thương.”

“Không đâu mà.” Tôi dờ khóc dờ cười, “Cậu ấy thế nào mẹ biết rõ mà.”

Nữ sĩ Chân nói, “Trước đây thì rõ, bây giờ thì tạm tạm, nhưng sau này thì không biết, trước đó mẹ đã nói rồi, trong vòng năm năm nó không thể rời khỏi giới giải trí, không thể đảm bảo một ngày nào đó nó ở cái giới đầy rẫy tranh đấu cầu xé này bị cảm dỗ đánh mất bản thân.”

Động tác xỏ giày của tôi khựng lại, “Nếu cậu ấy đánh mất bản thân, con sẽ giúp cậu ấy tìm về.”

Dường như nữ sĩ Chân bị vấp không nói được lời nào, bó tay với đứa con trai này rồi, nên dằn dờ vài câu rồi cúp máy.

Mấy giây sau nữ sĩ Chân lại gọi tới, “Con chuyển lời cho thằng Hoắc, tìm thời gian rồi ngồi lại ăn một bữa.”

Mẹ bổ sung một câu, “Với cả, con bảo nó đừng có làm màu không đâu, thành tâm một chút.”

“.....”

Tôi kiểm tra một lượt, xác định mình đã khóa cửa nhà cẩn thận, mang theo chìa khóa xe, đi tới chỗ Hoắc Thời An.

Hắn đỡ chúng tôi lại hết mật mã ở biệt thự, trước kia là ngày hai chúng tôi yêu nhau, bây giờ đổi thành ngày chúng tôi bắt đầu lại.

Không chỉ có vậy, hắn còn không nói lời nào sa thải cô giúp việc, muốn tôi cùng dọn vệ sinh, nói nhà ở thì phải có dáng vẻ như nhà ở.

Kết quả thì sao? Về cơ bản toàn là tôi dọn dẹp cho hắn.

Căn nhà của hắn rất lớn, tôi mệt như cún, lúc bấy giờ cũng không ngoại lệ.

Tôi xong việc nằm liệt người trên sofa không đứng dậy nổi.

Không biết bao lâu sau, Hoắc Thời An gọi điện thoại cho tôi, nói là hắn tới rồi, đang ở ngoài cửa.

Tôi uể oải, “Thế anh vào đi, chờ cái gì hả?”

Hắn nghiêm túc nói, “Chờ em ra mở cửa cho anh.”

Tôi khẽ cười thành tiếng, “Sau đó để em hỏi anh, tắm trước hay là ăn cơm trước à?”

Hắn ở trong điện thoại ho khan, “Đừng lảm nhảm nữa, mau ra mở cửa đi.”

Tôi không nghe theo ý hắn, “Tự đi mà vào.”

“Sắp sinh nhật anh rồi đấy, nghe lời anh một chút cũng không được à?” Hắn hết sức đáng thương nói, “Mấy năm trước anh đã tưởng tượng một ngày mình về nhà, em mở cửa cho anh, bảo rằng anh về nhà rồi à.”

“Lúc mới xây căn nhà này, anh thường xuyên mơ thấy cảnh tượng ấy, Hoài Hoài à, em giúp anh thực hiện giấc mơ kia có được không?”

Được lắm, tôi không nhiều lời liền chạy ra mở cửa cho hắn.

Tôi mở cửa ra, trông thấy Hoắc Thời An đứng ngoài cửa, như ý hắn mà nói “Anh về rồi à”.

Hắn cất bước vào trong, không cởi giày đã nhào vào người tôi, ôm chặt không buông.

Hắn rõ là nặng, tôi bị bám lấy lão đảo ra sau, “Đứng thẳng người.”

“Anh không đứng được.” Hắn ôm chặt lấy tôi, kéo tôi vào lòng mình, “Anh rất thích quà sinh nhật này, chắc chắn có thể đưa vào sự kiện quan trọng, để anh ghi nhớ cả đời.”

Tôi vuốt mái tóc của hắn, “Đó không phải quà sinh nhật.”

“Không phải á?” Hắn chợt giữ lấy vai tôi, cúi đầu nhìn tôi, “Còn có gì nữa à?”

Tôi “Ừ” một tiếng.

Hắn lật người tôi ra, lẩm bẩm rằng, “Sau lưng không thắt nơ bướm mà.”

Khóe miệng tôi co giật không ngừng.

Đúng lúc này, tiếng chuông hẹn giờ điện thoại tôi vang lên, tôi ôm lấy Hoắc Thời An, ghé vào tai hắn bảo, “Sinh nhật vui vẻ.”

Hắn trở mặt ra, qua nửa buổi mới lên tiếng, “Hết rồi à?”

Tôi tỏ vẻ nghiêm túc, “Cái ôm là thứ quý giá nhất trên đời.”

Hắn nheo mắt, “Có phải vì em không biết tặng anh cái gì, nên nghĩ ra trò này lừa anh không?”

Chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ hai, ba phút.

Tôi lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung màu xanh lam, “Còn cái này.”

Tuy rằng đã luyện đi luyện lại rất nhiều lần, diễn rất tốt, nhưng lúc mở hộp ra, tay vẫn không nghe theo lời sai khiến, mất nửa buổi mới mở ra được, lấy chiếc nhẫn bên trong ra.

Rõ ràng Hoắc Thời An ngưng thở trong thoáng chốc, hắn không nói lời nào mở to mắt nhìn, hắn đảo mắt nhìn tôi, sau đó lại nhìn chiếc nhẫn, gương mặt rất kì dị, ngoài ngạc nhiên ra, còn ẩn chứa điều gì khác.

Có một suy nghĩ không tự chủ nhảy lên trong đầu tôi, “Đừng bảo anh cũng lén lút chuẩn bị cái này, định ngày kia sinh nhật em lấy ra đấy nhé?”

Hắn nhăn nhó mặt mày, ánh mắt lơ đãng không nhìn tôi, “Làm gì có chuyện đó.”

Tôi bắt lấy sự thay đổi của hắn, tim đập nhanh hơn, “Nếu anh thành thật một chút, tối em sẽ hôn anh.”

Hắn lập tức hùng hồn mở miệng, “Ừ, anh cũng mua.”

47. Chương 47: Đứng Tức Đứng Tức Nữa

Tôi bảo Hoắc Thời An lấy nhẫn cho tôi xem, kế hoạch gây bất ngờ hẳn lén lút chuẩn bị cứ như vậy đi tong, trong lòng hậm hực, vẻ mặt không tình nguyện.

“Anh cứ lè mề như vậy, lát em không hôn anh nữa.”

Hoắc Thời An không nói nhiều vác tôi lên tầng, một bước leo hai bậc thang, vào phòng liền ném tôi lên giường, mở ngăn kéo cuối cùng ở tủ đầu giường, lấy cái hộp nhỏ trong đó ra vứt lên người tôi.

Xong xuôi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Chỉ sợ tôi sẽ đổi ý, có thể nói là tranh thủ từng phút từng giây.

Tôi cảm thấy có lẽ bây giờ hẳn phát hiện kế hoạch của mình tạm thời có biến, vốn muốn gây bất ngờ mà không được, đành phải hôn trước rồi nói sau.

Dù sao cũng không thể mất trắng.

Tôi nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, mở chiếc hộp nhỏ ra, nhìn thấy chiếc nhẫn bên trong, thoáng sửng sốt.

“Phương Hoài, lấy quần lót hộ anh cái.”

Hoắc Thời An ở trong phòng vệ sinh gọi tôi, kéo hồn tôi trở về, tôi vẫn còn bần thần, “Gì cơ?”

“Quần!” Hắn đánh vần cho tôi, “Quờ uân quân huyền quần, lờ ót lót!”

“.....”

Tôi đi tới tủ quần áo của hắn kéo ra xem, “Ồ đâu cơ?”

“Ngăn kéo ở giữa.” Hắn ở trong đó hùng hù hỏ hỏ, như người cha già chỉ tiếc rên rắt không nên kim dạy dỗ con mình, “Còn không tìm được nữa anh cứ như vậy đi ra quất chết em.”

Tôi giơ ngón giữa về phía phòng vệ sinh, kéo ngăn kéo ở giữa ra nhìn, đập vào mắt là quần lót được cuộn gọn gàng ngay ngắn, người bị chứng cưỡng chế mà thấy được hình ảnh này sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng.

Nhưng tôi không bị chứng cưỡng chế, bởi vậy nên cũng không thấy thoải mái, chỉ không nói gì.

Tôi tiện tay kéo một chiếc trong mớ quần lót đen trắng xám ra, lại tìm một bộ áo ngủ đi tới phòng tắm, gõ cửa nói, “Anh đưa tay ra, em đưa quần áo cho anh.”

Tiếng nước trong phòng ngừng lại, sau đó giọng Hoắc Thời An vang lên, “Quần áo cái gì, lấy quần lót cho anh là được rồi.”

Tôi cất lời sâu xa, “Đông rồi đại ca ơi.”

Hắn hớn hỏ, “Đại ca em kháng đông.”

Tôi lăm lăm trong lòng, anh kháng đông cái con khỉ mốc, chỉ muốn nhây chứ gì, thời tiết này rồi còn muốn show hình thể, anh thể nào em còn không biết chắc?

“Đâu rồi? Ngủ ngoài cửa à?”

Giọng Hoắc Thời An trở nên khàn khàn, dịu giọng dụ dỗ, “Cửa không khóa đâu, em cứ vào thẳng.”

Nếu tôi không biết hắn, có lẽ sẽ ngu ngốc làm theo lời hắn nói, nhưng mà tôi hiểu quá rõ hắn mà, giờ tôi mà đi vào, chỉ không đơn giản là hôn hắn đâu.

Hắn không tuốt một lớp da tôi sẽ không tha cho tôi đâu.

Thế là tôi tức tối mở cửa, tức tốc ném quần áo, bên trong vọng ra tiếng hắn khê chữi thề, “Em tính thử thách tốc độ tay anh, hay là thử xem anh có công năng đặc thù nào không vậy?”

Tôi xoay người lên giường, nằm sấp tiếp tục xem nhẫn.

Không bao lâu sau, cửa phòng vệ sinh mở ra, phía sau vang lên tiếng bước chân, không đợi tôi quay đầu, lưng bị đè trĩu nặng.

Nếu xương cột sống tôi có thể gào rú, chắc chắn lúc này đây đã kêu a á rồi.

Hoắc Thời An như con gấu chó mà cọ vào cổ tôi, “Tự giác phết nhỏ, còn chuẩn bị tư thế sẵn sàng rồi.”

Tôi đang định nổi đóa, liếc mắt thấy hai chiếc hộp nhỏ trước mặt, cơn giận nhất thời vơi đi hơn nửa, “Anh dậy đi, em có lời muốn nói với anh.”

Hắn nghịch tai tôi, véo một cái, “Thì cứ nói đi.”

Tôi cố nén cơn kích động muốn đá hắn xuống giường, hít sâu một hơi nói, “Nhấn của anh kiểu giống của em nhỉ.”

Hắn mân mê tai tôi, lỗ mũi phát ra tiếng cười khe khẽ, “Hai đứa mình tâm linh tương thông.”

Tôi nghiêng đầu qua chỗ khác, đang định nói chuyện, trán lại đụng phải trán hắn.

Hai cái trán cụng nhau, cộp một tiếng, đôi mắt rưng rưng.

“Đậu xanh, em quay đầu không nói trước được một tiếng à?”

Ngoài miệng thì Hoắc Thời An mắng tôi, nhưng bàn tay đặt lên gáy, lực nhẹ nhàng, “Đồ au rồi này, đáng đời.”

Tôi nhìn trán hắn cũng đỏ lên, bật cười hì hì.

Hắn chép miệng, “Đụng ngu người luôn rồi à.”

Sau đó ghét bỏ đẩy tôi ra, “Đồ ngu, em tránh sang một bên, anh không yêu đương với đứa ngu đâu.”

Tôi vội vã nhân cơ hội lặn ra ngoài, một giây sau liền bị hắn tóm lấy, như ôm bảo bối mà kéo vào lòng, “Nói chuyện đi.”

“Cái này của anh bao nhiêu vậy?” Tôi cầm chiếc nhẫn hắn mua đeo lên ngón áp út, vừa in.

“Nói chuyện tiền nong vô vị quá.” Hắn lấy chiếc nhẫn tôi đeo ra, tự mình trình trọng đeo lại cho tôi, “Đẹp nhỉ.”

Tôi chẳng lấy làm lạ trước tác phong dở hơi của hắn, “Thế không nói chuyện tiền nong nữa, anh nói em nghe, anh chuẩn bị từ bao giờ, chuẩn bị ở đâu vậy?”

Hắn lại bắt đầu mân mê tai tôi, “Chuyện này càng vô vị hơn.”

Tôi tức mình vung tay vào mặt hắn, “Thế cái này thú vị chưa.”

Hắn không những không giận mà còn cười hềnh hếch, sến súa mò mẫm ngón tay đeo nhẫn của tôi, “Thích không?”

Tôi nhìn chiếc nhẫn, chân mày khẽ nhướn lên, ăn ngay nói thật với hắn, “Thích.”

Hắn khen ngợi xoa đầu tôi, “Đấy, cái này mới thú vị này.”

“.....”

Tôi trở mình, bò lên phía Hoắc Thời An ngồi.

Dường như Hoắc Thời An biết được trong lòng tôi nghĩ gì, cười bảo, “Yên tâm đi, chiếc nhẫn này anh mua cho em không bị người ta đào bới ra được đâu.”

Tôi nhìn hắn chớp chớp mắt mấy cái, xác định hắn không gạt để tôi an tâm, sợi dây vẫn luôn căng ra trong đầu mới từ từ thả lỏng ra, sau đó tôi nắm chiếc hộp nhỏ mình tự chuẩn bị, lấy món đồ bên trong đeo cho hắn, size rất vừa vặn.

Hắn nhìn chiếc nhẫn, “Anh cũng rất thích.”

Tôi thăm cảm thán trong lòng, hai đứa tôi thật ngốc, đều nhân lúc nửa đêm tự tìm cơ hội đo size tay của đối phương, cuối cùng thành ra như vậy.

Đợi Hoắc Thời An vui vẻ một lúc, tôi mới nghiêm túc nói với hắn, “Đôi nhẫn này làm sao bây giờ?”

Hắn nhếch môi, “Đổi mà đeo chứ sao.”

“Ừm.” Tôi kết luận, “Em đổi mà đeo, anh thì ném trong nhà.”

Hắn không phối hợp nói, “Anh đeo trên cổ.”

Tôi muốn đập hắn một cái, nhưng đôi chân không tiện đuổi ra, đổi thành đập tay hắn, “Sắp Tết rồi, anh an ổn một chút đi.”

“Mua mà không đeo thì làm cái gì.” Hắn thấy tôi muốn nổi đóa, liền buồn bực nắm tóc, lui về phía sau một bước, “Lúc hai đứa mình ở với nhau thì đeo, thế được không?”

“Phương Hoài à, nếu em còn nói vậy không được, anh thực sự hết cách.”

Tôi cười ha hả, “Dọa chết em rồi.”

Hoắc Thời An duỗi tay một cái, tôi biết hắn muốn sờ cổ mình, tôi nhanh chóng dịch mông ra đằng sau.

Giường to rất có lợi, ngoài việc có thể tha hồ lăn lộn, chơi đùa ra, còn có thể triển khai chiến thuật né tránh.

Trước đây lúc tôi muốn giường to đã lường từ trước.

“Em dịch ra xa như vậy làm gì hả?” Hoắc Thời An vừa nói, vừa túm lấy mắt cá chân tôi, “Em tới đây cho anh.”

Tôi phản xạ có điều kiện đuổi chân, đập lên mặt hắn.

Hoắc Thời An bị tôi đập bối rối mấy giây, sắc mặt tái nhợt gào rú, “Phương Hoài!”

Móa nó chứ tôi suýt chút nữa nói, “Ồi tới đây!”

Trên giường yên tĩnh chưa đầy một phút, Hoắc Thời An hung thần ác sát lao về người tôi, bộ dạng đáng sợ “Đêm nay không phải anh chết thì là em chết”.

Trong lúc khẩn cấp tôi lôi kim bài miễn tử ra, “Anh còn có để em hôn anh không hả?”

Nét mặt hung dữ của hắn dịu lại.

Tôi tranh thủ cơ hội duỗi tay đeo nhẫn ra, dời sự chú ý của ông ấy, “Thế tối nay đeo của anh hay đeo của em?”

Sắc mặt hắn biến hóa không ngừng, “Trước khi đi ngủ đeo của em, lúc ngủ đổi thành của anh.”

“.....”

Hoắc Thời An nhân lúc tôi sững ra thì dịch tới gần, “Ban nãy em đập vào mặt anh nhớ!”

Tôi dụ dỗ cục cưng nhà mình, “Xin lỗi mà.”

Lúc bấy giờ hắn được voi đòi tiên với tôi, “Xin lỗi là xong à?”

Tôi lộ vẻ mặt dăm chiêu, “Hay em để anh đập lại nhé?”

“Đập cái rắm!”

Hắn không cảm kích, còn phần nộ trợn trừng mắt về phía bên đây, “Em là của anh, anh đập em khác nào tự đập mình?”

Lời này làm tôi hơi ngượng ngùng, tôi hắng giọng hai tiếng, “Giờ hôn cho anh.”

Hắn liền yên tĩnh trong nháy mắt.

Trước đây tôi cũng hôn Hoắc Thời An, bình thường vui thì hôn.

Số lần tôi không nhớ được, còn độ dài mỗi lần hôn, tính trung bình, có lẽ trong khoảng nửa tiếng đến một tiếng.

Đêm nay là lần đầu tiên sau năm, sáu năm tách ra, tôi hôn hắn.

Tôi cứ đinh ninh ít nhất phải nửa tiếng.

Ai dè chưa đầy mười phút.

Nói chính xác hơn thì, còn chưa tới hai phút.

Tôi nhìn Hoắc Thời An, hắn cũng nhìn tôi, bầu không khí hết sức lúng túng.

“Khụ.” Tôi nói, “Em đi vào phòng vệ sinh cái đã.”

Hắn túm lấy tay tôi, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi quay đầu lia ánh mắt “em hiểu mà” với hắn, “Em đi súc miệng rồi quay lại.”

“Lát nữa súc sau.” Hắn dùng ngón tay vuốt ve mu bàn tay tôi, khàn giọng nói, “Em hôn một lần nữa cho anh đi.”

Tôi động viên, “Không sao đâu, đừng cậy mạnh, lần sau hôn là được rồi.”

Hắn không nói lời nào, như làm ảo thuật, không biết biến cây kẹo từ lúc nào ra mà dúi vào trong tay tôi, “Anh mà cậy mạnh á? Hả?”

Tôi lười phí lời với hắn, hai tay cầm kẹo đưa lên miệng ăn, chẹp chẹp.

Mĩa nó, chẳng ngọt tí gì.

Lần này tôi hôn Hoắc Thời An dài hơn mười mấy lần, hôn xong liền mệt mỏi, tôi xoa xoa quai hàm, cơ bắp hai bên mặt đều tê dại héo rũ.

Giống như thổi một ngàn quả bóng bay, còn là loại bóng to ấy.

Tôi nằm thẳng, Hoắc Thời An nằm ngang, gối đầu lên người tôi, “Có bánh gato không?”

“Không.” Tôi cảm giác trên người như có tảng đá, rất nặng nề.

“Thế chắc là có rồi.” Hắn run chân, “Ổ tủ lạnh à?”

Tôi nhếch miệng, “Ổ bếp.”

“Đợi lát nữa anh đi lấy.” Hắn từ nằm ngang chuyển sang nằm úp sấp, bàn tay ôm lấy eo tôi, vùi mặt lên người, “Ăn bánh gato rồi ngủ tiếp.”

Tôi khó chịu đẩy đầu hắn ra, “Anh còn mệt hơn em ý.”

“Không phải mệt, mà là yếu ớt.” Hắn nghiêm túc sửa lại, “Cơ thể anh mất rất nhiều protein, giờ anh vô cùng suy yếu.”

Tôi trợn trắng mắt, “Chỉ có khoảng 3% protein, còn lại đều là nước.”

Trò bịp của hắn bị tôi vạch trần tại chỗ, không e dè một chút nào, cười tươi rồi giơ ngón cái lên, “Thầy Phương học thức uyên bác, tại hạ bái phục chịu thua.”

“.....”

Nằm một lúc, Hoắc Thời An dẫn tôi đi xem kết sắt của hắn, mật mã là lần đầu tiên hai chúng tôi chơi trên căn gác xép nhỏ.

Mật mã trong căn nhà này của hắn ngoài hai chúng tôi ra, không ai phá được.

Kết sắt nhìn có vẻ hào hoa phú quý, nhưng bên trong toàn là rác.

Còn là rác ngày xưa, năm dài thảng rộng, toát lên nỗi tang thương của tháng năm.

Tôi đã nghĩ có thể bên trong kết sẽ có rác, nhưng không ngờ trong đó chỉ có rác mà thôi.

Hai cái này khác nhau lắm đấy.

Hoắc Thời An như đứa bé lấy hết rác trong đó ra, nói với tôi từng ký ức liên quan tới nó.

Tôi nhìn hần mãi thôi, giữa chừng không lên tiếng quấy rầy những mảnh ghép thanh xuân hần cố gắng ghép lại.

“Em còn nhớ cục tẩy này không?”

Hoắc Thời An đưa một cục tẩy bị chọc chỉ chút lỗ ra cho tôi xem.

Tôi vuốt mặt, “Nhớ chứ, em mua cho anh mà.”

“Hồi đó trong cửa hàng có vài loại tẩy, em mua loại đắt nhất, hai thằng nhóc mỗi đứa một cục, còn chưa được mấy hôm anh đã làm mất, em còn đánh nhau với anh một trận.”

“Không sai, vẫn còn nhớ.” Hoắc Thời An vui mừng gãi gãi cằm tôi, “Mấy lỗ trên cục tẩy do anh chọc đấy, có biết vì sao không?”

Tôi không biết.

“Bởi vì lần ấy anh thấy em nói đùa với một cô gái, em nói em không có người yêu, anh rất giận, buổi tối trằn trọc không ngủ được đâm nát cục tẩy.”

Tôi thấy ánh mắt hần như nhìn một cậu bé trong nhà trẻ.

“Không thì em phải nói thế nào hã, chẳng lẽ chỉ vào anh bảo, người yêu tớ là Hoắc Thời An đấy, em làm vậy được không?”

Có lẽ hần biết mình cố ý gây sự, nên chỉ mạnh miệng, “Ờ thì tầm mắt anh hẹp.”

“Ờ, tầm mắt anh hẹp, hẹp gần như không có.” Tôi cười bảo, “Vua ấu trĩ là Hoắc Thời An, Hoắc Thời An là vua ấu trĩ.”

“.....”

Tôi vươn tay đẩy chỗ rác dưới mặt đất, hần bảo vệ như sinh mạng.

“Nhẹ tay cái ông tướng ơi, mấy cái này đều là độc nhất đấy, hỏng là không có nữa đâu.”

Tôi ngừng thở, “Anh nói nữa đi.”

Hần tiếp tục kể dưới sự mong đợi của tôi

Tôi nghe mà vững tâm, kiếp này tôi và hần không thể xa rời.

Tôi đợi hần kể xong hết, lấy món đồ trang sức trước đây tôi tặng hần ở trong két ra.

Mặt sau có chữ F viết hoa.

Đó là chữ đầu tiên trong tên tôi, lúc đó tôi muốn khắc đẹp một chút, mới có mặt mũi đi tặng hần.

Bởi vậy nên tôi cẩn thận từng li từng tí một.

Sau đó thì sao, chữ F kia bị tôi khắc xiêu xiêu vẹo vẹo, còn xấu hơn chữ H mặt sau vòng cổ của tôi.

Con người có lúc như vậy, bạn càng muốn chuyện đó thật tốt, thì cuối cùng lại càng dở.

Tôi thu hồi dòng nghĩ suy, “Sao cái này của anh còn mới hơn cả em thế?”

Hoắc Thời An nói, “Anh lau theo định kỳ.”

Tôi bĩu môi, “Mỗi ngày em đeo trên cổ, lúc em tắm cũng rửa nó mà.”

“Vô dụng thôi,” Hần cười bảo, “Trên người em nhiều ghét.”

“.....”

Tôi kéo quần áo ra trước người, không cẩn thận đụng vào chỗ bị thương, làm tôi đau đến hít một hơi.

Đây là lần trước mở video ngày xưa tôi tự gỡ, gỡ rồi là tàn nhẫn.

Lúc đó hẳn là sóng não tôi hỗn loạn, người ta gọi nó là não co giật.

Một lúc sau, tôi và Hoắc Thời An xuống ăn bánh sinh nhật.

Hoắc Thời An như một đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn, nhìn tôi lấy bánh gato ra, mong đợi hỏi, “Tự làm à?”

“Mua.” Tôi tàn nhẫn nói với hẳn sự thực này, sau đó bảo, “Sang năm sinh nhật anh em tự tay làm cho.”

Hắn hừ một tiếng, “Nói hay nhỏ.”

“Ồ.”

Tôi cắm ngọn nến số 2 và số 4 vào trong bánh gato, cầm bật lửa lên châm lửa từng cái, “Thổi nến đi.”

Hắn nhắc nhở tôi, “Có phải thiếu mất phân đoạn gì rồi không nhỉ?”

Đã lâu rồi tôi không làm sinh nhật, nghe hẳn nhắc nhở mới nhớ ra, “À phải rồi, còn phải ước nữa, anh ước đi.”

Hắn lại kiên trì nhắc nhở một lần nữa, “Trước đó còn phân đoạn nữa.”

Tôi và hẳn mắt to trừng mắt nhỏ.

Hắn sẵn sàng cười bảo, “Có cần anh nhắc em không?”

Tôi cau có mặt mày, làm nũng với hẳn, “Không hát được không?”

Hắn không hề bị lay động, “Không được.”

Không phải tôi không biết hát, mà là ngại.

Trước đây hai chúng tôi là bạn thân, mấy cái ngại ngùng gì đó không tồn tại.

Sau đó yêu nhau cũng rất hiếm khi xuất hiện tình huống này.

Về cơ bản đều thẳng thắn.

Lúc này đây tôi rất ngượng, mà Hoắc Thời An nằng nặc đòi tôi hát, còn so đo với tôi.

Tôi châm điếu thuốc hút mấy hơi, hát lên, “Mừng ngày sinh nhật của anh, mừng ngày sinh nhật của anh...”

Hoắc Thời An không lên tiếng, cứ trợn trừng mắt nhìn chòng chọc tôi, đôi mắt đen tối không nhìn rõ.

Tôi vừa mới hát xong, hẳn liền bật đèn, làm tôi không kịp chuẩn bị, nhiệt độ trên gương mặt cũng không kịp hạ xuống.

“Đỏ mặt đáng yêu hơn nhiều.” Hẳn mừng rỡ thở dài thỏa mãn, “Anh thích nhìn em như vậy.”

Nhiệt độ trên gương mặt tôi tăng vọt lên, “Ước đi.”

Hắn thấy tôi ngại ngùng, cứ như tiêm thuốc kích thích vậy, hăng hái lải nhải không yên, “Thật đấy, hỏi trước em đỏ mặt một cái, anh chỉ muốn kéo em lên gác xép.”

Khóe mắt tôi co giật, “Sao em nhớ lần trước anh bảo không thể nghe em thổ cơ mà?”

Hắn nheo mắt lại, “Vừa không thể nhìn thấy em đỏ mặt, cũng không thể nghe em thổ.”

Không đợi tôi nói gì, hẳn liền thở dài thườn thượt một lời khó nói hết, “Mạng đấy, mạng cả đấy.”

Tôi đen mặt, dập điếu thuốc nói, “Có ăn bánh gato không?”

“Haha ăn chứ.” Hoắc Thời An liếc mắt, “Em đừng nói nữa, anh ước cái đã.”

Tôi không thèm phản ứng.

Hắn chân thành ước nguyện, mở mắt ra nói, “Được rồi.”

Tôi đưa con dao cho hắn, “Anh cắt đi.”

Hắn nhận lấy con dao, không vội vã cắt bánh, “Em không hỏi anh ước cái gì à?”

Tôi nói, “Lười hỏi.”

Nhất thời hắn trừng mắt người chết ra với tôi, “Người khác sẽ trả lời hỏi thì mất linh, em lại nói vậy với anh à?”

Tôi chỉ vào bánh gato, “Anh phun mưa xuân lên đây rồi, tự đi mà ăn.”

“Hay thế còn gì, vị mới, tự nghĩ ra.”

Hắn nói rồi cánh bánh gato đặt vào trong cái đĩa, “Của em.”

Tôi nhìn miếng bánh gato này, trên đó có chữ “Love”.

Nói thật là, hắn không phải người lãng mạn nhất tôi từng thấy, nhưng là người chơi trò lãng mạn đẹp trai nhất tôi từng thấy, chỉ gương mặt này thôi tôi đã không thể thốt lên lời.

Huống hồ tôi còn rất thích hắn làm các hành động lãng mạn.

Một giờ sáng, tôi chuẩn bị ngủ.

Hoắc Thời An không ngủ, hắn khoanh chân ngồi trên giường, chau mày lại.

Tôi biết không phải hắn ăn nhiều bơ, đầy bụng không ngủ được, mà là trong lòng thấy bí bách.

“Ngày kia sinh nhật em không cần quà nữa đâu, không phải chuyện lớn gì.”

“Chuyện lớn quá ấy chứ.” Hắn buồn bực vuốt mái tóc rũ trước trán, cúi đầu ủ rũ nói, “Đây là sinh nhật đầu tiên anh đón cùng em kể từ khi chúng ta bắt đầu lại.”

Tôi nắm lấy tay hắn, “Sau này còn lần thứ hai, thứ ba mà.”

Hắn thấp giọng mở miệng, “Em vốn không hiểu ý của anh.”

Tôi nói, “Anh cũng không hiểu ý của em mà.”

Hắn từ bi, “Thế em có ý gì, nói đi, anh nghe một chút.”

Tôi day ấn đường, “Ý của em là, chúng ta còn có thể cùng nhau đón nhiều sinh nhật nữa, chúng ta cùng đi tiếp, đi đến khi không thể động đậy mới thôi.”

Cơ thể Hoắc Thời An chấn động, qua nửa buổi mới nói, “Không được.”

Tôi không phản ứng lại, “Gì cơ?”

Ánh mắt hắn bừng bình nhìn tôi, “Không động đậy được thì anh công em.”

Tôi cười thành tiếng, “Ngốc à, lúc đó anh cũng không động đậy được.”

Hắn ghen hòng, trẻ con lâu bầu, “Không công được cũng phải công, dù sao hai chúng ta chết vẫn so kè”

“Ồ, em so kè với anh, so tới chết.” Tôi dỗ hắn, “Ngủ đi.”

“Muộn vậy rồi, do em cả đấy.”

Hoắc Thời An nghiêng răng nghiêng lợi, “Khó khăn lắm anh mới nghĩ ra cách này, bị em đoạt trước.”

Tôi ngạc nhiên, “Khó nghĩ lắm à?”

“.....”

Hắn mất mặt nhào tới, bắt lấy tôi hôn loạn, tôi với lấy điều khiển tắt đèn.

Hơn một tiếng sau, tôi bật đèn, tựa vào đầu giường hút thuốc.

Hoắc Thời An đang ngủ mơ, không biết mơ thấy gì, toét miệng cười ngu không ngậm lại được.

Tôi đưa điều thuốc lên miệng, duỗi tay ra đập vào mặt hấn, “Thời An ơi? Hoắc Thời An?”

Hấn vẫn còn cười khúc khích, miệng lớ mớ nói mê, “Hoài Hoài, sao con cá chạch em bắt nhìn ngu giống hệt em thế?”

Bàn tay định đập xuống mặt hấn dừng lại, khom lưng cắn lên môi hấn một cái.”

Hấn chau mày, “Chó con...”

Tôi tí tởn, nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ, khóe môi không kiềm được mà cong lên.

Không biết vì sao, dù chơi muộn tới mức nào, trước khi ngủ tôi vẫn phải châm một điều thuốc.

Nếu không cả người cứ ngứa ngáy, cảm giác như còn chuyện gì đó chưa làm xong.

Giống như tôi châm một điều thuốc, cất lời chào viên mãn, khép một màn diễn xuất sắc.

Tôi chợt nghĩ tới một chuyện, cầm điện thoại lướt weibo, vừa lướt liền thấy Hoắc Thời An lên hot search.

Trong nháy mắt tôi nín thở, phát hiện hot search chỉ là có liên quan tới hội hậu viện của hấn mới thở phào một hơi.

Không phải chuyện gì lung tung, vẫn rất tốt.

Bởi vì quan tâm tới Hoắc Thời An nên mỗi ngày tôi đều lướt xem tin giải trí, nắm được một số hiện tượng trong giới.

Sinh nhật thần tượng, các fans hâm mộ sẽ làm video, còn có các tác phẩm từ khi thần tượng debut, hoặc là các giải thưởng diễn xuất mà thần tượng đã đạt được.

Cũng có các hoạt động give a way, rất vui.

Ngoại trừ những chuyện đó, hội hậu viện còn khởi xướng các hoạt động tiếp ứng ở các thành phố, bảng quảng cáo, TV, xe bus, tàu điện ngầm, có rất nhiều cách, dù là mới mẻ hay phổ thông, tất cả đều thành tâm chúc phúc.

Còn có lấy danh nghĩa thần tượng để tổ chức các hoạt động công ích.

Hai hôm trước tôi thấy có tin tức, hoạt động quyên góp quần áo thực phẩm, để lan truyền năng lượng của bản thân.

Rất tốt đẹp.

Tôi cảm thấy các fans hâm mộ làm chuyện này chuyện kia, chính là để các ông chủ lớn thấy được danh tiếng thần tượng của mình.

Các ông chủ thấy giá trị thương mại của thần tượng, nói không chừng sẽ cho thần tượng nhiều tài nguyên tốt một chút.

Đây giống như sự kỳ vọng và bảo vệ của mẹ già.

Hy vọng thần tượng càng ngày càng tốt lên, bản thân mình càng ngày càng tốt lên, trở thành một người ưu tú.

Tôi hút hơi thuốc cuối cùng vào hot search, muốn xem nhà Hoắc Thời An động não thể nào.

Chưa đầy hai phút đã bùng nổ.

Lần trước Hoắc Thời An bị nhiều nhà liên thủ bôi đen, mấy ngày đó tôi không dám xem weibo, tránh xa, không biết rốt cuộc phong ba bão táp thể nào.

Lúc tôi vào lại weibo, đã gió êm sóng lặng.

Lần này tôi đột nhiên đụng phải một làn sóng antifan của hấn, không biết ai đầu têu, đang bịa đặt từ lúc hấn debut dựa dẫm vào một phú bà, dựa vào phụ nữ để trèo cao, còn nguyên rửa hấn chết đi.

Mẹ nó chứ tôi tức sắp bể phổi luôn.

Hoắc Thời An như cảm ứng được mà tỉnh lại, “Đêm hôm khuya khoắt em còn làm cái gì thế hả?”

Hắn ló đầu ra nhìn, liền biết đã xảy ra chuyện gì, “Em xem em đấy, không ngủ đi xem mấy cái quỷ quái này làm gì.”

Sắc mặt tôi rất khó coi.

“Ngôi sao cũng không phải nhân dân tệ, không phải ai ai cũng yêu thương, có người thích sẽ có người ghét, không phải em đã hiểu về giới giải trí rồi hay sao?”

Hoắc Thời An túm lấy điện thoại trong tay tôi quăng đi, “Ai mà chẳng có antifan, bình thường mà.”

“Trong giới còn lưu truyền một cách nói, có nổi hay không phải xem antifan, nhất là ai đi theo hướng lưu lượng này, antifan nhiều như bọ chết trên con chó.”

Lòng ngực tôi đập phồng, “Trong ảnh kia không phải anh, chỉ là sườn mặt giống anh thôi.”

Hắn kéo tôi ôm vào lòng, “Không sao đâu, mấy năm qua anh thành thật đóng phim tham dự event, không có chút vết nhơ nào, mấy cái kia đều là bịa đặt mà bôi đen.”

“Đâu chỉ ảnh bậy bạ, còn mấy tin đồn nuôi búp bê nuôi ngải, dị lắm, anh xem mà chờ chờ mớ.”

Tôi vuốt mặt, đáy mắt đỏ lên, “Thời An à, mai anh có thể bảo studio của anh đăng thông báo nói rõ, sẽ làm theo pháp luật được không?”

“Được rồi được rồi, đăng đăng đăng.”

Hoắc Thời An dụ dỗ tôi, “Ngoan nào, đừng tức đừng tức nữa.”

48. Chương 48: Em Muốn Anh Cút Đi!

Kể từ khi về nước tôi mới bắt đầu quan tâm tới tin tức trong showbiz, có lẽ bởi chưa thấy nhiều, nên tôi cứ nghĩ hành động của antifan chỉ là khẩu nghiệp, photoshop xấu, làm mấy chuyện đổi trắng thay đen, chứ chưa từng thấy mấy vụ đồn thổi nuôi ngải nuôi búp bê ma đặt vòng hoa tiền âm phủ rửa người ta mau chết đi.

Đối với một người không biết bạn, chưa từng giao tiếp với nhau lần nào mà đã trù đối phương chết đi, rốt cuộc trong lòng phải u ám độc ác tới nhường nào?

Đúng là điên rồi.

Tâm tình tôi rất tệ, từng giây từng phút chỉ muốn hóa thân làm anh hùng bàn phím, liều mạng xử đám người kia.

Hoắc Thời An nhìn ra được tâm tư tôi, xoa đầu tôi bảo, “Với mấy nội dung kia, không cần phải nói nhiều, tiện tay report là được.”

Tôi liền hỏi, “Report có tác dụng không?”

Hắn nói, “Xem vận may.”

“.....”

Tôi ấn vào super topic của Hoắc Thời An, phát hiện các fans hâm mộ của hắn vẫn đang tích cực nhấn tin nhắc nhở nhà mình đừng bình luận, thả tay báo cáo.

Có trật tự có hiệu suất, vừa nhìn đã thấy rất lão luyện.

Dù sao thì trong trạng thái địch nhiều ta ít, tất cả đều là lão binh rồi.

Nhưng nhiều người report như vậy, mà những bài viết kia vẫn ở đó.

Tôi tự an ủi bản thân, tầm giờ này nhân viên nghỉ rồi, mấy tiếng nữa sẽ xử lý.

Hoắc Thời An đông fans như vậy, chẳng lẽ tất cả đều không may.

Hoắc Thời An lấy điện thoại mở ca khúc hát ru “Ngủ đi tiểu vương tử của mẹ”, hần vỗ về tấm lưng tôi, tôi bất tri bất giác vào giấc ngủ, nhưng chẳng bao lâu thì gặp ác mộng.

Trong mơ Hoắc Thời An bị antifa lái xe tông phải, máu me be bét nằm dưới đất, tôi choàng tỉnh giấc.

Tôi thoát mồ hôi lạnh gọi Hoắc Thời An dậy, thấy hần không đáp lại, tôi không khống chế được bàn tay run rẩy lay người hần.

Hoắc Thời An bị tôi lay đến tỉnh giấc, hần thấy tôi bất thường, trong mắt không còn tia buồn ngủ nào nữa, “Gặp ác mộng à?”

Tôi không trả lời mà hỏi lại, “Sao lúc đó anh lại gia nhập showbiz?”

Không đợi hần trả lời, tôi cười cười lắc đầu, “Em quên mất, anh muốn kiếm tiền làm ổ chó cho em.”

Dường như hần bị bộ dạng của tôi dọa sợ, không biết làm gì kéo tôi ôm vào lòng.

Tôi đẩy hần ra, vuốt mặt, bàn tay đầm mồ hôi.

Trước đó tôi đã nghĩ thông, trước khi hần lùi giới, tôi dạy học, cố gắng không làm loạn.

Đợi hần thuận lợi lùi khỏi giới giải trí rồi, tôi sẽ dẫn hần ra nước ngoài, tìm một thị trấn yên tĩnh để sinh sống.

Nhưng chuyện đêm nay khiến tôi biết, người của công chúng sẽ liên tục bị nhà đối đầu thuê người phỉ báng bịa đặt, dìm các thể loại nước bẩn, cố ý khiến hần hết thời, còn có thể bị đám antifa công kích người thân, thậm chí còn có thể đối mặt với nguy hiểm.

Tôi phải cố gắng tìm chỗ nào đó thật yên tĩnh, để đám paparazi không đánh hơi thấy hần mới được.

“Đám paparazi theo dõi ai, là do có người muốn họ theo dõi.”

Hoắc Thời An lại ôm eo tôi, lực mạnh đến mức tôi không thể đẩy ra, hần động viên hôn trán tôi, như đi guốc trong bụng tôi bảo, “Bọn họ bận lắm, không tự đứng đi chụp ai đâu, toàn là có người trả tiền công, nhận nhiệm vụ mới đi chụp.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Anh đối đầu nhiều người như vậy à.”

“Đó là do xung đột về tài nguyên, đấu tranh khi không giành được lợi ích, mặc dù không thể làm bạn, nhưng cũng không phải kẻ địch.”

Hần lùa tay vào mái tóc đầm mồ hôi của tôi, “Giới showbiz thay đổi chóng mặt, chỉ hơi khựng lại một chút, hoặc bị antifa đào bới chuyện gì, tài nguyên sẽ không bằng lúc trước, một ngày nào đó anh không còn danh tiếng nữa, sẽ không trở thành uy hiếp gì với họ, bọn họ sẽ đối đầu với người nào khác cướp miếng ăn béo bở của mình.”

Tôi bình tâm hơn một chút, “Anh không làm, danh tiếng sẽ không còn nữa à?”

“Phí lời, em tưởng cây lá dễ dàng xum xuê lắm à?”

Hoắc Thời An xoa đầu tôi, “Làm nghệ sĩ, muốn đi lâu dài thì phải không ngừng nâng cao bản thân, còn phải đánh cược tạm thời rời khỏi giới diễn xuất đi sạc điện, kiếm thêm nhiều thứ mới mẻ cho bản thân, như vậy mới có thể tiến về phía trước, nếu như chỉ điên cuồng làm việc, cuối cùng bản thân sẽ trở nên trống rỗng.

“Thế nhưng chuyện sạc điện này nếu không phải bậc đại lão thì không dám làm, bởi vì chỉ cần em rời đi, sau mông có một đồng người, nếu có thể sẽ nhân cơ hội đuổi kịp, đạp em xuống tiến về phía trước, để em tụt xuống sau mông người ta.”

Tôi nghe mà thấy đau đầu, “Thế không phải rất khó xử hay sao?”

“Đúng vậy, muốn sạc điện nhưng lại sợ mình không có cơ hội trở về.” Hần đột nhiên cắt lời giật gân, “Hợp đồng của anh còn hơn một năm nữa là tới kỳ, đến khi đó không ký nữa.”

Tôi ngẩn ra, “Quản lý có biết không?”

“Biết chứ.” Hấn hôn chụt một cái lên gáy tôi, “Người trong công ty cũng biết.”

Tôi muốn nói rồi lại thôi.

“Tuy rằng anh không ký hợp đồng tiếp với họ, nhưng cũng đảm bảo không tới công ty khác,” Hoắc Thời An nói, “Bởi vậy nên họ không có nhiều ý kiến.”

Tôi hỏi, “Thế còn studio của anh?”

Hấn lắc đầu, “Không làm việc nữa, lão Lưu và nhóm Tiểu Trần sẽ theo anh, đợi đến thời điểm thích hợp anh sẽ tuyên bố lui khỏi giới.”

“Lão Lưu là quản lý có tiếng trong giới, anh ấy có nhiều chỗ để đi, nhóm Tiểu Trần cũng đã theo anh mấy năm rồi, sẽ có nghệ sĩ khác nhận.”

Tôi biết hấn có ý định lui khỏi giới, nhưng không biết hấn đã vạch rõ đường lui như vậy, “Bọn họ nghĩ sao?”

“Còn nghĩ gì được nữa, hiểu thôi chứ sao.” Hấn khẽ cười, “Có rất nhiều tiền bối trong giới diễn viên từ bỏ sự nghiệp khi ở trên đỉnh vinh quang, người ngoài sẽ cảm thấy đáng tiếc, nhưng mình muốn sống thẳng ngày như nào, chỉ bản thân mình mới biết rõ.”

“Lấy anh làm ví dụ đi, anh muốn có vợ có con ầm đầu giường.”

Khóe miệng tôi giãn giãn, “Con á?”

Hấn nhướn mày, “Sau này chúng ta nuôi ba con mèo, ba con chó, chúng nó là cục bạc, em là cục vàng.”

“.....”

Hai chúng tôi ôm chặt quần quít bên nhau, hấn chột nói một câu không đầu không cuối, “Hoài Hoài à, em gỡ weibo đi, sau này đừng xem nữa.”

“Gì cơ?” Tôi không nghe rõ.

Hấn lặp lại một lần nữa, “Anh bảo em gỡ weibo đi.”

Tôi thở dài, “Em không xem, xung quanh cũng có người thông qua thứ khác để nói với em tin tức về anh.”

Hấn mân mê vành tai tôi, “Vẫn đỡ hơn một chút.”

Tôi nói, “Được rồi, em gỡ.”

Thật sự là tôi chẳng muốn bị đám anh hùng bàn phím kia khiến cho tâm lý trở nên méo mó có vấn đề đâu.

Mùa đông đêm dài đằng đẵng, lúc này bốn giờ sáng mà ngoài trời vẫn tối thui.

Hoắc Thời An kéo chăn lên, “Ngủ tiếp đi.”

Tôi gặp ác mộng khiến cơ thể đầm mồ hôi, dính dính dấp dấp, muốn đi tắm một chút.

Kết quả tôi vừa xuống giường, hấn đã bò tới, thân cao chân dài đứng trên giường, như một con sư tử đục đã tỉnh giấc, muốn ăn rồi.

Tôi nhìn mà mí mắt giãn giãn, “Anh làm gì thế?”

Hấn nhảy xuống, “Đi tè mà.”

“.....”

Tôi đi về phía phòng vệ sinh, Hoắc Thời An bám theo sau, như con lười bám lấy lưng tôi, “Em muốn anh làm gì?”

Thấy tôi không phản ứng, hấn dán vào tai tôi thở, “Nói đi nào, em muốn anh làm gì? Hả?”

Tôi bị hấn bám lấy như vậy, mỗi bước đi đều rất khó khăn, tức giận nói, “Em muốn anh cút đi.”

Vừa dứt lời đã bị hấn ôm lấy, nhanh chân bước vào phòng vệ sinh.

Còn là kiểu ôm công cmn chúa nữa chứ.

..

Buổi sáng trước khi gỡ weibo tôi không kiểm chế được mà lướt xem một lúc, phát hiện hot search của Hoắc Thời An không những xuống, mà còn có thêm hai cái.

Tôi xem mới biết ở thành phố Y xảy ra chuyện lớn, weibo cho một tin về Hoắc Thời An lên đầu hot search, tin còn lại cũng ở trong top 10, là để lợi dụng độ hot của hắn để phân tán sự chú ý.

Vô liêm sỉ tới mức này, đúng là ghê gớm thật.

Cũng may mà các cư dân mạng lần này thông minh, biết tin của hắn lên là để dè ép tin tức.

Tôi gỡ weibo đi, sau đó hít một hơi thật sâu đặt điện thoại xuống bàn, nhanh chân vào bếp làm bữa sáng.

Hoắc Thời An đi vào bếp, bắt đầu một vòng sinh hoạt của con lười.

Tôi thái cà rốt thành sợi, “Cuối năm hai chúng ta cố gắng không gặp mặt.”

Hắn làm như không nghe thấy, “Em nói gì cơ?”

Tôi biết thực ra hắn nghe thấy, đây là cho tôi cơ hội để đổi ý, còn muốn cảnh cáo tôi, tôi cho cà rốt thái sợi vào trong đĩa, “Ngày kia có thể đón sinh nhật em, nhưng Noel với Nguyên Đán thì bỏ đi.”

Hắn lùi về phía sau hai bước, nghiêng người quay mặt sang nhìn tôi, đôi mắt tối om om, sắc mặt hết sức đáng sợ, “Lặp lại lần nữa đi.”

“Nói mấy lần cũng vậy.” Tôi bỏ dao xuống thớt, bắt đầu bóc tỏi, “Em cảm thấy trước năm mới mình nên giãn thời gian gặp mặt.”

Hắn chau mày nhìn chòng chọc tôi, qua nửa buổi mới nhếch môi, bật cười, “Sau đó thì sao? Em định yêu qua mạng với anh? Sau đó nữa là yêu trên tinh thần hả?”

Trán tôi nổi gân xanh, “Em chẳng buồn nói với anh nữa.”

“Không buồn cũng phải nói.” Hắn bóp mặt tôi qua, ngón cái và ngón trỏ dùng sức nắm chặt, cất giọng lạnh lùng, “Nhìn vào mắt anh, nói rõ ràng một chút.”

Tôi ném tỏi xuống bàn, lửa giận bùng lên, nhưng vừa trông thấy sự phẫn nộ và đau lòng trong đôi mắt hắn thì cơn giận mất dạng, chỉ còn lại sự bất đắc dĩ, “Dù anh có đói bụng năm sáu năm, mấy tháng này cũng no rồi.”

“Không đâu.” Hắn nhìn thẳng, “Anh có ăn cả đời cũng không đủ no.”

Cơ mặt tôi giãn gật, “Thế số anh khổ nhỏ.”

Hắn cười nhạt, “Hết cách rồi, anh là con người biết chấp nhận số phận.”

“.....”

“Không phải anh đói bụng nên mới tìm tới em.”

Hoắc Thời An buông mi sờ chiếc nhẫn trên tay tôi, sau đó lại sờ chiếc nhẫn trên tay mình, “Anh muốn ở bên em, không làm gì anh cũng thích, giờ em lại bảo muốn giãn thời gian gặp mặt, có phải quá tàn nhẫn rồi không?”

Hắn nâng mi, “Phương Hoài à, em làm vậy không chỉ ngược anh, mà còn ngược cả em nữa.”

Tôi dở khóc dở cười, “Còn một hai tháng nữa là Tết rồi đại ca ơi.”

“Em tưởng một hai tháng ngắn lắm à?” Hắn dữ tợn trợn trừng mắt nhìn, “Dài lắm đấy biết không hả?”

Tôi bị hắn chọc giận, “Em làm vậy vì ai chứ?”

Hắn thở hồng hộc, lùi một bước bảo, “Thế này đi, Tết mình đi du lịch với nhau nhé, em bồi thường cho anh.”

Tôi tiếp tục bóc tỏi, “Mẹ em muốn gặp anh, còn chưa định thời gian đâu, tìm dịp nào mọi người cùng rảnh.”

Đôi mắt hần sáng bừng lên trong thoáng chốc, “Nói chuyện kết hôn à?”

Tôi trợn trắng mắt, “Nói cái rắm.”

“Rắm không biết nói chuyện, chỉ bàn kết hôn thôi.” Hần nằm bò lên lưng tôi, ôm lấy eo tôi từ đằng sau bảo, “Hay cả nhà mình ra nước ngoài đón Tết luôn đi.”

“Em cho anh chút hy vọng, để anh sống đến Tết đi, không là á anh không chịu được đâu.”

Tôi nghe ra được sự mong đợi trong giọng hần, “Được rồi, để em hỏi xem.”

Dừng lại một chút, tôi cất tiếng hỏi, “Trong nhà anh..”

Hần mân mê tai tôi, cười bảo, “Còn tưởng em không định hỏi luôn.”

Tôi đã muốn hỏi từ lâu, chỉ là không có cơ hội.

Vành tai tê dại, tôi suýt chút nữa vung tay ra, “Anh làm gì vậy?”

“Cẩn em đấy.” Hần cười gằn, “Anh đang đợi em chủ động hỏi anh đấy, kết quả thì sao, em để anh đợi lâu như vậy, anh chẳng hiểu em đang rề rà cái gì.”

Tôi không đáp trả chuyện này, “Anh nói đi.”

Hần nghiêng đầu nhìn đôi mắt tôi, xác định tôi không có ý muốn cãi cọ, có cảm giác ngạc nhiên.

“Bố mẹ anh ly hôn từ lâu rồi, giờ mỗi người một nhà, mệnh ai nấy lo, tốt lắm.”

Kết quả này như vượt khỏi dự liệu của tôi, lại giống như nằm trong dự liệu, tôi bóc tỏi bảo, “Đi ra ngoài đi, em phải xào rau.”

Hần cởi dây tạp dề sau lưng tôi, “Để anh.”

Tôi không khách sáo với hần, không nói nhiều lời đi ra khỏi nhà bếp.

Hai chúng tôi chỉ giả vờ giả vịt, khách sáo lúc ừ hừ thôi.

Nếu tôi không đi ra, mà nói với hần “Thôi để em đi”, hần sẽ giật mình hỏi tôi rằng “Em không sao đấy chứ”.

Chúng tôi chẳng dè dặt ra dáng với nhau được, cần chơi thì chơi.

Ăn sáng xong tôi quay về trường học.

Tôi gọi điện thoại cho mẹ, nói chuyện Tết đến đi du lịch, mẹ tôi nhận lời rồi.

Tôi không tưởng tượng được.

Mẹ tôi bảo đến lúc đó gọi cả Hoắc Thời An tới, mẹ không để tâm những cái khác, chỉ có một yêu cầu, phải an toàn.

Người ngoài giới không muốn bị truyền thông showbiz ngó ngang tới.

Tôi tiêu hóa tin tức này xong mới gọi cho Hoắc Thời An, hần ở đầu dây bên kia hơn hử như kẻ ngốc.

Hoắc Thời An nói được là làm được, đợi qua sinh nhật tôi bắt đầu kiểm chế bản thân mình, kiểm chế không nhây nữa.

Cuối năm tôi rất bận rộn, so với tôi hần còn bận rộn hơn, có lúc cả ngày chúng tôi nấu cháo điện thoại, xoa dịu nỗi nhớ nhung.

Một buổi tối nọ, tôi xuống tầng mua hoa quả, gặp một bác gái.

Bác gái đứng ở trên bậc thang gọi điện thoại, “Dì nó à, dì đã nói rõ tình huống Tiểu Chí nhà chúng tôi với cô gái kia chưa? Nhà chúng tôi chỉ có mình thằng bé, không có chị có em, trong nhà có mỗi nó thôi, cưới nó không chịu khổ đâu..”

Tôi đang đi vào hành lang, bước chân không hiểu sao lại dừng lại, quay đầu nhìn bác gái trên bậc thang.

Nương theo ánh sáng trong hành lang, tôi trông thấy rõ dáng vẻ bác gái, thấy hơi quen thuộc.

Nhưng lại không thể nói rõ là vì sao.

“Bây giờ á? Không được đâu, để mai chị tới chỗ dì đi, chị đang ở trường của Tiểu Chí đấy, thằng bé không biết chị tới, chị không nói với nó.”

Bác gái thấy chiếc túi dưới chân sắp đổ, vội vàng lấy chân đỡ, “Chị đột kích một chuyến, xem nó sống thế nào, tốt xấu gì nó cũng là giảng viên..”

Trong đầu tôi lóe lên một tia sáng, cuối cùng cũng biết sao lại thấy quen quen.

Đợi bác gái nói chuyện xong, tôi đi tới bảo, “Cô ơi, cô có phải mẹ của thầy Lưu Chí không ạ?”

Bác gái nhìn tôi một lượt, “Cậu là?”

“Cháu là đồng nghiệp của anh ấy, cháu họ Phương.” Tôi lễ phép cười nói, “Cháu cũng ở đây, cùng tầng với thầy Lưu.”

Gương mặt bác gái đầy những nếp nhăn, khách khí chào hỏi, “Thầy Phương à chào thầy.”

Tôi nhìn đồ vật dưới đất, “Cô định lên tầng ạ?”

Bác gái gật đầu, “Ừ, cô đang định lên.”

Nụ cười trên mặt tôi không với, “Cháu cũng định lên, để cháu xách đồ giúp cô.”

Bác gái cảm kích nói, “Thế làm phiền cháu rồi.”

“Phiền gì ạ.” Tôi nhấc mấy cái túi lên, dẫn bác gái đi về phía thang máy, thuận miệng hỏi, “Thầy Lưu là con một ạ?”

Bác gái tò mò nhìn cái nọ nhìn cái kia, “Đúng vậy.”

Đường cong bên môi tôi có phần gượng gạo, “Không có em gái ạ?”

Bác gái buồn cười nói, “Thầy Phương à, cháu hỏi gì lạ vậy, con một thì lấy đâu ra em gái?”

Tôi cười cười, cơ bắp cứng đờ, “Cũng phải ha.”

49. Chương 49: Chủ Nhân Gia Đình

Tôi đưa bác gái tới cửa nhà thầy Lưu, không đi luôn, mà gõ cửa.

Bên trong vọng ra tiếng thầy Lưu, “Ai vậy?”

Bác gái không lên tiếng, có lẽ định chờ đột kích tới cùng, tôi mở miệng, “Thầy Lưu à, tôi đây.”

Thầy Lưu hỏi, “Thầy Phương đó à, có chuyện gì không?” Cũng không có ý ra mở cửa ngay.

Đổi lại là bình thường, tôi sẽ đoán anh ấy đã lên giường, không muốn đi xuống, dù sao cũng cuối năm rồi, nhiệt độ thực sự rất thấp, lạnh người đau đầu.

Bây giờ tôi biết anh ấy gạt mình, thành thử nghĩ tới những hướng khác, ví dụ như có phải anh ấy đang ở trong phòng lọ mọ làm gì đó, không thể thu dọn, nên không thể ra mở cửa hay không.

Tôi lười diễn trò, nói thẳng, “Mẹ anh tới đây này.”

Bác gái giậm chân, ” ỷ gù, thầy Phương à, sao cháu lại nói luôn ra chứ?”

Tôi cười bảo, “Cô à, cháu không nói vậy, thầy Lưu không ra mở cửa đâu.”

Bác gái nói, “Cháu có thể viện đại một lý do mà.”

Tôi miết ngón tay, vấn đề là tôi không muốn viện lý do, lúc này đây thấy hơi gớm.

Qua mấy phút, thầy Lưu mới đi ra mở cửa, thầy không nhìn tôi, mà nhìn mẹ mình, xổ một tràng tiếng địa phương.

Tôi nghe không hiểu, thế nhưng tôi có thể thấy, tâm tình thầy Lưu lúc này rất kích động, nghe tiếng địa phương như cãi nhau, không giống với trước đó.

Giống như một con mèo sợ bị vật lông, kêu gào thảm thiết.

Tôi nhân lúc hai mẹ con tạm nghỉ, nói bằng âm lượng mà chỉ anh ta mới có thể nghe thấy, “Thầy Lưu à, hai chúng ta làm đồng nghiệp nửa năm, tôi không biết hóa ra anh cũng như tôi, đều là con một đấy.”

Sắc mặt thầy Lưu trở nên tái nhợt trong nháy mắt.

..

Chín giờ hơn, thầy Lưu tới tìm tôi, bộ dạng như thể phòng tôi là pháp trường, anh ta là tử tù, rất sợ hãi, nhưng lại có vẻ thoải mái.

Một dao bổ xuống là giải thoát rồi.

Tôi lấy hai chai bia, đưa cho anh ta một chai, sau đó lại bóc gói đậu phộng cay đổ vào đĩa.

Lúc này tôi không định đào bới vấn đề, để thầy Lưu tự kể lại.

Lúc này rồi, anh ta không muốn cũng phải kể thôi.

Nếu không phải hôm nay có cơn gió nào thổi, mẹ anh ta chạy tới đây đột kích, đúng lúc tôi đi siêu thị mua hoa quả, quay về gặp phải, tôi vẫn làm một đứa ngốc.

Có lẽ phải một hai năm nữa mới phát hiện ra, cũng có thể tôi mãi mãi không hay biết gì, đợi đến khi già rồi, sắp xếp lại dòng hồi ức.

Tôi cũng không phải người thích dò xét chuyện riêng của người khác, chỉ là chuyện này bất kể nói thế nào, cũng có chút liên quan tới tôi.

Về lý về tình, tôi đều muốn làm một người nghe.

Thầy Lưu uống xong một chai bia, không ăn hạt đậu phộng nào, anh ta lắc chai bia trống rỗng, “Thầy Phương à, xin lỗi, tôi không cố ý như vậy đâu.”

Câu này tôi nghe từ bé tới giờ rồi, tôi lựa chọn im lặng.

Thầy Lưu khóc luôn.

Tôi đến là bó tay, “Tôi còn chưa nói gì mà.”

Thầy Lưu khóc không kiềm chế được, “Tôi biết, chỉ là tôi.. tôi cảm thấy mình thật nực cười, thầy Phương à, tôi sống mộng lung như trò đùa, thật sự rất nực cười.”

Tôi nói, “Theo đuổi thần tượng không mất mặt.”

Thầy Lưu không nói lời nào, thầy chỉ khóc, khóc òa lên, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Tôi uống hai ngụm bia, “Tuy rằng tôi không quan tâm tới giới showbiz, nhưng trước đó tôi từng xem video đón bạn tôi ở sân bay, trong đó có một fanboy gào rú “Ca ca em yêu anh”, gọi rất to, mà các fan xung quanh đều không thấy có vấn đề gì cả, fanboy có gì đâu, không mất mặt mà.”

Thầy Lưu nức nở, “Tôi là thầy giáo.”

Tôi bảo, “Không có quy định thầy giáo thì không thể theo đuổi thần tượng.”

“Đúng là không có, nhưng thầy Phương à, thầy có biết tình hình xã hội bây giờ thế nào không? Thầy ở nước ngoài trở về, không hiểu đâu, để tôi nói với thầy một chút.”

Thầy Lưu thút thít cái mũi ửng ửng hồng, “Nếu đàn ông theo đuổi nữ minh tinh, chuyện này rất bình thường, nhưng nếu theo đuổi nam minh tinh, sẽ bị mọi người ở sau lưng cười cợt, thời đại tiếp nhận thông tin, mấy người trẻ tuổi có lẽ sẽ không cười nhạo, cảm thấy đáng yêu, thú vị, dù người theo đuổi nam thần tượng là một thầy giáo, cũng không thành vấn đề.”

“Năm ngoái có tin rằng, một giáo viên giao bài tập cho học sinh, dùng tác phẩm của ngôi sao, phụ huynh liền phản ứng, giáo viên phải kiểm điểm.”

Tôi nghe mà khóe mắt giàn giụa, “Nhưng thầy không đưa vào dạy học, thầy chỉ âm thầm tranh thủ thời gian rảnh để theo đuổi thần tượng, đây là sở thích cá nhân, không cấm cản được.”

“Cấm quá ấy chứ.” Thầy Lưu cười khổ, “Bọn họ không nói chuyện tự do cá nhân với chúng ta, chỉ nói chuyện đối nhân xử thế thôi.”

Tôi yên lặng.

“Làm giáo viên, cậu theo đuổi thần tượng thì thôi đi, nhưng lại theo đuổi nam thần tượng nữa, có phải đồng tính không? Đường nhiên rồi.”

Về mặt thầy Lưu bị thương, “Trong trường có giáo viên đồng tính, tôi còn dám giao con cho dạy không? Nhỡ dạy hư con trai tôi thì sao? Khiến xu hướng tình dục của nó thay đổi thì sao? Ai dám chứ?”

Anh ta khóc lóc hỏi tôi, “Thầy Phương à, thầy nói trường học để ngăn chặn dư luận, sẽ làm thế nào đây?”

Khóe miệng tôi giàn giụa, “Sẽ đuổi việc thầy giáo.”

Thầy Lưu vuốt mặt, bờ vai sụp xuống thở dài, “Để anh đi là cách xấu nhất, loại bỏ mình như loại bỏ nấm mốc.”

Anh ta thở than, “Thời buổi này khả năng chấp nhận còn tốt hơn trước đây một chút, thầy giáo có thể theo đuổi thần tượng, nhưng không thể gay, đấy là tội chết.”

Tôi đột nhiên nín thở.

Vừa là giáo viên, vừa gay, người yêu còn là người của công chúng, tôi mới ở đường cùng đây này.

Chỉ có thể trông chờ vào nhân phẩm.

Cũng may mà từ nhỏ tới giờ tôi đỡ không ít cạ bà qua đường, nhặt được của rơi đưa cho cảnh sát, còn có thể liều mạng một phen.

Thầy Lưu giặt giấy ăn ra lau nước mắt nước mũi giàn giụa, “Có lẽ qua hai năm nữa, cư dân mạng đổi mới, sẽ khoan dung hơn nhiều, nhưng bây giờ thì không thể chấp nhận một giáo viên là gay, chỉ có thể cũng không được.”

Dường như chợt nhớ ra điều gì đó, anh ta hoảng hốt đứng bật dậy, “Thầy Phương à, thầy đừng hiểu nhầm, tôi không phải gay, tôi chỉ thích diễn xuất bạn học cũ của cậu, tôi không phải gay đâu, thật sự không phải gay đâu.”

Tôi day day ấn đường, không phải thì thôi, tôi là gay đây mà có nói gì đâu?

Thầy Lưu thấy tôi không trả lời, lại hoảng hốt khóc nức lên.

Xưa giờ tôi thật sự chưa từng thấy người đàn ông nào khóc nhiều như vậy, cứ như trong mắt có vòi nước, vọt một cái là chảy ào ào.

“Thầy Lưu à, thầy đừng khóc, tôi tin lời thầy.”

“Cảm ơn, cảm ơn thầy Phương, thầy đúng là người tốt.”

“.....”

Tôi ăn mấy hạt đậu để mình tỉnh táo lại, “Sao ban đầu anh lại đi.. lại đi bạn học cũ của tôi.”

“Ba năm trước tôi vô tình thấy trailer một tác phẩm của cậu ấy trên mạng, cảm thấy không tệ nên xem, sau đó thì bắt đầu đu cậu ấy.” Thầy Lưu ngại ngần cúi đầu, “Tôi cảm thấy cậu ấy là hình mẫu mình muốn trở thành, cả đời này không thể trở thành người như vậy được, cậu ấy quá hoàn mỹ.”

Cơ mặt tôi giãn giãn, thực ra không phải đâu.

“Thầy Phương à, có chuyện này tôi phải nói với cậu, tôi không phải fan cuồng đâu.”

Thầy Lưu dịch cái ghế ngồi tới bên cạnh tôi, đôi mắt đỏ bừng nhìn tôi nói, “Mỗi ngày tôi chỉ lên mạng quan tâm hoạt động của cậu ấy, nghĩ mọi cách để ủng hộ các sản phẩm cậu ấy đại diện, vote bảng xếp hạng cho cậu ấy, tôi không chụp trộm, trước đây chưa từng đón xe, đón máy bay, chưa từng tham gia một lần nào, một phần do tôi không có thời gian, mà chủ yếu là sợ bị người quen nhìn thấy.”

Điều này tôi tin, anh ta giấu giếm như vậy, chính là không muốn để người ta biết mình theo đuổi thần tượng.

Trong các sinh viên có không ít người theo đuổi thần tượng, mặc dù không phải fans của Hoắc Thời An, cũng sẽ lướt web, quen với fan các nhà.

Nếu như một ông chú hơn ba mươi tuổi như anh ấy bị chụp ảnh, hơi chói mắt, video xuất hiện trên mạng, còn chưa đầy nửa phút đã bị lộ.

Tôi tò mò hỏi, “Thầy Lưu à, thầy dạy học trước tôi hai năm, đó giờ không bị ai phát hiện ra à?”

“Lần trước quốc khánh, cùng ngày cô Trần kết hôn, Thời An ca ca...”

Thầy Lưu lỡ miệng nói, gương mặt đỏ bừng lên.

Có lẽ cảm thấy mình lớn hơn thần tượng gần mười tuổi, còn gọi người ta là ca ca, bị người khác nghe thấy, rất ngại ngần.

Tôi làm như không có chuyện gì xảy ra mà nhấp một ngụm bia, “Anh nói tiếp đi.”

Thầy Lưu khó xử ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó lại cúi đầu xuống, bàn tay mân mê quần tây, “Bạn học cũ của cậu ở phim trường bị thương ở chân, weibo âm ỉ cả lên, mấy đồng nghiệp chúng ta đi tới nhà thầy Trần, dọc đường đi chẳng ai nói chuyện, cậu còn nhớ chuyện này không thầy Phương?”

Tôi gật đầu.

Trong xe có hai cô giáo, thế mà hai người không nhắc một chữ nào, không biết rốt cuộc là không chú ý tới showbiz, hay là giả vờ không biết với tôi, chuyện khó mà nói, dù sao thì bình thường trong phòng làm việc không ai buôn chuyện, tôi cũng không thể để ai biết.”

Thầy Lưu vuốt mặt, “Thầy Phương à, tôi vốn không muốn tìm cậu, nhưng chỉ vừa nghĩ tới việc cậu là người quen cũ thần tượng của tôi, còn ở cùng một tầng, ngày nào cũng có thể nhìn thấy, tôi lại không thể không chế được mình.”

“Thực ra hôm đó lúc đứng ngoài cửa, tôi định nói thật với cậu rồi, xin cậu giữ bí mật giúp tôi, nhưng sau đó đi vào tôi lại nói dối.”

Tôi tặng anh ấy một ánh nhìn cảm thông, thầm nghĩ, nếu lần trước anh ấy lấy cớ “bạn mình”, chứ không phải em gái, đêm nay tôi không thể phát hiện ra.

Cũng còn đỡ, không phải fan cuồng đáng sợ, chỉ là một fan đại thúc cẩn thận từng li từng tí mà thôi.

Nãy giờ nói chuyện không xuất hiện hành vi nào cực đoan.

Nói chuyện rồi, tôi đưa cho anh ấy một lon bia, “Anh cũng là fan CP à?”

“Không phải.” Thầy Lưu nói, “Tôi chỉ là fan only.”

Tôi không hiểu lắm, lại dường như hiểu được, bèn hỏi, “Fan only là sao?”

Thầy Lưu giải thích rằng, “Là chỉ thích một ngôi sao.”

Tôi “À” lên một tiếng, đúng như tôi nghĩ, “Sao trước kia anh lại hỏi tôi bạn học cũ của tôi có đến với Trần Lâm Lâm không?”

Thầy Lưu ngạc nhiên nói, “Thầy Phương à, trí nhớ của cậu tốt thật đấy.”

Không đợi tôi nói gì, anh ta liền than thở hâm mộ, “Tuổi trẻ tốt thật đấy.”

Trí nhớ tôi không tốt, chỉ là Hoắc Thời An thân thiết với tôi, chuyện có liên quan tới hắn, tôi đều lưu ý theo bản năng, không thể kiềm chế được bản thân mình.

Thầy Lưu ôm chai bia, “Hồi đó có một người tự xưng là người trong nội bộ bóc phốt rằng họ đã qua lại với nhau từ lâu, tôi cảm thấy cậu là người quen cũ, nhất định cậu ấy sẽ nói thật với cậu, nên nghĩ cậu có thể giúp tôi hỏi một chút.”

“Nếu họ qua lại với nhau thật..”

Qua nửa buổi anh ta không nói tiếp, dường như đang thất thần.

Tôi nói, “Anh sẽ đặt mọi thứ xuống, thay thần tượng khác?”

“Không đâu,” Thầy Lưu hoàn hồn lại, “Tôi muốn biết chân tướng, là bởi cảm thấy Trần Lâm Lâm không xứng với cậu ấy, bất kể thế nào tôi cũng không thể thay, sau này phát hiện quả nhiên chỉ là chém gió, cô ấy muốn dựa độ hot, muốn tạo cặp đôi, hút máu cậu ấy.”

Tôi vỗ vỗ vai thầy Lưu, “Giới showbiz rất phức tạp.”

Dường như thầy Lưu có suy nghĩ của mình, “Thầy Phương à, cậu đừng nói chuyện của tôi cho thần tượng, tôi muốn lặng lẽ ủng hộ cậu ấy.”

“Được rồi, tôi không nói.”

Tôi tùy ý bảo, “Hỏi anh câu này, anh cảm thấy người thế nào mới có thể xứng với thần tượng của anh?”

Thầy Lưu suy nghĩ rất lâu.

Tôi tưởng rằng anh ấy đã có đáp án, kết quả anh ấy lắc đầu, nói không biết.

“Không nghĩ ra, không tưởng tượng ra được, thầy Phương à, tôi nói câu này cậu đừng cười, tôi cảm thấy trên đời này không ai xứng với cậu ấy, không ai xứng cả.”

“.....”

“Nửa cuối năm nay phong cách của cậu ấy rất khác thường, có một vài hành động thật sự rất kì quái, thực ra chúng tôi đều cảm thấy cậu ấy đang yêu đương, rất có khả năng là người ngoài giới, cảm giác như cậu ấy đang thăm dò dân tình, để chúng tôi có thời gian chuẩn bị tâm lý, chỉ là chúng tôi không dám nói với người ngoài, sợ đổ cho nhà ai, ngày nào đó cậu ấy công khai tình yêu, nếu đối tượng rất xuất sắc, chúng tôi còn dễ dàng chấp nhận, nhưng nếu bình thường...”

Thầy Lưu lộ vẻ mặt đau đớn như cha già, “Thế thì cũng là lựa chọn của cậu ấy, cậu ấy coi trọng, nhất định các fans cũ đều chúc phúc, tôi cũng vậy.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, anh ta đã cướp lời, “Thầy Phương à, tôi không có ý nhờ cậu thăm dò, sau này cũng không như vậy, sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa đâu, thật đấy, tôi hứa với cậu, khoảng thời gian qua thực sự xin lỗi.”

“Quên đi, qua rồi mà.”

Tôi uyển chuyển cắt lời, “Quan tâm tới các tác phẩm của thần tượng nhiều hơn, bớt chú ý tới cuộc sống của cậu ấy đi, có lẽ bản thân mình sẽ thoải mái hơn một chút, bởi vì anh càng quan tâm, sẽ càng phát hiện thần tượng mình cũng chỉ là một người bình thường, có rất nhiều khuyết điểm, tín ngưỡng bị tan vỡ, đây là ý kiến cá nhân tôi.”

Thầy Lưu nhìn tôi đầy si mê, “Thầy Phương à, nếu cậu là con gái, nhất định tôi sẽ coi cậu là tín ngưỡng.”

“.....”

Thầy Lưu đi rồi, tôi ngồi trước bàn ăn đậu phộng, ăn không hết cái đĩa, Hoắc Thời An tìm tới tôi mở video.

Hắn vừa xong việc quay về khách sạn, trên mặt còn chưa tẩy trang, đôi mắt được vẽ tỉ mỉ hẹp mà dài, toát lên vẻ lạnh lùng ác liệt.

Tôi không quen dáng vẻ hắn như vậy, “Chuyên gia trang điểm không tẩy trang cho anh à?”

Một tay Hoắc Thời An cầm điện thoại, một tay cởi hai khuy trên áo sơ mi, cơ thể trở nên biếng nhác, “Bận quá, anh bảo họ nghỉ ngơi đi, lát nữa anh tự tẩy trang.”

Tôi suýt nghẹn họng, “Anh biết làm à?”

Hắn không trả lời mà hỏi lại, “Sao trên bàn có mấy chai bia thế kia, ai tới vậy?”

Tôi nói là thầy Lưu.

Sắc mặt hắn rất khó coi, “Sao em lại tiếp trai à?”

Tôi nói, “Cúp máy đây.”

“Cúp cái rắc ấy.” Hắn nằm ịch xuống giường, “Người đàn ông của em vất vả kiếm tiền nuôi gia đình, muộn như vậy mới tan làm, em không nói được lời nào hay ho à?”

Tôi trợn trắng mắt, “Đủ rồi đấy nhớ.”

Hắn giả vờ đáng thương với tôi, “Anh vất vả thật đấy.”

“Ai mà không vất vả?” Tôi bật thốt lên, “Em còn chưa viết lập trình đây này.”

Hoắc Thời An từ trên giường ngồi bật dậy, “Em muốn chết hả.”

“Ban nãy nói tới đâu rồi nhỉ,” Tôi cầu sinh đổi chủ đề, “Phải rồi, anh đã định thời gian chưa? Hay là để em lo vé máy bay và nơi ở?”

Lần này hắn không bị mắc bẫy, nhất định phải so kè mắng tôi, giọng lạnh tanh, “Em đi ngủ ngay cho anh.”

Bộ dạng kia như đang dạy dỗ một đứa trẻ.

Tôi yếu ớt nói, “Em còn chưa tắm mà.”

“Thế tắm đi rồi đi ngủ,” Hắn nghiêm mặt, “Cứ để video call, anh muốn nhìn em ngủ.”

Tôi thầm mắng trong lòng, đồ dở hơi.

“Đang chờ anh dở hơi chứ gì?” Hắn nheo mắt lại, “Thầy Phương à, em đừng ép anh, nếu em mà ép anh nóng lên, đến chính anh cũng không biết mình sẽ làm gì đâu đấy.”

Tôi sợ hắn lại nhây, lập tức đầu hàng bảo, “Cho anh xem, cho anh xem!”

Hắn thỏa mãn, quay trở về đề tài trước, “Em lo chuyện vé máy bay với nơi ở đi, em là chủ nhân gia đình mà.”

Tôi hỏi hắn, “Anh muốn đi đâu? Có ý tưởng không?”

Hắn lại nằm xuống giường, một tay gối sau đầu, lười biếng cười bảo, “Em quyết định đi, chỉ cần là nơi em thích, anh đều thích cả.”

50. Chương 50

Tôi cùng mẹ tôi, và cả Hoắc Thời An, ba chúng tôi gặp nhau trong một thị trấn nhỏ hẻo lánh ở nước ngoài.

Căn nhà nằm trong rừng rậm, là một căn nhà gỗ nhỏ, xung quanh tuyết trắng phủ đầy mênh mông, lạnh bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu.

Đêm ba mươi, mẹ tôi chẳng kiêng nể muốn đẩy tôi đi.

Tôi nuốt nước nóng trong miệng xuống, đứng dậy đi lên phòng.

Mẹ nằm nặc đòi đuổi tôi ra ngoài.

Tôi nhất thời há hốc miệng, “Mẹ à, đêm hôm khuya khoắt, con mà ra ngoài thành chó đông lạnh mất?”

Nữ sĩ Chân nói, “Mặc áo khoác vào.”

Tôi giả vờ đáng thương với mẹ, “Ngoài trời nhiệt độ thấp lắm, con có mặc cả chục cái áo khoác, khoác thêm chăn bông, vẫn lạnh như thường.”

Nữ sĩ Chân nói, “Đúng là lạnh thật.”

Tôi vừa thở một hơi, liền nghe thấy mẹ bảo, “Thế sao còn tìm cái nơi khỉ ho cò gáy này?”

“.....”

Cái tên Hoắc Thời An không những không giúp tôi, còn run vai cười như thăng ngốc.

Tôi chưa kịp mở lời, thấy mẹ lia ánh mắt tới, mi mắt giàn giụa làm động tác “Tiểu nhân xin được cáo lui”.

Vừa ra khỏi nhà gỗ, tôi không nhịn được mà run lên cầm cập.

Phóng mắt trông ra xa, không phải cây cối thì cũng là màn tuyết trắng xóa, có lẽ lúc đó tôi chấp mạch rồi, nên mới dựa vào bức ảnh trên mạng mà chọn nơi này, còn ôm thái độ nhất quyết không thay đổi, nhanh chóng đặt máy bay sắp xếp mọi chuyện lớn nhỏ.

Gió đêm thổi tuyết trắng bay loạn, lúc thổi lên mặt buốt như đao băng cửa.

Tôi chụp chiếc mũ sau áo lên, kéo hai sợi dây buộc dưới cằm, sau đó lại kéo cổ áo lên cao cổ lên, che đi mũi và miệng, cúi đầu giẫm xuống tuyết, cứ giẫm tới giẫm lui, trong đầu nghĩ cái nọ giẫm cái kia.

Nửa giờ trôi qua, tôi giẫm nát chỗ tuyết ngoài cửa, Hoắc Thời An mới mở cửa ra.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Nói chuyện xong rồi à?”

Hắn dút hai tay vào trong túi, “Không hỏi anh nói chuyện gì à?”

Tôi tiếp tục giẫm tuyết, “Lười hỏi.”

Vừa dứt lời, chiếc mũ lông bị hắn kéo xuống, theo đó là tiếng hắn bắt mồm gằm nhẹ, “Có thể để tâm tới chuyện người đàn ông của em hay không hả?”

Gáy tôi đột nhiên bị lộ dưới không khí lạnh, không hề đề phòng, có thể nói là cả người buốt cóng, tôi đập hắn một cái, “Tiên sư, anh không biết đường chủ động mở miệng à?”

Hắn không tránh né, “Anh muốn em hỏi cơ.”

Tôi kéo cái mũ lên, để gáy từ từ ấm lại, “Em muốn anh nói.”

Hắn liếc mắt, “Thích cãi nhau đúng không?”

Tôi không mặn không nhạt nói, “Em cũng muốn hỏi anh câu này đây.”

Hai chúng tôi ở ngoài căn nhà gỗ mất to trường mất nhỏ.

Đúng lúc này, bên trong vọng ra tiếng mẹ tôi, “Không ai nhường ai, chia tay là xong.”

Tôi và Hoắc Thời An nhìn nhau, chia tay cái rầm, có chết cũng không chia lìa.

Buổi tối mẹ tôi ngủ ở căn nhà gỗ bên cạnh, tôi và Hoắc Thời An ở chung một phòng.

Tôi chui vào trong ổ chăn tán gẫu qua wechat với Miêu Miêu.

Miêu Miêu cho tôi xem clip pháo hoa, đều là clip được đăng trong vòng bạn bè, năm nay cô nàng không thể trở về đón Tết, đang ở nước ngoài, có một hoạt động.

Đây là lần đầu tiên cô và ban nhạc cùng biểu diễn kể từ khi ký hợp đồng với công ty.

Tôi hỏi cô nàng đã ăn chưa.

Miêu Miêu: Ăn mấy miếng bánh quy rồi, giờ thấy hơi lo, nửa năm rồi không hát, sợ quên lời.

Tôi: Bà tự viết lời, còn quên được à?

Miêu Miêu: Quên chứ, trước khi tôi với các anh em ký hợp đồng đều chỉ hát ở quán bar, chưa từng đứng biểu diễn ở sân khấu lớn, nhất định sẽ căng thẳng, tôi mà căng thẳng dễ ngu người lắm.

Tôi cho chân vào trong chăn lắc lư, không gõ chữ, nói qua tin nhắn thoại với cô, “Không sao đâu, có máy nhắc lời, quên thì nhìn một chút.”

Có lẽ phía Miêu Miêu không tiện gửi tin nhắn thoại, cô nàng vẫn còn gõ chữ: Được lắm Hoài Hoài, còn biết có máy nhắc lời.

Tôi nói, “Tôi không chỉ biết có máy nhắc lời, còn biết có thể ghi âm, không cần phải hát live ở sân khấu.”

Miêu Miêu: Thế thì không được, tôi làm âm nhạc, làm cái này, không thể hát nhép như vậy.

Chăn trên người tôi tự nhiên bị kéo đi, lạnh khiến tôi rùng cả mình, quay đầu gào lên với Hoắc Thời An, “Anh làm cái gì vậy hả?”

“Anh còn đang muốn hỏi em đây.” Hoắc Thời An đứng bên mép giường, “Vẫn chưa nói xong hả?”

Tôi mắng hấn dở hơi.

Hấn hừ lạnh, “Em mắng câu này từ nhỏ tới giờ rồi.”

Tôi rúc vào trong chăn, “Em hoài cổ.”

“Anh thấy em lười thì có.” Hấn nói với tôi, “Dịch vào trong đi.”

Tôi nằm yên bất động, kết quả bị hấn ép di chuyển vào trong giường.

Hoắc Thời An không cho tôi nói chuyện với Miêu Miêu nữa, kêu tôi tâm sự với hấn, tôi bảo không có gì để tâm sự.

Hấn trưng bản mặt người chết ra với tôi, hết sức đau lòng khổ sở, “Lần trước mình đón Tết cùng nhau là hồi lớp 12 nhỉ.”

“Không muốn nhắc lại chuyện quá khứ đâu, anh có tinh thần như vậy không bằng tính toán hiện tại với tương lai đi.”

Tôi gác chân lên đùi hấn, “Như vậy mới thú vị.”

Hấn nín thở, không nói lời nào kéo tôi vào lòng.

Tôi gào lên trước khi hấn định cắn xuống, “Khoan đã!”

“.....” Hấn siết chặt eo tôi, hơi thở nặng nề phả lên tai, “Thầy Phương à, em tự nhiên gọi như vậy, suýt chút nữa khiến nửa đời sau không được hưởng phúc đấy, anh khuyên em nên kiềm chế một chút.”

Miệng tôi giãn giãn, “Em còn chưa chúc tết mọi người.”

“Lát nữa chúc sau.”

Hấn nói xong cũng chặn miệng tôi lại, chỉ cho tôi ư ử, không cho tôi lải nhải với hấn.

Người khác bảo một lát nữa, có lẽ là một lát nữa thật, nhưng một lát nữa của Hoắc Thời An, trung bình phải mất hai giờ.

Tôi với lấy điện thoại chúc Tết các bạn học cũ, thê thảm tới mức này rồi, nhưng vẫn không quên chúc Tết, đến chính bản thân mình cũng thấy cảm động.

Hoắc Thời An cũng cảm động lây, “Em đã dùng hành động để giải thích cái gọi là tình hữu nghị sâu hơn biển.”

Tôi không đếm xỉa tới hấn.

“Thế anh thì sao?” Hấn sấn súa ôm lấy tôi, hôn lên cổ tôi, “Anh là người thân với em nhất, tình cảm hai chúng ta phải sâu nặng tới mức nào nhỉ?”

Tôi phát lị xì cho mọi người, ngoài miệng đáp trả hấn, “Anh không biết à?”

Hấn già mồm nói, “Không biết.”

Tôi làm như không nghe thấy, “Minh tinh Tết đến không phải cần đăng video chúc phúc gì đó hay sao? Anh không đăng à?”

“Quay từ trước rồi,” Hấn day tai tôi, “Studio sẽ đăng.”

Tôi thoát ra khỏi group wechat, “Thế anh lị xì cho em đi.”

Động tác day của hấn dừng lại, khoa trương chép miệng, “Ừ, ghê phết nhỉ, thầy Phương còn biết đòi lị xì, tiến bộ quá, không tồi không tồi.”

“Đợi chút, lị xì cho em.”

Tôi đợi một phút, nhận được lị xì của hấn, 99.

Hoắc Thời An nói, “Trong wechat của anh chỉ có mấy trăm thôi, 99 là số đẹp nhất rồi, chín mươi chín, cửu cửu, thiên trường địa cửu, hay nhỉ.”

Khóe miệng tôi không ngừng co giật, cái tên này chỉ thích những con số may mắn, đồng thời tin chắc rằng sẽ hữu dụng trong câu chuyện tình cũ rích của chúng tôi.

Đại khái tôi bị mấy con số này làm cho choáng váng, thốt lên một câu, “Thế sao anh không gửi cho em 13145.20 đi?”

Đôi mắt hấn sáng lên, “Cảm ơn thầy Phương đã chỉ điểm.”

Sau đó lại quay sang dùng giọng điệu báo cáo với tôi rằng hấn muốn dùng tiền, 20 ngàn.

Tôi không theo kịp đường não của hấn.

“Tuy rằng thẻ mang tên anh, nhưng tiền trên thẻ cũng là của em,” Hoắc Thời An vui mặt vào cần cổ đâm mồ hôi của tôi, cọ qua cọ lại như một con chó lớn, “Anh phải xin phép em, được em phê chuẩn mới có thể sử dụng được.”

“.....” Lại còn nịnh nọt muốn tôi quản.

Tôi nhận được hấn mừng 13145.20, “Được rồi, chúc mừng năm mới, đại minh tinh, hy vọng sang năm mới anh có thể chín chắn hơn một chút.”

Hấn kéo tôi vào lòng, “Chín kỷ lắm rồi.”

Nếu tôi còn sức lực, có lẽ sẽ ứ hự với Hoắc Thời An, nhưng mà tôi mệt quá rồi, bắp chân tê rần, nói không khoa trương, nếu bây giờ tôi muốn xuống giường đi tè, có lẽ bắp chân sẽ giật đùng đùng, cần hấn đỡ lấy.

Tình trạng của hấn khác hoàn toàn với tôi, cơ thể giống như được sạc đầy điện, cũng không biết sạc điện từ lúc nào, tinh lực dồi dào, thấy tôi buồn ngủ thì ầm ĩ, “Tết đến mà không gọi một tiếng ‘ca’ à?”

Mặt tôi sa sầm lại, “Anh bớt gây chuyện đi được không?”

“Không thể,” Hấn giả vờ giả vệt, “Anh ngứa ngáy trong lòng.”

Tôi quay lưng đi ngủ, hấn lải nhải làm phiền tôi, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

“Anh muốn quà mừng năm mới.” Hấn lẩm bẩm bên tai tôi, “Hoài Hoài à, anh muốn quà năm mới.”

“.....”

Tôi bị hấn làm phiền không chịu được, “Ca.”

Hấn được voi đòi tiên, “Gọi điệp âm đi.”

Tôi gọi qua loa, “Ca ca.”

Hắn vẫn không nằm xuống, đưa ra yêu cầu quá đáng hơn, “Thêm tên anh vào phía trước đi.”

Tôi xoay người lại đập một chưởng.

Hắn không đập trả, cũng không mắng tôi, chỉ cười hềnh hếch, gương mặt dịu dàng chết đi được.

Yết hầu tôi cuộn cuộn, mình tìm người yêu nhây như vậy, có quỳ cũng phải chiều theo.

Thế là tôi nhắm hai mắt lại, “Thời An ca ca.”

Hắn thỏa mãn, xoa xoa gương mặt tôi, “Ngoan lắm.”

“Gai ốc rơi lả tả khắp giường đây này.” Tôi vuốt mặt, “Không ngủ được nữa.”

Hắn đột nhiên nói, “Hoài Hoài à, anh yêu em.”

Tôi ngẩn ra.

Tên đầu sở kéo tôi vào lòng, không cho tôi thấy bộ dạng hắn thế nào.

Với hiểu biết của tôi về hắn, nhất định lúc này gương mặt đỏ như cái ớt khỉ rồi.

Tôi ôm lấy tấm lưng rộng của hắn, lúc sắp ngủ bị hắn lay tỉnh giấc, tôi không mở mí mắt ra nổi, mơ mơ màng màng nói, “Em cũng yêu anh.”

Sau đó tôi bị hắn cắn một cái.

Lại sau đó nữa tôi vào giấc, ngủ say sưa.

...

Sáng hôm sau, tôi bị Hoắc Thời An đánh thức, nếu không phải mẹ tôi đi tới gõ cửa, tôi không biết đến khi nào mình mới có thể rời giường.

Ăn sáng xong, ba người chúng tôi cùng ra ngoài đi dạo.

Đi đâu cũng như nhau, không phải cây thì là tuyết trắng, cũng may mà bốn phía xung quanh không có bóng ai, vô cùng thoải mái.

Hoắc Thời An chạy lên phía trước, đi giật lùi chụp ảnh cho mẹ và tôi.

Tôi thấy hắn lảo đảo, không yên tâm chau mày gọi, “Anh đi chậm một chút.”

Nữ sĩ Chân có ý kiến, “Lớn đùng như vậy, ngã xuống tuyết cũng có sao?”

Tôi ho khan hai tiếng, đang định nói chuyện, lại trông thấy Hoắc Thời An chạy về phía bên đây, tôi sợ hắn gây chuyện gì, vội vã nhảy mắt với hắn, để hắn qua bên kia chụp phong cảnh.

Kết quả hắn cười nói với mẹ tôi, “Mẹ ơi, con chụp nhiều ảnh lắm, mẹ xem đi.”

Mẹ tôi thế mà không tỏ thái độ, còn nắm lấy máy ảnh của hắn để xem.

Tôi ngây như phỗng.

Không biết qua bao lâu, đến khi tôi phản ứng lại, mẹ tôi đã đi xa, tự mình ngắm phong cảnh, bóng lưng rất tiêu sái.

Tôi quay đầu nhìn Hoắc Thời An đang lúi húi với cái máy ảnh, “Rốt cuộc tối qua anh với mẹ em nói gì thế?”

Hoắc Thời An hờ hững, “Thì bàn chuyện hôn lễ chứ gì.”

Tôi không tin, “Chém gió.”

Hoắc Thời An chau mày nhìn tôi, như nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh, “Lạnh chết đi được chém làm gì.”

Tôi nắm lấy máy ảnh, hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

Gọi mẹ ngọt xớt như vậy, thế mà tôi vẫn chẳng biết gì, đây là đãi ngộ của nhân vật chính trong truyện tình cảm đấy à?

Hoắc Thời An tháo găng tay da xuống, bàn tay ấm áp xoa bóp gương mặt lạnh lẽo của tôi, “Mẹ em hợp phụ huynh với anh, nói một hai ba bốn năm vẫn đề, tổng kết lại là muốn anh bảo vệ em cho tốt, đừng để em chịu tổn thương.”

Tôi ngẩn ra, “Còn gì nữa không?”

“Còn có,” Hoắc Thời An chớp mắt cười nói, “Anh nói anh sẽ vạch sẵn đường lui rồi dẫn em đi cùng.”

Hắn cúi đầu, khẽ chớp mũi tôi nói, “Hai đứa mình phải nuôi ba con mèo ba con chó, đúng không?”

Tôi hít vào hơi thở ấm áp của hắn, chóng mặt, “Ừ.”

Mẹ tôi không phải người cảm tính, mẹ rất lý trí, không chế tình cảm tốt, Tết đến mẹ có sắp xếp của mình, những chuyện cần nói đã nói xong, buổi chiều mẹ đi rất nhanh, để tôi và Hoắc Thời An ở lại trong căn nhà gỗ.

Chơi vài ván bài, tôi nhân lúc Hoắc Thời An đi rót nước lấy điện thoại ra xem vòng bạn bè.

Đêm hôm qua Tần Diễm đăng ảnh, trong bức ảnh là bữa cơm tất niên của anh ta, tất cả đều là những món ăn bình dân, chẳng ăn nhập gì với bộ dạng ông chủ lớn của anh ta, nhưng có cảm giác rất ấm áp.

Tôi phát hiện ở góc trái bức ảnh có một bộ bát đĩa cho trẻ con.

Hoắc Thời An dán sát lại gần bảo, “Con nhà người ta đấy.”

Tôi liếc mắt nhìn hắn.

Hắn đặt cốc nước xuống trước mặt tôi, “Sao hả? Chỉ lão già kia mới có thể nhìn ra quan hệ của chúng ta, anh thì không được hả?”

Tôi muốn cầm cốc lên, bị hắn đập bộp một cái vào tay, “Em ngốc à, không thấy nó nóng à?”

Hắn hừ một tiếng, “Chẳng lẽ em muốn làm bỏng tay, để anh hầu hạ cơm nước cho em?”

Tôi chê hắn lắm điều, “Anh còn nhìn ra được cái gì nữa?”

Hắn vừa lắc cốc nước vừa nói, “Ba thằng bé là người thương cũ của họ Tần, sau khi hai người chia tay, anh người thương cũ này kết hôn sinh con với một cô gái, giờ thì ly hôn, một mình nuôi con nhỏ, anh ta cảm thấy để người thương cũ làm ba đơn thân quá vất vả, muốn chăm lo cho chứ sao.”

Tôi nhớ lại mấy ký ức ngắn ngủi lúc chạm mặt ở nước ngoài, rồi lại nghĩ xa hơn, nhớ lại lần gặp mặt nói chuyện với Tần Diễm ở quán trà Tứ Ngũ Cách, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, cảm thấy lời Hoắc Thời An nói độ khả thi rất cao.

Mỗi người có một câu chuyện tình yêu, mỗi người có một cuộc sống, ông trời tự biết sắp xếp.

Tôi và Hoắc Thời An dừng chân trong rừng ba bốn ngày, không thể không trở về.

Bây giờ hai chúng tôi vẫn chưa thể sống cuộc sống điền viên.

Buổi sáng cùng ngày về nước, Hoắc Thời An hôn bàn tay đeo nhẫn của tôi, “Hoài Hoài à, mình đi đăng ký đi, sau đó ra sân bay nhé.”

Tôi còn chưa nói gì, hắn đã lôi mẹ tôi ra, “Đây là ý mẹ anh đấy.”

“Mẹ anh hy vọng lần này hai đứa mình đi đăng ký.”

Tôi lấy điện thoại ra, làm bộ gọi điện thoại cho mẹ.

Hoắc Thời An cướp lấy điện thoại của tôi, trói chéo tay tôi ra phía sau, “Gọi cái gì mà gọi, không cho phép gọi.”

Tôi trợn trắng mắt, “Ai làm loạn trước cơ?”

“Không làm loạn với em mà, anh thật lòng đấy.” Hấn chỉ vào chiếc nhẫn trên tay tôi, “Đây là nhẫn cưới.”

Tôi buông mắt nhìn xuống, lúc bấy giờ mới phát hiện đây không phải chiếc nhẫn mình đeo trước đó.

Có một hoa văn mờ, nếu không nhìn kỹ thì rất khó có thể nhìn ra.

“Tôi hôm qua anh đổi trong lúc em ngủ đấy, anh cũng đổi rồi.” Hoắc Thời An chìa tay ra, để tôi thấy nhẫn của hắn, “Anh nắm ngón tay em đeo cho anh.”

Dứt lời, còn trông mắt nhìn tôi đợi khen ngợi, hy vọng tôi thơm hắn một cái, bảo hắn làm tốt lắm.

Tôi hít sâu, cố nén tâm tình đang trào dâng trong lòng xuống, kiềm chế bản thân không chấp mạch cùng hắn, “Trước mắt không đăng ký, đợi mấy năm nữa đi.”

“Không được,” Hoắc Thời An nghiêm mặt, “Anh không đợi được đâu.”

Tôi hơi nhúc nhích, “Không đợi được cũng phải đợi.”

Hấn không ăm ỉ với tôi, cười bảo, “Ở bên đây không đón tết âm lịch, kỳ nghỉ giáng sinh đã qua lâu rồi, hôm nay làm việc, bây giờ hai đứa mình qua đó vẫn còn kịp.”

Tôi không nói lời nào.

Hấn cũng không nói lời nào, cứ mân mê mu bàn tay tôi, khắp người có vẻ không vui.

Một lúc sau, tôi không quản được tình cảm trào dâng trong lòng, thở dài nói, “Vẫn cách cũ.”

Nói rồi tôi lấy một đồng xu ra, “Vẫn như trước, tính mặt hoa, nếu mặt hoa, hôm nay chúng ta đi đăng ký.”

Hấn trừng mắt nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi lui về phía sau một bước, nhìn hắn không chớp mắt, “Em muốn tung.”

Dứt lời, tôi tung đồng xu lên trên.

Lần này hắn không giống như hồi đi học, dù là kết quả gì cũng chấp nhận, cũng không giống như lần trước ở trong phòng bệnh gào lên mặt số cũng phải tính, mà lợi dụng ưu thế chiều cao giơ tay chặn lại giữa chừng, cướp lấy đồng xu.

Sau đó hắn mở lòng bàn tay ra, mặt hoa hướng lên trên.

Trái tim tôi đánh rơi một nhịp.

Cái này không tính.

Nhưng đến khi tôi thấy khóe mắt hắn đỏ bừng lên, trong mắt ngập nỗi khát vọng đợi mong, rất thuần túy đẹp đẽ, tôi lại không không chế được bản thân mình làm chuyện ngu ngốc.

Đăng ký rồi, Hoắc Thời An ngồi trong xe tĩnh tâm lại.

Tôi không làm phiền hắn, tôi cũng phải sắp xếp lại mớ cảm xúc ngổn ngang, không thể không biến sắc, không kích động.

Thời gian lặng lẽ trôi trong sự im lặng của chúng tôi, lúc này đây cả hai đứa đều quên mất mình phải đuổi kịp chuyến bay.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Thời An nâng niu tờ giấy đăng ký như báu vật lên, hắn cất lời, giọng khàn đặc, “Từ hồi anh muốn hôn em, anh đã tưởng tượng tới ngày này.”

Tôi nghi ngờ hắn khóc, bèn quay mặt hắn lại, nhưng hắn ra sức nghiêng đầu, không cho tôi xem, tôi đành phải bỏ cuộc.

Ngừng lại một chút, tôi hỏi, “Muốn hôn em khi nào?”

“Có một lần em ăn kem que, cái miệng hồng hồng óng ánh, anh cứ nhìn mãi, muốn biết hôn có cảm giác thế nào.” Hoắc Thời An nói, “Khi đó anh biết anh mất đi một người anh em, tiêu đời rồi.”

Tôi vuốt mặt, khẽ lắm bầm, “Sau đó em cũng tiêu.”

Hắn chấn động, không kiềm chế được tâm tình mà nói, “Lặp lại lần nữa đi!”

Tôi giật mình, “Có gì hay ho mà nói, cái gì có thể cho anh em đã cho anh hết rồi, anh còn muốn mấy chữ ấy à?”

Hắn bướng bỉnh nói, “Muốn chứ.”

“.....”

Tôi đành phải lặp lại một lần nữa.

Hoắc Thời An nhanh chóng lấy tay dụi lên mắt, nghiêng đầu nhìn tôi, đôi mắt ửng ửng đỏ, trên gương mặt là nụ cười trong veo mà ấm áp, toát lên nét thanh xuân trẻ trung mà tôi thương vô vàn, “Phương tiên sinh, chúc mừng em trở thành bạn đời của anh.”

Tôi nhìn gương mặt hớn hở của hắn, không kiềm chế được chọc hắn, “Hoắc tiên sinh, nước mình không thừa nhận đâu.”

Bộ dạng hắn như thể muốn đập chết tôi, “Đừng sát phong cảnh như vậy được không hả?”

Tôi bật cười thành tiếng, “Thế làm lại đi.”

Hắn lườm cảnh cáo tôi, sau đó làm lại, đưa tay ra nói với tôi, “Phương tiên sinh à, chúc mừng em trở thành bạn đời của anh.”

Tôi nắm lấy tay hắn, hết sức dịu dàng, “Là vinh hạnh của em.”

Hai chúng tôi nhìn nhau, đều trông thấy đáng vẻ ngốc nghếch mà mình hằng quen thuộc.

Năm dài tháng rộng như vậy, ngọt ngào và cay đắng, niềm vui và nỗi buồn, nhất định đều sẽ có, mình cùng nhau từ từ bước qua.

Dù sao hai ta cũng chẳng thể xa rời.

51. Chương 51: Phiên Ngoại 1

Năm ba mươi tuổi, tôi xin nghỉ công việc giảng viên, ra nước ngoài định cư.

Tháng chín năm đó, trong một lễ trao giải điện ảnh, Hoắc Thời An tuyên bố lùì khỏi giới giải trí mãi mãi.

Lúc đó tôi ngồi trước máy tính, vừa bóc đậu nành hồi tối luộc, vừa xem video.

Hoắc Thời An mặc bộ âu phục được cắt may cẩn thận, trên cà vạt có kẹp cài đánh dấu “28”, hắn nâng cúp và giấy chứng nhận trong tay, cứ như vậy lấy thân phận một người đàn ông thành công hào nhoáng nhìn về phía ống kính, mỉm cười nói rằng mình sẽ lùì khỏi giới.

Tất cả mọi người dưới khán đài xôn xao.

Tôi từng mừng tượng hình ảnh này vô số lần, lúc nó thực sự diễn ra, lại mang tới dòng cảm xúc vượt ngoài dự liệu của mình.

Tôi thấy MC trên sân khấu không nói được lời nào, đã ngây người ra, đổi lại tôi làm MC, cũng sẽ choáng váng như vậy.

Hiện trường trực tiếp hết sức hỗn loạn, các fans hâm mộ của Hoắc Thời An bùng nổ.

Tôi biết thực ra mấy năm qua Hoắc Thời An vẫn luôn để lộ manh mối ra ngoài, một cái hai cái, chính là để các fans hâm mộ phỏng đoán, đợi đến khi hắn chính thức tuyên bố, bọn họ có thể dễ dàng chấp nhận hơn một chút.

Nhưng đồn đoán là một chuyện, chính thức tuyên bố lại là một chuyện khác.

Các fans hâm mộ của hần khó có thể chấp nhận, những tiếng gào thét chói tai đan xen, hoàn toàn vỡ òa.

Động tác bóc đậu của tôi dừng lại, sững sờ nhìn Hoắc Thời An cất lời cảm ơn với các fans hâm mộ, hần nói rất nhiều, kể từ khi debut mãi cho tới lễ trao giải, nửa đoạn đầu hần uể oải, nhưng nửa đoạn sau hần như biến thành người khác, dường như được hạnh phúc bao bọc, gương mặt đong đầy chờ mong và hy vọng.

Cuối cùng hần khom lưng cúi đầu, xuống sân khấu, hờ hững bỏ lại một bóng người hào nhoáng vinh quang.

Cuộc đời này, thứ mọi người có thể nắm giữ trong tay chỉ có hạn, phải bỏ ra mới có được, cả tôi và hần đều đã bỏ một vài thứ.

Cuộc sống sau tuổi ba mươi, chúng tôi muốn sống thật giản đơn.

Ánh mắt tôi dõi theo ống kính, dừng trên người Hoắc Thời An quay trở lại ghế ngồi, nhìn hần mỉm cười với ống kính, tôi cũng nhướn miệng cười, giống như đáp lại hần.

Giới showbiz bây giờ rất khác với sáu năm trước, hình thức hoạt động của lưu lượng được cố định, một vài công ty xem mèo vẽ hổ để tạo nên.

Bởi vậy nên thị trường lưu lượng thay đổi chóng mặt.

Hoắc Thời An qua tuổi hai mươi lăm, có lời đồn thổi rằng hần hết thời, cách một khoảng thời gian lại xuất hiện, cứ không định kỳ như vậy đến năm ba mươi tuổi, hần vẫn còn nổi tiếng.

Không chỉ tôi, cũng có một vài người nhìn ra được, thực ra hần đã chuyển hình tượng từ lâu, không còn đi theo hướng lưu lượng nữa.

Hơn nữa hần chuyển hình rất thành công, sáu năm qua hần đã lui khỏi lĩnh vực truyền hình, chỉ đóng phim điện ảnh, mỗi năm một bộ, tần suất rất ổn định, giá trị thương mại một đường tăng lên, từ trước đến giờ không giảm xuống.

Tôi cầm điện thoại lướt weibo, không có gì bất ngờ khi nghẽn mạng.

Một lúc sau tôi mới có thể vào được.

Đám blogger điên cuồng lên bài, tất cả đều bùng nổ.

Một lưu lượng sinh ra có thể khiến họ cọ nhiệt, ăn ngon uống say, một lưu lượng rớt xuống hoặc lui ra cũng có thể làm được điều tương tự.

Có một nhóm người lấy kẹp cà vạt có hình “28” của Hoắc Thời An ra để lên bài, nói hần lui khỏi giới còn quảng cáo cho nhãn hiệu của mình, không biết là thao tác quái quỷ gì.

Nhóm phân tích bảo nếu hần muốn kiếm tiền thì đã chẳng lui khỏi giới giải trí, nhưng nếu không muốn kiếm tiền thì sao lại phải quảng cáo?

Chân tướng chỉ có một, chiếc kẹp kia không có ý nghĩa gì khác, chỉ đơn thuần là hần thích thôi.

Sau đó là một làn sóng chế giễu gu thẩm mỹ.

Còn có một nhóm người bám chặt không buông lý do Hoắc Thời An lui khỏi giới, fans hâm mộ thì thương tâm khổ sở, người qua đường thật giả tiếc thương, mấy kẻ quái đản lạ lùng thì chẳng rõ nhà ai.

Những người kia bình luận “độc quyền”, nội dung là sở dĩ hần lựa chọn từ bỏ khi sự nghiệp ở trên đỉnh vinh quang, là bởi hần không muốn đối diện với sau này, hần yếu đuối, nhu nhược, không có can đảm, còn liệt kê mấy thứ mình tự cho là chứng cứ, nói như đúng rồi.

Tóm lại chuyện Hoắc Thời An lui khỏi giới giải trí gây ra tiếng vang lớn, sóng to gió lớn nổi bốn bề, kiểu gì cũng có thể nói được.

Có lẽ phải mất một thời gian nữa mới có thể lắng xuống.

Tôi thở hắt một hơi, đặt điện thoại xuống tiếp tục bóc đậu luộc.

Hoắc Thời An chỉ lùì khỏi giới mà không công khai là ý của tôi, những người quan tâm hẳn sẽ biết tách riêng giữa tác phẩm và đời tư, không bám dai như đĩa bới móc chuyện riêng tư của hẳn, chỉ từ từ bước ra khỏi nỗi kinh ngạc, tôn trọng lựa chọn của hẳn, thành tâm chúc phúc.

Những người không để ý tới hẳn, nếu hẳn công khai sẽ chỉ có một kết quả, tặng thủ cấp.

Bởi vậy nên không cần thiết phải công khai.

Sau khi cơn phong ba Hoắc Thời An lùì khỏi giới showbiz lắng xuống, hẳn nương nhờ vào tôi.

Thời đại phát triển mạnh mẽ, công nghệ cao trải rộng toàn cầu, thế mà hai chúng tôi sống cuộc sống điền viên, cứ như quay về thời xưa cổ.

Hoắc Thời An tinh lực dồi dào, rảnh rỗi không có việc làm thì rất thích chơi với tôi.

Má nó chứ tôi sắp bị hẳn chơi không kham nổi cuộc sống.

Có một ngày không biết Hoắc Thời An trúng gió gì, hẳn mua một cái lò nướng về, nói là muốn làm bánh quy.

Tôi tin hẳn, thế mà buổi trưa ăn có mỗi một xiu, để bụng ăn bánh quy, kết quả tối đến, hẳn cho tôi xem một thứ đen thùi lùì, có tên là bánh bích quy.

Tôi không trách hẳn, chỉ trách chính mình.

Hắn hâm hấp đã đành, tôi đây không những không ngăn cản, còn hâm theo hẳn, không phải tự tạo nghiệp thì là cái gì?

Hoắc Thời An thấy tôi mãi mà không biểu hiện gì, hẳn như quý ông bị lạnh nhạt, hừ một tiếng qua lỗ mũi, “Do bơ có vấn đề.”

Khóe mắt tôi giãn giãn, “Chứ không phải trứng gà có vấn đề à?”

Da mặt hẳn dày thêm mấy lớp, nghe tôi nói vậy, liền tỏ vẻ dăm chiêu, “Cũng có thể.”

Tôi lặng lẽ nhìn hẳn làm màu.

“Thôi được rồi được rồi!”

Hoắc Thời An đổ cái đồng đen thùi lùì vào thùng rác, nghiêm mặt vác tôi lên phòng.

Tôi vung tay ra, “Anh làm cái gì thế?”

Hắn đứng ở cửa, rất thất vọng nghiêng đầu nhìn tôi, thở dài thườn thượt, “Hai chúng ta bên nhau bao năm rồi hả? Sao ngay cả chút ăn ý cũng không có thế?”

Tôi, “.....”

“Đạ mấu, tại nghe lời anh mà bụng em dán vào lưng, thấy được cả sao rồi đấy anh có biết không hả?”

“Biết em đói bụng, nên anh còn chưa thu dọn bàn ăn đã vội vã muốn dứt em ăn đây còn gì.” Hẳn đau lòng nói, “Em thì sao? Em không những không thương anh làm lưng vất vả, còn ầm ĩ với anh.”

Tôi trợn trắng mắt, “Làm cái ciu!”

“Biết mà, biết em chỉ có ham muốn này thôi mà.” Hẳn khẽ cười cắn lên môi tôi một cái, đá vắng cửa đi vào, “Ngoan nào, để anh cho em tha hồ làm.”

“.....”

Ngày hôm sau, Hoắc Thời An vẫn kêu muốn làm bánh quy, thất bại là mẹ thành công.

Tôi lười quản hẳn, chỉ cần hẳn không đốt căn nhà trong thị trấn của chúng tôi, thích làm gì thì làm.

Ngoài sân nắng ấm áp, hoa muôn màu khoe sắc nở rộ, năm tháng tĩnh lặng bình yên.

Tôi rót một chén trà đi vào thư phòng, đóng cửa lập trình.

Không biết bao lâu sau, Hoắc Thời An chạy vào, nửa ôm nửa kéo tôi đi ra, ấn tôi xuống chiếc ghế trước bàn ăn trong sảnh.

“Em ngồi ở đó.”

Trong đầu tôi chỉ chút số liệu, hơi dần ra, “Xong thì sao?”

“Xem anh làm.” Hắn xắn tay áo sơ mi, nhướn mày nhìn tôi, “Hôm qua anh làm bánh không tốt là do em không ở đây, em tiếp sức mạnh tình yêu cho anh đi.”

“.....” Em tát anh một cái có được không?

52. Chương 52: Phiên Ngoại 2

Hoắc Thời An nghiên cứu xong bánh quy, bánh mì, bánh gato, tart trứng.. lại bắt đầu nghiên cứu về cánh gà đùi gà, thường xuyên nướng cho tôi, bắt tôi ăn.

Hắn tự xưng là tiểu vương tử nhà bếp.

Tôi sửa lại cho hắn, lão vương tử mới đúng.

Trong thị trấn không có nhiều hộ gia đình, tất cả đều ở riêng rẽ, được cỏ cây hoa lá bao quanh, không nhà nào gần nhau, phong cảnh đẹp đẽ, hơn nữa rất chú trọng tới đời sống riêng tư.

Tôi dạy học trên thị trấn, dạy tiếng Trung cho hơn chục bạn nhỏ, mỗi ngày một tiết.

Phần lớn thời gian còn lại, tôi có dự án thì theo dự án, không có dự án thì cùng Hoắc Thời An đi dạo chỗ nọ chỗ kia, lọ mọ làm việc nọ việc kia, sống cuộc sống mình hằng mong muốn.

Hoắc Thời An vẫn còn diễn kịch, chỉ có điều thay đổi sân khấu, khán giả là tôi, giám khảo cũng là tôi.

Tôi sẽ phát phần thưởng cho hắn, không phải bạt tai, mà là ngủ đến hôn thiên địa ám.

Lúc cuối năm, Hoắc Thời An bắt đầu trở nên bận rộn.

Bình thường trước mặt tôi hắn nham nhở ngả ngón bày đủ trò là vậy, nhưng lại lén lút làm việc sau lưng tôi.

Sau đó hắn nói, tôi mới biết vì cuộc sống an ổn của hai đứa, hắn đã bồi dưỡng hai đội ngũ anh tài, một đội anh tài ở các quốc gia khác, một đội anh tài giới tài chính trong nước.

Cuối năm hắn tham gia đủ thể loại hợp hành, rời khỏi giới showbiz rồi nhưng vẫn vui vẻ lăn lộn trong giới thương nghiệp.

Hắn không nhiều lời, dùng hành động thực tế và lợi nhuận khổng lồ để nói với tôi, nhân sinh có nhiều con đường, con đường nào cũng dẫn tới La Mã, anh ở La Mã vẫn có nhà cho em.

Như nhãn hiệu “28” kia, cũng vượt quan trăm tướng, chạy như bay lên đỉnh trong lĩnh vực thương mại.

Nói tóm lại, Hoắc Thời An là một đại gia khiêm tốn, hắn nói tôi là người đàn ông sau lưng đại gia, đồng thời cổ vũ tôi biến chuối con số thành hiện vật.

Tôi cũng buồn phiền lắm chứ bộ.

Ở trên thị trấn như chốn đào nguyên, không có chỗ nào cần tới tiền, chỉ có thể quyên góp nhiều hơn một chút, tích góp thiện đức cho những người bên cạnh mình.

Cố gắng để kiếp sau vẫn có thể bên nhau.

Nguyên đán Miêu Miêu kết hôn, chú rể là Alex, bạn thời đại học của chúng tôi.

Họ yêu nhau sáu năm, trong quá trình đó chẳng thể đếm nổi số lần hợp tan tan hợp, cuối cùng vẫn cảm thấy đối phương là người bầu bạn cùng mình suốt cuộc đời này.

Mấy năm qua sự nghiệp của Miêu Miêu thăng trầm thế nào tôi đều trông thấy rõ, ban nhạc của họ từng ra album, từng nổi tiếng, sau đó bởi vì tay trống A Điều bị bệnh rời khỏi nhóm, cả ban nhạc giải tán.

Tuy rằng ban nhạc Popping Candy giải tán, nhưng vẫn để lại dấu ấn không nhỏ trong giới âm nhạc.

Có tác phẩm tiêu biểu, với một ca sĩ mà nói đã là thành công rồi.

Tôi biết hiện tại Miêu Miêu không còn tham gia các hoạt động nữa, chỉ hát ca khúc chủ đề cho phim truyền hình và điện ảnh, đa số đều là ca khúc cô nàng tự sáng tác, cô tính tâm lui xuống làm sáng tác, làm một nhà sản xuất âm nhạc.

Thực ra tôi rất phục cô nàng, tuy rằng từng mê man, nhưng nhanh chóng lấy lại được sự tỉnh táo.

Cùng ngày hôm ấy tôi tới Scotland tham gia hôn lễ của Miêu Miêu.

Không có nhiều người tham dự hôn lễ, đại đa số đều là bạn thân thiết của Miêu Miêu.

Miêu Miêu mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi, toát lên dáng vẻ một cô dâu hạnh phúc.

Tôi quen cô nàng từ năm mười chín tuổi, giờ chúng tôi đã ba mươi, thoáng cái đã mười năm trôi qua.

Thời gian trôi sao mà nhanh quá, nếu không để tâm, sẽ bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Tôi dần sự cảm thán trong lòng xuống, đeo một chiếc vương miện thạch anh nho nhỏ lên đầu Miêu Miêu.

Miêu Miêu nhìn mình qua tấm gương, “Hoài Hoài à, tôi như này trông có giống nữ vương không?”

Tôi khẽ cười, “Công chúa chứ.”

Miêu Miêu sưng sờ, quay đầu nắm lấy tay tôi, “Tôi cứ nghĩ ông sẽ không tới đây.”

“Sao lại thế.” Tôi bảo, “Đám cưới của em gái, phận anh trai có bỏ cũng phải bỏ tới bằng được.”

Miêu Miêu cảm động đôi mắt rưng rưng, cô nàng sụt sịt mũi, “Nhà ông đồng ý cho ông tới đây một mình à?”

Tôi chau mày, “Tên ấy không dám không đồng ý đâu.”

Thực ra hai chúng tôi đã âm ỉ một trận, suýt chút nữa hất tung nóc nhà.

Hắn cho tôi hai lựa chọn, hoặc là đi cùng nhau, hoặc là dừng đứa nào đi cả, tôi kiên quyết đưa ra lựa chọn thứ ba, khiến hắn tức chết đi được.

Cuối cùng tôi vẫn phải hôn hắn, hôn cả người một lượt hắn mới chịu đồng ý để tôi tự tham gia hôn lễ.

Đồng thời phải hứa quay về mặc cho hắn muốn.

Có lẽ Miêu Miêu nhìn ra được lần này tôi đi không dễ dàng gì, cô nàng lắc lư cánh tay tôi, “Sang năm tôi qua Anh định cư, sau này gặp mặt dễ dàng hơn một chút.”

Tôi “Ừ” một tiếng.

Miêu Miêu thở dài, “Cảm giác lâu lắm rồi mình không uống rượu với nhau.”

Tôi trêu chọc, “Alex cho bà uống rượu cơ à?”

“Ảnh mua cả tủ rượu cho tôi, trong đó để rất nhiều rượu, mặc cho tôi uống, ra ngoài uống cũng được, chỉ cần uống cùng người quen.” Miêu Miêu liếc nhìn tôi một chút, “Cơ mà anh nhà ông ấy, chỉ sợ ảnh không cho phép.”

Khóe mắt tôi giãn giãn.

Trong căn nhà cây nhỏ xúx măng, tôi chứng kiến em gái và bạn đại học của mình tuyên thệ, hôn nhau, bước vào cung điện hôn nhân.

Sau đó họ trở thành bạn đời của nhau, căn phòng không ngớt những tiếng vỗ tay.

Tôi ra khỏi căn nhà trên cây, day day khoe mắt rừng rừng nước, lấy chiếc điện thoại không ngừng rung trong túi quần ra, “Gọi mấy cuộc điện thoại rồi, ngứa trong người à?”

Hoắc Thời An không trả lời mà hỏi lại, “Xong rồi à?”

Tôi nhìn mặt hồ trong veo ở đằng xa, “Ừ.”

Hắn liền gào rú, “Thế em đặt chuyến bay muộn như vậy làm gì hả? Muốn ở bên đó tìm người chơi à?”

Tôi đi tới dưới gốc cây, leo lên cầu thang gỗ, đứng trên cao thưởng thức phong cảnh, “Em muốn tìm người chơi, còn cần phải lặn lội tới Scotland à?”

Trong điện thoại truyền tới tiếng thở ồ ồ của hắn, như một con ác thú bị chọc cho tức giận, “Kiếp này em mà dám tìm ai chơi, anh liền đánh gãy chân em.”

“Đây cũng thế nhé.”

Tôi lạnh lùng nói xong, lại thấy buồn cười, đánh gãy chân gì chứ, không phải mình hiểu rõ nhất hay sao.

“Đám cưới xong xuôi, nhưng vẫn chưa uống rượu mừng, uống rượu mừng rồi, em không được nhân cơ hội nói chuyện với em gái mình à? Hiếm có dịp gặp mặt.”

Tôi bắt đầu dĩ nhiên, “Anh xem anh đấy, làm loạn cái gì chứ, lúc anh đi công tác, không phải em vẫn ở nhà đợi một mình hay sao?”

“Thế mà cũng nói được à? Em có đóng code có lập trình, em ngồi xuống máy tính rồi, có thể gõ bùm bùm cả ngày.”

Hoắc Thời An giả vờ đáng thương, nói như đúng rồi, “Anh thì sao? Em không ở nhà, móa nó chứ anh chỉ biết vật hoa trong vườn, em nhớ anh, em không nhớ anh, em nhớ anh, cứ ngu ngốc vật một đồng hoa như vậy.”

Tôi xoa xoa tay, “Thấy buồn nôn.”

“Hơi buồn nôn thật.” Hắn tự biết mình mà lẩm bẩm, “Hôm nay anh không ăn gì, đợi em về thôi đấy.”

Tôi nghe mà thấy thái dương ề ề, “Đợi em về hốt xác anh à?”

“.....”

Tôi nằm nhoài trên lan can gỗ đón gió, “Sáng sớm trước khi đi em đã làm bánh để trong tủ lạnh cho anh, anh lấy ra hâm nóng, không muốn ăn bánh thì nấu mì, đều rất tiện, quay về em kiểm tra, nếu em phát hiện ra anh không ăn gì, anh tiêu đời với em.”

Hoắc Thời An cười hừ một tiếng, “Anh có ăn hay không em biết được chắc?”

Tôi cũng cười, “Tiên sư chứ, tốc độ anh thế nào, sức lực anh ra sao, em không biết chắc?”

Hắn ho khụ hai tiếng, không náo loạn với tôi nữa, “Ha ha để anh ăn, lát anh ăn.”

Tôi vuốt sợi tóc bị gió thổi loạn, đột nhiên gọi hắn, “Thời An à.”

Hoắc Thời An đáp lời, mang theo âm mũi biếng nhác, “Hả?”

Tôi hít sâu, khoe môi cong lên bảo, “Ban nãy ở trong nhà trên cây, lúc cha xứ đọc lời tuyên thệ, em nhớ tới anh đấy.”

Qua nửa buổi hắn mới hỏi, “Tuyên thệ cái gì?”

Tôi từ từ đọc đoạn tuyên thệ kia lên, “Trong lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe. Sẽ yêu thương và tôn trọng nhau đến trọn cuộc đời.”

Dừng lại một chút, tôi cười bảo, “Em cảm thấy cũ rích, nên muốn nói với anh, để anh tự cảm nhận.”

Hắn khàn khàn mở miệng, “Đúng là rất cũ rích.”

Nhưng đẹp để biết nhường nào.

53. Chương 53: Phiên Ngoại 3

Tháng tám, tôi và Hoắc Thời An quay trở lại căn biệt thự ở lưng chừng ngọn núi.

Vị trí đó rất đẹp, xung quanh có lắp đặt thiết bị giám sát, chỉ cần có xe lên núi là tôi biết được ngay.

Tuyệt đối bí ẩn.

Giống như lời Hoắc Thời An nói, tôi có chạy khóa thân trong rừng cũng không ai nhìn thấy.

Cơ mà, khóa thân thì không thể, chứ bơi còn có thể.

Lúc mặt trời sắp xuống núi, tôi bị bơm bơi trong bể, Hoắc Thời An mặc quần bơi ngồi bên cạnh nhìn tôi bơi, như người cha già ở bên nhìn đứa con của mình, toát lên vẻ hiền từ.

Tôi bơi ếch từ tốn qua lại, không biết hấn móc đầu ra một con vịt vàng, bị hấn bóp kêu chít chít.

Sau đó hấn ném con vịt vàng vào trong bể bơi, vỗ tay một cái, “Hoài Hoài, tiếp chiêu đi!”

“.....”

Hoắc ba tuổi sau khi lùi khỏi showbiz, vẫn như trước kiên trì nhây bằng thực lực.

Không bao lâu sau Hoắc Thời An xuống nước, tôi dời đường nhìn theo bản năng, trông thấy động tác bơi tự do của hấn rất tuần tú, tốc độ nhanh như gắn mô tơ sau mông, hơn nữa còn kéo dài bền bỉ.

Lúc này đây tôi rất hâm mộ vóc dáng của hấn.

Nhưng tôi không kiên trì rèn luyện, tôi không có nghị lực giống như hấn.

Nguyên nhân chủ yếu là mỗi ngày tôi phải tiêu tốn biết bao nhiêu thể lực.

Dù là thời trai trẻ hay đến độ tam thập nhi lập, hầu như tôi đều chỉ phụ trách hưởng thụ thành quả lao động của hấn.

Chỉ dưới tình huống đặc thù tôi mới gánh vác trọng trách chủ lực.

Ví dụ như năm đó hấn bị thương gãy chân ở phim trường.

Tôi bồi hồi xúc động, thoáng một cái đã sáu năm trôi qua kể từ ngày hôm đó.

Nghĩ tới đây, tôi nhìn về phía Hoắc Thời An, không phải năm tháng khiến con người ta già đi hay sao? Hấn già chỗ nào chứ? Càng ngày càng muốn mạng tôi, đúng là..

Hoắc Thời An phát hiện ra ánh mắt của tôi, lại bắt đầu chơi nhây bơi ngửa, khoe khoang lực eo hết sức mạnh mẽ của hấn.

Sau đó lại nằm ngửa bất động trên mặt nước, show đôi chân dài và cơ ngực màu đồng..

Tôi cúi đầu nhìn chân tay trắng lóa của mình, lặng lẽ bơi về phía cầu thang.

Hoắc Thời An lập tức bơi tới bên cạnh tôi, vợ lấy tôi ôm chặt, “Thế nào hả?”

Tôi biết rõ còn hỏi, “Cái gì thế nào?”

Hấn hất mái tóc ướt nước, “Vóc dáng người đàn ông của em.”

Tôi không cho hấn hả hê, “Bình thường.”

Hấn khom lưng cắn tôi một cái, dụ dỗ rằng, “Khen anh mấy câu đi.”

Tôi mỉm cười, “Không muốn.”

Hắn dùng sức nắm lấy gương mặt tôi, “Em xem em đây, có một đồng thối xấu, cũng chẳng dịu dàng sẵn sàng gì cho cam, suốt ngày giẫm đuôi chọc tức anh, sao anh chẳng đem xía tới ai, chỉ thêm khát em thôi chứ?”

Tôi bị hắn đập vào mu bàn tay đau điếng, “Em bỏ bùa anh.”

“Đây, anh biết ngay mà.” Hắn hí mắt, “Anh sợ chết, nếu em bỏ bùa rồi, phiền em bỏ tới cùng, đừng có lương tâm lên tiếng ôm bùa bỏ chạy, anh nghiện rồi em lại bỏ chạy, chết người đấy.”

Tôi nhìn hắn, nhìn đến khi đôi tai hắn đỏ lên mới thu hồi tầm mắt.

Hoắc Thời An vuốt mấy sợi tóc ướt nhẹ nước rửa trước trán ra sau đầu, buồn bực thở hắt một hơi, lầm bầm rằng, “Mấy lời tâm tình phải nói nhiều một chút, không là nói không hay.”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, “Ừa ban nãy là lời tâm tình đó hả?”

Hắn trợn trừng mắt, “Không phải chắc?”

Tôi hỏi ngược lại, “Nó đó hả?”

Hắn cắn răng, “Chứ không phải à?”

“.....”

Hai chúng tôi anh một câu tôi một câu nạt nhau mấy phút, trình độ ấu trĩ không phân cao thấp, xem xem nhau.

Hoắc Thời An vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út tôi, đột nhiên thở dài thườn thượt.

Tôi chợt có dự cảm chẳng lành.

Với độ hiểu biết của tôi về hắn, hắn như vậy nhất định đòi làm tình.

Hai giây sau, hắn cắn tôi một cái, nhìn chòng chọc tôi bằng ánh mắt cháy bỏng, “Lại nói, bao nhiêu năm như vậy, hai đứa mình còn chưa chơi dưới nước.”

Khóe mắt tôi giãn giãn, biết ngay đòi làm mà.

“Ý nghĩa lớn lao nhất của cuộc sống là gì? Hắn vừa hôn tai tôi, vừa tẩy não tôi, “Ý nghĩa lớn lao nhất của cuộc sống chính là không ngừng thử nghiệm, không ngừng đổi mới, không ngừng khiêu chiến, cuối cùng cả thể chất và linh hồn đều được thăng hoa.”

Tôi nắm lấy tay vịn đi lên.

Hắn kéo tôi vào trong nước, như con gấu bám lấy tôi, “Hoài Hoài ơi...”

Tôi ghét bỏ đẩy hắn qua một bên, “Có gọi bố ơ cũng vô dụng.”

“.....”

Hoắc Thời An hờn dỗi chui vào trong làn nước, nhanh chóng bơi đi.

Tôi với lấy chai và ly rượu, rót hai ly rượu vang, ngẩng đầu lên nhìn hoàng hôn khuất chân trời.

Tôi thực sự không muốn nhìn mỹ nam, chỉ liếc mắt nhìn nhiều hơn một chút, cũng dễ dàng chọc lửa thiêu thân.

Cách đó không lâu suýt chút nữa mất không chế rồi.

Mùa hạ, trên núi mát mẻ hơn ở nội thành.

Tôi khép hờ hàng mi cảm nhận gió núi mơn man, đột nhiên có hai cái tay ôm lấy chân tôi, kéo cả người tôi xuống nước.

Tiên sư hắn chơi trò quỷ tha ma bắt gì vậy?

Hoắc Thời An ở dưới làn nước hôn tôi, thấy tôi sắp xỉu rồi mới ôm tôi ngoi lên mặt nước.

Hắn vỗ tấm lưng tôi, bờ môi mỏng mân mê hôn vành tai và gò má, khàn giọng bảo, “Em ngốc à, ở trong nước lỏng nóng, sao không ôm lấy anh?”

Tôi thở hồng hộc từng ngụm, “Anh thì giỏi rồi, anh là mỹ nhân ngư.”

“.....”

Hắn thở nặng nề, “Hoài Hoài à, chơi với anh một chút đi được không?”

Yết hầu tôi cuồn cuộn, “Nhưng em không có sức làm cơm tối.”

Hắn liền nói, “Để anh làm.”

“Bữa khuya...”

“Để anh lo hết.” Hắn phản ứng lại, “Mà không, em nói cái gì vậy, bình thường toàn do anh làm còn gì?”

Tôi thơm hắn một cái, hắn liền ném chuyện cơm gạo ra sau đầu.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, bể bơi mới yên tĩnh lại.

Tôi sống dở chết dở vất vẻo dựa vào cầu thang, vô số ký ức thời còn trẻ tuột ra khỏi trí nhớ, nổ bụp một cái.

Phòng ngủ lớn, giường rộng, bồn tắm to, vườn hoa lớn, hồ bơi rộng.. cái gì cũng phải lớn, cái gì cũng muốn chơi.

Những ý nghĩ này vừa dung tục vừa ngu ngốc.

Nhưng kẻ ngu ngốc nhất vẫn là Hoắc Thời An, hắn ghi nhớ từng chuyện lớn nhỏ trong lòng, cần cù cù cù dẫn tôi chơi hết lần này tới lần khác, một lần lại thêm một lần nữa.

Cảm giác ê ẩm kéo tôi trở về hiện thực, tôi liếc mắt nhìn Hoắc Thời An đang phê pha bên cạnh, không nhận được mà đập hắn một cái.

“Có câu đánh một gậy cho một quả táo,” Hắn vươn tay sờ vết thương ngoài miệng tôi, “Đánh cũng đã cho em đánh rồi, thế táo đâu?”

Tôi kêu một tiếng, “Không phải anh đã ăn táo rồi hay sao?”

“.....” Hắn giơ ngón cái lên, bội phục lắc đầu, “Không hổ là thầy Phương, tư duy logic không tầm thường.”

Tôi khề hừ một tiếng, “Quá khen.”

“Thấy năng lực của em rồi, quay về tắm rửa nào.”

Hoắc Thời An nói rồi khom lưng, nắm hai tay tôi kéo lên, muốn bế công chúa.

Tôi không hề bị lay động.

Hắn búng trán tôi, “Chiều em đấy.”

Dứt lời, hắn quay lưng về phía tôi, giọng thì hết cách, mà gương mặt thì hết sức cương chiều, “Ông tướng ơi, lên đây đi.”

Tôi vác cái eo ê ẩm rời khỏi cầu thang, từ từ nằm sấp trên lưng hắn, để hắn công tôi lên bờ.

“Anh nấu bữa tối đấy nhé, nói rồi đấy.”

“Ừ, anh nấu.”

“Hoắc Thời An, anh làm cái gì thế hả? Có thể xóc em lên lưng một chút không, em sắp tuột xuống đất rồi đây này!”

“Ai bảo em không chịu ôm cổ anh cơ?”

“.....”

Hai chúng tôi vẫn nuông chiều lẫn nhau, qua quýt lẫn nhau, và chẳng thể tách rời.

– h o à n –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-tinh-cu-rich>